

Người trong Lòng

TỔNG CỬU CẬN
EDIT: COOKIE CHOUX

Mục lục

- [Chương 1: Trùng Phùng](#)
- [Chương 2: Kí Ức](#)
- [Chương 3: Chi Cần Em Ở Bắc Kinh](#)
- [Chương 4: Chuyện Xưa Năm Ấy](#)
- [Chương 5: Trùng Hợp](#)
- [Chương 6: Ăn Nhờ](#)
- [Chương 7: Có Từng Nhớ Đến Anh Không?](#)
- [Chương 8: Quá Khứ](#)
- [Chương 9: Chúng Ta Của Năm Đó](#)
- [Chương 10: Chỗ Cao Dễ Thấy](#)
- [Chương 11: An Nhiên Về Rồi](#)
- [Chương 12: Dọn Về](#)
- [Chương 13: Yoyo Ở Nhà Anh](#)
- [Chương 14: Rốt Cuộc Em Đặt Anh Ở Vị Trí Nào?](#)
- [Chương 15: Người Duy Nhất](#)
- [Chương 16: Vị Xoài Và Vị Cà Chua](#)
- [Chương 17: Đưa Bánh Trôi](#)
- [Chương 18: Ân Oán](#)
- [Chương 19: Tay Thế](#)
- [Chương 20: Hận Hay Không Hận](#)
- [Chương 21: Vì Yêu](#)
- [Chương 22: Thua Trên Tay Cô](#)
- [Chương 23: Em Là Người Anh Thương](#)
- [Chương 24: Xảy Ra Chuyện](#)
- [Chương 25: Đối Thủ Mạnh](#)
- [Chương 26: Thẩm Bội Tuệ Tĩnh](#)
- [Chương 27: Bị Phát Hiện](#)
- [Chương 28: Có](#)
- [Chương 29: Người Trong Lòng Của Cô](#)

[Chương 30: Anh Là Của Em](#)
[Chương 31: Đến Cửa Làm Cơm](#)
[Chương 32: Aphrodite](#)
[Chương 33: Thuộc Về Nhau](#)
[Chương 34: Đùa Với Lửa](#)
[Chương 35: Ai Mới Là Bạn Gái Chu Duyên Xuyên?](#)
[Chương 36: Dở Dạng](#)
[Chương 37: Tình Bạn](#)
[Chương 38: Từ Điểm Nằm Viện](#)
[Chương 39: Hiểu Lầm](#)
[Chương 40: Đối Mặt](#)
[Chương 41: Lộ Tẩy](#)
[Chương 42: Cơ Hội Lớn](#)
[Chương 43: Đi Xa](#)
[Chương 44: Cường Hôn](#)
[Chương 45: Nuôi Em, Còn Có Con Của Chúng Ta](#)
[Chương 46: Ngả Bài](#)
[Chương 47: Hà Tụng Nghị Mất Tích](#)
[Chương 48: Gặp Chuyện](#)
[Chương 49: Chu Duyên Xuyên Tức Giận](#)
[Chương 50: Tuyệt Tình](#)
[Chương 51: Bại Lộ](#)
[Chương 52: Từ Bỏ](#)
[Chương 53: Chọn Mặt Mũi Hay Chọn Anh](#)
[Chương 54: Chạm Mặt](#)
[Chương 55: Đối Đầu](#)
[Chương 56: Thủ Đoạn](#)
[Chương 57: Đau Lòng](#)
[Chương 58: Nhớ](#)
[Chương 59: Chu Lễ Kiến Gặp Chuyện](#)
[Chương 60: Tiếp Nhận](#)
[Chương 61: Cha Con Gặp Mặt](#)

Chương 62: Chuyện May Mắn Nhất Trong Cuộc Đời

Chương 63: Đấu Thầu Thành Công

Chương 64: Uy Hiếp

Chương 65: Scandal Bùng Nổ

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trùng Phùng

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

"An Nhiên, thứ bảy này cậu có rảnh không?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của cô bạn tốt.

Lúc Tống Trân gọi điện thoại cho Hà An Nhiên, cô đang vẽ tranh. Hà An Nhiên tập trung vẽ tranh trên tờ giấy Tuyên Thành [1] trắng toát, lơ đãng trả lời.

[1] Một loại giấy có nguồn gốc ở Trung Quốc cổ đại, được sử dụng để viết và vẽ.

"Không có việc gì, sao thế?"

"Chị Phình tạm thời bận việc, cậu đi thử vai với mình được không?"

"Được." Bút vẽ của Hà An Nhiên không hề dừng lại.

"Đúng rồi, An Nhiên, mình nghe nói nam chính của 《Cẩm Tú Sơn Hà》 là điều động nội bộ đấy."

"Ồ."

"Nghe nói khả năng rất lớn là Chu Duyên Xuyên." Ở đầu bên kia điện thoại, Tống Trân nhắc đến cái tên Chu Duyên Xuyên, kích động đến nỗi giọng cũng bắt đầu run lên.

Chu Duyên Xuyên?

Bàn tay đang vẽ tranh của Hà An Nhiên khựng lại.

"Cạch".

Là tiếng bút gãy.

Đầu bên kia điện thoại, Tống Trân tràn trề hứng thú huyền thuyên, thế nhưng một chữ Hà An Nhiên cũng không nghe lọt.

Chu Duyên Xuyên, Chu đại ảnh đế cực kì nổi tiếng trong giới giải trí, đối tượng muốn hợp tác của không biết bao nhiêu đạo diễn và nhà làm phim. Đối với mọi người, cái tên Chu Duyên Xuyên này tượng trưng cho việc đem lại một lượng rating tăng mạnh.

Tống Trân lại lải nhải cùng Hà An Nhiên thêm ít chuyện nữa.

Sau khi cúp điện thoại, Hà An Nhiên nhìn đồng bút chì màu được xếp ngay ngắn thẳng hàng, đột nhiên không muốn vẽ nữa.

Cẩn thận nghĩ lại, chợt nhận ra cô và anh đã xa nhau bảy năm rồi.

Bảy năm như một chiếc bóng lọt qua khe cửa. Bảy năm nay, chỉ có bốn năm học đại học ở Chiết Giang là ổn định, mấy năm gần đây, cô cùng mẹ đi qua biết bao thành phố, trường học thay đổi, nhà cũng thay đổi, địa chỉ không hề dừng lại.

Nhưng tin tức về Chu Duyên Xuyên, bảy năm nay cô vẫn luôn nghe được.

Anh đã làm được, giờ anh đã là một trong những diễn viên hàng đầu trong giới, sinh hoạt thường ngày của diễn viên hàng đầu, ai mà không chú ý đến?

Bốn năm học ở Học viện Nghệ thuật Chiết Giang, sau khi tốt nghiệp, không biết vì sao, cô lại trở về Bắc Kinh. Thành phố phồn hoa náo nhiệt nhưng vì thiếu đi tình người mà lạnh lẽo. Mỗi ngày ở Bắc Kinh lưu động 8,226 triệu dân cư, tỷ lệ gặp được một người là bao nhiêu, Hà An Nhiên không phải không biết.

...

Ngày thử vai hôm đó, vừa đến nơi, Tống Trân đã nhìn thấy không ít diễn viên đến thử vai, đều là diễn viên tuyến hai tuyến ba [2].

[2] Tương tự như sao hạng B của showbiz Việt Nam.

Tống Trân không phải đại minh tinh, cô ra mắt đã được hai năm, cũng nhận không ít vai diễn nhưng vẫn luôn ở trạng thái lửng lơ, mãi đến giờ cũng chỉ có thể gọi là minh tinh tuyến hai, xem như có chút danh tiếng.

Tất cả mọi người ở đây đều là người trong giới giải trí - một nơi hỗn loạn, ít nhiều cô ấy cũng quen được vài người, cùng nhau hàn huyên vài câu.

Sau khi trò chuyện xong, Tống Trân và Hà An Nhiên trực tiếp đi đến khu vực chờ, đúng lúc đó gặp được hai cô gái nhỏ. Các cô ấy đang thảo luận chuyện gì đó, lúc đi ngang qua, Hà An Nhiên nghe được vài ba câu.

"Không biết có thể may mắn nhìn thấy Chu Duyên Xuyên không. Nếu có thể được anh ấy liếc mắt một cái, cho dù không thông qua vòng tuyển chọn mình cũng cam lòng."

"Vẫn chưa biết có phải là Chu Duyên Xuyên không mà."

"Chắc chắn, tối hôm qua mình nói chuyện với một vị tiền bối, đã định ra rồi, chắc chắn là Chu Duyên Xuyên."

Lúc các cô ấy đi qua, Tống Trân dùng khuỷu tay huých Hà An Nhiên, Hà An Nhiên nghiêng đầu, khó hiểu nhìn Tống Trân.

"Muốn gặp Chu Duyên Xuyên đúng là còn khó hơn cả lên trời, huống gì mọi người đều nói Chu Duyên Xuyên là nam chính được điều động nội bộ. Nếu đã định ra sẵn, cần gì phải đến thử vai nữa."

Hà An Nhiên hờ hững gật đầu, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng trong lòng đã long trời lở đất. Muốn gặp Chu Duyên Xuyên so với lên trời còn khó hơn, trước đây cô không hề biết, nhưng mấy năm nay cô đã hiểu sâu sắc. Bây giờ Chu Duyên Xuyên không còn là người mà cô muốn gặp là có thể gặp được.

"Ừm."

Tống Trân đã nhiều lần thấy bạn thân đáp lại dửng dưng như vậy nên cũng không trách, đã nhiều năm làm bạn tốt, sao cô lại không biết tính tình của cô ấy. Nói dễ nghe một chút là hờ hững, không một gợn sóng, nói khó nghe chính là máu lạnh, bản tính bạc bẽo.

Hai người ngồi ở khu ghế chờ, lẳng lặng đợi.

Cùng lúc đó, một nam một nữ từ bên ngoài vào, người đàn ông có dáng người cao lớn, người phụ nữ mảnh khảnh cao gầy, cả hai đều mang mũ và khẩu trang.

"Duyên Xuyên thật sự không tới?" Người phụ nữ hỏi người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông gật đầu.

"Ừ, rạng sáng cậu ấy mới về tới Bắc Kinh, giờ đang ngủ bù, không có ý định đến đây."

Vừa mới dứt lời, lúc đi qua hành lang, người đàn ông bỗng nhiên dừng bước.

Người phụ nữ đi theo cũng dừng lại: "Sao thế?"

Ánh mắt người đàn ông nhìn về phía cô gái trong hành lang.

Cô ấy mặc áo phao màu trắng, yên lặng ngồi ở bên kia, khóe môi có ý cười nhàn nhạt, anh ta cảm thấy vô cùng quen thuộc, nhưng nghĩ một lúc vẫn không ra.

Người phụ nữ cũng nhìn theo tầm mắt của người đàn ông, lại chỉ thấy một cô gái có mái tóc xoăn màu nâu đưa lưng về phía mình, cô ấy đang cùng cô gái bên cạnh nói chuyện gì đó, trên người mặc một chiếc áo phao màu trắng, không thấy rõ dung mạo.

"Không có gì, đi thôi."

Tuy người phụ nữ có hơi khó hiểu nhưng cũng không tiện hỏi, đành theo người đàn ông rời đi.

Hai người đi vào một văn phòng từ cửa sau, trong phòng là đạo diễn Cổ Kỳ Hành của bộ phim 《Cẩm Tú Sơn Hà》, còn có một vài người của tổ đạo diễn.

"Đến đây ngồi đi."

Tề Nghiễm Ninh và Hà Tụng Nghị kéo khẩu trang xuống. Một vài người liền chào hỏi qua lại lẫn nhau.

Tề Nghiễm Ninh có hơi thất thần, anh còn đang suy nghĩ đến cô gái trong hành lang kia, thật sự có gì đó rất quen, dường như anh đã gặp qua ở đâu đó.

Đúng lúc này, đột nhiên trong đầu anh hiện lên một tia sáng.

Là Hà An Nhiên.

...

Lúc Tống Trân đi vào phòng vấn, Hà An Nhiên yên lặng ngồi trên ghế ngoài hành lang. Nơi này cũng chỉ có mỗi mình cô, bởi vì Tống Trân là người thử vai cuối cùng, các diễn viên khác thử vai xong đã rời đi.

Cô vừa ngồi nghĩ lung tung vừa chờ Tống Trân. Có lẽ do mãi mê suy nghĩ, cho nên có người đứng cạnh mình từ lúc nào cô cũng hoàn toàn không hay.

"Hà An Nhiên."

Cho đến khi một giọng nói trầm thấp lại vô cùng quen thuộc cất lên, cả người Hà An Nhiên cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu.

Anh mặc một chiếc áo phao màu đen, dáng người cao lớn, trên đầu đội mũ lưỡi trai đen, vành mũ to rộng che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, trên mặt mang khẩu trang y tế màu đen, chỉ lộ ra đôi mắt thâm u đen tối.

Chu Duyên Xuyên?

Tuy rằng người đàn ông trước mặt vây mình kín mít từ trong ra ngoài nhưng Hà An Nhiên vô cùng quen thuộc với anh, vừa liếc mắt là đã nhận ra.

Trong giây phút đó, Hà An Nhiên cảm thấy hai lỗ tai mình như ù đi, trong đầu đều là tiếng nói của Chu Duyên Xuyên.

Thì ra chia xa bảy năm, anh trong cô vẫn sống động như vậy, kí ức vốn hơi mơ hồ thoáng chốc đã trở nên rõ ràng.

Khóe môi cô vẫn mang theo nụ cười mỉm như cũ: "Anh Chu."

Anh Chu?

Khuôn mặt dưới lớp khẩu trang chợt thay đổi. Trong kí ức của anh, trước nay cô vẫn luôn gọi anh bằng cả tên lẫn họ - Chu Duyên Xuyên, vài năm không gặp, đảo mắt đã trở thành người xa lạ?

"Đã lâu không gặp nhỉ?"

Anh không nói gì, chỉ xoay người ngồi xuống bên cạnh cô.

"Đã lâu, là bao lâu?" Một lát sau, cô mới nghe được giọng nói thản nhiên của Chu Duyên Xuyên.

Lúc này Hà An Nhiên vô cùng căng thẳng, trong cổ như có gì đó chặn lại, yết hầu như bị người ta bóp lấy, một câu cũng không nói được, hai tay nắm chặt.

Chu Duyên Xuyên cũng nhìn thấy động tác của cô, nhiều năm trôi qua qua, thói quen nắm chặt tay khi căng thẳng của cô vẫn không thay đổi.

"Bảy năm..."

"Bảy năm?" Chu Duyên Xuyên lặp lại.

Trái tim Hà An Nhiên "thịch" một tiếng.

"Về khi nào?" Chu Duyên Xuyên nghiêng đầu.

"Thật ra cũng chưa được bao lâu..."

Chu Duyên Xuyên không hề đáp lời.

Hà An Nhiên len lén nghiêng đầu nhìn Chu Duyên Xuyên, giờ phút này anh mang mũ lưỡi trai và khẩu trang nên không nhìn rõ vẻ mặt, nhưng cô vẫn thấy đôi mày đang nhíu chặt của anh.

Cô quá hiểu Chu Duyên Xuyên, cho nên cô biết Chu Duyên Xuyên đang tức giận. Nhưng cô không biết vì sao anh lại giận.

Không khí trong nháy mắt như dừng lại, ngay cả hít thở cũng rất cẩn thận. Cô đứng ngồi không yên, Chu Duyên Xuyên lại không nói lời nào, cô cũng không dám mở miệng.

Tình cảnh này khiến cô nhớ đến rất nhiều năm về trước, mỗi lần Chu Duyên Xuyên giảng bài cho cô, giảng một lần cô không hiểu, giảng lần hai không hiểu, lần thứ ba vẫn không hiểu, anh nói rất nhiều lần, cô vẫn không hiểu.

Lúc đó Chu Duyên Xuyên không nói gì, cũng không mắng cô, chỉ dùng khuỷu tay đề lên bàn học, bàn tay nâng cằm, hơi chau mày, không nói một lời nhìn cô.

Hà An Nhiên cũng rất rõ ràng, Chu Duyên Xuyên không nói một lời còn đáng sợ hơn Chu Duyên Xuyên chửi ầm lên, tuy rằng cô chưa từng nhìn thấy bộ dạng chửi ầm lên của anh.

Chu Duyên Xuyên quá lạnh nhạt, đối với chuyện gì cũng thờ ơ, cứ như chưa từng có việc gì đáng để anh quan tâm.

"Đưa điện thoại cho anh." Chu Duyên Xuyên đột nhiên đưa tay về phía cô.

Lời Chu Duyên Xuyên nói, Hà An Nhiên chưa bao giờ dám cự tuyệt, cho nên cô không hỏi gì, chỉ lấy điện thoại trong túi đưa cho anh.

Chu Duyên Xuyên cầm điện thoại của cô, bật màn hình, yêu cầu mật mã. Anh nghĩ cũng không cần nghĩ, trực tiếp bấm bốn chữ số.

1234.

Loại sinh vật đơn bào giống như cô sao có thể trồng cây vào việc đặt một cái mặt mã phức tạp, không chừng phức tạp quá... ngay cả cô cũng quên luôn.

Hà An Nhiên ở bên cạnh chỉ biết trợn mắt há hốc mồm, sao anh lại dễ dàng đoán được như vậy?

"Số điện thoại?" Anh tiếp tục hỏi.

"138 1395 91**" Hà An Nhiên buột miệng thốt ra.

Cô nhìn Chu Duyên Xuyên bấm một dãy số trên điện thoại của cô, sau đó bấm nút gọi.

Tiếng điện thoại rung vang lên.

Thông tin người gọi: Chu Duyên Xuyên.

Hà An Nhiên sửng sốt vài giây, sau đó giật điện thoại của mình từ tay Chu Duyên Xuyên, cúp máy.

"Ra là em còn nhớ số điện thoại của anh." Chu Duyên Xuyên nhàn nhạt nói, ngữ khí bình tĩnh không chút phập phồng, nghe không ra hỉ nộ ái ố.

Hà An Nhiên không dám trả lời, chỉ nắm chặt điện thoại điện thoại trong tay, lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi.

Thật ra số điện thoại của Chu Duyên Xuyên cô chưa từng quên, huống gì số điện thoại này là cô tự tay đăng ký cho anh.

Nhiều năm như vậy, mặc kệ cô thay đổi bao nhiêu chiếc điện thoại, số điện thoại của Chu Duyên Xuyên vẫn luôn tồn tại trong bộ nhớ điện thoại của cô. Chỉ là cô chưa từng gọi cho anh, bởi vì cô không dám chắc, đã nhiều năm như vậy, Chu Duyên Xuyên có còn sử dụng số điện thoại này

nữa không. Cô sợ khi mình nhấn phím gọi sẽ chỉ nghe được giọng nữ máy móc lạnh lùng của đầu dây bên kia, bóp chết tia hy vọng cuối cùng trong lòng cô.

Quy ước khi đọc truyện: chú thích được đánh dấu [*] là chú thích có ảnh được gắn ngay đầu chương, những chú thích được đánh số thứ tự [1] [2]... có ảnh được gắn ở cuối chương.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Kí Ức

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

"Cạch".

Cửa phòng thử vai bật mở, Tống Trân từ bên trong đi ra. Vừa ra liền nhìn thấy Hà An Nhiên ngây ngốc ngồi bên kia, thậm chí còn không phát hiện cô ấy đã đi ra.

Cô ấy đi đến trước mặt Hà An Nhiên, duỗi tay vỗ vai cô.

"Nghĩ gì mà thất thần thế?"

Hà An Nhiên phản ứng lại, đột nhiên bật dậy khỏi ghế khiến Tống Trân hoảng sợ.

"Thử vai thế nào?" Cô che dấu hỏi.

Tống Trân nhìn cô từ trên xuống dưới, trong mắt mang theo sự hoài nghi: "An Nhiên, cậu làm sao thế?"

"Không sao, cậu còn chưa nói cho mình thử vai thế nào đấy?"

"Ừm... Cũng tạm. Người phỏng vấn nói mình chờ điện thoại, có thể thông qua hay không thì mặc cho số phận đi, nhưng nếu không thông qua, chắc là chị Phinh lại phải thất vọng rồi, dù sao chị ấy cũng phải rất vất vả mới có thể lấy cho mình cơ hội này."

Lần này Tống Trân thử vai cho nhân vật nữ số 3 trong 《Cẩm Tú Sơn Hà》. Lấy vị trí hiện tại của Tống Trân trong giới giải trí thì thật ra ngay cả nữ số 3 cũng không đủ tư cách, nhưng ai bảo cô có một người đại diện có bối cảnh đây.

"Tin tưởng vào chính mình, không sao đâu." Hà An Nhiên an ủi cô ấy.

Tống Trân mỉm cười ôm tay cô: "Ừ!"

Hai người vừa nói cười vừa ra khỏi cửa, lại không ngờ phía sau mình đang có hai người đàn ông đầu đội mũ, mặt đeo khẩu trang nhìn theo.

Tề Nghiễm Ninh nhìn bạn tốt: "Không lừa cậu nha."

Chu Duyên Xuyên không trả lời Tề Nghiễm Ninh ngay, chỉ nhìn bóng dáng Hà An Nhiên từ từ trở thành một chấm đen, cho đến khi không nhìn thấy nữa mới đáp lại một chữ.

"Ừ."

Lúc Tề Nghiễm Ninh gọi, khi đó anh còn đang ngủ, bởi vì anh vừa trở về lúc rạng sáng sau một đêm ghi hình cho một chương trình ở Hàng Châu. Vừa nghe đến cái tên Hà An Nhiên, anh liền tỉnh táo lại, xoay người ngồi dậy khỏi giường, khoác đại một cái áo phao, mang mũ và khẩu trang xong liền vội vội vàng vàng chạy đến đây.

Trên đường đi, anh lái xe rất nhanh, chỉ sợ mình đến chậm thì sẽ không gặp được cô. Cho đến khi anh không ngừng thở gấp chạy đến đây, đứng nơi đầu hành lang, nhìn thấy Hà An Nhiên đang một mình ngồi giữa hành lang, trái tim lơ lửng suốt cả buổi của anh mới buông xuống.

Hà An Nhiên không có thay đổi gì lớn so với trong kí ức của anh, vẫn là một mái tóc đen nhánh như cũ. Cô im lặng ngồi bên kia, đôi tay đặt trên đầu gối, áo phao màu trắng càng khiến cô trông gầy gò hơn.

Anh cứ tham lam nhìn cô như vậy, dường như nhìn bao nhiêu cũng không đủ. Bảy năm nay, đã vô số lần anh tưởng tượng cảnh tượng khi mình gặp lại cô, nhưng lại không có một lần nào khắc sâu rõ rệt như thế này.

"Cậu định thế nào?"

Chu Duyên Xuyên nhìn anh, hờ hững nói: "Nước ấm hầm ếch xanh [1], từ từ mà tiến thôi."

[1] Nước ấm hầm ếch xanh: nói đến một câu chuyện xưa về con ếch bị từ từ đun chết. Qua trình bày và phân tích hành vi, nếu cho con ếch vào một nồi nước sôi, nó sẽ nhảy ra, còn nếu cho vào một nồi nước bình thường rồi từ từ đun nóng, con ếch sẽ không phát hiện được nguy hiểm mà từ từ bị đun chín (Nguồn: Baidu)

Giờ anh không vội, bởi vì ít nhất anh đã tìm được cô, chỉ cần cô ở trong thành phố Bắc Kinh này, cho dù đào ba tấc đất anh cũng sẽ tìm ra cô.

Tề Nghiễm Ninh không nói chuyện, anh biết Chu Duyên Xuyên đã chờ ngày hôm nay rất nhiều năm rồi. Anh vẫn không hiểu, rốt cuộc em gái An Nhiên có mị lực đến mức nào mà có thể khiến người như Chu Duyên Xuyên nhớ mãi không quên.

Tề Nghiễm Ninh cảm thấy Hà An Nhiên đã thay đổi rất nhiều, so với trước kia, dường như còn... lạnh lùng hơn.

...

Tống Trân vốn hẹn Hà An Nhiên cùng đi ăn cơm, nhưng vừa nãy Mục Phinh Đình vừa gọi điện thoại đến, chuyện ăn cơm chỉ có thể tạm gác lại.

Sau khi tách ra với Tống Trân, cô bắt một chiếc xe taxi.

Giờ đã hơn mười giờ sáng, đúng là giờ cao điểm nên kẹt xe, Hà An Nhiên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xe cô đi tới đi lui, rộn ràng nhốn nháo, trên đường cái tràn ngập tiếng còi "bíp bíp", đây là tiết tấu sinh hoạt của Bắc Kinh.

Nói thật, một cô gái bình thường như Hà An Nhiên lại có quan hệ với người đàn ông như Chu Duyên Xuyên, nói ra có lẽ rất nhiều người sẽ không tin. Nhưng hai người họ thật sự quen nhau, bởi vì mẹ của Chu Duyên Xuyên và mẹ của cô là bạn thân hồi đại học.

Lần đầu tiên cùng mẹ đến nhà anh thăm hỏi, cô đã gặp Chu Duyên Xuyên. Năm đó, cô mười hai tuổi, anh mười tám tuổi. Ấn tượng đặc biệt khắc sâu trong lòng cô khi đó là Chu Duyên Xuyên vẫn là học sinh năm ba cao trung [2].

[2] Tương đương với cấp THPT ở Việt Nam. Năm ba cao trung tức là học sinh lớp 12.

Anh mặc một chiếc áo đồng phục màu trắng, cổ tay áo có màu xanh đen, dáng người hơi gầy nhưng vai rộng chân dài. Anh mang kính đen, khuôn mặt bình thản.

Lúc mẹ cô giới thiệu với anh, anh cũng chỉ nhàn nhạt gật đầu mỉm cười, sau đó liền đi đâu đó.

Đây là lần đầu tiên anh và cô gặp nhau, còn lần gặp thứ hai, lúc đó cô đã bắt đầu năm năm sống nhờ ở nhà họ.

Bố của Chu Duyên Xuyên theo nghề kinh doanh, là một thương nhân, bình thường luôn bận rộn xã giao, quanh năm suốt tháng cũng chỉ gặp được vài lần. Còn mẹ của Chu Duyên Xuyên là một họa sĩ tự do giống như mẹ cô, hai bà luôn thích cùng nhau đi đến các thành phố để sưu tầm danh lam thắng cảnh.

Năm năm sống nhờ ở nhà của Chu Duyên Xuyên, đều là Chu Duyên Xuyên chăm sóc Hà An Nhiên.

Trong kí ức của cô, Chu Duyên Xuyên là một người rất ít nói. Anh thích yên tĩnh, bình thường trên mặt ngoài sự bình thản thì không tìm thấy được vẻ mặt gì nữa. Ấn tượng khắc sâu trong cô là mỗi lần thành tích của cô sau kì thi tăng lên vài hạng, cô mới có thể nhìn thấy khoe môi anh mang ý cười ôn hòa.

Gặp được Chu Duyên Xuyên, cũng tương đồng với việc không bao lâu sau, cô gặp được một cô gái có tên là Hà Tụng Nghị.

Cô gái đó có một mái tóc đen dài, dáng người cao gầy, khí chất tao nhã, lúc cười lộ lên nhìn rất xinh đẹp.

Bạn của Chu Duyên Xuyên không nhiều lắm, ngoại trừ Tề Nghiễm Ninh cô vốn quen ngay từ đầu thì chỉ còn một người nữa là Hà Tụng Nghị. Cô ấy và Chu Duyên Xuyên là bạn đại học, cũng là người bạn khác giới duy nhất của Chu Duyên Xuyên.

Mỗi lần gặp mặt, cô ấy đều cười gọi cô là "em gái An Nhiên."

Nhưng trong lòng Hà An Nhiên, thật ra cô không thích Hà Tụng Nghị, cô không thích cô ấy luôn tỏ ra thân thiết gọi cô là "em gái An Nhiên", cũng không thích cô ấy luôn vây quanh trò chuyện với Chu Duyên Xuyên.

Trong thâm tâm Hà An Nhiên, Hà Tụng Nghị giống như sự tồn tại của một cơn ác mộng, bởi vì cô cảm thấy Hà Tụng Nghị giống như một kẻ xâm lược, luôn muốn từng chút từng chút chen chân vào cuộc sống của cô và Chu Duyên Xuyên.

Lần đầu tiên gặp Hà Tụng Nghị, lúc đó cô đang học năm ba sơ trung [3], vừa về đến nhà.

[3] Tương đương với cấp THCS ở Việt Nam. Năm ba sơ trung tức là học sinh lớp 9.

Đó là lần đầu tiên cô thấy Chu Duyên Xuyên mang một cô gái về nhà, tuy rằng đi cùng còn có Tề Nghiễm Ninh nhưng vậy cũng đủ làm cô thảng thốt hồi lâu.

Chu Duyên Xuyên nhìn cô đang đứng ngây ngốc ngoài cửa: "Nhìn gì đó, còn không vào đây."

Lúc đó cô như vừa tỉnh lại khỏi giấc mộng, thay dép rồi đi vào.

Mới vừa bước vào, Hà Tụng Nghị ngồi trên sô pha đã bước đến: "Chắc em là em gái An Nhiên nhỉ, chị hay nghe Duyên Xuyên nhắc tới em."

Hà An Nhiên không nói chuyện, chỉ nhìn cô ấy. Một mái tóc đen, khuôn mặt xinh đẹp, nụ cười dịu dàng, dáng người mảnh khảnh, phập phồng quyến rũ. Không giống cô, là một vùng đất bằng phẳng, một cây gậy trúc.

"Chào chị." Tuy rằng trong lòng cô không thích nổi cô ấy nhưng lễ nghi cơ bản vẫn phải có, cô mỉm cười gật đầu.

"Cô ấy là Hà Tụng Nghị, bạn của anh."

Hà Tụng Nghị.

Ngay cả tên cũng dễ nghe như vậy.

Bắt đầu từ lúc đó, bóng dáng của Hà Tụng Nghị dường như luôn xuất hiện trong cuộc sống của cô.

Vốn là ba người liền biến thành bốn người. Có nhiều lúc, cô theo chân ba người kia, cảm thấy mình nói gì cũng không thể xen vào, bởi vì chuyện

ba người họ nói đều là chuyện đại học. Cô là một học sinh sơ trung nên không thể lý giải được, rất nhiều lúc cô chỉ có thể im lặng ngây ngốc.

"Cô gái, đến rồi." Giọng nói đậm chất Bắc Kinh của bác tài phá vỡ mạch suy nghĩ của Hà An Nhiên.

Cô nhìn bên ngoài, quả nhiên là đã đến cầu Tử Tiên.

"Bao nhiêu tiền ạ?"

Bác tài nhìn bảng giá: "Bốn mươi chín đồng."

Hà An Nhiên trả tiền rồi xuống xe.

Sau khi xuống xe, Hà An Nhiên cũng không vội vàng về nhà mà đến phố buôn bán Tử Tiên, xuyên qua con đường cái, vòng qua một chỗ ngoặt rồi vào thang máy lên tầng chín.

Tầng chín có một phòng vẽ tranh minh họa, là của Hà An Nhiên.

Đẩy cửa ra đi vào, một mùi độc đáo của chì gỗ ập đến, đối người học mỹ thuật tạo hình như cô thì nó rất quen thuộc.

Vài người đang cúi đầu vẽ tranh đều không hẹn mà cùng ngẩng đầu.

"Chị Nhiên, về rồi à?"

"Ừ."

Chào hỏi đơn giản xong, mọi người lại tiếp tục quay trở lại với công việc của mình.

"Không phải hôm nay cùng Tống Trân đi thử vai sao? Xong rồi hả?" Tôn Duyệt ngẩng đầu lên khỏi giá vẽ, hỏi cô.

Tôn Duyệt là bạn đại học của Hà An Nhiên, đồng thời cũng là cộng sự của Hà An Nhiên.

Hà An Nhiên đi qua: "Ừ. Đơn đặt hàng thế nào?"

Tôn Duyệt nghiêng đầu nhìn máy tính phía sau: "Cũng được. Có hơn mười đơn đặt làm trang bìa, đơn hợp tác với tạp chí cũng không ít."

Phòng làm việc của các cô không lớn, nhân viên cũng không nhiều lắm, thêm cô nữa thì tổng cộng cũng chỉ có sáu người. Tuy vậy đối với người trong ngành, phòng làm việc của cô cũng coi như có chút danh tiếng. Phòng làm việc từng hợp tác với vài tạp chí, chuyên cung cấp trang bìa cho nhiều tác giả, hơn nữa bây giờ còn có cửa hàng Taobao, khách hàng đặt đơn, các cô phụ trách nhận đơn, một tuần vài đơn là được.

Bận việc một buổi sáng, đến giữa trưa, tất cả mọi người đều đã đói đến mức bụng dán vào lưng, bụng vì đói mà kêu vang. Hà An Nhiên liền gọi cơm thịt nướng dưới tầng cho bọn họ.

Tốc độ đưa cơm dưới tầng rất nhanh, vừa đặt chưa đến nửa giờ, người giao cơm hộp đã xách theo sáu phần cơm thịt nướng gõ cửa phòng làm việc của các cô.

Người giao cơm đặt cơm thịt nướng trên bàn trà giữa phòng làm việc, các cô gái đã sớm đói meo nhanh chóng vây lại, hành vi cử chỉ không còn chút nữ tính nào. Nhưng người giao cơm hộp nhìn cũng đã quen, mặt không đổi sắc giao cơm như cũ.

"Cậu em đẹp trai này, sao chị cảm thấy hôm nay em còn đẹp hơn cả hôm qua nhỉ?" Tôn Duyệt vừa gấp gáp mở hộp cơm vừa đùa giỡn với cậu bé giao cơm hộp.

Cậu ta không nói gì, chỉ nhìn cô ấy, bởi vì cậu ta đã sớm quen.

"Tổng cộng là chín mươi đồng (~300.000 VNĐ)."

Hà An Nhiên lấy tiền đưa cho cậu ta, lấy tiền xong cậu ta liền đi xuống.

"Chật chịt, lạnh lùng quá." Tôn Duyệt nhìn bóng dáng của cậu ta, khoa trương run rẩy.

"Nhưng mà nói thật, vì sao bây giờ người giao cơm cũng có giá trị nhan sắc cao như vậy nhỉ, thế giới này đúng là chỉ có thể nhìn mặt."

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Chỉ Cần Em Ở Bắc Kinh

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Đang ăn cơm, đột nhiên có điện thoại gọi đến, màn hình hiển thị là Từ Diễm.

"Hà An Nhiên."

Vừa bắt máy, đầu bên kia đã truyền đến giọng nói trầm thấp giàu từ tính của Từ Diễm. Hà An Nhiên không thể không thừa nhận giọng của Từ Diễm rất êm tai, không hổ là đại thần nổi danh trong ngành lồng tiếng.

"Anh tìm em có việc gì?"

"Không có việc gì thì không thể tìm em à?" Từ Diễm dè dặt giọng, nghe có chút cảm giác bị thương.

"Bớt làm bộ đi." Hà An Nhiên khịt mũi coi thường.

"Hà An Nhiên, em đúng là càng ngày càng không đáng yêu."

Hà An Nhiên không còn gì để nói, trước nay cô chưa từng là người đáng yêu.

"Em đúng là cái đồ không tim không phổi." Từ Diễm mắng.

"Có việc gì thì nói đi, không có gì thì em cúp máy đây."

Từ Diễm ở đầu bên kia bị ngữ khí của Hà An Nhiên làm giận quá hóa cười: "Em quá lạnh lùng."

Hà An Nhiên yên lặng trợn trắng mắt, không để bụng.

"So (Thì sao)?"

"Cũng chỉ có em mới dám đối xử với anh như vậy. Quên đi, không vòng vo với em nữa, vài ngày nữa anh về Bắc Kinh."

"Thu âm bên kia kết thúc rồi à?"

"Cũng gần, giờ đang làm vài việc cuối cùng."

Hai người nói chuyện phỉm một lát mới cúp điện thoại. Cúp máy xong, cơm cũng đã nguội, Hà An Nhiên không buồn ăn, tùy tay ném hộp cơm vào thùng rác.

"Từ Diễm?" Tôn Duyệt ngồi đối diện ngẩng đầu hỏi cô.

"Ừ." Cô gật đầu.

"Anh ấy tìm cậu làm gì thế?" Tôn Duyệt nói chuyện, giọng điệu đã thay đổi.

Hà An Nhiên mặt không đổi sắc, dường như đã thành thói quen: "Vài ngày nữa anh ấy về Bắc Kinh."

Nghe vậy, Tôn Duyệt buông hộp cơm, kéo ghế dựa lại chỗ cô, vẻ mặt thần bí nói: "Ồ, về Bắc Kinh à."

Hà An Nhiên nhìn cô ấy, không đáp.

"Nhiều năm như vậy. Nói thật, có một người ưu tú như Từ Diễm ở bên cạnh, cậu vẫn không có cảm giác gì à?"

"Cảm giác gì?"

Tôn Duyệt câm nín, người phụ nữ này đúng là thờ ơ.

"Cậu xem cậu có ngốc không, Từ Diễm là một người đàn ông rất tốt đấy, anh ấy đối xử với cậu tốt như vậy, cậu còn không mau nhét anh ấy vào túi..." Tôn Duyệt đưa bàn tay ra, sau đó nắm chặt lại.

"Từ Diễm chỉ xem mình là em gái thôi. Anh ấy không có tâm tư đó với mình đâu."

"Sao cậu biết không có?"

"Bọn mình chỉ là bạn thôi."

"Có người đàn ông nào mà lại vô duyên vô cớ làm bạn nhiều năm với một cô gái như vậy."

"Loại tình cảm này nếu có thì đã sớm có, sẽ không chờ đến bây giờ." Nói xong, Hà An Nhiên không để ý đến cô ấy nữa, xoay người làm việc của mình.

Tôn Duyệt nhìn bộ dạng nói mãi không thông của Hà An Nhiên, không còn lời nào để nói.

Thật ra nói đến việc quen biết Từ Diễm hoàn toàn là sự trùng hợp, năm nhất cao trung (lớp 10), sau khi cô và mẹ rời khỏi Bắc Kinh đã đến Tô Châu. Mà Từ Diễm là người Hà An Nhiên quen ở Tô Châu, nhà của hai người họ đối diện nhau.

Vừa đến Tô Châu, Hà An Nhiên trở nên rất trầm lặng, có lẽ là không quen với việc mỗi ngày không có Chu Duyên Xuyên cho nên không muốn nói chuyện với ai, ở trong trường học luôn một thân một mình.

Bởi vì nhà cô và Từ Diễm đối diện nhau, còn là đồng hương nên khó tránh khỏi việc tiếp xúc với nhau. Thường xuyên qua lại như thế, đương nhiên cũng dần quen thuộc, Hà An Nhiên và Từ Diễm học cùng trường, cho nên hai người từ từ quen thân với nhau.

Hà An Nhiên trầm lặng, Từ Diễm lại như ánh mặt trời thích nói chuyện. Anh ấy đối xử với Hà An Nhiên rất tốt, có gì ngon, có gì vui đều nghĩ đến em gái nhà bên. Nhưng cũng chỉ quen nhau gần nửa năm, lúc Hà An Nhiên lên năm hai cao trung (lớp 11) lại cùng mẹ rời khỏi Tô Châu, vốn cho rằng sẽ không có cơ hội gặp lại, nhưng có một số việc giống như là trời cao đã định, vậy mà hai người họ cùng đậu vào một trường đại học.

Lúc cô vào đại học, Từ Diễm đã là nhân vật làm mưa làm gió trong trường, bề ngoài tốt, vóc dáng cao ráo, còn biết chơi bóng rổ, quan trọng nhất chính là giọng nói chiếm ưu thế của anh, thật sự là vô cùng êm tai.

Lúc học đại học, anh ấy là trưởng khoa phát thanh, lại còn là người truyền thanh chính [1]. Mỗi ngày vào giữa trưa giọng của anh sẽ vang vọng trong cả trường học, cũng khiến anh bị toàn bộ nữ sinh trong trường theo đuổi.

[1] Hay còn được hiểu là DJ

Còn chưa tốt nghiệp đại học anh đã được nhận vào phòng làm việc nổi danh trong giới thu âm – "Tuyệt Tế", ở "Tuyệt tế" lại như cá gặp nước, phía sau không biết có bao nhiêu là fan.

Khi Hà An Nhiên học năm nhất, Từ Diễm đã là sinh viên năm hai. Từ Diễm vẫn trước sau như một chăm sóc cô, tuy rằng hai người khác cấp, ngay cả chuyên ngành cũng không giống nhau, nhưng chuyện gì Từ Diễm cũng có thể thay cô suy xét rất chu đáo.

Đối với Từ Diễm, Hà An Nhiên rất cảm kích, bởi vì nhờ quan hệ với Từ Diễm mà bốn năm đại học của Hà An Nhiên tuy khá tẻ nhạt nhưng cũng an ổn.

Hà An Nhiên chưa từng nghĩ đến vấn đề này, cô cũng chưa bao giờ cảm thấy Từ Diễm thích mình. Hơn nữa cô cũng không dám tự mình đa tình. Người như Từ Diễm, muốn bạn gái kiểu gì, chỉ cần anh tùy tiện ngoắc tay một cái đã có một đám fan nguyện ý vì anh, sao có thể coi trọng cô.

Trong lòng cô, Từ Diễm tựa như một người anh trai, thêm chút nữa là vượt qua, thiếu chút nữa là xa cách.

...

Hơn năm giờ chiều, Hà An Nhiên rời khỏi phòng làm việc.

Đi thang máy xuống tầng, hơn năm giờ chiều, toàn bộ đèn trong đại sảnh đã sáng lên, sắc trời bên ngoài cũng dần tối lại. Vừa ra khỏi tòa cao ốc, một trận khí lạnh ập đến trước mặt, Hà An Nhiên co rúm lại, quần chặt áo phao trên người.

Tháng ba ở Bắc Kinh vẫn rất lạnh, nhiệt độ không khí thay đổi thất thường, buổi sáng còn có một ít ánh nắng, giờ cả bầu trời đã âm u, có lẽ tối nay sẽ có một trận mưa. Cô đội mũ áo phao lên, đôi tay theo thói quen cho vào túi áo, lại bất ngờ chạm phải một cái gì đó lạnh lẽo, là điện thoại vừa rồi cô nhét vào túi.

Cô lấy điện thoại ra, bật màn hình, mở nhật ký điện thoại. Phía trên có một cuộc gọi nhờ của Chu Duyên Xuyên, trong lòng cô là một cảm giác nói không nên lời, giống như dấm và ớt trộn lẫn với nhau, vừa chua xót lại vừa đau đớn.

Tiểu khu cô ở cách phòng làm việc không xa, là tiểu khu Nam Phong cách đây mười dặm, đi bộ cũng chỉ mất hai mươi phút. Đi dọc theo đường

cái, sau đó xuyên qua một khu phố là đến cửa tiểu khu nơi cô ở. Ánh đèn trong tiểu khu đã sáng lên hết, mưa bụi trên bầu trời cũng dần lớn, từng giọt từng giọt đáp xuống mũi cô, Hà An Nhiên tăng nhanh bước chân.

Cô chạy nhanh đến hàng hiên, vừa chạy vào đã bỏ mũ trên đầu xuống, vỗ mưa phún trên lớp lông vũ, sau đó mới lên tầng.

Bởi vì trời mưa nên hành lang có một mùi ẩm ướt. Ở khúc quanh lên tầng hai, cần phải lấy tay quơ quơ mới đi được.

Cô theo tay vịn lên tầng hai, lúc đi đến tầng hai, cô vươn tay quơ quơ nhưng đèn cảm ứng vẫn không sáng.

"Lâu như vậy rồi, sao bên bất động sản còn chưa cho người đến sửa đèn?" Hà An Nhiên nhíu mày.

Cái đèn ở cầu thang này đã hỏng hai tuần, cũng đề cập với bất động sản nhiều lần, bọn họ nói sẽ lập tức tu sửa, nhưng nói thì nói vậy mà đến bây giờ một bóng người cũng không thấy, đúng là không đáng tin cậy.

Cô lại quơ quơ lung tung vài cái, đèn vẫn không sáng như cũ, cô đành phải từ bỏ, cam chịu men theo tay vịn cầu thang để đi lên tầng.

Sau khi lên đến tầng bốn, cô đột nhiên dừng bước. Trước cửa tầng năm có một bóng đen.

Trong ánh sáng tối tăm, một làn khói tỏa ra, chấm màu đỏ tươi nổi bật trong đêm đen.

Sau lưng Hà An Nhiên lập tức đổ mồ hôi lạnh, vô cùng lạnh lẽo, bàn tay đặt trên lan can nắm chặt.

"Ai ở đó?" Cô nhỏ giọng hỏi.

Bóng dáng màu đen kia không nói gì, chỉ dập tắt chấm đỏ trong đêm tối đi, người đó nghiêng đầu nhìn cô, nhưng khuôn mặt lại ẩn ở trong bóng tối, cô không thấy rõ lắm.

Hà An Nhiên cảm thấy như có gì đó mắc ở cổ họng, khiến cô ngay cả hô hấp cũng khó khăn, lòng bàn tay dần dần trở nên thấm ướt, đầu cũng vang lên tiếng ù ù, cô theo bản năng bước xuống cầu thang.

Ai ngờ cô vừa lùi xuống, người trên cầu thang cũng cử động cơ thể, cô thấy anh ta đang đến chỗ mình.

Tiếng bước chân vang lên trong hành lang trống trải âm u, cánh tay Hà An Nhiên lập tức nổi da gà, giống như chim sợ cành cong, chạy như bay xuống dưới tầng. Nhưng cô lại không ngờ bước chân phía sau so với tưởng tượng của cô còn nhanh hơn nhiều, cô còn chưa xuống đến tầng ba thì đã bị ôm eo từ phía sau, một bàn tay che miệng cô lại.

Cả người Hà An Nhiên kinh hoàng đến cực điểm, liều mạng dùng hết sức để giãy giụa.

"Đừng sợ, là anh."

Một giọng nói quen thuộc truyền đến phía trên đỉnh đầu, Hà An Nhiên theo bản năng ngừng giãy giụa, sững sờ đứng đó.

"Sao thế, bị dọa cho choáng váng rồi à?" Người đàn ông chọc ghẹo cô, đồng thời cũng buông lỏng tay ra.

Hà An Nhiên lập tức xoay người, dưới ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào cửa sổ, cô thấy gương mặt ôn hòa, khóe môi mỉm cười của người đó.

"Chu... Duyên Xuyên?"

"Ừ, không phải anh thì em còn nghĩ là ai?"

Hà An Nhiên lập tức có một cảm giác sống sót sau tai nạn, nhưng cẩn thận suy nghĩ thì lại phát hiện có gì đó không quá thích hợp.

Cùng lắm thì hôm nay cô mới chỉ chạm mặt anh, sao anh biết nhà cô ở đây?

Chu Duyên Xuyên liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư của Hà An Nhiên, anh vươn tay vuốt lại mái tóc đã lộn xộn của cô: "Chỉ cần em ở Bắc Kinh, đào ba tấc đất anh cũng sẽ tìm được em."

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chuyện Xưa Năm Ấy

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

"Chỉ cần em ở Bắc Kinh, đào ba tấc đất anh cũng sẽ tìm được em."

Trái tim Hà An Nhiên bởi vì những lời này của Chu Duyên mà mạnh mẽ rung động.

"Chẳng lẽ chúng ta cứ đứng ngoài hành lang nói chuyện à?"

"Hả?" Hà An Nhiên ngây người một lát, nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại.

"Lên tầng đi."

"Vâng... được."

Hà An Nhiên theo sau Chu Duyên Xuyên, nhưng lại mơ hồ cảm thấy có gì đó không thích hợp, có hơi kì lạ. Rõ ràng là đến nhà của cô, vì sao cô lại giống như một người khách, còn anh mới là chủ nhà vậy?

Cô đi theo Chu Duyên Xuyên lên tầng, nhà cô ở tầng năm. Lúc tới cửa, Chu Duyên Xuyên dừng chân, hơi nghiêng người để lại cho Hà An Nhiên một chỗ, ý bảo cô mở cửa.

Hà An Nhiên thấy động tác này của anh thì không khỏi chửi thầm, lúc này mới có cảm giác của người làm khách à?

Cô cho tay vào túi lấy chìa khóa, sau khi cửa mở ra, cô đi vào trước, Chu Duyên Xuyên theo sát phía sau, thuận tay đóng cửa lại.

Cô vươn tay bật công tắc trên tường, cả căn phòng lập tức sáng lên.

Chu Duyên Xuyên nhìn kết cấu của căn nhà, không lớn nhưng lại vô cùng sạch sẽ ngăn nắp. Nơi cửa sổ gần ban công có đặt một tủ sách, trên bàn bày đầy đồ dùng để vẽ tranh của cô.

Mưa bên ngoài không biết đã lớn hơn từ lúc nào, "bụp bụp" đập vào cửa kính.

"Anh ngồi trước đi, trong nhà không có trà, nước sôi để nguội được không?"

"Được."

"Cô đâu, không ở nhà à?" Chu Duyên Xuyên ngồi trên sofa, nhìn Hà An Nhiên đang rót nước.

"Bà ấy không ở đây, nhưng cũng hay đến."

Căn phòng ở Bắc Kinh này của Hà An Nhiên là phòng thuê, Thẩm Bội Tuệ ở Chiết Giang. Ở Chiết Giang cô và mẹ có nhà của mình, lúc cô đến Bắc Kinh đã khuyên Thẩm Bội Tuệ cũng ở lại đây cùng cô nhưng lại bị cự tuyệt, bà nói dù sao bà ấy cũng thường xuyên đi từ tỉnh này sang tỉnh khác, ở đâu với bà cũng giống nhau. Chỉ là lúc bà rảnh sẽ đến Bắc Kinh, giúp cô dọn dẹp phòng ốc, thuận tiện tắm rửa dọ dề cho cô.

Hà An Nhiên đi tới, đưa nước cho Chu Duyên Xuyên.

Chu Duyên Xuyên nhận ly nước, thông thả nhấp một ngụm.

Ly nước được anh đặt trên bàn trà, anh đứng dậy, đi đến tủ sách gần ban công.

Trên bàn sách là bản vẽ phác họa sáng nay cô còn chưa kịp thu dọn.

Trên tờ giấy phác họa vẽ một cảnh hoa lan, màu trắng. Màu sắc ôn hòa, nét vẽ vô cùng tinh tế.

Hà An Nhiên cũng đứng dậy đi qua.

"Em vẫn thích vẽ hoa lan như vậy."

Anh nhớ trước kia Hà An Nhiên thích nhất là vẽ hoa lan. Trong sân nhà anh và cô có rất nhiều bồn hoa lan, mỗi khi đến mùa hoa nở, cô luôn thích kéo anh đi vẽ cây cỏ, một khi ngồi xuống là ngồi mất vài tiếng.

Từ nhỏ Hà An Nhiên đã học vẽ, bởi vì cô Thẩm là học sinh xuất sắc của học viện Mỹ thuật, Hà An Nhiên cũng chịu ảnh hưởng từ bà nên rất thích vẽ tranh.

Ngón tay Hà An Nhiên lướt qua hoa lan trên giấy.

"Rột rột." Là tiếng vang khi dạ dày đói.

Hà An Nhiên có thể xác định, không phải của cô, vậy chỉ có thể là...

Cô ngẩng đầu nhìn Chu Duyên Xuyên. Vẻ mặt anh có hơi xấu hổ.

"Anh chưa ăn cơm."

"Em làm cơm chiên trứng, muốn ăn không?"

Nghe vậy, Chu Duyên Xuyên không tự giác nhướn mày nhìn về phía cô.

Trong kí ức của anh, Hà An Nhiên chính là một người mười ngón không dính nước. Không phải cô không muốn dính, mà là anh không cho, cũng không dám.

Đó là một kí ức mà Chu Duyên Xuyên ấn tượng rất sâu sắc.

Mùa đông năm ấy, Tề Nghiễm Ninh hẹn anh đi chơi bóng rổ, ban đầu anh không muốn đi nhưng Tề Nghiễm Ninh lại không ngừng làm phiền. Cuối cùng anh vẫn bị thúc giục đi, trận bóng rổ này đấu tới hơn sáu giờ tối, sau đó anh mới vội vàng trở về.

Vốn anh còn cho rằng Hà An Nhiên đang đợi anh về nấu cơm, lại không ngờ lúc anh về, thứ đợi anh là cơm chiên trứng đã làm xong.

Cô làm.

Lúc đó anh rất bất ngờ, không ngờ vậy mà cô lại biết nấu cơm.

Vì thế bữa tối hôm đó của hai người họ là cơm chiên trứng cô làm.

Nhưng mà ăn cơm chiên trứng xong, không lâu sau, hai người liền song song chạy lần thứ n vào WC, vừa nôn mửa vừa đi ngoài, một người chạy lên tầng, một người chạy xuống tầng, chạy đến mức hai chân sắp nhũn ra, trước mắt là hai ngôi sao.

Sau khi người lớn trở về thì được đưa tới bệnh viện kiểm tra.

Ngộ độc thức ăn.

Hỏi buổi tối ăn cái gì.

Cơm chiên trứng.

Ai làm?

Hà An Nhiên.

Lần ngộ độc thức ăn đó, Chu Duyên Xuyên bị tổn thương nguyên khí nặng nề, rất lâu vẫn chưa thể khôi phục. Bắt đầu từ lúc đó, anh không để

Hà An Nhiên đến gần phòng bếp một bước.

Hà An Nhiên nhìn Chu Duyên Xuyên, biết chắc anh cũng nghĩ đến chuyện năm đó, cô theo bản năng mím môi, ánh mắt không quá tự nhiên.

"... Chuyện đó, giờ em đã hai mươi tư tuổi rồi, không phải mười bốn tuổi..." Hà An Nhiên yếu ớt giải thích.

Chu Duyên Xuyên "ừ" một tiếng.

"VẬY... RỒT CUỘC LÀ ANH CÓ MUỐN ĂN KHÔNG?"

"Ăn."

Bây giờ anh có quyền cự tuyệt sao?

Từ rạng sáng bốn giờ ngày hôm qua, ngoại trừ một ít cơm trên máy bay thì đến bây giờ anh vẫn chưa ăn gì, trong bụng không còn đồ ăn nào khác.

Hà An Nhiên mất tự nhiên ho khan một tiếng, sau đó vào phòng bếp, mở tủ lạnh, lấy cơm thừa hôm qua, còn có hai quả trứng gà.

Cô mang tạp dề, bật bếp ga, trong lúc chờ dầu sôi thì đập trứng gà ra bát rồi đánh. Hạ bút thành chương [1], sạch sẽ lưu loát.

[1] Hạ bút thành chương: viết là ra văn, ý chỉ sự thuần thực, quen thuộc.

Khóe môi Chu Duyên Xuyên không khỏi lộ ra nụ cười nhẹ, xem ra cô bé của anh thật sự trưởng thành rồi.

Nhưng nghĩ như vậy, khóe môi đang mỉm cười của anh không khỏi hạ xuống. Cô không cần anh cũng đã có thể tự mình đảm đương mọi thứ, mà anh lại chỉ còn hai bàn tay trắng.

Mùi cơm chiên trứng từ từ lan tỏa, căn nhà không lớn, mùi hương nhanh chóng khuếch tán đi. Bữa cơm này Chu Duyên Xuyên ăn hai chén lớn.

Ăn cơm xong, mưa bên ngoài có xu thế nhỏ lại, anh cũng phải đi.

Hà An Nhiên tiến anh tới cửa.

"... Hẹn gặp lại." Hà An Nhiên nhẹ giọng nói.

"An Nhiên."

"Vâng?" Hà An Nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

Chu Duyên Xuyên nhìn con người trước mắt.

"Ngủ ngon."

Hà An Nhiên ngẩn ra: "Ngủ ngon."

...

Ngoài hành lang tối đen, mang theo mùi tanh của mưa. Bên ngoài là tiếng mưa rơi tí tách, Chu Duyên Xuyên mở cánh cửa thủy tinh để đi xuống cầu thang.

"Cộp cộp cộp" tiếng bước trong hành lang trống trải vắng vẻ khiến người ta sinh ra sợ hãi.

Vừa rồi lúc ở nhà cô, thật ra anh muốn hỏi cô, bảy năm trước vì sao lại đột nhiên rời đi như vậy. Lời đã đến bên miệng nhưng anh lại không hỏi ra. Trực giác nói cho anh biết, chuyện này chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy, nếu muốn truy hỏi, nhất định sẽ liên lụy đến rất nhiều người.

Lúc ấy khi nhận được điện thoại của mẹ, tâm tình vốn bình thản hai mươi ba năm của anh lần đầu tiên trở nên luống cuống, nào có thể phối hợp diễn với Hà Tung Nghị nữa, ngay cả trang phục diễn cũng không kịp thay đã chạy đến sân bay.

Nhưng cuối cùng anh vẫn đến muộn, lúc anh đến sân bay, hai mẹ con Hà An Nhiên đã không còn bóng dáng, sau này dù anh có tra như thế nào cũng không tra ra chuyến bay của cô, giống như là có người cố tình động tay động chân vậy.

Đến nỗi vì sao phải rời khỏi đây, Chu Duyên Xuyên cũng không biết, chuyện này ngay cả mẹ anh cũng không rõ ràng.

Nghe mẹ nói, buổi tối trước ngày rời đi, cô Thắm vẫn giống như bình thường, còn hàn huyên với bà rất lâu. Ai cũng không ngờ hôm sau trời vừa sáng, cô Thắm liền nói muốn mang An Nhiên đi, dù bà khuyên như thế nào cũng không nghe, thái độ kiên quyết.

Vừa bước ra, anh liền nhìn thấy một chiếc xe dừng cách đây không xa, anh bước nhanh trong mưa, mở cửa xe ngồi vào.

"Đến khi nào?" Anh vỗ bọt nước trên vai.

"Chờ cậu được một lúc rồi." Lưu Miển quay đầu, đưa anh một cái khăn sạch sẽ.

Chu Duyên Xuyên nhận cái khăn, lau nước trên mặt, trên đầu.

"Gặp được rồi à, nói gì?" Lưu Miển hỏi.

"Còn có thể nói gì?"

Lưu Miển thấy dáng vẻ này của anh liền tự biết không thể cạy miệng anh ra được nữa.

Chu Duyên Xuyên đặt khăn ở chỗ trống bên cạnh, sau đó ngả đầu ra sau, đôi tay đặt trên bụng, hai mắt khép lại, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Thấy quầng thâm dưới mắt anh, những lời muốn nói của Lưu Miễn đều nuốt xuống. Sáng hôm nay, anh còn đang ngủ thì đã bị một cuộc điện thoại của Chu Duyên Xuyên đánh thức.

Điện thoại mới vừa thông, câu đầu tiên anh nghe được là: "An Nhiên về rồi."

Câu thứ hai là: "Điều tra xem cô ấy ở đâu, trước khi trời tối phải gửi cho em."

Anh còn không có cơ hội mở miệng, điện thoại liền "tút" một cái tắt máy.

Hà An Nhiên?

Là ai?

Ngây ngốc nửa phút, Lưu Miễn mới đột nhiên phản ứng lại.

Hà An Nhiên, chính là Hà An Nhiên bảy năm trước sao, cô gái nói đi là đi?

Từ khi Chu Duyên Xuyên ra mắt hội đại học, Lưu Miễn đã làm người đại diện của anh, đến bây giờ cũng đã gần mười năm, cho nên đương nhiên anh cũng quen Hà An Nhiên.

Bảy năm Hà An Nhiên rời đi, Chu Duyên Xuyên làm thế nào để vượt qua, không ai rõ ràng hơn anh.

Nghĩ đến đây, Lưu Miễn sao còn ngủ nổi, anh nhanh chóng ngồi dậy khỏi giường, vận dụng tất cả quan hệ mình có để tra, cuối cùng vẫn gửi được cho Chu Duyên Xuyên trước khi trời tối.

"Về nhà à?"

Chu Duyên Xuyên nhắm mắt lại, "ừ" một tiếng.

Lưu Miễn cầm chìa khóa, khởi động, nhấn ga.

Chiếc xe màu đen rời đi trong đêm tối.

Lưu Miễn đưa Chu Duyên Xuyên đến trước tiểu khu anh ở rồi mới rời đi.

Vừa vào cửa, một chú chó rất lớn đã nhào đến chỗ anh. Chu Duyên Xuyên vốn đã hơi mệt, giờ bị nó nhào đến như vậy liền lao đảo vài bước, thiếu chút nữa là bị nó đè.

Anh vỗ vỗ thân hình béo mập của nó.

"Yoyo, mày phải giảm béo đi! Có phải gần đây tao cho mày ăn tốt quá không?"

Chu Duyên Xuyên là một người không thích động vật nhỏ, nếu nói anh nuôi thì đúng hơn phải là anh thay Hà An Nhiên nuôi.

Hà An Nhiên vẫn luôn rất yêu thích loại chó này. Sinh nhật mười lăm tuổi, Triệu Úc Từ đã mua chú chó lông vàng này, lúc đó nó vẫn còn rất nhỏ, tặng làm quà sinh nhật cho cô.

Ban đầu Chu Duyên Xuyên rất kháng cự, nhưng chú chó lông vàng này nhanh nhẹn, niềm nở lại ngoan ngoãn, ngốc nghếch lẫn lộn làm nũng. Người trong nhà ai cũng ngày càng cưng chiều nó, anh cũng không còn cách nào.

Ảnh minh họa Yoyo nha mọi người, theo miêu tả của Tống nữ sĩ thì mình đoán Yoyo là dòng Golden. Tính ra Yoyo cũng là một chú chó già rồi đấy, theo tuổi của chó thì em nó đã khoảng 50. Quả là thời gian không đợi một ai, cho dù đó có là chó đi chăng nữa (O´_`O)

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Trùng Hợp

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Chỉ là lúc Hà An Nhiên rời đi không thể mang theo nó. Cho nên chú chó lông vàng vốn do cô chăm sóc chỉ có thể giao cho anh.

Anh không biết nuôi chó, vì để nuôi nó cho tốt mà anh còn cố tình học về chăm sóc cho chó, ban đầu có hơi luống cuống nhưng sau này cũng dần dần thuận buồm xuôi gió hơn. Tuy rằng không thể chăm sóc tận tụy như An Nhiên nhưng dù sao thì vẫn nuôi sống được.

Yoyo ngoan ngoãn cọ ổng quần Chu Duyên Xuyên làm nũng.

Chu Duyên Xuyên ngồi xổm xuống, lấy bàn chải dành riêng cho chó trong ngăn tủ ở bên cạnh, bắt đầu chải lông cho nó.

Bắt đầu từ phần cổ, dựa theo chiều của lông mà chải, trước rồi sau, từ từ chải xuống, lông ở phía dưới của nó vừa mềm vừa dày, phải chải từng tầng từng tầng một cho nên việc chải lông rất tốn thời gian.

Thế nhưng, dù bận rộn như thế nào, Chu Duyên Xuyên vẫn kiên trì mỗi ngày chải lông cho Yoyo một lần, bởi vì với anh, Yoyo không phải là của anh, mà là Hà An Nhiên để nhờ nó ở đây, sớm muộn gì cũng có một ngày cô về với nó.

"Yoyo, chủ nhân của mày đã về rồi." Chu Duyên Xuyên ngồi dưới đất ôm cổ Yoyo, lầm bầm nói.

"Yoyo, mày cũng nhớ cô ấy lắm phải không?"

Yoyo mở to đôi mắt tròn xoe nhìn anh, nhẹ nhàng rầm rì vài tiếng, tuy nó không hiểu chủ nhân đang nói gì nhưng nó biết, cảm xúc bây giờ của chủ nhân không được tốt lắm, dường như là có chuyện gì đó không vui. Nó dùng mũi thân mật cọ lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng an ủi.

Chu Duyên Xuyên cong môi cười, cưng chiều xoa đầu nó: "Yoyo, dù sao tao cũng đã thay cô ấy nuôi mày bảy năm, tao không muốn giao mày cho cô ấy. Không thì tao và cô ấy cùng nhau nuôi mày được không?"

Yoyo thấy gương mặt của chủ nhân lộ ra ý cười thì không khỏi rung đùi đắc ý, lắc lắc đuôi. Đây là động tác thể hiện sự vui vẻ của Yoyo.

Từ nhỏ Chu Duyên Xuyên đã là người có chủ kiến, anh biết mình muốn gì, không muốn gì, chắc hẳn đây là trưởng thành sớm mà người ta thường nói.

Lần đầu tiên gặp cô, cô mới 12 tuổi, học năm nhất sơ trung (lớp 7). Nói thật, lần đầu tiên gặp cô, anh không có cảm giác gì, cùng lắm cũng chỉ dừng lại ở mức con gái bạn của mẹ, không hề liên quan đến anh.

Anh vốn không hay nói, cũng không thích giao tiếp với người lạ cho nên Hà An Nhiên dọn đến gần nửa năm, số lần anh nói chuyện với cô, mười ngón tay cũng có thể đếm hết.

Nhưng lúc đó anh làm sao biết được, cô bé mà mình vốn chỉ xem là con gái bạn của mẹ sẽ chiếm giữ trọn vẹn trái tim mình đây?

...

Sau khi tách ra vào buổi tối hôm đó, Hà An Nhiên có hơi ngẩn ngơ, luôn nghĩ ngày gặp lại đó có phải chỉ là một giấc mộng của cô không, tất cả đều là hư ảo.

Nhưng nếu là hư ảo, vì sao lại chân thật như vậy?

Tan tầm ngày hôm nay, Hà An Nhiên vừa xuống tầng đã đụng phải Tống Trân.

"Sao cậu lại đến đây, tới cũng không báo cho mình một tiếng."

"Có kết quả rồi." Tống Trân vọt đến trước mặt cô.

Có kết quả?

Hà An Nhiên không đáp lời, chỉ nín thở chờ cô ấy nói tiếp.

"Mình... thông qua."

"Thông... qua?"

Tống Trân nắm bàn tay hơi lạnh của Hà An Nhiên, vô cùng kích động, hai người suýt chút nữa là nhảy vài vòng ngay tại chỗ này.

"Đúng vậy! Mình thật sự thông qua!"

Cũng khó trách Tống Trân sẽ kích động như vậy, đạo diễn Cổ Kỳ Hành của 《Cẩm Tú Sơn Hà》 không giống đạo diễn bình thường, còn trẻ đã đạt danh hiệu đạo diễn danh giá, trở thành người trẻ tuổi nhất nhận được danh hiệu đó, mà chỉ tính đáng người kia, rõ ràng có thể dựa mặt để kiếm cơm, nhưng người ta lại cố tình dựa vào tài hoa. Cứ là phim do anh ta đạo diễn thì không có tác phẩm nào không hot, rất nhiều ngôi sao nổi tiếng xinh đẹp, cao ngạo tự phụ, nhưng gặp anh ta cũng phải cúi đầu khom lưng mà nịnh nọt.

"Mình đã nói cậu nhất định sẽ làm được mà! Cậu diễn tốt như thế, đạo diễn không chọn cậu thì chọn ai?"

Tống Trân đổi một tay ôm vai Hà An Nhiên, cùng nhau đi ra ngoài: "Lời này đủ ngọt, tâm tình chị đây rất tốt, sẽ mời cậu ăn cơm."

Hà An Nhiên cười: "Mình muốn một bữa tiệc lớn."

"Được được được, một bữa tiệc lớn."

Hai người đến một quán ăn chuyên bán món cay Tứ Xuyên, quán không lớn nhưng đủ riêng tư.

Hai cô vừa vào liền lên tầng hai. Tầng hai toàn là phòng riêng, ở giữa chỉ có một lối đi.

Hai cô vừa đi vừa nói, phía trước có một người đàn ông đang đi đến, mang một cái khẩu trang lớn, còn cúi đầu.

Bởi vì lối đi khá nhỏ nên Tống Trân kéo Hà An Nhiên lại sát bên mình, khi ba người sắp lướt qua nhau, người đàn ông đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Hà An Nhiên.

Anh ta đột nhiên cầm cánh tay Hà An Nhiên lại.

"Là em."

Hà An Nhiên hơi nhú mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta.

Tống Trân bên cạnh nhanh chóng phản ứng lại, cô vươn tay hất cánh tay đang giữ Hà An Nhiên, đẩy Hà An Nhiên ra sau lưng mình.

"Anh làm gì đó?"

Người đàn ông nhìn Tống Trân, ý vị sâu xa nhưng cũng không đáp lại cô ấy mà nhìn Hà An Nhiên.

"Em gái An Nhiên, là anh."

Em gái An Nhiên?

Lúc này Hà An Nhiên mới nghiêm túc đánh giá anh ta, hình như có hơi quen quen.

Người đàn ông nhìn xung quanh, thấy không có ai mới kéo khẩu trang xuống.

"Tề... Tề... Tề..." Đôi mắt Tống Trân đột nhiên tròn lên, nói không nổi một câu hoàn chỉnh.

"Anh Nghiễm Ninh?"

Tề Nghiễm Ninh mỉm cười, sau đó rất tự nhiên đặt tay lên vai Hà An Nhiên.

"Em gái An Nhiên, bảy năm qua có phải em quên luôn anh rồi không?"

Hà An Nhiên lắc đầu. Sao cô có thể quên được, trước kia anh ức hiếp cô không ít lần. Chu Duyên Xuyên đưa cho cô đồ ăn thức uống gì ngon, cuối cùng cũng bị anh lừa nuốt vào bụng hết.

"Đến ăn cơm à?"

Hà An Nhiên gật đầu.

"Tốt quá, cùng nhau ăn đi, nhiều năm không gặp rồi, dù sao cũng phải tâm sự thật tốt chứ."

Lúc này Tống Trân đã khiếp sợ không nói nên lời. Thế giới này quá vi diệu, An Nhiên nhà cô luôn mang bộ dạng từ chối người ta từ ngàn dặm lại quen ảnh đế Tề Nghiễm Ninh, hơn nữa có vẻ còn rất thân thiết.

...

Hà An Nhiên vừa vào cửa liền nhìn thấy Hà Tụng Nghị đang ngồi bên bàn ăn.

"Về rồi à?"

Hà Tụng Nghị đang cúi đầu lướt điện thoại, nghe thấy tiếng mở cửa thì ngẩng đầu theo phản xạ có điều kiện, khoảnh khắc nhìn thấy Hà An Nhiên, Hà Tụng Nghị ngẩn người, trên mặt hiện lên sự khiếp sợ.

"Tụng Nghị, xem ai đây nào?"

Hà An Nhiên gật đầu với cô ấy, trên mặt không có biểu tình dư thừa, bởi vì từ lúc gặp được Chu Duyên Xuyên cô đã biết, gặp Hà Tụng Nghị chỉ là vấn đề thời gian.

Hà Tụng Nghị là diễn viên, cho nên tự mình ổn định cảm xúc rất nhanh, cô ấy đứng dậy đi đến chỗ Hà An Nhiên.

"Em gái An Nhiên, về rồi à?" Lúc nói chuyện, trên mặt cô ấy mang theo nụ cười mỉm tao nhã.

"Vâng." Hà An Nhiên cũng mỉm cười lại, sau đó gật đầu.

"Đừng nói chuyện làm gì, ngồi xuống đi." Tề Nghiễm Ninh giúp Hà An Nhiên và Tống Trân kéo ghế ra. Mấy người đều ngồi xuống, lúc này Hà Tụng Nghị mới chú ý đến Tống Trân bên cạnh Hà An Nhiên.

Tống Trân thấy Hà Tụng Nghị đang đánh giá mình thì không khỏi căng thẳng, dù sao thì hai người trước mặt đều là nhân vật có phân lượng

trong giới giải trí, có thể ngồi cùng bàn với hai người họ, cô căng thẳng thế nào thì khỏi phải nói.

"Chào chị Tụng Nghị, em là Tống Trân." Cô chủ động lễ phép chào hỏi với Hà Tụng Nghị.

Hà Tụng Nghị cười gật đầu: "Tống Trân?" Cô ấy nghiêng đầu suy nghĩ: "Nếu chị nhớ không lầm thì em là nữ số 3 của 《Cẩm Tú Sơn Hà》 đúng không nhỉ?"

"Dạ đúng ạ." Tống Trân gật đầu.

"Hình như em cũng cùng công ty với bọn chị?"

"Dạ vâng!"

"Cố gắng lên, chị rất xem trọng em."

Tống Trân được quan tâm mà lo sợ, cô không ngờ ảnh hậu Hà Tụng Nghị ăn trên ngồi trước lại bình dị dễ gần như vậy.

"Cảm ơn chị Tụng Nghị."

Tề Nghiễm Ninh nhìn Tống Trân, Tống Trân là nữ số 3, nhân vật mà cô đóng có một đoạn tình cảm vướng mắc với anh, có vài cảnh diễn phối hợp, nhìn bộ dạng non nớt của cô, cũng không biết khả năng như thế nào.

Anh quay đầu nhìn Hà An Nhiên, cô đang cúi đầu, bàn tay vuốt ve ly nước trước mặt. Anh lấy điện thoại trong túi ra, ngón tay thon dài bấm màn hình nhanh như chớp.

"Duyên Xuyên vừa xuống máy bay, nói chúng ta gọi đồ ăn trước, một lát nữa sẽ đến."

Động tác vuốt ve ly nước của Hà An Nhiên khựng lại.

Nước trong miệng Tống Trân cũng suýt chút nữa là phun ra.

Duyên Xuyên?

Chu Duyên Xuyên!!

Vốn cô còn cho rằng có thể nhìn thấy Tề Nghiễm Ninh và Hà Tụng Nghị đã là rất may mắn, không ngờ còn có thể gặp Chu Duyên Xuyên!

"À, ừ."

Gọi đồ ăn xong, không bao lâu sau, cửa phòng bị đẩy ra. Chu Duyên Xuyên đứng ở cửa, sắc mặt không tốt lắm, trông có vẻ phong trần mệt mỏi, anh mặc tây trang màu đen, bên ngoài khoác một chiếc áo cũng màu đen, đang bước từng bước đến đây.

"Duyên Xuyên, cậu đến rồi."

Hà An Nhiên không lên tiếng, chỉ có bàn tay đặt trên đầu gối là nắm chặt lại.

Hà Tụng Nghị chuẩn bị đứng dậy thì lại thấy Chu Duyên Xuyên đã kéo ghế bên cạnh Hà An Nhiên, rất tự nhiên ngồi xuống.

Chu Duyên Xuyên ngồi rất gần Hà An Nhiên, gần đến mức thậm chí cô còn có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người anh, cảm giác quen thuộc buổi tối hôm đó lập tức trào lên khiến Hà An Nhiên như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

"Ừ." Anh nhàn nhạt cười, gật đầu.

"Ở trên máy bay không nghỉ ngơi chút nào à?" Hà Tụng Nghị sẵn sốc hỏi anh.

Hà An Nhiên im lặng dùng dư quang nhìn anh, trên mặt anh có sự mệt mỏi, hốc mắt có tơ máu, hiển nhiên là vừa xuống máy bay đã chạy đến đây.

"Có ngủ một lát."

Đang nói chuyện, người phục vụ đã bắt đầu bưng đồ ăn lên.

Mấy người Hà Tụng Nghị rất tự nhiên nói chuyện, thảo luận về kịch bản của 《Cẩm Tú Sơn Hà》, Hà An Nhiên không hiểu kịch bản nên vừa nghe bọn họ nói chuyện vừa bóc tôm hùm đất xào cay [1] mà cô thích nhất.

Cô luôn thiên vị món cay Tứ Xuyên, bởi vì đủ cay, đủ vị nên cô rất thích. Ông trời cũng ưu ái cô, cho dù cô thích ăn cay như vậy cũng không thấy nổi mụn, khuôn mặt giống như trứng gà lột, trắng trắng mềm mềm.

Chu Duyên Xuyên nhìn cô đang vô cùng chuyên chú bóc tôm hùm, ăn rất vui vẻ thì trong lòng không khỏi sinh ra một cảm giác thỏa mãn. Anh thấy ly nước của cô đã sắp thấy đáy liền tự nhiên thuần thục thay cô rót nước.

"Uống nước đi." Anh đẩy cái ly đến trước mặt cô.

Động tác bóc tôm của Hà An Nhiên dừng lại, cô ngẩng đầu nhìn Chu Duyên Xuyên.

Trong mắt Chu Duyên Xuyên đầy ý cười, như có tia sáng phát ra, từng chút từng chút hấp dẫn Hà An Nhiên, khiến cô sợ đến mức phải nhanh chóng cúi đầu.

"Cảm ơn." Trong cổ có hơi rát, cô lấy ly nước yên lặng nhấp một ngụm.

Một màn này Hà Tụng Nghị cũng nhìn thấy, đồ ăn trong miệng dần trở nên nhạt nhẽo vô vị.

[1] Tôm hùm đất xào cay

Video hướng dẫn cách làm tôm hùm đất xào cay

<https://www.youtube.com/watch?v=DGmPpeDbjBg>

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ăn Nờ

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Ăn cơm xong thì đã hơn chín giờ tối, ngoại trừ Hà An Nhiên thì ai ai cũng che mình lại kín mít. Sau khi tạm biệt, mọi người liền tản đi, Hà An Nhiên đương nhiên là do Tống Trân đưa về nhà.

"Giờ về có phải hơi sớm không, hay là chúng ta đi đâu chơi đi?" Tề Nghiễm Ninh tùy ý khoác tay lên vai Chu Duyên Xuyên.

Chu Duyên Xuyên thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu nhàn nhạt nhìn anh ấy: "Mình không đi đâu, vừa xuống máy bay nên có hơi mệt, muốn về nghỉ ngơi."

Tề Nghiễm Ninh khịt mũi coi thường: "Lúc mình nói em gái An Nhiên cũng ở đây thì đâu có nghe cậu nói mệt."

Chu Duyên Xuyên không đáp lại, chỉ là hất cánh tay trên vai mình xuống. Tề Nghiễm Ninh nhìn cánh tay đang ở giữa không trung của mình: "Mình thấy cậu không phải mệt, mà là vì không có em gái An Nhiên. Cậu nói xem có đúng không, Tụng Nghị?"

Đôi môi dưới lớp khẩu trang của Hà Tụng Nghị mím chặt, một lát sau mới nghe thấy giọng của cô ấy: "Thật ra mình cũng không muốn đi. Hôm nay lặn lội một ngày mệt quá rồi, qua mấy ngày nữa là 《Cẩm Tú Sơn Hà》 khai máy, nhân khoảng thời gian này chúng ta nghỉ ngơi một chút đi."

Lúc đang nói chuyện, người đại diện của Hà Tụng Nghị đã lái xe đến đây. "Duyên Xuyên, cậu không lái xe tới, mình đưa cậu về nhé." Hà Tụng Nghị nói với Chu Duyên Xuyên.

Chu Duyên Xuyên vỗ bả vai rắn chắc của Tề Nghiễm Ninh: "Không cần. Không phải lão Tề có xe sao, cậu ấy đưa mình là được."

Tề Nghiễm Ninh cười nói: "Tụng Nghị, cậu về sớm chút đi, mình chắc chắn sẽ đưa cậu ấy về đến nhà an toàn."

"Ừ." Hà Tụng Nghị gật đầu, sau đó lên xe bảo mẫu [1].

[1] Xe bảo mẫu: là xe chuyên chở hàng hóa hoặc chở nhiều người, có 7 chỗ ngồi trở lên, cũng là xe chuyên chở, làm cơm, hóa trang, tạo hình của các minh tinh, bởi vì có thể làm các hoạt động thường ngày trên xe nên gọi là xe bảo mẫu. Có khi xe bảo mẫu còn là phòng nghỉ, phòng thay quần áo. Chủ yếu do công ty sản xuất riêng. (Nguồn: Baidu)

"Đi thôi, Chu đại công tử của mình." Thấy xe của Hà Tụng Nghị đã đi xa, Tề Nghiễm Ninh quái gở nói với Chu Duyên Xuyên.

Chu Duyên Xuyên cười, cũng không giận, hai người kề vai sát cánh đi đến xe của Tề Nghiễm Ninh đang đậu cách đây không xa.

"Tụng Nghị, tối hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút, đừng quên ngày mai còn phải quay TVC [2] cho Pepsi - Cola, phải ngủ để khí sắc nhìn tốt một chút." Lương Lâm cầm một cái kẹp văn kiện, bên trong văn kiện là lịch trình của Hà Tụng Nghị trong tháng này.

[2] TVC: TVC – là Phim Quảng cáo, hoặc gọi hẹp hơn là Quảng cáo truyền hình. Là viết tắt của cụm từ tiếng Anh Television commercial hoặc cũng có khi là Television advertisement (viết tắt TVAD).

Lương Lâm nói nhưng không nghe Hà Tụng Nghị đáp lại, thế là cô ấy ngẩng đầu nhìn về phía Hà Tụng Nghị.

Hà Tụng Nghị ngả lưng ra ghế, hơi hơi nghiêng đầu, hai mắt vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt cũng không thấy thần thái ngày xưa.

"Tụng Nghị?"

"Tụng Nghị, em làm sao vậy?"

Giọng Lương Lâm cất cao thêm vài độ, đồng tử rời rạc của Hà Tụng Nghị lúc này mới ngưng kết lại, cô quay đầu.

"Tụng Nghị, không thoải mái ở đâu à?" Lương Lâm quan tâm nhìn cô.

"Không có gì, chắc là gần đây không được nghỉ ngơi tốt, có hơi mệt." Hà Tụng Nghị lắc đầu.

"Vậy em phải chú ý nghỉ ngơi, đừng làm cơ thể mình suy sụp, có chỗ nào không thoải mái thì nói với chị."

"Vâng, em biết rồi. Chị Lương Lâm, em có hơi mệt, muốn ngủ một lát."

"Ừ, ngủ một lát đi." Lương Lâm bỏ kẹp văn kiện vào túi, sau đó lấy chăn đã chuẩn bị sẵn trong xe đắp cho cô.

Hà Tụng Nghị nhắm mắt lại, nhưng lại vô cùng tỉnh táo. Bây giờ trong đầu cô chỉ có một người, không phải Chu Duyên Xuyên, mà là Hà An Nhiên.

Một lần rời đi là bảy năm, bây giờ người ta nói về liền về, khiến cô lập tức cảm thấy luống cuống.

Bảy năm, cô không còn là tiểu minh tinh mới ra mắt mà là ảnh hậu vô cùng nổi tiếng, bao nhiêu người theo đuổi. Phụ nữ trong giới giải trí là mặt hàng gì cô rất rõ ràng, cho nên cô chưa bao giờ để bọn họ vào mắt, nhưng Hà An Nhiên không giống vậy.

Bảy năm, dường như cô ta không thay đổi gì lớn, vẫn là gương mặt đó, đối với mọi người đều không nóng không lạnh, nếu không muốn nói là không hề có thay đổi gì, chắc đây gọi là khí chất đi.

Thanh nhã.

Đây là từ ngữ chính xác nhất mà Hà Tụng Nghị có thể nghĩ đến để hình dung cô ta.

Tựa như một gốc cây hoa lan, thanh tịnh thanh nhã.

"Hà An Nhiên, em gái An Nhiên..." Đôi môi của cô khẽ mở, không tiếng động nói.

...

Tống Trân đưa Hà An Nhiên an toàn về đến nhà xong liền rời đi, một câu cũng không nói với cô. Hà An Nhiên ngẫm nghĩ, có lẽ là Tống Trân còn chưa phản ứng kịp.

Kết quả chứng minh sự thật đúng là như thế.

Chờ cô lên phòng tắm xong, lúc đang lau khô tóc chuẩn bị lên giường ngủ thì điện thoại của Tống Trân mới đến.

Cô chui vào trong chăn nghe điện thoại, vừa bắt máy thì câu đầu tiên nghe thấy là: "Mình cảm thấy có khả năng mình quen một Hà An Nhiên giả."

Hà An Nhiên dờ khóc dờ cười. Cái gì gọi là một Hà An Nhiên giả?

"Có chuyện gì cứ nói thẳng."

Đầu kia điện thoại truyền tiếng sột soạt, Hà An Nhiên đoán có thể là Tống Trân đang trở mình.

"Cậu có quan hệ gì với mấy người Chu ảnh đế vậy?"

Quan hệ gì? Nói thật, ngay cả chính cô cũng không biết là quan hệ gì.

Anh em?

Bạn bè?

Một đôi?

Rất hiển nhiên, cả ba đều không phải.

Đôi môi cô giật giật: "Không có quan hệ gì cả."

"Ha ha, cậu hù ai đấy, không có quan hệ gì mà Tề Nghiễm Ninh và Hà Tụng Nghị sẽ gọi cậu là em gái An Nhiên, gọi thân thiết vậy à? Không có quan hệ gì mà Chu Duyên Xuyên sẽ rót nước cho cậu? Cậu cho là mình ngốc à?"

Hà An Nhiên không đáp lại, cô tìm một tư thế ngủ thật thoải mái.

"Hù cậu làm gì, thật sự không có quan hệ gì cả. Nếu cậu nhất định phải bắt mình khai ra có quan hệ gì, vậy thì chỉ có thể nói lúc nhỏ mình ở nhờ tại nhà của Chu Duyên Xuyên. Mà lúc đó Chu Duyên Xuyên, Tề Nghiễm Ninh, Hà Tụng Nghị, ba người họ là bạn bè."

Tống Trân đã bị những lời này của Hà An Nhiên làm cho khiếp sợ không nói ra lời.

Khi còn nhỏ?

Ở nhờ?

Thì ra khi còn nhỏ Hà An Nhiên đã quen Chu Duyên Xuyên. Duyên phận này đúng là không còn gì để nói, hai ảnh đế một ảnh hậu, không phải ai muốn quen là có thể quen.

"Hà An Nhiên, cậu đúng là thần kỳ, cậu như vậy mà không lẫn lộn trong giới giải trí thật đáng tiếc."

Hà An Nhiên liếc mắt. Thần kỳ, cô không gánh nổi hai chữ này. Lẫn lộn trong giới giải trí, cô càng không có tâm tư đó.

"Sao mình cảm thấy Chu Duyên Xuyên đối với cậu không giống bình thường nhỉ?"

"Không giống bình thường?"

Tống Trân: "Ừ, mình thấy ánh mắt anh ấy nhìn cậu không giống như nhìn người khác, rất chuyên chú, rồi lại quyến rũ muốn chết."

Lời Tống Trân nói như một viên đá nhỏ, nhẹ nhàng rơi vào ao nước phẳng lặng trong lòng cô, tạo nên những vòng gợn sóng.

...

Buổi chiều, tới giờ tan tầm, mọi người thu dọn đồ đạc, chào hỏi nhau xong liền về nhà. Hà An Nhiên không vội vàng, bởi vì bản phác thảo của cô chưa hoàn thành.

Phòng làm việc to như vậy giờ chỉ còn lại một mình Hà An Nhiên. Cô ngồi ngay ngắn, ánh đèn nhàn nhạt chiếu trên đỉnh đầu, hắt vào tờ giấy phác họa màu trắng mỏng manh.

Xung quanh rất yên ắng, chỉ có tiếng bút vẽ cọ trên giấy phát ra từng tiếng "sàn sạt", cùng với tiếng hít thở của cô.

Thời gian cứ như vậy từng giây từng phút trôi qua. Trong bầu không khí yên ắng này, điện thoại lại không thích hợp mà rung lên.

Hà An Nhiên đang vẽ đến nhập thần, cho nên điện thoại rung cũng không để ý đến. Điện thoại lại rung thêm vài giây, cuối cùng cũng dừng lại, nhưng không đến vài giây lại bắt đầu rung, lần này so với lần trước còn lâu hơn, thậm chí có cảm giác như muốn cùng cô liều mạng.

Hà An Nhiên không thể không ngừng bút vẽ trong tay, nhìn điện thoại đang rung lên liên tục, khi thấy rõ cái tên trên màn hình điện thoại, bút vẽ trên tay cô "cộp" một cái rơi xuống sàn nhà.

Trên màn hình điện thoại hiển thị Chu Duyên Xuyên.

Ngón tay cô run rẩy lướt qua phía nghe máy.

"Alo?"

"Ở đâu đó?" Đầu kia truyền đến giọng nói dịu dàng dễ nghe của Chu Duyên Xuyên.

"Ở phòng làm việc."

"Ừ, ở đó chờ anh, anh đến đón em."

Anh... muốn đến đón cô? Hà An Nhiên không phản ứng kịp.

"Khoảng mười lăm phút nữa là đến, nghe không?"

"Vâng, nghe rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Hà An Nhiên nhặt bút vẽ lên cho vào hộp rồi bỏ bản vẽ phác thảo vào ngăn kéo. Thu dọn xong, cô tắt đèn phòng làm việc rồi mới xuống tầng.

Vừa xuống tầng liền đụng phải bác bảo vệ.

"Cô Hà, vừa tan tầm à?" Bác bảo vệ nhiệt tình chào hỏi với cô.

"Vâng, dạ đúng ạ."

Hà An Nhiên ngồi trên sofa trong đại sảnh, vừa xem điện thoại vừa chờ Chu Duyên Xuyên.

Cô đang lướt Weibo. Weibo của cô đã lâu không đổi mới, chỉ có lúc nào rảnh rồi cô mới đăng một ít tranh minh họa của mình lên, bởi vì phong cách tươi đẹp ấm áp nên cũng tích cóp được một ít fan, đến bây giờ đã có khoảng ba trăm nghìn.

Người cô theo dõi không nhiều lắm, chỉ có vài đại thần nổi tiếng trong giới, những nhân viên của phòng làm việc nhà mình, ngoài ra còn có một theo dõi bí mật [3]

[3] Theo dõi bí mật: là một chức năng của Sina Weibo, khi nhấn theo dõi một người nào đó thì người đó sẽ không nhận được thông báo.

Click mở người theo dõi bí mật, danh sách chỉ có một cái tên - Chu Duyên Xuyên.

Chu Duyên Xuyên.

Người cô theo dõi bí mật là Chu Duyên Xuyên, cô bấm vào hình đại diện của anh, hình đại diện là một hình vẽ tay đơn giản.

Một thiếu niên đang không tình nguyện ôm một chú chó lông vàng. Thiếu niên kia chính là Chu Duyên Xuyên, chú chó lông vàng là Yoyo nhà cô.

Đây là bức vẽ cô vẽ cho anh vào bảy năm trước, sau đó cho anh làm hình đại diện trên Weibo. Chỉ là cô không ngờ, hình đại diện này anh dùng

một lần là tận bảy năm.

Weibo của anh ngày thường không có đôi mới gì, ngoại trừ tuyên truyền thì dường như không có gì liên quan đến cuộc sống riêng của anh, chỉ có thi thoảng đăng một ít ảnh ở đoàn làm phim.

Chu Duyên Xuyên nói chờ mười lăm phút. Quả nhiên không đến mười lăm phút sau, anh đã gửi cho cô một tin nhắn, nói mình đến rồi. Vì thế cô nhanh chóng đứng lên, chào tạm biệt bác bảo vệ rồi ra cửa.

Đi được một đoạn không xa tòa nhà, có một chiếc Touareg [4] màu đen dừng lại bên cạnh cô.

[4] Touareg: Một dòng xe SUV ra đời vào năm 2002 thuộc hãng Volkswagen – hãng sản xuất xe hơi tại Đức, là một trong những công ty sản xuất xe hơi lớn nhất thế giới.

Cửa kính xe hạ xuống, Chu Duyên Xuyên nói với cô: "Lên xe đi."

Cô thấy Chu Duyên Xuyên mang khẩu trang thì cũng không dám chần chờ, mở cửa xe nhanh chóng chui vào, kéo cửa kính xe lên. Chuyện này nếu bị paparazzi chụp được thì không phải là chuyện đùa. Đến lúc đó không chừng cô sẽ bị fan của Chu Duyên Xuyên, mỗi người một ngụm nước miếng làm cho chết đuối.

Sau khi Hà An Nhiên lên xe, Chu Duyên Xuyên mới cởi khẩu trang trên mặt xuống, anh thấy cô ngồi thẳng lưng trên ghế phụ lái, đôi tay đặt trên đầu gối theo thói quen, nắm chặt lại với nhau.

"Thắt dây an toàn đi."

"À." Cô phản ứng lại, nhanh chóng duỗi tay thắt dây an toàn.

Tấm lưng đang thẳng tắp lập tức rũ xuống, trông buồn cười nói không nên lời. Chu Duyên Xuyên không nhin được mà cong khóe môi.

"Ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa kịp ăn."

"Vừa hay anh cũng chưa ăn, chúng ta đến nhà em ăn đi, em nấu cơm."

Hà An Nhiên khó tin nhìn Chu Duyên Xuyên, sao người này đến nhà cô ăn nhờ lại có thể nói với thái độ đương nhiên như vậy?

"Nhìn anh làm gì?" Gương mặt Chu Duyên Xuyên tràn đầy ý cười nhìn cô.

Khí thế của Hà An Nhiên lập tức biến mất không còn một mảnh, trước kia người này rõ ràng không phải như thế. Không phải đối với ai cũng lạnh nhạt, trên mặt đều không có một chút biểu tình sao?

Cô cúi đầu, không có cốt khí "vâng" một tiếng, "Không có gì."

Bởi vì không ngẩng đầu, cho nên cô không thấy khóe miệng Chu Duyên Xuyên cong lên vì thực hiện được ý đồ.

[2] Chia sẻ với mọi người một trong những quảng cáo đỉnh nhất mọi thời đại của Pepsi, kết hợp với Cindy Crawford - người mẫu hàng đầu những năm 90.

<https://www.youtube.com/watch?v=B02DGmkqDDU>

[4] Xe Touareg

https://www.youtube.com/watch?v=plEs71ch_xA

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Có Từng Nhớ Đến Anh Không?

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Từ phòng làm việc đến tiểu khu Hà An Nhiên ở không xa, lái xe chỉ vài phút là đến.

Chu Duyên Xuyên dừng xe trước cửa tiểu khu.

“Em vào hành lang chờ anh đi.”

Hà An Nhiên khó hiểu nhìn anh, nhưng cũng mau chóng phản ứng lại, cô mở cửa xuống xe.

Chắc là sợ bị paparazzi chụp được.

Chu Duyên Xuyên ngồi trong xe, xuyên qua cửa sổ xe nhìn bóng dáng mơ hồ trong hành lang, đôi mắt thâm trầm.

Ngồi yên vài phút, anh cố tình nhìn xung quanh, xác định không có paparazzi mới xuống xuống xe.

Anh mang khẩu trang, lợi dụng bóng đêm, chạy vài bước là đến hành lang.

“Đi thôi.”

“Vâng.”

Hai người một trước một sau lên cầu thang. Đi đến tầng hai, Chu Duyên Xuyên vươn tay sờ công tắc cảm ứng trên tường nhưng đèn ở hành lang vẫn không sáng, anh không khỏi nhíu mày: “Đèn này vẫn chưa sửa à?”

“Bên bất động sản nói ngày mai sẽ tới sửa.”

Chu Duyên Xuyên “ừ” một tiếng, anh im lặng xoay người, sau đó nắm tay Hà An Nhiên. Tay cô rất nhỏ, mềm mại, nhưng lại hơi lạnh lẽo.

Hô hấp Hà An Nhiên như là bị người ta bóp nghẹt lấy, trái tim treo ngược lên. Trong lòng bàn tay truyền đến sự ấm áp từ bàn tay của anh. Cô muốn kéo tay ra theo bản năng, nhưng cô càng giãy giụa thì càng bị anh nắm chặt hơn.

“Đừng nhúc nhích, hành lang tối thế này lỡ ngã thì làm sao?”

Hà An Nhiên chửi thầm trong lòng. Khoảng thời gian này cô toàn đi lên tầng như vậy, có ngã gãy tay gãy chân chưa? Đồ bụng dạ đen tối!

Hà An Nhiên giãy giụa không được, chỉ có thể để yên cho anh nắm, hai người tiếp tục đi lên tầng, vừa đến tầng ba liền nghe thấy tiếng bước chân.

“An Nhiên?”.

Hà An Nhiên ngẩng đầu nhìn kỹ người đó, thì ra là cô Nhiếp ở đối diện nhà cô, cô nắm chặt tay Chu Duyên Xuyên theo bản năng.

“Cô Nhiếp, trể thế này rồi cô còn muốn đi đâu à?” Cô kéo Chu Duyên Xuyên lại gần mình.

Cô Nhiếp cười nói: “Không phải là ở nhà rảnh rỗi quá sao, cô chuẩn bị ra ngoài đi dạo.”

“Vậy cô nhớ đi chậm chậm một chút.”

“Ừ, không có gì đâu... À... An Nhiên, cậu này là?”

Vừa rồi bà chỉ lo nói chuyện với Hà An Nhiên, hơn nữa hành lang không được sáng sủa lắm nên bà đương nhiên không chú ý, lúc này nhìn thấy mới kinh ngạc.

Chu Duyên Xuyên thấy ánh mắt cô Nhiếp dừng trên người mình thì gật đầu với bà.

“Anh ấy... anh ấy là...”

“An Nhiên à, không phải cậu ấy là bạn trai con chứ?”

Hà An Nhiên mất tự nhiên ho khan: “Cô Nhiếp... thật ra...”

“Cái con bé này, chúng ta là hàng xóm lâu như vậy cũng chưa thấy con mang người đàn ông nào về nhà. Cô còn tưởng con không có đối tượng, đang muốn hỏi ý con trai lớn nhà cô xem thế nào, không ngờ con lại có bạn trai rồi.”

Hà An Nhiên nhìn Chu Duyên Xuyên theo bản năng, nhưng anh mang khẩu trang, cô không nhìn được gì cả.

Con trai lớn nhà cô Nhiếp cô đã gặp vài lần, nghe nói là giám đốc ngân hàng gì đó, vẻ ngoài cũng khá trầm ổn, nhưng dù sao thì cô cũng không có suy nghĩ kia.

“Cô Nhiếp...”

“Thôi thôi, chàng trai này cũng cao to, nhìn cũng xứng với con, xem ra là con trai nhà cô không có phúc khí. Ôi, không nói nữa, cô đi mua đồ ăn.”

“Cô... cô Nhiếp... thật ra con và anh ấy...”

“Đi thôi, lên tầng đi, anh đói bụng.” Chu Duyên Xuyên kéo Hà An Nhiên lên tầng.

Sau khi cô Nhiếp đi xuống, cô mới hỏi anh: “Vì sao anh không cho em giải thích, cô Nhiếp sẽ hiểu lầm đấy.”

“Vậy thì sao, chẳng lẽ em thật sự muốn tiến tới với con trai lớn của bà ấy à?”

Hà An Nhiên nghe Chu Duyên Xuyên nói, hình như trong lời nói của anh còn có ẩn ý gì đó. Cô nhanh chóng lắc đầu giải thích: “Đương nhiên là không phải, không phải em sợ anh bị bà ấy hiểu lầm sao?”

“Hành lang này tối như mực, bà ấy cũng không thấy rõ anh, sao có thể biết anh là ai?”

Hà An Nhiên bị câu này của Chu Duyên Xuyên làm cho ghen hòng.

...

Sau khi vào cửa, Hà An Nhiên để Chu Duyên Xuyên ngồi ngoài sofa một lát, mình thì chui vào phòng bếp. Cô mở cửa tủ lạnh, một mùi sầu riêng lập tức ập đến, cô hoảng hốt “bụp” một cái đóng cửa tủ lạnh lại.

Cô quên mất một chuyện, chính là hai ngày trước lúc đi siêu thị có mua một trái sầu riêng lớn, mới ăn một nửa, một nửa để trong tủ lạnh, cô vẫn chưa có ăn. Vấn đề này không có gì lớn, nhưng vấn đề là từ nhỏ Chu Duyên Xuyên đã rất ghét sầu riêng, chỉ ngửi mùi thôi anh cũng có thể nhíu mày mấy tiếng đồng hồ. Cô nhớ lúc nhỏ ăn sầu riêng, khi nào cũng phải ăn sau lưng anh, ăn xong mới về nhà, hơn nữa vừa về nhà là phải lập tức đi súc miệng, nếu không thì ngay cả nói cô cũng không dám nói chuyện với anh. Giờ đồ ăn trong tủ lạnh đã nhiễm mùi sầu riêng hết rồi, cô làm sao dám cho anh ăn?

Hay là mời anh ra ngoài ăn? Nhưng ý tưởng này vừa xuất hiện trong đầu cô một giây liền bị đá đi. Chu Duyên Xuyên là người có thể tùy tiện ra cửa ăn cơm cùng cô sao, hơn nữa với chừng này tiền lương của cô, mời người ta chắc còn không đủ nhét kẽ răng.

Nếu không thì... bảo anh về?

Hà An Nhiên do dự nửa ngày mới chậm chạp ló đầu ra khỏi phòng bếp, nhìn Chu Duyên Xuyên đang ngồi trên sô pha. Anh đang nhàn rỗi không có gì làm nên ngồi đánh giá khắp nơi, vì thế ánh mắt hai người giao thẳng vào nhau.

“Sao thế?” Anh hỏi.

Hà An Nhiên mím chặt môi, cô làm sao mà không biết xấu hổ nói cho anh đây?

Chu Duyên Xuyên thấy cô không trả lời liền đứng dậy khỏi sô pha, đi qua chỗ cô. Anh bước vài bước đã đến trước mặt cô, cô theo bản năng nhìn đi về phía tủ lạnh.

“Chuyện là... anh Chu... hay là anh về nhà ăn nhé...”

“Chu Duyên Xuyên.” Anh đột nhiên nói tên của mình.

“Sao?”

“Em học thói khách khí như vậy từ khi nào?”

Hà An Nhiên im lặng ngẩn ra.

“Cứ giống trước kia thôi. Chu Duyên Xuyên, Duyên Xuyên, tự em chọn.” Chu Duyên Xuyên nói, người đã tự giác đi đến bên cạnh Hà An Nhiên, mở cửa tủ lạnh ra.

“Đừng mở ra...” Đáng tiếc cô vẫn chậm nửa nhịp. Cô vừa dứt lời, Chu Duyên Xuyên đã mở cửa tủ lạnh ra, mà nửa trái sầu riêng kia cũng xuất hiện trần trụi trước mắt anh. Lập tức một mùi sầu lan tỏa ra cả phòng bếp.

“Chu...”

“Em vì nửa trái sầu riêng này mà muốn đuổi anh đi?” Anh vươn tay lấy nửa trái sầu riêng ra, nhướn mày hỏi cô.

Chuyện... chuyện này... không đúng rồi, không phải anh ghét sầu riêng nhất sao, ngay cả chạm cũng không chạm vào, giờ sao lại... Hơn nữa, vẻ mặt tủi thân này của anh là có ý gì? Người luôn suy nghĩ rõ ràng như Hà An Nhiên cũng ngây ngốc.

Chu Duyên Xuyên đặt nửa trái sầu riêng lên bàn thủy tinh bên cạnh, anh xoay người nhìn tủ lạnh, trong tủ lạnh đồ ăn gì cũng có, xem ra cô sống một mình cũng rất dễ chịu.

“Tạp dề đâu?”

Đầu óc Hà An Nhiên vẫn còn chưa rõ ràng nhưng vẫn trả lời theo bản năng: “Ngăn kéo thứ hai bên tay phải.”

Chu Duyên Xuyên thấy vẻ mặt mờ mịt của cô thì bật cười: “Đi ra ngoài đi.”

Hà An Nhiên thật sự cứ như vậy ra ngoài. Chờ đến khi cô phản ứng lại thì đã thấy người đàn ông kia đang mặc tạp dề của cô, đứng ở trong phòng bếp nhỏ hẹp tràn đầy mùi sầu riêng, vì cô mà bận rộn.

Anh thuần thục vo gạo nấu cơm, cảnh tượng như vậy, so với cảnh tượng bảy năm trước khi còn ở cùng nhau hoàn toàn y hệt, muốn nói chỗ nào không giống nhau, vậy thì chỉ có tấm lưng gầy gò của cậu thiếu niên bảy năm trước bây giờ đã rắn chắc, dày rộng hơn.

Hà An Nhiên đột nhiên cảm thấy mũi mình đau đớn, hốc mắt cũng nóng lên. Anh đưa lưng về phía cô, cho nên không thể nhìn thấy tia sáng nhỏ vụn trong mắt cô.

Chu Duyên Xuyên làm hai món chay một món mặn đơn giản.

“Đừng có sững người nữa, lại đây bưng thức ăn.” Chu Duyên Xuyên đang đánh trứng gà, anh đưa lưng về phía Hà An Nhiên, nói.

Hà An Nhiên nào dám tiếp tục sững người, cô chạy vào bưng thức ăn, thuận tiện dọn bát đĩa, ghế cũng đã kéo ra.

Cô chuẩn bị xong thì canh cà chua trứng của Chu Duyên Xuyên cũng đã xong, anh bưng canh ra, thuận tiện đóng cửa phòng bếp lại.

Chu Duyên Xuyên đặt canh lên bàn, cô nhanh chóng xới cơm cho anh.

Hà An Nhiên gấp gáp vươn đĩa đến đĩa gà xào cay [1], cô đã thèm nhỏ dãi rất lâu rồi. Vẫn là hương vị trước kia, một chút cũng không thay đổi. Có thể là thật sự đói bụng nên bữa cơm này, hai người rất yên ắng, im lặng ăn cơm trong chén mình. Ăn cơm xong, Chu Duyên Xuyên đứng dậy thu dọn chén đĩa, Hà An Nhiên nào dám ngồi tiếp.

“Để em để em.”

Người ta đến nhà mình ăn cơm, không chỉ có cơm người ta làm, chẳng lẽ bát còn để người ta rửa sao?

“Không cần, để anh, bẩn.”

Bàn tay đang thu dọn chén bát của Hà An Nhiên dừng lại, cô nhìn anh.

Chu Duyên Xuyên lấy bát trong tay cô: “Nghỉ ngơi một lát đi, đợi anh một chút là được.”

Chu Duyên Xuyên bỏ bát vào bồn rửa, còn cố tình xem Hà An Nhiên đang ngồi trên xô pha, thấy cô quả thực ngoan ngoãn ngồi đó. Anh thu hồi ánh mắt, sau đó tầm mắt dừng trên nửa trái sầu riêng kia, anh chau mày mang bao tay, cắt sầu riêng vào tủ lạnh, đóng lại, rồi mở cửa sổ trước bồn rửa.

Không khí lưu thông vài phút, đôi mày đang nhíu lại của anh mới từ từ dần ra.

...

Rửa bát xong, Chu Duyên Xuyên lau khô tay rồi ra khỏi bếp, Hà An Nhiên đang ngồi trên xô pha lập tức đứng lên.

Trong chốc lát, không khí trong phòng khách trở nên gượng gạo.

Hà An Nhiên không biết nên nói gì mới tốt, trước kia cô và anh không có gì giấu nhau, nhưng bây giờ lại không có chuyện gì để nói, dù sao cũng đã xa nhau bảy năm, con người cũng đã thay đổi.

Cô nhìn đồng hồ trên tường, đã là chín rưỡi.

“Ừm... chín rưỡi rồi.”

Đương nhiên Chu Duyên Xuyên cũng hiểu ý của cô.

“Ừ, anh đi trước đây, nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Vâng.”

Chu Duyên Xuyên khẳng định, anh vừa nói những lời này, Hà An Nhiên đã lén thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Anh gật đầu, sau đó xoay người đi ra cửa, duỗi tay mở cửa ra, nhưng khi bàn tay chạm đến tay nắm cửa, anh đột nhiên đổi ý, nhanh chóng tắt

công tắc bên cạnh cửa đi.

Cả căn nhà rơi vào bóng tối không hề báo trước.

Hà An Nhiên hoảng hốt.

“Chu Duyên Xuyên, anh làm gì thế?” Cô buột miệng thốt ra tên của anh.

Cô vươn tay vội vàng muốn bật công tắc trên tường, nhưng tay vừa chạm vào tường thì một bàn tay to lớn ấm áp khác đã phủ lên, cầm tay cô lại.

Trái tim Hà An Nhiên lập tức căng chặt như tên đã lên cung, đầu óc trống rỗng. Cô cảm giác rất rõ ràng tiếng hít thở ấm áp của anh sau lưng mình, nhẹ nhàng phả vào cổ cô.

“Hà An Nhiên.”

Trong bóng tối, cô nghe thấy anh đứng sau lưng gọi tên mình.

“...Vâng.”

Hà An Nhiên còn chưa kịp nói chuyện thì đã cảm giác được anh nắm bả vai cô, xoay cô lại đè lên tường, mạnh mẽ vây cô lại, cô trợn mắt hoảng hốt.

“Bảy năm nay, có từng nhớ đến anh không?”

[1] Gà xào cay

Video hướng dẫn cách làm gà xào cay

<https://www.youtube.com/watch?v=NqHI1CJU-Rg>

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Quá Khứ

Edit: Nhược Vy

Beta:Quanh

Năm 2010.

Kì nghỉ hè năm đó, người đại diện của Chu Duyên Xuyên đã nhận cho anh một bộ phim cổ trang, hơn nữa còn diễn vai nam số 1, nữ số 1 không phải là ai khác, chính là Hà Tụng Nghị.

Hà An Nhiên đang ở trong phòng làm bài tập hè thì bị một cuộc điện thoại của Chu Duyên Xuyên kêu đi giúp việc, nguyên nhân là Chu Duyên Xuyên bỏ quên kịch bản ở nhà, cho nên anh nhờ cô đưa qua.

Trời rất nóng, Hà An Nhiên mặc một cái áo phông đơn giản, quần short, chân mang giày bata [1], trong tay cầm cuốn kịch bản của Chu Duyên Xuyên.

[1] Loại giày được làm từ vải bata, một loại vải có đặc tính siêu bền, thường được làm từ sợi bông hoặc sợi lanh. (Nguồn: Wikipedia)

Lúc Hà An Nhiên đến đó, người thứ nhất cô nhìn thấy không phải là Chu Duyên Xuyên, mà là Hà Tụng Nghị.

Bởi vì đóng phim nên trên người Hà Tụng Nghị còn đang mang trang phục diễn, váy dài màu xanh nhạt, vòng eo mảnh khảnh, dùng một đai lưng màu trắng bó lại, tóc chỉ dùng một cây trâm bạch ngọc hình hoa lan [2] để

cổ định, làn da dưới ánh mặt trời vô cùng trắng sáng, đôi môi màu đỏ có ý cười nhạt, cả khuôn mặt nhìn rất xinh đẹp.

“Em gái An Nhiên, em đến rồi.” Lúc cô ấy cười lộ lên, trên má có hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ.

Hà An Nhiên nhìn cô ấy, nhàn nhạt “vâng” một tiếng, quen Hà Tụng Nghị khoảng một năm rưỡi, cô vẫn không thể có hảo cảm với cô ấy được, đặc biệt khi biết Hà Tụng Nghị có tâm tư với Chu Duyên Xuyên, cô càng không thể thích cô ấy.

Thích Chu Duyên Xuyên, đây là một bí mật mà Hà An Nhiên không dám nói với bất kỳ ai.

Hà Tụng Nghị thấy Hà An Nhiên lạnh lùng với mình như vậy, nói thật trong lòng cô ấy cũng không thoải mái. Hà Tụng Nghị cô luôn kiêu ngạo lạnh lùng, chỉ chủ động với người em gái này của Chu Duyên Xuyên, nhưng cô bé này trước nay chưa từng cho cô sắc mặt tốt, vĩnh viễn là bộ dạng không mặn không nhạt.

“Anh của em bảo chị ra đây đón em, chúng ta vào thôi.”

Lúc cô đi vào, Chu Duyên Xuyên đang ngồi trên ghế của anh nghỉ ngơi, tùy ý để chuyên viên trang điểm dặm lại lớp nền. Anh mặc một bộ đồ màu trắng, trên ống tay áo có thêu vài cành trúc nhìn rất tao nhã, eo mang đai ngọc, dù anh chỉ ngồi đó cũng mang một phong thái vô cùng thanh cao, khiến người ta cảm nhận được sự phú quý thanh nhã.

Hiển nhiên anh cũng nhìn thấy cô, đôi mắt hẹp dài dịu dàng nhìn cô.

“Duyên Xuyên, em gái An Nhiên đưa kịch bản đến cho cậu rồi này.” Hà Tụng Nghị đi đến bên cạnh Chu Duyên Xuyên.

Lúc này, chuyên viên trang điểm đã chỉnh trang cho anh xong, Hà An Nhiên liền đưa kịch bản trong tay cho anh.

“Duyên Xuyên, mình hâm mộ cậu quá, có được một người em gái như vậy, vừa thông minh vừa đáng yêu.” Hà Tụng Nghị ngồi xuống, vẻ mặt hâm mộ nói với Chu Duyên Xuyên.

Chu Duyên Xuyên không nhìn cô ấy, ngược lại nhìn Hà An Nhiên, anh nhẹ nhàng mỉm cười, nói: “Đến đây ngồi.”

Hà An Nhiên vốn đã nóng không chịu nổi, hơn nữa chỗ Chu Duyên Xuyên rõ ràng có đặt một cái quạt điện, nghe anh nói vậy cô liền cầm một cái ghế nhỏ đến ngồi bên cạnh anh.

“Anh Chu, chuẩn bị một chút, sắp đến anh rồi.”

Đang nói chuyện thì có người phụ trách chạy đến gọi Chu Duyên Xuyên. Chu Duyên Xuyên gật đầu với anh ấy.

“Anh phải ra đóng phim rồi, bên ngoài nóng lắm, em cứ ngồi đây một lát rồi về.” Chu Duyên Xuyên đứng lên, nói với Hà An Nhiên.

“Em chờ anh.”

“Sao?”

“Em nói em chờ anh về nhà.”

Chu Duyên Xuyên sửng sốt: “Em chắc không, có lẽ phải đến tối đấy.”

“Chắc mà, dù sao thì ở nhà cũng chỉ có mình em.”

Chu Duyên Xuyên không nói chuyện, chỉ xoay người lấy áo khoác trên ghế, sau đó đặt một thứ màu đen vào tay cô.

“Bên trong có game, em chán thì chơi.”

Hai mắt Hà An Nhiên sáng lên. Cô thèm nhỏ dãi điện thoại của Chu Duyên Xuyên đã lâu, điện thoại của anh là Iphone 4 của hãng Apple, đang rất thịnh hành trong năm nay, màn hình lớn, cấu hình đẹp, hơn nữa trò chơi còn siêu hấp dẫn.

Sau khi Chu Duyên Xuyên rời khỏi, trong lều nghỉ ngơi chỉ còn mình Hà An Nhiên và Hà Tụng Nghị. Hà Tụng Nghị thấy Hà An Nhiên đang hết sức chuyên chú chơi trò chơi.

“Em gái An Nhiên?”

Hà An Nhiên khó hiểu ngẩng đầu nhìn cô ấy.

“Có phải em ghét chị không?”

Hà An Nhiên sững sốt, chờ cô lấy lại tinh thần thì đã game over.

Cô chơi lại lần nữa: “Không có, chị nghĩ nhiều rồi.”

Hà Tụng Nghị còn muốn nói gì nhưng thấy Hà An Nhiên đã cúi đầu chơi game, bao nhiêu lời muốn nói giờ phút này lại không thành lời.

Hà An Nhiên ôm điện thoại Chu Duyên Xuyên chơi chém hoa quả cả buổi chiều, thiếu chút nữa là phế luôn cả tay.

Sau khi Chu Duyên Xuyên quay xong, thấy cô vẫn luôn lắc lắc tay liền cảm thấy buồn cười, lại có chút bất đắc dĩ.

“Đáng đời, ai bảo em chơi không biết tiết chế.”

Mặt Hà An Nhiên đỏ lên, có chút ngại ngùng.

Chu Duyên Xuyên cười, anh vươn tay xoa đầu cô, sau đó ngồi xuống bên cạnh: “Đưa tay cho anh, anh xoa cho em.”

Hà An Nhiên vốn muốn giữ cốt khí không để ý tới anh, nhưng nghĩ lại thì tự nhiên được xoa bóp, không cần chính là đồ ngọc, vì thế cô đưa tay cho anh.

Hà Tụng Nghị vừa kết thúc một cảnh quay, treo dây thép khiến cả người cô ấy nhức mỏi, đang chuẩn bị vào lều nghỉ ngơi để nghỉ ngơi một chút, còn chưa đến gần thì đã nhìn thấy cảnh tượng bên trong. Hà An Nhiên ngồi trên ghế riêng của Chu Duyên Xuyên, còn Chu Duyên Xuyên lại ngồi ở ghế nhỏ, anh hơi cúi đầu, đang bóp tay cho cô.

Hai người dựa vào nhau, thi thoảng Chu Duyên Xuyên sẽ ngẩng đầu nói với Hà An Nhiên mấy câu, cũng không biết là nói gì, chỉ thấy trên mặt hai người đều mang theo ý cười, trong lòng Hà Tụng Nghị rất khó chịu nhưng lại không thể phát tác ra.

“Tụng Nghị, làm gì đấy, sao không vào nghỉ ngơi một lát?”

Người đại diện Lương Lâm vừa lúc đi đến thì lại thấy Hà Tụng Nghị đang sững người đứng ở đó.

“Chị Lương Lâm?”

“Sao thế?”

“Không có gì.”

Lương Lâm khó hiểu nhìn cô ấy, sau đó lại nhìn theo tầm mắt Hà Tụng Nghị.

“Chà... Nhìn không ra đấy, Chu Duyên Xuyên bình thường lạnh lùng như vậy, đối xử với bạn gái lại thật dịu dàng.”

“Đó không phải bạn gái, là em gái cậu ấy.” Hà Tụng Nghị bất đắc dĩ cười giải thích.

“Em gái? Chu Duyên Xuyên có em gái sao? Chị thấy ánh mắt cậu ấy đâu giống nhìn em gái, trông giống nhìn bạn gái hơn.” Lương Lâm cười nói.

Nhưng Hà Tụng Nghị lại cười không nổi. Người khác không biết, nhưng cô ấy lại rất rõ ràng, Hà An Nhiên không phải là em ruột của Chu Duyên Xuyên, hai người họ không hề có quan hệ huyết thống.

...

Tám giờ tối Chu Duyên Xuyên mới kết thúc công việc, anh kêu cô đứng ở cửa chờ anh.

Chờ đến khi đi ra, anh đã thay lại quần áo của mình, áo phông màu trắng, quần jean, giày thể thao, gương mặt cũng đã tẩy trang sạch sẽ, lộ ra làn da còn trắng hơn cả nữ sinh. Hà An Nhiên cảm thấy cô vẫn thích Chu Duyên Xuyên tự nhiên như thế này hơn.

“Đi thôi.” Anh nói với cô.

“Anh Nghiễm Ninh đâu?”

“Cậu ta đi lấy xe trước rồi.”

“À.”

Bởi vì phim trường cách nhà không quá xa nên mấy người Chu Duyên Xuyên đều đi xe đạp đến đây, lúc hai người họ đến, Tề Nghiễm Ninh đã ngồi trên xe đạp, đang đợi hai người họ.

“Nhanh lên đi, sắp chín giờ rồi mà còn rề rà.”

Chu Duyên Xuyên không nhìn anh ấy, chỉ cong lưng mở khóa: “Lần sau nếu chờ không nổi thì cậu có thể đi trước.”

Lời này hoàn toàn có thể chặn họng Tề Nghiễm Ninh.

“Được rồi được rồi, cậu cứ xem như mình chưa nói gì.”

Thấy Tề Nghiễm Ninh thua thiệt, Hà An Nhiên lén mím miệng cười.

Mở khóa xong, hai tay Chu Duyên Xuyên cầm tay lái, một chân đặt trên bàn đạp, nói với Hà An Nhiên phía sau: “Lên xe đi.”

“Vâng.” Hà An Nhiên nghe lời ngồi lên ghế sau.

Lúc ba người chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến giọng của Hà Tụng Nghị.

“Duyên Xuyên.”

Cả ba người đều quay đầu nhìn lại, Hà Tụng Nghị đi đến trước mặt ba người họ: “Về nhà à?”

Hà An Nhiên không nói chuyện, cô cảm thấy mình không tìm nổi lời nào để nói, đã như thế này rồi còn không phải về nhà thì chẳng lẽ bỏ trốn? Tuy cô nghĩ như thế nhưng cũng chỉ có thể để trong đầu mà thôi.

“Ừ.” Chu Duyên Xuyên gật đầu.

“Nếu không thì mình đưa mọi người về nhà nhé, chị Lương Lâm có lái xe đến.”

“Cảm ơn, nhưng nhà bọn mình cách đây không xa, không cần phiền cậu đâu.” Chu Duyên Xuyên uyển chuyển cự tuyệt.

“Đúng vậy. Tụng Nghị, hôm nay đã mệt mỏi cả ngày rồi, bọn mình đạp xe về là được, cậu cũng về nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Tề Nghiễm Ninh cười nói.

Hà Tụng Nghị nhìn Hà An Nhiên đang ngồi sau Chu Duyên Xuyên, từ đầu đến cuối chưa từng quay đầu lại nhìn cô ấy, chỉ dùng một tay cầm áo nơi eo Chu Duyên Xuyên, một tay còn lại không ngừng bấm bấm trên điện thoại của Chu Duyên Xuyên.

Trong lòng Hà Tụng Nghị ghen ghét đến muốn điên lên, đặc biệt là khi nhớ đến những lời mà hồi chiều Lương Lâm vừa nói, tim của cô như bị mèo cào, vừa đau đớn vừa ngứa ngáy.

Hai người đã uyển chuyển cự tuyệt, cô có tự tôn của mình, đương nhiên cũng không nói thêm gì nữa, đành phải nói một câu “Ngày mai gặp”, rồi trơ mắt nhìn ba người họ rời đi.

Dưới bầu trời đêm mùa hè, hai thiếu niên và một thiếu nữ đi cùng chiều gió, không gian như vang vọng tiếng cười nói của ba người kia. Hà Tụng Nghị nhìn theo, chỉ cảm thấy hốc mắt cay cay, cô cảm thấy dù mình có nỗ lực bao nhiêu thì vẫn giống như người ngoài cuộc, làm sao cũng không thể dung hòa với ba người kia được.

Cô nắm chặt điện thoại trong tay, một lát sau, cô lấy điện thoại ra, click mở một album.

Trong album là một người phụ nữ, bức ảnh chụp theo góc nghiêng, người phụ nữ đó đang tưới nước cho hoa lan, mái tóc đen nhánh thả tự do phía sau, bởi vì bảo dưỡng tốt mà thoát nhìn như chỉ mới ba mươi tuổi.

Nếu... không có Hà An Nhiên, vậy có phải tất cả mọi chuyện sẽ khác không?

...

Bắt đầu từ ngày đó, số lần Hà An Nhiên đến đoàn làm phim đã tăng lên, bởi vì mẹ của Chu Duyên Xuyên - Triệu Ưc Từ đau lòng con trai nên lâu lâu sẽ hầm canh gà cho anh, mà nhiệm vụ quanh vịnh đưa canh gà đương nhiên rơi xuống đầu Hà An Nhiên. Nhưng Chu Duyên Xuyên lại không thích loại canh gà đầu mỡ này, còn cô là vì trời nóng không muốn ăn nên một bình giữ nhiệt đầy canh gà đều rót vào bụng Tề Nghiễm Ninh.

“Em gái An Nhiên, canh gà này quá ngon, em thật sự không uống à?” Tề Nghiễm Ninh uống một ngụm canh gà, nói với Hà An Nhiên.

Hà An Nhiên đang ở vui đầu làm bài tập hè, đầu cũng không ngẩng lên đã trả lời Tề Nghiễm Ninh: “Không muốn, anh uống đi.”

Tề Nghiễm Ninh ngồi đối diện Hà An Nhiên, thấy cô múa bút thành văn thì hỏi: “Em gái An Nhiên, em cũng quá liều mạng rồi đó?”

Hà An Nhiên bất đắc dĩ mỉm cười: “Còn cách nào đâu.” Gần đây cô cứ ngâm mình ở đoàn làm phim, người ta ở đoàn làm phim đóng phim, còn cô ở đoàn làm phim làm bài tập.

Bởi vì mỗi sáng Triệu Ưc Từ nấu canh gà xong sẽ cùng mẹ cô ra cửa vẽ phong cảnh, chưa đến tối là chưa về. Hà An Nhiên ở nhà không ai chăm sóc, cho nên chỉ có thể đưa canh gà xong liền ở lại đoàn làm phim ăn nhờ cơm, buổi tối chờ Chu Duyên Xuyên kết thúc công việc rồi đưa cô về nhà.

Tề Nghiễm Ninh nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Hà An Nhiên, không quấy rầy cô nữa, chỉ yên lặng ăn hết canh gà trong bình giữ nhiệt.

“Nói đi nói lại, nhìn thế này trông Duyên Xuyên và Tụng Nghị vẫn rất xứng đôi.” Tề Nghiễm Ninh lẩm bẩm một mình.

Có thể người nói vô tâm, người nghe hữu ý, chiếc bút vốn đang lướt nhanh như bay của Hà An Nhiên ngừng lại, cô ngẩng đầu nhìn qua chỗ Chu Duyên Xuyên và Hà Tụng Nghị.

Hai người họ đang ngồi trong đình hóng gió cách đây không xa, trong tay cầm kịch bản, đang đọc lời thoại. Giá trị nhan sắc của hai người họ vốn đã cao, từ đây nhìn qua trông lại cảnh đẹp ý vui không nói nên lời, nhưng trong lòng Hà An Nhiên sớm đã luống cuống.

“Em gái An Nhiên, em cảm thấy thế nào?” Tề Nghiễm Ninh thấy Hà An Nhiên cũng đang nhìn hai người họ liền hỏi.

Hà An Nhiên lạnh lùng nhìn anh, không trả lời.

“Em gái An Nhiên, sao em không để ý đến anh?” Tề Nghiễm Ninh vươn người qua hỏi.

“Em đang làm bài tập, đừng quấy rầy em.” Hà An Nhiên đáp lại một câu như vậy rồi không để ý đến anh ấy nữa, vùi đầu tiếp tục làm bài tập của mình.

Tề Nghiễm Ninh khó hiểu, sao anh lại cảm thấy em gái An Nhiên giống như đang giận vậy nhỉ, nhưng chính anh cũng không hiểu vì sao cô lại giận.

[2] Trâm bạch ngọc hình hoa lan (Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa)

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Chúng Ta Của Năm Đó

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Hà An Nhiên vẫn luôn cố gắng ép mình không xem hai người họ, cũng chỉ là đóng phim mà thôi. Tuy nhiên cố gắng ép như vậy nhưng cô vẫn không thể khống chế được chính mình. Lúc cô nhìn thấy một màn trong đình, thiếu chút nữa là ném luôn cuốn vở trên tay.

“Hai... Hai người họ đang làm gì?” Hà An Nhiên lắp bắp hỏi Tề Nghiễm Ninh.

Tề Nghiễm Ninh đang chơi Angry Birds, dùng dư quang nhìn lướt qua. Chu Duyên Xuyên đưa lưng về phía hai người họ, Hà Tụng Nghị dựa vào lòng anh, một người ngẩng đầu một người cúi đầu, có vẻ như là đang hôn môi.

Tề Nghiễm Ninh không có biểu tình gì lớn, bọn họ làm diễn viên, chuyện này đã sớm rất quen thuộc. Hơn nữa vì quen thuộc cho nên hôn môi đối với bọn họ chẳng qua là hai miếng thịt chạm vào nhau một chút, không có bao nhiêu cảm giác.

“Hôn môi, hôm nay hai người họ diễn cảnh hôn.”

“Diễn... diễn cảnh hôn?” Hà An Nhiên ngây ngẩn cả người.

Diễn cảnh hôn chính là hôn môi, tưởng tượng đến cảnh Chu Duyên Xuyên phải dùng môi hôn Hà Tụng Nghị, Hà An Nhiên lập tức đau lòng không nói nên lời. Cảm giác đó bắt đầu lan tràn ra, chóp mũi cũng đau đốn, cô “bụp” một cái buông bút.

Tề Nghiễm Ninh bị Hà An Nhiên làm cho hoảng sợ, ngẩng đầu hỏi: “Em gái An Nhiên, em sao thế?”

Hà An Nhiên biết hành động của mình có hơi quá khích.

“Không có gì, đề toán này khó quá.”

Tề Nghiễm Ninh: “... Anh chỉ em nha.”

“Không cần.” Nói xong, cô lại một lần nữa cầm bút, vùi đầu.

...

Hà Tụng Nghị nhìn Chu Duyên Xuyên gần trong gang tấc, rõ ràng là cô đã được anh ôm vào lòng, quanh hơi thở đều là mùi hương thoang thoảng trên người anh. Cô không khỏi căng thẳng nhắm mắt lại, không dám tưởng tượng lúc được anh hôn sẽ có cảm giác như thế nào.

Chu Duyên Xuyên nhìn Hà Tụng Nghị hơi ngẩng đầu, không thể không thừa nhận cô ấy rất xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo không còn gì để nói. Nhưng không biết vì sao, khi môi anh chỉ còn cách môi cô ấy vài centimet, anh lại không hôn được.

Dường như tất cả mọi người đều đang đợi Chu Duyên Xuyên hôn, nhưng Chu Duyên Xuyên lại ôm Hà Tụng Nghị qua mấy chục giây vẫn không có động tĩnh, Hà Tụng Nghị cũng cảm giác được, từ từ mở mắt ra.

“Cut!” Triệu Bản Giang cầm loa hô lớn, Chu Duyên Xuyên gần như lập tức buông Hà Tụng Nghị ra.

“Duyên Xuyên, trạng thái của cậu không đúng.” Triệu Bản Giang nhìn Chu Duyên Xuyên mặc đồ cổ trang đứng ở kia, khí chất cường đại khiến ông không nói nổi một câu quở trách. Tuổi nhỏ mà đã có khí chất chèn ép như vậy, đúng là ánh mắt nhìn người của ông không sai, nổi tiếng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Xin lỗi đạo diễn Triệu, tôi còn chưa chuẩn bị tốt, chúng ta làm lại một lần nữa đi.” Chu Duyên Xuyên nhìn vị trí của máy quay phim xung quanh, thái độ đúng mực nói.

Anh đã nói vậy rồi, Triệu Bản Giang cũng không tiện nói gì nữa, người ta vốn là diễn viên do ông mời đến. Ông dặn dò nhân viên công tác, bắt đầu một lần nữa.

“Tất cả chuẩn bị, action!”

Chu Duyên Xuyên ôm Hà Tụng Nghị dịch qua một góc khác, vốn là ôm eo Hà Tụng Nghị thì nay anh tự tiện đổi thành đỡ gáy, ống tay áo to rộng buông xuống, vừa lúc che được từ phần mũi của Hà Tụng Nghị trở xuống, anh từ từ đến gần.

Hà Tụng Nghị cảm nhận được hơi thở thanh mát nhẹ nhàng của anh, theo bản năng nhắm mắt lại, cô bỗng nhiên cảm giác được trên môi truyền đến một xúc cảm ấm áp, nhưng mơ hồ cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Đặt trên môi cô không phải môi của anh, mà là ngón tay của anh. Anh dùng tay áo để che đậy, đưa ngón tay ngăn cách giữa hai người.

Cô mở mắt ra, đập vào là đôi mắt thâm thúy ôn nhu của anh, giống như là hôn rất thâm tình, nhưng cô lại rất rõ ràng, căn bản anh không đụng đến mình.

Chu Duyên Xuyên thấy cô nhìn mình, bất giác xiết chặt gáy cô hơn. Hà Tụng Nghị hiểu ý của anh, cô nhắm mắt lại, phối hợp với anh.

“Cut!” Vài giây qua đi, Triệu Bản Giang vừa lòng hô lớn: “Không tồi, biểu tình rất đúng, cảnh tiếp theo.”

Chu Duyên Xuyên buông Hà Tụng Nghị ra, “Cảm ơn đạo diễn.” Nói xong, anh liền đi đến lều nghỉ ngơi.

Hà Tụng Nghị dường như còn chưa phản ứng lại, cô nhìn theo bóng dáng Chu Duyên Xuyên, ánh mắt hơi ảm đạm lại, nhưng cũng mau chóng khôi phục bình thường.

Sau khi hai diễn viên chính rời khỏi, nhân viên công tác bên cạnh Triệu Bản Giang nhẹ giọng nói: “Đạo diễn Triệu, cảnh hôn vừa rồi...”

“Tá vị [1], tôi biết. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, lúc đang quay tôi đã chú ý thấy cậu ta quan sát vị trí của máy quay phim, tự mình điều chỉnh góc quay.”

[1] Tá vị: khi kịch bản cần có cảnh hôn, nhưng đạo diễn lại quan tâm đến suy nghĩ của diễn viên, nếu diễn viên không muốn diễn thật thì có thể chọn tá vị. Tá vị là chỉ cần nam và nữ diễn viên đưa mặt lại gần nhau, lợi dụng góc quay để có thể nhìn thấy như hai người đang hôn, nhưng thực chất là hai người không chạm vào nhau. Tuy nhiên vẫn có rất nhiều kịch bản yêu cầu cảnh hôn thật.

“Vậy sao lúc đó ngài không kêu cut luôn?” Nhân viên công tác khó hiểu, vì sao đạo diễn lại cho phép cậu ta tự tiện dùng tá vị.

Triệu Bản Giang trừng mắt với anh ta: “Chẳng lẽ cậu không nhìn thấy kỹ thuật diễn trong mắt cậu ta sao? Hôn tá vị lại giống như hôn thật vậy, hơn nữa còn có thể trấn an nữ diễn viên phối hợp diễn cùng cậu ta, chỉ cần có thể diễn cảnh này hoàn mỹ như vậy, cậu ta muốn tá vị cũng đâu có sao.”

...

Chu Duyên Xuyên đi đến lều nghỉ ngơi. Anh nhìn Hà An Nhiên đang đưa lưng về phía mình làm bài tập, ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh rút một tờ giấy ướt trên bàn, vừa lau ngón tay vừa hỏi cô: “Sao thế?”

Hà An Nhiên không nói chuyện.

Chu Duyên Xuyên nhìn một đồng sách vở trên bàn, anh nhìn thoáng qua, tất cả đều là đề toán học. Anh không khỏi nhúu mày, chẳng lẽ là không làm được đề toán?

“Đến đây, anh chỉ cho em.”

Anh vươn tay muốn lấy vở bài tập trong tay cô, nhưng chưa để anh đụng đến, Hà An Nhiên đã lấy tay che lại, anh ngây ngẩn cả người.

“Không cần.” Giọng cô lạnh lẽo cứng nhắc.

“Duyên Xuyên.”

Giọng của Hà Tụng Nghị truyền đến từ phía sau, cơ thể Hà An Nhiên cứng đờ nhưng vẫn không quay đầu lại.

“Sao thế?” Anh bình thản trả lời.

Trên mặt Hà Tụng Nghị mang theo nụ cười mỉm: “Không phải lát nữa chúng ta còn cảnh diễn phối hợp sao, mình cảm thấy chưa được tốt lắm, chúng ta có thể diễn thử trước không?”

Chu Duyên Xuyên không nói chuyện, chỉ nhìn Hà An Nhiên, nhưng Hà An Nhiên đang cúi đầu viết viết vẽ vẽ trên giấy nháp, cứ như là không nghe thấy hai người họ nói gì vậy.

“Ừ.” Cuối cùng anh vẫn gật đầu.

“An Nhiên, anh đi ra kia một lát.” Nói xong, anh đứng dậy, bỏ giấy ướm trên tay lên bàn, sau đó đi qua phía Hà Tụng Nghị.

Hà Tụng Nghị chú ý đến động tác của anh, trên mặt bàn là một tờ giấy ướm đã dùng, gương mặt cô ta lập tức tối đi.

...

Buổi tối lúc ăn cơm, Hà An Nhiên cũng không hề nói chuyện với Chu Duyên Xuyên. Vài lần Chu Duyên Xuyên nhìn về phía cô, cô đều coi như không thấy, anh không hiểu rốt cuộc là cô bị làm sao, rõ ràng lúc sáng cô đến, anh và cô vẫn còn rất tốt.

Ăn cơm tối xong, Chu Duyên Xuyên cũng không có thời gian nghỉ ngơi, vội vàng diễn cảnh đêm. Người sáng suốt đều thấy hai người họ có gì đó kì lạ, ví dụ như Tề Nghiễm Ninh.

Anh hiếm khi buông điện thoại trong tay, hỏi Hà An Nhiên: “Hai người cãi nhau phải không?”

Hà An Nhiên bình thản nhìn anh: “Anh cảm thấy loại người như anh ấy sẽ cãi nhau sao?”

Tề Nghiễm Ninh không trả lời trong chốc lát, bởi vì Hà An Nhiên nói rất đúng. Với tính cách kia của Chu Duyên Xuyên, ai dám ầm ỹ với anh, mà người khác có muốn ầm ỹ, anh cũng không đáp lại. Hơn nữa em gái An Nhiên cũng không phải loại người sẽ cãi nhau, một người tính tình lạnh, một người tính tình nhạt, đúng là không thể hiểu được, hai loại người có tính tình như này thì làm sao có thể ầm ỹ.

“Vậy hai người sao vậy, cứ thấy là lạ.”

“Anh nghĩ nhiều rồi.” Hà An Nhiên dùng bút chì màu hồng nhạt phác hoạ đường cong của hoa lan.

“Em nói anh nghe chút đi, có phải thật sự có chuyện gì không?” Tề Nghiễm Ninh ghé sát vào cô.

Hà An Nhiên không nói chuyện, chỉ ngẩng đầu nhìn anh.

Tề Nghiễm Ninh đành phải nhấc tay đầu hàng: “Được rồi được rồi, xem như anh chưa hỏi gì.”

Hà An Nhiên tiếp tục cúi đầu tô màu.

Tề Nghiễm Ninh nhìn hoa lan mà cô vẽ, không thể không nói tài vẽ của em gái An Nhiên nhà anh đã đạt đến trạng thái xuất thần nhập hóa.

“Em gái An Nhiên, vì sao em lại thích hoa lan như vậy?” Đây là vấn đề Tề Nghiễm Ninh vẫn luôn không hiểu. Hoa lan mà thôi, thích thì thích, nhưng cũng không đến mức mỗi ngày đều vẽ chứ.

Bút vẽ của Hà An Nhiên không dừng lại: “Thích còn cần lý do sao?”

Cô thích hoa lan không vì lý do gì.

Cô thích Chu Duyên Xuyên cũng không vì lý do gì.

Tề Nghiễm Ninh vặn cuốn kịch bản.

“Thích còn cần lý do sao?” Anh nhẹ nhàng lặp lại lời của cô, cảm thấy dường như có ẩn ý gì đó.

...

Hôm nay cảnh diễn đêm của Chu Duyên Xuyên kết thúc sớm, cho nên anh mang Hà An Nhiên về trước. Đêm hè gió thổi mát lạnh, xua tan đi cái oi bức của ban ngày, trên đường cái chỉ có tốp năm tốp ba người đi đường.

Bởi vì chuyện hôm nay cho nên cô không nắm áo sơ mi của anh, mà đổi tay cầm ghế ngồi phía sau. Gió đêm thổi qua, trong hô hấp của cô toàn là mùi bồ kết nhàn nhạt trên người anh.

Chu Duyên Xuyên im lặng đạp xe, anh đã sớm nhận thấy Hà An Nhiên có gì đó kì lạ, như là cố tình muốn giận đối với anh. Chiếc xe đạp đang chạy vững đột nhiên “kéo kẹt” một tiếng dừng lại, Hà An Nhiên theo quán tính nhào đến phía trước, mũi đụng vào lưng anh, một sự đau đớn không thể giải thích lan tràn trong lòng cô, hốc mắt cô đã đầy nước mắt.

Cô còn chưa kịp oán giận thì người phía trước bất ngờ quay đầu, đập vào mắt cô là đôi mắt dịu dàng thâm thúy của anh.

“Rốt cuộc là hôm nay em bị sao vậy?” Anh chống chân trên mặt đất, quay đầu hỏi cô.

Hà An Nhiên không ngờ Chu Duyên Xuyên sẽ hỏi trực tiếp như vậy, trong chốc lát không biết nên trả lời anh thế nào. Thích anh vốn dĩ là một bí mật, ghen càng là một bí mật.

Cô rũ mi mắt, dùng tay xoa mũi, ồm ồm nói: “Không sao cả.”

“Em xem anh là thằng ngốc à?” Anh không mẫn không nhạt nói, nhưng sắc mặt rõ ràng đã trầm xuống.

Hà An Nhiên biết Chu Duyên Xuyên tức giận.

“... Chỉ... chỉ là đề toán kia... khó quá...” Nói xong, nửa ngày cô vẫn không dám ngẩng đầu nhìn anh, cô quá sợ hãi!

Chu Duyên Xuyên lập tức bật cười, nắm tay lái cười không hề có hình tượng. Anh rất ít khi cười không kiêng nể gì trước mặt mọi người như vậy, Hà An Nhiên nhìn mà ngây ngấn cả người.

Chờ anh cười đủ rồi mới vươn tay xoa đầu cô.

“Đi thôi, về nhà anh chỉ em.” Khóe môi anh có ý cười, trong mắt mang theo sự cứng chiều nhàn nhạt.

“Vâng.” Hà An Nhiên gật đầu.

Anh dùng sức dẫm lên bàn đạp xe đạp, xe đạp liền lướt đi thật xa.

“Còn không mau ôm chặt.” Giọng nói dịu dàng của anh vang lên.

Hà An Nhiên vươn tay nắm chặt một góc áo sơ mi của anh. Chu Duyên Xuyên nhìn bàn tay trắng trắng nhỏ nhỏ của cô đang nắm một góc áo sơ mi của anh. Nói thật, khi đó anh cũng rất hư hỏng, anh không nói gì cả, chỉ yên lặng gia tăng tốc độ, hơn nữa còn chọn những con đường gập ghềnh không bình thường để đi. Để không bị ngã xuống, tuy rằng cảm thấy bất đắc dĩ nhưng cô vẫn ôm chặt eo anh.

Đôi khi, có một số việc đến tựa như thời tiết, ví dụ như cô rời xa anh, không thể biết trước, cũng không kịp để đề phòng.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Chỗ Cao Dễ Thấy

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sau khi Chu Duyên Xuyên đi rồi, nửa ngày sau Hà An Nhiên vẫn chưa phản ứng lại. Trong phòng tối đen như mực, cô thẫn thờ ngồi trên sàn nhà, hoàn toàn không biết lạnh. Cô cảm thấy trái tim mình như bị người ta nắm chặt, đau đớn đến mức khiến cô không thở nổi. Vừa rồi anh hỏi cô, bảy năm này có từng nhớ anh không.

Cô rất muốn nói cho anh, sao cô có thể không nhớ anh đây, cô nhớ anh, nhớ đến phát điên lên. Đã không chỉ một lần cô muốn lên trở về tìm anh, cho dù chỉ nhìn anh một cái cũng được, nhưng cô không thể, cũng không dám.

Năm năm đó, Hà An Nhiên đã sớm quen có Chu Duyên Xuyên bên cạnh, người bệnh chính là như vậy, có được lâu rồi liền sẽ cho rằng đó là của mình. Cô chưa từng nghĩ đến có một ngày phải rời khỏi Chu Duyên Xuyên, đi đến một nơi không có anh, sống một cuộc sống không có anh.

Cô ngồi thẫn thờ trên mặt đất một lúc lâu mới từ từ vịn tường đứng dậy, bật đèn lên. Lúc đi ngang qua phòng bếp, cô nhìn thấy cửa sổ phòng bếp bị mở ra, cô nhớ rõ trước đó trời mưa, cô không mở cửa sổ, mà đối diện cửa sổ chính là chiếc bàn thủy tinh quen thuộc, nơi đó vừa rồi còn đặt nửa trái sầu riêng.

Cô chờ dẫn đứng đó, đột nhiên cảm thấy đôi mắt cay cay, như có thứ gì sắp trào ra.

...

Chu Duyên Xuyên xuống lầu cũng không vội vàng rời đi. Anh ngồi trong buồng xe tối tăm, đôi mắt sâu thẳm đen tối. Anh lấy một cái hộp nhỏ trong xe, rút một liều thuốc, châm lửa. Trong chốc lát, làn khói trắng lượn lờ trong khoang xe.

Vừa rồi là anh quá sốt ruột, rốt cuộc thì anh vẫn không thể khống chế được mình. Đối mặt với cô, sự bình tĩnh, lý trí mà anh luôn tự hào, toàn bộ đều sụp đổ hết.

Bảy năm, rõ ràng là có thể khiến rất nhiều ký ức mất đi, nhưng Chu Duyên Xuyên lại không như vậy. Những ký ức liên quan đến Hà An Nhiên trong anh không những không theo thời gian trôi đi mà trở nên mơ hồ, ngược lại còn càng ngày càng rõ ràng, giống như bị người ta dùng dao khảm sâu vào xương cốt vậy.

Anh tìm cô, phát điên mà tìm cô, nhưng anh không tìm thấy. Mỗi khi đi qua một thành phố anh liền nhớ đến cô, có phải cô cũng đã từng ở đây không, hay là cô đang ở đây, có khi nào trong một cái lơ đãng xoay người, vừa quay đầu là có thể nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia không.

Thế nhưng sau này rốt cuộc anh cũng hiểu, thế giới lớn như thế, mỗi người lại nhỏ bé như vậy, nhỏ đến mức chỉ như một hạt cát nhỏ bé giữa biển rộng mênh mang, giữa biển rộng tìm một hạt cát, nói thì dễ hơn làm. Nếu không thể tìm thấy cô, vậy anh chỉ có thể chọn phương pháp ngu ngốc nhất, nhưng cũng thực dụng nhất.

Chờ.

Anh đi đến một thành phố khác, không tìm thấy cô, vậy anh sẽ ở thành phố đó chờ cô. Nếu muốn để cô nhìn thấy mình, vậy anh phải đứng ở trên cao, bởi vì khi đứng trên chỗ cao, cho dù anh không nhìn thấy cô, cô cũng sẽ nhìn thấy anh.

Sự thật chứng minh lựa chọn của anh là chính xác, anh chờ được rồi. Tuy quá trình này có hơi lâu nhưng kết quả vẫn như anh muốn, đối với anh mà nói như vậy là đủ rồi.

Thuốc lá nhanh chóng cháy hết, anh tắt tàn thuốc, sau đó khởi động xe, chiếc xe chạy ra tiểu khu trong nháy mắt.

...

“An Nhiên, An Nhiên.” Tôn Duyệt cầm Ipad trên tay, kéo ghế sang chỗ cô. Hà An Nhiên ngừng bút, khó hiểu nhìn cô ấy.

“Cậu không xem họp báo của 《Cầm Tú Sơn Hà》 à?”

Hà An Nhiên lắc đầu.

“Rất nhiều người đều đang háo hức chờ, cậu thì lại thờ ơ như vậy.”

Hà An Nhiên không lên tiếng, nắm chặt bút chuẩn bị vẽ tranh tiếp.

“Bụp.” một tiếng, Tôn Duyệt đề Ipad lên giấy phác họa của cô. Ipad đang phát video trực tiếp cuộc họp báo của bộ phim điện ảnh 《Cầm Tú Sơn Hà》.

Việc này cô đã sớm biết, đêm qua Tống Trân cũng đã nói với cô.

Giữa một đám diễn viên, cô liếc mắt một cái là đã nhìn thấy Chu Duyên Xuyên, anh mặc tây trang Lanvin [1], dáng người cao lớn rắn rỏi, khiến ánh mắt người ta không thể dời đi.

[1] Hãng thời trang của Pháp, được thành lập bởi nhà thiết kế thời trang Jeanne-Marie Lanvin.

Lúc này người chủ trì đang nói chuyện với anh. Anh nhìn người chủ trì, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa. Nếu người chủ trì này không phải là nam thì không biết sẽ có bao nhiêu fan ghen tị đây.

“Lần này anh đóng vai Tam Hoàng tử Lý Khoảnh, anh cảm thấy đó là một người như thế nào?”

Chu Duyên Xuyên nghiêng đầu suy nghĩ một lát: “Lý Khoảnh sao? Trong phim Lý Khoảnh là người nhìn bên ngoài thì ôn hòa vô hại nhưng bên trong lại nhìn thấu hết tất cả. Anh ta không muốn tranh giành, nhưng lại không thể không bị kéo vào cuộc tranh chấp ấy, giai đoạn trước và sau có sự thay đổi khiến nhân vật này càng thêm thâm trầm hơn.”

“Vậy anh thích Lý Khoảnh giai đoạn trước hay giai đoạn sau?”

Chu Duyên Xuyên thẳng thắn trả lời: “Sau khi Lý Khoảnh bị “hắc hóa” thì diễn thỏa mãn hơn.”

Nghe Chu Duyên Xuyên thẳng thắn trả lời như vậy, người chủ trì và mấy diễn viên khác đều bất giác bật cười, bầu không khí lúc này cũng vô cùng hòa hợp.

“Theo tôi được biết, ngoại trừ một bộ phim truyền hình thì dường như tất cả các bộ phim khác của anh đều là phim điện ảnh. Hình tượng của anh rõ ràng là hợp với phim truyền hình hơn, nhưng vì sao anh lại chấp nhất với phim điện ảnh như vậy?”

“Bởi vì đóng phim điện ảnh nổi tiếng nhanh hơn.” Chu Duyên Xuyên gần như là không hề suy xét đã nói thẳng.

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều từng người, tuy rằng trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ ràng chuyện này, nhưng đây lại là nói trắng ra không hề xuy xét.

“Vì sao lúc ấy anh lại muốn nổi tiếng nhanh như vậy?” Dù sao cũng đã lẫn lộn trong giới một thời gian, người chủ trì nhanh chóng bắt lấy trọng điểm, nhân cơ hội hỏi.

Lấy điều kiện của Chu Duyên Xuyên, nổi tiếng tuyệt đối không phải là vấn đề. Giá trị nhan sắc, kỹ thuật diễn đều phù hợp, lúc trước sau khi 《Thanh Thành》 được chiếu, rõ ràng là anh có cơ hội rất tốt để điều chỉnh, có được một đồng tài nguyên từ phim truyền hình. Nhưng anh lại phá bỏ nhận định của mọi người sẽ đi diễn phim truyền hình, một lời không hợp liền quay lại phim điện ảnh.

Người trong giới giải trí hỗn độn này đều biết điện ảnh và truyền hình là hai khía cạnh hoàn toàn bất đồng, so với truyền hình, điện ảnh còn khảo nghiệm kỹ thuật diễn hơn. Một bộ phim điện ảnh nhiều lắm cũng chỉ chín mươi phút. Trong chín mươi phút này, diễn viên phải bộc lộ được kỹ thuật diễn cho người xem, khiến người xem tán thành, khâm phục. Không phải tất cả mọi người đều có thể làm được điều này, cho nên nếu không nắm chắc kỹ thuật diễn, tuyệt đối sẽ không dễ dàng thành công.

“Không hổ là anh Chu, thăng thấn đến mức khiến người ta thán phục.” Tôn Duyệt tỏ vẻ bội phục.

Hà An Nhiên không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Ipad.

Người chủ trì hỏi câu đó đã gợi lên sự hiếu kỳ trong lòng mọi người, tất cả đều nhìn Chu Duyên Xuyên.

Chu Duyên Xuyên ngẫm nghĩ, đôi môi mỏng mấp máy: “Bởi vì...”

Dường như tất cả mọi người đều nín thở chờ Chu Duyên Xuyên trả lời.

“Chỗ cao dễ thấy.”

Chỗ cao dễ thấy, người chủ trì cảm nhận được rất rõ ràng những lời này của Chu Duyên Xuyên có ẩn ý, trực giác nói cho anh ta biết điều này tuyệt đối có tính giật gân, nhưng anh ta vẫn tự mình hiểu lấy, anh ta nhìn ra là Chu Duyên Xuyên không muốn nói rõ. Trong giới giải trí này, Chu Duyên Xuyên luôn khách khí lễ phép với truyền thông, cho nên anh ta cũng không khó xử anh, có được những lời này là đã đủ rồi, cư dân mạng tự có sức tưởng tượng phong phú, anh ta tùy tiện hỏi thêm vài câu rồi thôi.

“Kì lạ, kì lạ.” Tôn Duyệt lắc đầu lẩm bẫm.

“Mình cảm thấy anh Chu nói những lời này rất lạ nha, cậu nói xem có đúng không, An Nhiên.”

Hà An Nhiên đưa Ipad lại cho cô ấy, bình thản nói: “Chắc là vậy.”

...

Cuộc họp báo kết thúc, tất cả mọi người đều có công việc khác, lịch trình kín mít, cho nên hàn huyên vài câu xong liền vội vàng rời đi.

Hà Tụng Nghị nhìn Chu Duyên Xuyên đang đứng cách mình không xa, cô nhắc chân đi qua. Vừa rồi lúc ở trên bục, anh nói chỗ cao dễ thấy, người khác không hiểu hàm ý trong đó, nhưng cô lại rất rõ ràng. Chỉ khi anh đứng trên cao thì cho dù Hà An Nhiên đứng ở đâu cũng có thể nhìn thấy anh.

“Duyên Xuyên.”

“Hả?” Chu Duyên Xuyên quay đầu nhìn cô, đôi mắt trong veo, trên mặt vẫn có ý cười nhạt như cũ.

“Vừa rồi...”

Chu Duyên Xuyên thấy phía trước có một cô gái vừa đi ra khỏi phòng, đang ra cửa.

“Tụng Nghị, ngại quá, giờ mình có việc rồi, phải đi trước. Hôm khai máy gặp lại sau.” Nói xong, Chu Duyên Xuyên cũng không đợi cô trả lời, xoay người đuổi theo cô gái kia.

Hà Tụng Nghị ngơ ngác nhìn theo bóng dáng cô gái kia, có hơi quen mắt, cẩn thận nghĩ lại, không phải là nữ diễn viên vừa rồi đứng cùng bọn cô - Tống Trân sao?

“Chị Tụng Nghị.”

Nghe thấy có người kêu mình, Hà Tụng Nghị theo bản năng xoay người sang chỗ khác, cô nhớ cô gái này, vừa rồi trong cuộc họp, cô gái này là nữ số hai của 《Cẩm Tú Sơn Hà》, đã giới thiệu qua, hình như là Bùi... Bùi gì đó, cô đúng là không nhớ nổi gì.

“Cô là...”

“Bùi Nhạc.” Bùi Nhạc cười nói, ánh mắt lướt qua Hà Tụng Nghị, nhìn về phía Chu Duyên Xuyên và Tống Trân phía sau.

“À, Bùi Nhạc, có việc gì sao?” Hà Tụng Nghị hỏi.

“Không có gì, chỉ là không phải Cẩm Tú đã sắp khai máy rồi sao, em chỉ muốn chào hỏi chị, mong chị chiếu cố nhiều hơn thôi.”

Hà Tụng Nghị không lập tức trả lời, chỉ thong dong đánh giá cô gái trước mặt. Nói thật, cô không thích cô gái này lắm, vẻ ngoài rất đẹp, nhìn

cũng rất trong sáng nhưng trực giác nói cho cô biết, cô gái này không phải đèn đã cạn dầu, tuổi nhỏ không có nghĩa là tâm cơ nông cạn.

...

“Tổng Trân.”

Tổng Trân đang cúi đầu gửi tin nhắn cho Mục Phinh Đình, bỗng nhiên nghe được có người kêu tên mình, hơn nữa giọng còn rất quen.

“Anh... Anh Chu.” Tổng Trân suýt chút nữa là cắn phải lưỡi.

Chu Duyên Xuyên “ừ” một tiếng, đi song song với cô.

“Đi đâu à?”

“Về công ty ạ.”

“Tôi cũng vậy, đi cùng đi.”

“Sao ạ?” Tổng Trân ngây ngốc.

Chuyện... chuyện này không đúng nha, anh Chu muốn đưa cô về công ty? Cô không bị ảo giác chứ?

Tổng Trân ngồi trong xe bảo mẫu của Chu Duyên Xuyên, dưới mũng như có gì đó đâm vào, đứng ngồi không yên.

Triệu Miển nhìn hai người phía sau qua kính chiếu hậu, Chu Duyên Xuyên đang xem báo, Tổng Trân cứng đờ ngồi đối diện anh, không khí rất gượng gạo.

“Tổng Trân.”

“Vâng?”

“Cô quen An Nhiên như thế nào?” Chu Duyên Xuyên vừa lật tờ báo vừa hỏi.

Chẳng lẽ anh Chu nói muốn đưa cô đi là vì muốn hỏi thăm chuyện của An Nhiên từ cô? Nghĩ đến đây, dây thần kinh não của Tống Trân mới thả lỏng lại.

“Em và An Nhiên là bạn học cao trung.” Tống Trân nói, thuận tiện lên nhéo đùi mình, chân cô tê mỗi lúc rồi.

“Thật ra cũng không tính là ba năm cao trung hoàn chỉnh, bởi vì khi em học năm ba, học kỳ sau mới quen cô ấy, khi đó cô ấy mới chuyển đến trường em.” Tống Trân suy nghĩ một lúc rồi bổ sung.

“Học kỳ sau của năm ba?” Năm ba là khoảng thời gian quan trọng như vậy, vậy mà lại chuyển trường sao.

“Vâng, nghe An Nhiên nói cô ấy đã chuyển nhà rất nhiều lần rồi. Mỗi lần chuyển nhà đều phải chuyển đến trường khác, nhưng mà sau khi lên đại học ở Chiết Giang thì cũng yên ổn, tốt nghiệp đại học mới đến Bắc Kinh.”

Chiết Giang, nơi này chỉ cách Bắc Kinh 1340 km, ngồi máy bay một tiếng rưỡi là đến thành phố.

Bốn năm đó anh đã từng đi qua Chiết Giang vô số lần, anh và cô đã từng hít chung bầu không khí của một tỉnh, một thành phố, một nẻo đường, rõ ràng là gần trong gang tấc nhưng lại chưa từng gặp được nhau.

[1] Âu phục của Lanvin

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 11: An Nhiên Về Rồi

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Tống Trân thấy Chu Duyên Xuyên nhìn chăm chăm tờ báo không nhúc nhích, hiển nhiên tâm tư căn bản đã không nằm trên tờ báo, dường như là đang suy nghĩ gì đó. Cô không dám quấy rầy anh nên dời ánh mắt về nơi khác, dù sao thì sau khi anh hỏi về chuyện của An Nhiên thông qua cô, lòng cô đã buông xuống rồi.

Nghĩ như vậy, cô còn thấy ngại vì mình lại có ý nghĩ kia, cô thật sự phải xin lỗi, như thế này là không tôn trọng anh.

“Anh Chu, cho em xuống chỗ này đi.” Tống Trân nhìn bên ngoài cửa sổ, qua ngã rẽ này là công ty của hai người họ. Công ty nhiều người như vậy, nhiều người nhiều miệng, để người ta nhìn thấy thì sẽ dẫn đến một đồng chuyện phức tạp.

“À, ừ.” Chu Duyên Xuyên gật đầu.

“Vậy anh Chu, anh Lưu, hẹn gặp lại.” Chào hỏi qua, Tống Trân trang bị võ trang hạng nặng [1] xong rồi trực tiếp xuống xe.

[1] Có thể ý tác giả ở đây là khẩu trang, mũ nón để che mặt. Cho dù có là tiểu hoa tuyến hai thì vẫn bị cấu tử chú ý như thường, không ngại trang mới là lạ ^^.

Tống Trân cố tình chờ xe của Chu Duyên Xuyên vào gara công ty xong, cô mới đi đến công ty. Cô lẩn lộn trong giới giải trí lâu như vậy vẫn chưa thể nổi tiếng, việc này liên quan rất lớn đến tính cách của cô. Ngay cả Mục Phinh Đình cũng nói tính cách giống cô không hợp để sinh tồn trong giới giải trí, nhưng cô không để bụng, cô chỉ thuần túy thích đóng phim mà thôi.

Sau khi vào công ty, Tống Trân đến văn phòng của Mục Phinh Đình.

“Tống Trân, em đến rồi.”

“Vâng.”

“Lại đây ngồi.”

“Chị xem buổi họp báo hôm nay rồi. Biểu hiện không tồi, không đoạt nổi bật của diễn viên chính, cũng không làm người khác bỏ qua em. Em phải bắt được cơ hội lần này, nỗ lực thật tốt, có thể hợp tác với Chu Duyên Xuyên và mấy vị lâu năm kia, cho dù không nổi tiếng thì cũng có không ít lợi ích, hiểu chưa?”

“Em hiểu mà, cảm ơn chị Phinh Đình.”

“Đúng rồi, vừa rồi chị gọi Tiểu Trương đi đón em, sao em không cần cậu ấy đưa?”

Tống Trân sửng sốt, do dự không biết có nên nói chuyện Chu Duyên Xuyên cho Mục Phinh Đình không. Nhưng ngẫm nghĩ lại, Mục Phinh Đình là một người nhiều mưu mô, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

“Không có gì, vốn cũng không quá xa, em chỉ muốn một mình một lát.”

Mục Phình Đình không hoài nghi lời của cô, duỗi tay vỗ bả vai cô nói: “Được, chị biết rồi. Hôm nay về sớm nghỉ ngơi đi, không mấy ngày nữa phải quay phim rồi, lúc đó chị đi đón em.”

“Vâng, cảm ơn chị Phình Đình, em về trước.”

“Đi đi.”

...

“Không biết bao nhiêu nữ minh tinh muốn gây ra scandal với cậu, như Tống Trân thật đúng là hiếm lạ.”

Chu Duyên Xuyên cười: “Có thể làm bạn với An Nhiên thì nhất định sẽ không giống người khác rồi.”

Lưu Miển không còn lời nào để nói, đây không phải là biến tướng để khen Hà An Nhiên sao?

“Cô bé này, nỗ lực thì nổi tiếng tuyệt đối không phải là vấn đề.”

Chu Duyên Xuyên không nói chuyện, nhưng lời Lưu Miển nói anh cũng không phủ định.

Một đường vào công ty, không ít người mới chào hỏi anh, ai cũng cung kính gọi “Anh Chu.” Mà trên mặt anh từ đầu đến cuối cũng mang theo nụ cười mỉm ôn hòa, chào hỏi cùng những người đó.

Chu Duyên Xuyên là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của công ty. Giá trị con người cao, danh tiếng lớn, thế nhưng lại không hề kiêu căng phách lối, đối với tiền bối thì cung kính lễ phép, đối với hậu bối thì kiên nhẫn chỉ đạo, đối đãi với ai cũng ôn hòa tôn trọng, ngày thường xử sự cũng rất khiêm tốn, cho nên nhân phẩm của anh luôn được khen ngợi trong giới.

Lưu Miễn nhìn Chu Duyên Xuyên, không khỏi cảm khái. Anh thấy được Chu Duyên Xuyên từ một người lạnh lùng không thích cười dần đã trở nên ôn hòa lễ phép lại khiêm tốn, rõ cách để sinh tồn trong giới giải trí hơn bất cứ ai.

“Duyên Xuyên, cậu thật sự thay đổi rồi.” Lưu Miễn vui mừng nói.

“Em chưa từng thay đổi, chỉ có thể nói ở trong cái giới này lâu quá rồi, càng ngày càng thích ứng mà thôi.”

Lưu Miễn sửng sốt.

Chỉ là càng thêm thích ứng với giới giải trí mà thôi?

Sau một lúc lâu, anh không thể không thừa nhận, lời Chu Duyên Xuyên nói là chính xác. Khí chất của một người rất khó thay đổi, Chu Duyên Xuyên dù tỏ ra bình dị dễ gần nhưng cũng không che dấu được sự xa cách thâm thúy trong xương cốt của anh.

...

Ra khỏi công ty, Chu Duyên Xuyên nói với Lưu Miễn mình về trước để nghỉ ngơi, anh một mình lái xe về nhà, nhưng cũng không về chung cư của anh mà là về Chu gia. Đêm qua anh nhận được điện thoại của Triệu Ưc Từ gọi anh hôm nay về ăn cơm.

Đã hơn hai tháng anh không về nhà ăn cơm, hơn nửa mấy ngày nữa anh phải đi Hoành Điểm, bận bịu đã lâu rồi.

Lúc anh đến nơi là đã hơn bảy giờ tối, Chu Lễ Kiến mở cửa.

“Bố.” Chu Duyên Xuyên vừa đổi dép lê vừa gọi ông.

“Ừ.” Chu Lễ Kiến gật đầu, sau đó xoay người ngồi trên sofa tiếp tục xem báo của ông.

Triệu Ưc Từ bận rộn nấu ăn trong phòng bếp, nghe thấy tiếng mở cửa liền nhô đầu ra: “Con trai, về rồi à.”

“Mẹ, cơm sắp xong chưa?” Chu Duyên Xuyên hỏi.

“Sắp rồi.” Triệu Ưc Từ cười nói.

Chu Duyên Xuyên “vâng” một tiếng, sau đó ngồi đối diện Chu Lễ Kiến, vươn tay lấy một tờ báo khác trên bàn trà.

Triệu Ưc Từ nhìn hai bố con ngồi đối diện trên sofa, không nói một lời, chỉ xem báo của mình thì không khỏi lắc đầu. Hai người này, không biết là muốn giận đối đến khi nào.

Chu gia vẫn luôn theo nghiệp kinh doanh, cũng có công ty của nhà mình. Từ khi còn nhỏ Chu Duyên Xuyên đã được kỳ vọng sẽ thi đậu học viện Tài chính Bắc Kinh, tốt nghiệp thì hỗ trợ quản lý công ty. Nhưng lên năm ba cao trung, anh lại gạt tất cả mọi người, sửa lại nguyện vọng, không đi học viện Tài chính Bắc Kinh mà lại đi học viện Điện ảnh Bắc Kinh.

Lúc thư thông báo trúng tuyển gửi đến, người trong nhà ai cũng sửng sốt, đặc biệt là bố của anh - Chu Lễ Kiến, lúc đó đã nổi trận lôi đình.

Nếu không phải bà cản lại thì không chừng ông đã xé nát tờ giấy thông báo trúng tuyển kia.

Từ nhỏ Duyên Xuyên đã có chủ kiến, chuyện anh muốn làm thì không ai có thể ngăn cản được, chuyện anh không muốn thì cũng không ai cưỡng ép. Thấy Chu Lễ Kiến nổi trận lôi đình, anh cũng chỉ lẳng lặng đứng đó, ánh mắt quạnh quẽ nhìn phía sau sofa, trên mặt không có biểu tình gì khác.

Chu Lễ Kiến ở công ty luôn uy nghiêm, công chính nghiêm minh, nhưng đối với con trai lại chưa từng nổi giận, bởi vì ông biết con ông là

người thế nào, ông vẫn luôn rất yên tâm với nó, thậm chí là vui mừng. Nhưng ông lại không ngờ, đứa con trai mình luôn tự hào lại chui vào giới giải trí, cái nơi vàng thau lẫn lộn kia.

Ngày đó có lẽ là Chu Lễ Kiến quá tức giận, hơn nữa thái độ thờ ơ của Chu Duyên Xuyên càng khiến ông phát hỏa, mất đi tác phong thường ngày, muốn trừng phạt anh. Nhưng cuối cùng ông vẫn không trừng phạt được, bởi vì An Nhiên.

Ngay lúc ông đi qua chỗ Duyên Xuyên, An Nhiên đột nhiên quỳ xuống ôm đùi ông khóc lớn, sống chết không cho ông động thủ.

Bà còn nhớ lúc đó cô bé vừa khóc vừa nói: “Chú Chu, muốn đánh thì chú đánh con đi. Không phải anh ấy sai, là con không tốt, là con lén sửa lại nguyện vọng của anh Duyên Xuyên, chú Chu, con xin lỗi, con biết sai rồi...”

Tất cả mọi người đều hoảng hốt, bởi vì An Nhiên là một cô bé yên tĩnh lạnh nhạt, chưa ai từng thấy cô rơi nước mắt, nhưng giờ lại khóc đến mức như vậy, ngay cả Thẩm Bội Tuệ cũng bị cô dọa đến. An Nhiên chưa từng gọi Duyên Xuyên là anh, ngày đó có lẽ sợ quá nên mới kêu như vậy.

Chu Lễ Kiến vẫn luôn rất thích con gái, đáng tiếc ông chỉ có mình Duyên Xuyên nên luôn cưng chiều An Nhiên. Thậm chí còn cưng chiều An Nhiên hơn cả con trai nhà mình, tuy biết cô nói vậy là để giải vây cho Duyên Xuyên nhưng nhìn gương mặt đầy nước mắt của cô, một bụng đầy lửa giận của ông cũng bị dập tắt.

Hơn nữa ván đã đóng thuyền, ông cũng không thể làm gì nữa, cho nên ông không nhắc lại chuyện này, chuyện này cứ như vậy mà trôi qua.

Bố con hai người vốn đã không phải là người thân thiện, hơn nữa còn có tấm màn phân cách này, cho nên quan hệ nhiều năm vẫn không chuyển biến tốt đẹp.

...

“Lão Chu, vào bưng thức ăn. Con trai, đi lấy chén.”

Trong phòng bếp truyền đến tiếng hét lớn của Triệu Ưc Từ, hai người đang trầm mặc dường như là đồng thời bùng nổ. Một người đi bưng thức ăn, một người đi lấy chén, ai làm việc ấy, gợn gàng ngăn nắp.

Chu Lễ Kiến vẫn luôn thực hiện chính sách “ăn không nói, ngủ không nói”, nhưng chính sách này trước mặt Triệu Ưc Từ hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

“Duyên Xuyên, lần này quay trong bao lâu?” Triệu Ưc Từ vừa gấp đồ ăn cho anh vừa hỏi.

“Chắc là hai tháng.”

“Hai tháng à, cũng lâu đấy.” Triệu Ưc Từ mất mát.

Hai bố con này, cả hai đều là người bận rộn, một người bận rộn đóng phim, một người bận rộn đi xã giao. Chu Lễ kiến còn tốt, dù có về muộn thì ít nhất cũng là đi sớm về trễ. Còn Chu Duyên Xuyên thực đúng là thần long thấy đầu không thấy đuôi, ba trăm sáu mươi lăm ngày thì ít nhất có ba trăm sáu mươi ngày ngâm mình ở đoàn làm phim. Ngày thường muốn biết tin tức gì của con trai mình, bà đều phải lên mạng.

Đương nhiên Chu Duyên Xuyên thấy được sự mất mát nơi đáy mắt của Triệu Ưc Từ, anh vừa dùng bữa vừa như vô tình nói: “Chờ quay Cẩm Tú xong, có khả năng con sẽ nghỉ ngơi một thời gian.”

Anh vừa dứt lời, mất mát trên mặt Triệu Ưc Từ liền biến thành ánh sáng.

“Vậy là tốt rồi, cần gì mà phải vất vả quanh năm suốt tháng như vậy, phải nên nghỉ ngơi.”

“Rõ ràng là đã có sẵn đường cho nó đi, nó còn không vui, một hai phải tự dẫn thân như vậy, còn có cách nào nữa?” Chu Lễ Kiến hiếm khi mở miệng nói chuyện.

Không khí trên bàn cơm bỗng nhiên lạnh xuống, Triệu Ưc Từ liếc xéo Chu Lễ Kiến. Đang tốt lành tự nhiên lại nói chuyện này làm gì, không muốn để người ta thoải mái phải không?

Chu Lễ Kiến hừ một tiếng, không trả lời.

Chu Duyên Xuyên cũng không phản bác ông ấy, chỉ mỉm cười: “Không phải từ nhỏ bố đã nói với con, con đường mình lựa chọn, cho dù có phải lết thì cũng phải đi hết sao?”

Chu Lễ Kiến ảo não, đúng là ông từng nói như thế, nhưng cũng phải xem đây là con đường gì đã chứ, con đường tươi sáng không đi, một hai phải đi con đường bất chính!

Triệu Ưc Từ không muốn hai bố con lại tiếp tục đề tài này, vội vàng mở miệng hỏi: “Duyên Xuyên, tuổi con cũng không nhỏ nữa, khi nào mới suy xét đến chuyện... kết hôn?”

Nhắc đến chuyện kết hôn, Chu Lễ Kiến không khỏi nhìn anh nhiều thêm vài lần. Tuy ngoài miệng ông không nói nhưng trong lòng cũng đã gấp gáp lắm rồi.

Chu Duyên Xuyên nhìn vẻ mặt chờ mong Triệu Ưc Từ, thông dong nói: “Chuyện kết hôn này còn sớm.”

Gương mặt chờ mong của Triệu Ưc Từ lập tức suy sụp, ngay cả Chu Lễ Kiến cũng không ôm hy vọng nữa, tiếp tục cho cơm vào miệng mình.

“Sớm? Sớm chỗ nào nữa, con đã ba mươi tuổi rồi mà ngay cả bạn gái cũng không có, con còn muốn thế nào? Chẳng lẽ con muốn ngâm mình trong giới giải trí cho đến ngày thiên hướng lệch lạc [2] luôn sao?” Có lẽ Triệu Ưc Từ tức giận, ngay cả “thiên hướng lệch lạc” cũng nói ra.

[2] Ý của Triệu Ưc Từ là anh chờ đến ngày mình bị đồng tính luôn sao
ㄗ (´A") ㄒ

Từ này vừa thốt ra, dường như là hai bố con đồng thời ngẩng đầu nhìn bà.

Triệu Ưc Từ mất tự nhiên ho khan, lúc nói không cảm thấy gì, nói xong mới phản ứng lại, hình như vừa rồi mình nói hơi quá.

“Mọi người đều nói đàn ông ba mươi lập gia lập nghiệp. Nghiệp con đã lập, còn gia thì sao...”

“Mẹ, An Nhiên về rồi.”

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Dọn Về

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Buổi chiều, phòng làm việc có khách không mời mà đến.

“Hi everybody, chào buổi chiều.” Gương mặt Tống Trân tràn đầy ý cười, mang một đôi giày cao gót hơn mười centimet từ từ bước đến.

“Chị Trân!”

“Chị Trân, lâu rồi chị không đến!”

“...”

Vừa thấy Tống Trân tiến vào, mấy cô gái trong phòng làm việc liền vây lấy cô ấy, họ đều là fan của Tống Trân. Tống Trân nhân cơ hội nhéo mấy khuôn mặt nhỏ nhiều thịt: “Nhìn các em kêu gào kìa.”

Hà An Nhiên thấy cô ấy ngang nhiên đùa giỡn nhân viên nhà mình thì cười nói: “Hôm nay cậu rảnh nhỉ.”

Tống Trân cười cười, buông khuôn mặt thịt thịt ra, vỗ bả vai cô gái đó, sau đó đi qua chỗ Hà An Nhiên.

“Đây là mình tranh thủ lúc nhàn rồi thôi. Mấy ngày nữa phải đến đoàn làm phim rồi, không rảnh để đến đây với cậu đâu.”

Hà An Nhiên liếc cô ấy một cái: “Ồ, vinh hạnh của mình.”

Tống Trân lập tức khoe khoang: “Không phải sao.”

Đôi mắt cô ấy đảo qua đảo lại, phát hiện không có Tôn Duyệt.

“Tôn Duyệt đâu?”

“Hôm nay cậu ấy xin nghỉ, không đến.”

Tống Trân à một tiếng. Một lát sau, dường như là nghĩ đến chuyện lớn gì đó, cô ấy đi đến trước mặt Hà An Nhiên

“Cậu biết nữ số hai của Cẩm Tú là ai không?”

Hà An Nhiên gật đầu: “Bùi Nhạc.”

“Cậu biết à?” Tống Trân kinh ngạc.

“Mình có xem hợp báo khai máy.”

Tống Trân đặt mông ngồi bên cạnh Hà An Nhiên: “Mình không ngờ nữ số hai lại là Bùi Nhạc, đúng là oan gia ngõ hẹp.”

Hà An Nhiên mỉm cười.

“Cậu còn cười, cậu quên lúc học đại học cái con người hèn hạ kia đã làm gì cậu à?”

“Không quên mà, không phải chúng ta cũng đã trả đũa sao?”

Nhắc đến việc này, tưởng tượng đến bộ dạng chật vật của Bùi Nhạc khi đó, Tống Trân cười đến mức đau cả bụng.

Nói đến chuyện xưa của cô và Bùi Nhạc, nguyên nhân chính là Từ Diễm, bởi vì Từ Diễm khiến người ta quá thích.

Lúc học đại học, Bùi Nhạc là hoa khôi của khoa Điện ảnh, vẻ ngoài đẹp, gia thế tốt, tính cách lại cao ngạo. Lúc đó, hoa khôi khoa Điện ảnh theo đuổi tài tử khoa Phát thanh Từ Diễm là chuyện ai cũng biết, nhưng hoa khôi không theo đuổi được, cũng là chuyện mà ai cũng biết. Hơn nữa, người xa cách từ ngàn dặm như Từ Diễm lại cố tình chỉ đối xử tốt với một người, đó là Hà An Nhiên.

Bùi Nhạc bởi vì Từ Diễm mà không chỉ một lần đi tìm Hà An Nhiên gây phiền toái. Bùi Nhạc chinh Hà An Nhiên, Tống Trân và cô cũng trả đũa lại, nhưng Tống Trân không dễ nói chuyện như Hà An Nhiên nên thường gây ông đập lưng ông, mối thù giữa ba người càng ngày càng lớn, càng ngày càng sâu, cho đến khi tốt nghiệp đại học.

Tống Trân và Bùi Nhạc là sinh viên khoa Điện ảnh, cho nên tốt nghiệp xong liền vào giới giải trí. Hai người thân là nghệ sĩ cùng thời nhưng khoảng cách lại khác nhau như trời với đất. Bùi Nhạc có hậu trường lớn, dựa vào quan hệ trong nhà mà tốt nghiệp liền nhận được một vai chính, gần gũi một năm đã bay nhanh đến vị trí nữ diễn viên tuyến một, còn Tống Trân đến bây giờ cũng chỉ được xếp vào hạng nhìn quen mắt mà thôi, nhưng mà cô ấy dễ tính nên cũng không để ý lắm.

“Nói cũng thật là, lúc trước hoàn toàn không có tin tức Bùi Nhạc làm nữ số hai, đột nhiên lại quyết định là cô ta.”

“Phía sau Bùi Nhạc có hậu trường lớn như vậy, cô ta muốn vai gì mà không có.”

Bố của Bùi Nhạc là nhân sĩ nổi danh trong thương giới, thực lực của tập đoàn Bùi thị ở thương giới cũng không thể khinh thường. Nhà cô ta muốn lót đường cho cô ta ở giới giải trí quả thực chỉ như giải quyết một bữa ăn sáng mà thôi.

Hà An Nhiên vừa nói như vậy, Tống Trân mới phản ứng lại, cô quên mất Bùi Nhạc là con gái lớn của Bùi thị.

“Đúng rồi, lúc ở đoàn làm phim cậu phải cẩn thận với Bùi Nhạc đấy, cô ta cũng không phải là người hiền lành gì.” Hà An Nhiên nghiêm túc nói.

“Đương nhiên mình biết cô ta là dạng người gì, không sao đâu.”

“Ừ, vậy thì mình an tâm rồi.”

...

Tan tầm, Hà An Nhiên cùng Tống Trân đi ăn cơm chiều, sau đó mới ai về nhà nấy.

“An Nhiên.”

Hà An Nhiên vừa đến cửa tiểu khu nhà mình thì đã bị người ta gọi lại. Giọng nói này có hơi quen tai, cô theo bản năng xoay người lại.

Cô nhìn người phụ nữ trung niên đang đến gần mình, ăn mặc khéo léo, khí chất tao nhã, sau khi đến gần cô mới nhận ra, là Triệu Ưc Từ.

“Cô... Cô Triệu ...” Hà An Nhiên lắp bắp.

Triệu Ưc Từ nhìn Hà An Nhiên đang đứng trước mặt mình, cảm thấy hốc mắt cay cay: “Là cô, không phải cô thì còn là ai! Cái con bé hư hỏng này, con và mẹ con giống y hệt nhau, đều không tim không phổi, nhiều năm rồi cũng không thấy gọi được một cuộc điện thoại!” Triệu Ưc Từ vươn tay đánh lên bả vai Hà An Nhiên nhưng lực lại không mạnh.

“Cô Triệu, cô... cô đừng khóc, con biết sai rồi, con xin lỗi, con xin lỗi... sau này cô nói gì con cũng nghe được không...” Hà An Nhiên thấy Triệu Ưc Từ lã chã chực khóc liền quỳnh lên.

Thế giới này, Hà An Nhiên chỉ sợ hai người khóc. Một là mẹ cô - Thầm Bội Tuệ, người còn lại chính là người phụ nữ đang đứng trước mặt này.

“Được, vậy con cùng cô về đi.”

Hà An Nhiên: “...”

“Chuyện này...”

“Không phải vừa rồi con bảo cô nói gì con cũng nghe sao... Quả nhiên con và mẹ con giống nhau, chỉ biết nói dễ nghe...”

“Về về về, con về ạ.”

Đối mặt với Triệu Ưc Từ, Hà An Nhiên chỉ có thể tước vũ khí đầu hàng.

...

Hà An Nhiên đứng trước cổng lớn nhà họ Chu, nhìn lại tất cả mọi thứ xung quanh. Một cảm giác quen thuộc đột nhiên lan tràn, cô rời đi nhiều năm như vậy, nơi này lại không có chút thay đổi nào. Cổng lớn quen thuộc, con đường quen thuộc, thậm chí là con người cũng quen thuộc.

“Đi thôi, nhìn gì đó, mau vào đi.” Trên mặt Triệu Ưc Từ tràn đầy ý cười, dẫn Hà An Nhiên đi vào. Vừa vào sân, bà chuẩn bị lấy chìa khóa mở cửa, cửa lớn liền được mở ra từ bên trong.

Triệu Ưc Từ thấy là Chu Duyên Xuyên mở cửa thì sửng sốt: “Không phải chứ, sao con còn chưa đi?”

Chu Duyên Xuyên nhìn Hà An Nhiên bên cạnh Triệu Ưc Từ, vẻ mặt xấu hổ, đây là mẹ ruột của anh sao?

“Khụ khụ, tối nay con không đi.”

Triệu Ưc Từ vừa đối đối dép lê vừa nói thầm: “Ngày thường nói gì cũng không giữ lại được, hôm nay đúng là kỳ lạ.”

Hà An Nhiên đứng cạnh Triệu Ưc Từ, lời bà nói đương nhiên là cô nghe được. Cô nhìn Chu Duyên Xuyên, anh mặc một bộ đồ ở nhà màu xám tro, tóc còn hơi ướt, có vẻ như vừa tắm xong, trên mũi còn đang mang một chiếc kính gọng vàng. Đang nhìn đến nhập thần, cô lại không ngờ Chu Duyên Xuyên cũng quay đầu nhìn cô, cô vội vàng ngồi xổm xuống, cúi đầu thay giày, dây giày màu trắng nho nhỏ bị cô làm cho rối loạn.

Chu Duyên Xuyên thấy cô học làm đà điểu thì không khỏi mỉm cười.

Triệu Ưc Từ vừa ngẩng đầu liền thấy khóe môi mỉm cười của Chu Duyên Xuyên, bà liếc một cái, nói: “Không có việc gì thì cười làm gì.”

Khóe môi Chu Duyên Xuyên giật giật.

Động tác thay giày của Hà An Nhiên dừng lại.

“Ngây người ở đây làm gì, còn không đi rót nước cho An Nhiên.”

“Cô Triệu, không cần đâu ạ, con không khát nước.”

Chu Duyên Xuyên vừa đi rót nước vừa nói với cô: “Bên ngoài lạnh, uống chút nước cho ấm.”

Hà An Nhiên lựa chọn im lặng.

Chu Duyên Xuyên đứng ở bên bàn thủy tinh rót nước cho cô, còn cố tình lấy một lát chanh trong tủ lạnh ra bỏ vào ly. Anh biết Hà An Nhiên thích uống nước bỏ thêm một lát chanh.

Anh nhìn Triệu Ưc Từ và Hà An Nhiên ngồi trên sofa. Hà An Nhiên ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Triệu Ưc Từ, hơi cúi đầu, mặt mày dịu dàng, khóe môi có nụ cười thanh khiết. Anh cứ bị cô hấp dẫn như vậy, nụ cười mím của cô cứ quẩn quanh trong lòng anh, không thể xóa nhòa.

“Cô Triệu, chú Chu đâu?”

“Chú Chu của con sao? Vẫn như cũ, xã giao.”

“Đã trễ thế này mà vẫn còn xã giao ạ?”

“Ừ, vừa cơm nước xong liền nhận được điện thoại, đi tham gia một tiệc rượu thương nghiệp rồi.”

“Uống nước đi.” Chu Duyên Xuyên bưng ly nước đi tới.

Hà An Nhiên thấy trong ly nước có một lát chanh nhỏ, thì ra thứ cô thích anh vẫn còn nhớ rõ.

Chu Duyên Xuyên ngồi bên cạnh hai người họ, cũng không chen lời vào, chỉ cầm một tờ báo xem, thi thoảng lại ngẩng đầu nhìn hai người họ, cảm thấy rất mỹ mãn.

Tối hôm nay Triệu Ưc Từ lôi kéo Hà An Nhiên nói chuyện rất lâu, bất tri bất giác đã hơn mười một giờ, Triệu Ưc Từ ngáp một cái.

“Cô Triệu, cô buồn ngủ rồi à, cô buồn ngủ thì cứ đi ngủ đi. Ngày mai chúng ta lại trò chuyện tiếp.”

Triệu Ưc Từ còn có chút luyến tiếc, nhưng lại ngáp thêm một cái.

“Quả nhiên là tuổi lớn rồi, không thức khuya nổi, cô đi ngủ trước. An Nhiên, lát nữa con cũng đi nghỉ sớm đi.”

“Vâng, con biết rồi.” Hà An Nhiên ngoan ngoãn nói.

Sau khi Triệu Úc Từ rời đi, trên sofa chỉ còn lại Chu Duyên Xuyên và Hà An Nhiên.

Chu Duyên Xuyên cúi đầu đọc báo không nói chuyện, Hà An Nhiên lại đứng ngồi không yên. Anh bất động, cô cũng không dám động.

“Này...” Cô mở miệng.

“Sao?”

Chu Duyên Xuyên ngẩng đầu, dùng ngón tay đẩy mắt kính trên mũi.

Hà An Nhiên theo bản năng bị bàn tay anh hấp dẫn, thon dài rắn chắc, tay như búp măng, xương khớp rõ ràng, ngón tay chắc nịch sạch sẽ, còn đẹp hơn cả tay con gái.

Chu Duyên Xuyên thấy ánh mắt cô bị tay mình hấp dẫn, không khỏi đưa tay ra: “Muốn nắm một chút không?”

Hà An Nhiên thấy anh đưa tay đến đây, cô sửng sốt, gương mặt lập tức hồng như tôm luộc: “Không... Không cần...”

Chu Duyên Xuyên cũng không trêu cô nữa mà đặt tờ báo trong tay xuống, đứng dậy.

“Đi thôi, lên tầng.”

“Vâng.”

Hà An Nhiên nhanh chóng đứng lên đi theo sau Chu Duyên Xuyên.

“Phòng của mình chắc là không quên đi.”

Phòng của cô sao cô có thể quên, toàn bộ tầng hai chỉ có cô và Chu Duyên Xuyên ở, là hai phòng đối diện nhau.

“Vẫn là phòng trước kia à?” Cô dè dặt hỏi.

Chu Duyên Xuyên cười khê: “Không phải phòng trước kia, chẳng lẽ em còn muốn ở phòng anh à? Nhưng mà nếu em muốn ở, anh cũng không có ý kiến. Giường anh lớn, có thêm em nằm vẫn được.”

“Khụ khụ...”

“Đây rồi, em cứ thu dọn một chút rồi đi tắm rửa, nghe chưa?”

Hà An Nhiên gật đầu: “Vâng.”

Hà An Nhiên mở cửa đi vào, trong căn phòng này vẫn bài trí như trước kia, tất cả đều vẫn là vị trí cô quen thuộc. Bàn công nhỏ của cô, bàn phác họa trên bàn sách, còn có bồn hoa lan cạnh cửa sổ của cô.

Cô ngồi trên giường một lúc, sau đó mới đột nhiên nhớ ra mình còn chưa kịp mang gì theo thì đã bị Triệu Ưc Từ đẩy vào xe. Cô nhìn tủ quần áo theo bản năng, đứng dậy đi qua, mở tủ quần áo, tất cả đều là quần áo của cô, thậm chí còn có áo đồng phục chỉnh tề, đều là quần áo hồi cao trung.

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Duyên Xuyên: Mẹ, mẹ như vậy sẽ không có con dâu! Càng sẽ không có cháu trai!

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Yoyo Ở Nhà Anh

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Hà An Nhiên tắm rửa xong nhưng vẫn đứng rất lâu trong phòng tắm, cô đang do dự không biết phải về phòng thế nào. Vừa rồi cô chỉ lo tắm, váy ngủ hơi cao trung giờ mặc vào chỉ che qua mông được một chút. Cô cũng không ý thức được, không ngờ bảy năm qua mình đã cao lên nhiều như vậy.

Cô kéo vạt váy ngủ xuống, sau đó mở cửa phòng tắm, thò người ra bên ngoài dò xét. Trên hành lang không một bóng người, cửa phòng ngủ của Chu Duyên Xuyên đóng chặt, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cô chạy ra ngoài, nhanh chóng chạy đến phòng ngủ của mình.

Cố lên, thẳng lợi ở ngay trước mắt!

“Cạch.”

Lúc cô sắp đến cửa phòng thì đột nhiên nghe thấy tiếng chốt cửa phòng Chu Duyên Xuyên chuyển động, cô lập tức như chim sợ cành cong đứng ở góc tường.

Chu Duyên Xuyên vừa mở cửa, liếc mắt một cái thì sắc mặt đã trầm xuống. Hà An Nhiên không hiểu vì sao anh lại đột nhiên trầm mặt như vậy,

không khỏi muốn trốn ra sau góc tường, kết quả cô vừa cử động thì đã bị Chu Duyên Xuyên túm chặt.

Anh mạnh mẽ cầm lấy tay cô, dùng sức kéo cô vào phòng mình.

“Trời mùa đông, hành lang cũng không bật điều hòa, em không biết lạnh à!”

Chu Duyên Xuyên trầm mặt buông tay cô ra. Anh đi đến tủ quần áo, đứng trước tủ nửa ngày, cuối cùng mới lấy được một bộ đồ ở nhà cho cô.

“Mặc vào!”

Hà An Nhiên bị Chu Duyên Xuyên dọa sợ, nhanh chóng mặc quần áo của Chu Duyên Xuyên vào. Nhưng quần áo này cô phải mặc thế nào đây, chẳng lẽ là mặc ngay trước mặt anh.

Lúc Hà An Nhiên còn đang do dự không biết làm sao, Chu Duyên Xuyên cũng ý thức được điều này, mặt vô biểu tình quay đi.

“Nhanh lên!”

Hà An Nhiên nào dám lè mề, nhanh chóng mặc quần áo vào. Quần áo của anh rất lớn, mặc trên người cô trông rất lỏng lẻo, trông buồn cười nói không nên lời.

“Được chưa?”

“Vâng, được rồi.”

Chu Duyên Xuyên xoay người lại. Cô gái của anh mang đồ của anh, đang cúi đầu, tóc còn ướt, nước chảy xuống áo làm ướt một khoảng nhỏ.

Anh bất đắc dĩ thở dài một hơi. Bảy năm nay cô đã cao lên không ít, nhưng sao đầu óc lại không thấy lớn hơn, cô thật sự có thể tự chăm sóc

mình sao?

“Đến đây.” Anh vẫy tay với cô.

Hà An Nhiên không biết anh muốn làm gì nhưng vẫn không tự chủ đi qua chỗ anh.

Cô đi đến trước mặt anh.

Chu Duyên Xuyên thuận tay lấy chiếc khăn sạch sẽ ở đầu giường, phủ lên đầu cô. Hà An Nhiên cảm nhận được tay anh đặt trên đầu cô qua một lớp khăn, từng chút từng chút dịu dàng lau tóc cho cô.

“Hà An Nhiên, nhiều năm như vậy rồi. Em đúng là càng sống càng thụt lùi.” Chu Duyên Xuyên vừa lau tóc vừa nhẹ giọng dạy bảo cô.

Hà An Nhiên mím môi không lên tiếng.

“Ngẩng đầu lên.”

Cô nghe lời hơi ngẩng đầu lên, Chu Duyên Xuyên giúp cô lau tóc mái, chiếc khăn che khuất đôi mắt câu người của cô, chỉ lưu lại đôi môi dụ hoặc trí mạng. Gương mặt trắng trắng mềm mại, răng trắng môi hồng.

Đôi mắt Chu Duyên Xuyên trầm xuống, yết hầu gợi cảm chuyển động lên xuống vài cái. Anh muốn hôn cô, đè ép môi cô, hung hăng cắn nuốt. Bàn tay anh đỡ lấy đầu cô, chậm rãi cúi người đến gần, càng ngày càng gần, thậm chí anh còn cảm giác hơi thở ấm áp từ môi cô.

“Xong chưa?” Xung quanh quá yên tĩnh, Hà An Nhiên bất an mở miệng.

Cô vừa mở miệng nói, động tác của Chu Duyên Xuyên liền dừng lại.

Anh nhìn đôi môi run rẩy của cô gái trước mặt, cô đang khép hờ hai mắt, anh nở nụ cười.

“Sắp rồi.” Giọng của anh trầm thấp khàn khàn.

Anh ngẩng đầu, đứng cách cô một chút, một lần nữa cử động nắm ngón tay.

“Được rồi.” Anh lấy khăn trên đầu xuống.

Hà An Nhiên vươn tay gầy gầy tóc mái, giờ cô đang ở trong một cục diện rất xấu hổ. Đi cũng không được, ở lại cũng không xong, vì thế cô lại theo bản năng nắm chặt hai tay.

Chu Duyên Xuyên cũng nhìn thấy.

“Không còn sớm nữa, về ngủ đi.”

“... Vâng”

Sau khi về lại phòng mình, Hà An Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Sức ép của anh lớn như thế từ lúc nào, cô đứng bên cạnh anh mà thiếu chút nữa là bị anh ép chết.

Cô đá dép, chui vào ổ chăn của mình.

Trên người cô mặc quần áo của anh, trên quần áo có mùi của anh, thấm vào ruột gan cô, khiến cô cảm giác kiên định cùng an toàn không nói nên lời. Có thể là nhờ cảm giác an toàn, cũng có thể là hôm nay cô bận rộn trả bản vẽ nên quá mệt, nằm trên giường một lát đã ngủ.

Bên này cô ngủ say, bên Chu Duyên Xuyên thì ngược lại, anh trằn trọc khó ngủ, cho đến rạng sáng mới ngủ được.

...

Hà An Nhiên ngủ một giấc rất thoải mái, cô duỗi eo trong chăn, sau đó lập tức ngồi dậy khỏi giường. Cô tùy tay lấy dây chun buộc tóc lên, thay quần áo, sau đó xốc chăn xuống giường đi rửa mặt.

Cô vào phòng vệ sinh, còn chưa đi vào đã nhìn Chu Duyên Xuyên đang đứng ở bồn rửa tay, chuẩn bị đánh răng.

Chu Duyên Xuyên cũng thấy cô trong gương.

“Anh ở đây rồi à, vậy anh dùng trước đi.” Hà An Nhiên xấu hổ nói, nói xong liền muốn về phòng trước.

“Cùng nhau đi.”

Cô còn chưa xoay người thì đã bị Chu Duyên Xuyên gọi lại. Chu Duyên Xuyên cho kem đánh răng ra bàn chải đánh răng của cô, giúp cô đặt một bên, ra hiệu với cô.

Hà An Nhiên ngẫm nghĩ, người ta cũng đã giúp mình nặn kem đánh răng rồi, nếu giờ cô còn cự tuyệt thì thì có phải sẽ kiểu cách lắm không?

Cho nên cô vẫn đi qua.

Hai người đứng trước bồn rửa tay, một cao một thấp, từng người cúi đầu. Hà An Nhiên rất nghiêm túc đánh răng, bởi vì cô không dám ngẩng đầu nhìn anh trong gương.

Thật vất vả hai người mới đánh răng rửa mặt xong, xuống tầng ăn sáng.

Sáng sớm, Triệu Ưc Từ đã chuẩn bị cơm sáng xong, bà đang đun sữa bò.

“Dậy rồi à.”

“Cô Triệu, buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành, tối hôm qua ngủ ngon không?”

“Vâng, ngon lắm ạ.”

Còn có một người nữa, là Chu Lễ kiến.

Hà An Nhiên cười nói: “Chú Chu.”

Xem ra tâm tình Chu Lễ Kiến rất tốt, người luôn ít nói ít cười như ông giờ trên mặt cũng toàn ý cười.

“An Nhiên à, nhiều năm không gặp, cháu đã lớn thật rồi, rất tốt, rất tốt.” Chu Lễ Kiến cảm khái.

“An Nhiên, nhiều năm rồi không gặp, con phải thường đến chơi với cô đây.” Triệu Ưc Từ ăn một miếng cháo, nói.

Hà An Nhiên biết, giờ cô cự tuyệt cũng vô dụng, cho nên dứt khoát sáng khoái gật đầu: “Đương nhiên, chắc chắn mà.”

Triệu Ưc Từ cứng nạng xoa mặt cô: "Mau ăn sáng, ăn sáng nào."

...

Cơm nước xong, Hà An Nhiên giúp Triệu Ưc Từ thu dọn chén đĩa, đã gần bảy giờ cô mới nhớ đến hôm nay còn phải đi làm. Thấy Hà An Nhiên luống cuống tay chân, Triệu Ưc Từ an ủi.

“Đừng vội, để Duyên Xuyên đưa con đi, không muộn đâu.”

“Không cần đâu ạ, cô Triệu, con gọi xe là được.”

Hà An Nhiên cũng không dám để Chu Duyên Xuyên đưa đón, dù sao thì anh cũng là nhân vật công chúng.

“Không sao, ở nhà anh cũng không có việc gì, có thể đưa em đi, không cần phải vội.”

“Nhưng lỡ như...”

Hà An Nhiên còn chưa nói xong nói thì đã bị sa vào ánh mắt của Chu Duyên Xuyên.

Ở trên xe, Chu Duyên Xuyên mắt nhìn thẳng lái xe, Hà An Nhiên cúi đầu làm như lơ đãng chơi điện thoại.

Vừa rồi lúc rời đi, cô cố tình ra ban công ở phòng khách xem, nơi đó vốn là chỗ ở của Yoyo, nhưng giờ bị sửa sang lại sạch sẽ, không có ổ chó, không có đồ ăn cho chó, càng không có Yoyo.

Thật ra cô rất muốn hỏi Chu Duyên Xuyên là Yoyo đâu rồi, nhưng cô lại sợ nhận được đáp án mà mình sợ hãi, cho nên vẫn luôn chịu đựng không hỏi đến.

Cô nhớ lúc mẹ mang mình đi, cô và mẹ đi rất gấp, thậm chí là chỉ thu dọn vài bộ quần áo đơn giản rồi đi ngay. Lúc đó cô cũng người ra, không biết vì sao lại phải đi gấp như vậy, cô hỏi mẹ, nhưng từ đầu đến cuối mẹ cô lại không nói một chữ với cô.

Khi ngồi chờ ở sân bay, trong lòng cô rất sợ hãi, cô bất an ngồi ở đó, vẫn luôn nhìn cửa ra vào ở đại sảnh, cô cầu nguyện cho Chu Duyên Xuyên có thể xuất hiện, có thể ngăn mẹ cô lại, bởi vì cô không muốn rời xa anh.

Sau đó, cô cũng không mong anh có thể ngăn mẹ cô lại nữa, chỉ mong mình có thể thấy gặp anh lần cuối cùng, chỉ thế cũng đã đủ rồi.

Cô chờ đến khi soát vé, nhưng vẫn không chờ được Chu Duyên Xuyên.

Cuối cùng hai người họ cũng không thể gặp mặt nhau lần cuối, một câu chào tạm biệt cũng không kịp nói.

Thế giới rộng lớn, nghe nói tỷ lệ gặp được một người là 0.00487%, cô sợ mình không thể gặp lại được Chu Duyên Xuyên.

...

“Đến rồi.”

Lúc Hà An Nhiên còn đang suy nghĩ miên man, Chu Duyên Xuyên đã đưa cô đến trước phòng làm việc.

Hà An Nhiên phục hồi tinh thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cảm ơn.” Cô nhỏ giọng nói.

Cô đẩy cửa xuống xe, đang muốn đóng cửa xe thì lại nghe thấy giọng của Chu Duyên Xuyên vang lên: “An Nhiên, Yoyo ở nhà anh.”

“Sao?” Cô nhìn anh.

“Anh nói Yoyo không ở Chu gia, ở nhà anh.” Thật ra vừa rồi lúc còn ở Chu gia, Chu Duyên Xuyên đã thấy Hà An Nhiên vẫn luôn tìm tòi trong phòng khách, anh biết cô đang tìm Yoyo.

Theo lời Chu Duyên Xuyên thì ‘Chu gia’ và ‘nhà anh’ khác nhau rất lớn, ‘Chu gia’ chỉ là nhà bố mẹ anh, còn ‘nhà anh’ là nhà của Chu Duyên Xuyên.

“Thật không?”

“Lừa em làm gì.”

Hà An Nhiên nhú mày, nếu Yoyo ở nhà anh như lời anh nói, vậy bảy năm nay người nuôi Yoyo là anh, nhưng không phải Chu Duyên Xuyên ghét nhất mấy động vật nhỏ sao?

“Được rồi, nhanh đi làm đi. Tan tầm anh đến đón em, mang em đi xem nó.”

“Vâng, tạm biệt.” Tưởng tượng đến việc có thể nhìn thấy Yoyo nhà mình, Hà An Nhiên lập tức lâng lâng.

Đóng cửa xe lại cho Chu Duyên Xuyên, sau khi Chu Duyên Xuyên lái xe rời khỏi, cô mới xoay người đi vào tòa nhà, còn chưa đi được vài bước liền nghe thấy phía sau truyền đến giọng Tôn Duyệt.

“Ai da, Touareg nha.”

Hà An Nhiên xoay người sang chỗ khác, Tôn Duyệt nhảy qua, chạy đến chỗ cô.

“Nói mau, ai đó, không phải là Từ Diễm chứ, nhưng Từ Diễm cũng không lái Touareg nha.”

“Không phải Từ Diễm, là một người bạn.”

“Bạn, Hà An Nhiên, bên cạnh cậu có bao nhiêu bạn mình còn không biết sao? Cậu có bạn lái Touareg từ khi nào, hơn nữa còn là một người đàn ông.”

“Sao cậu biết là đàn ông?”

“Thường thì phái nam hay lái Touareg hơn so với phái nữ, phái nữ hay thích Beetle [1], Dior A4 [2] hơn. Touareg vẫn tương đối hợp để đàn ông lái, hơn nữa còn là loại đàn ông khiêm tốn, lý trí, thực dụng.”

Bây giờ Hà An Nhiên quả thực là phục sát đất Tôn Duyệt, cô cảm thấy cô ấy không nên làm hoa sĩ mà có thể suy xét đi làm tiếp thị ô tô.

[1] Beetle: Một dòng xe của hãng VW

[2] Dior A4: Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa, thực chất không có dòng xe nào là Dior A4. Theo mình được biết thì hiện tại chỉ có dòng Audi A4.

Ngoài lề, mình cũng rất thích Audi R8, có ai giống mình không nhỉ
☺(¯ ͜ ¯)☺

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Rốt Cuộc Em Đặt Anh Ở Vị Trí Nào?

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

"Tiết lộ một chút được không?" Tôn Duyệt cà lơ phất phơ dựa vào người Hà An Nhiên.

"Gì chứ?" Hà An Nhiên liếc cô ấy.

"Cậu có thể đừng giả ngu nữa được không, người đưa cậu đến là ai?" Tôn Duyệt làm mặt quỷ.

Hà An Nhiên biết, nếu cô không nói nói, Tôn Duyệt có thể quẩn lấy cô như vậy cả ngày.

"Con trai của một cô mà mình quen thôi, không có quan hệ gì."

"Vậy thôi?"

"Nếu không thì cậu còn muốn thế nào nữa?"

Hai người cùng nhau đi vào thang máy, thang máy sắp đóng cửa thì đột nhiên bị một bàn tay thon dài sạch sẽ ngăn lại. Một nam sinh mang mũ lưỡi trai, thân hình cao lớn đi đến. Tôn Duyệt nhìn kỹ, người này không phải là cậu em đưa cơm hộp dưới lầu sao, vẻ ngoài đẹp đẽ mơn mớn, cô ấy lập tức đứng thẳng người.

"Ôi chao, cậu em, là em à."

"Tôi có tên."

Cậu ta vừa nói, Hà An Nhiên và Tôn Duyệt đều sửng sốt. Tuy bọn họ cũng biết nhau một thời gian rồi nhưng ngoại trừ lúc đưa cơm cậu ta sẽ nói một hai câu với các cô thì lúc khác, cho dù chạm mặt cũng chưa bao giờ chủ động nói chuyện.

"Vậy cậu tên gì?" Tôn Duyệt phản ứng lại, cười hỏi.

Nam sinh nhìn Hà An Nhiên đang cúi đầu, nói: "... Hạ Kỳ."

"Hạ Kỳ, tên thật dễ nghe. Bao nhiêu tuổi rồi?"

"Mười chín."

"Đỉnh."

Đã đến tầng tám.

Cậu ta gật đầu mỉm cười với các cô, sau đó bước đi ra ngoài, tới quán cơm thịt nướng cách đó không xa.

Sau khi cửa thang máy đóng lại, Hạ Kỳ mới định chỉ bước chân, cậu ta bình tĩnh xoay người lại, lần nữa đi vào thang máy để chuẩn bị xuống tầng.

Điện thoại trong túi rung lên.

"Alo, rốt cuộc là cậu đang ở đâu, Diệt Tuyệt sắp đến điểm danh rồi. Đại thiếu gia à, tôi cầu xin cậu có được không?"

"Được rồi, đừng nói nhiều nữa, tôi biết rồi." Hạ Kỳ cúp điện thoại, mặt không biểu tình đi vào thang máy.

...

"Cậu bé kia mới mười chín tuổi, còn nhỏ như vậy mà đã đi làm rồi. Aiz, nhưng mà nói đi nói lại, với chiều cao và giá trị nhan sắc kia, làm người đưa cơm cũng thật tội cho cậu ta quá." Tôn Duyệt cảm thán.

"Sao đấy, không phải cậu muốn làm trâu già gặm cỏ non chứ?"

"Khụ khụ..." Tôn Duyệt đỏ mặt.

"Làm ơn, mình đã hai mươi ba rồi, lớn hơn tận bốn tuổi, mình nói lung tung chút cũng không được sao?"

"Cậu còn biết mình toàn nói lung tung à." Hà An Nhiên ẩn ý nói.

Tôn Duyệt ngẩn ra, sau đó mới phản ứng lại: "Được đó, Hà An Nhiên, cậu còn chơi trò miệng nam mô bụng bồ dao găm [1] phải không?"

[1] Vẻ ngoài từ bi nhưng bên trong lại độc ác.

"Học cậu thôi." Hà An Nhiên đẩy cho cô ấy.

"Đình." Cửa thang máy mở ra, Hà An Nhiên đi ra ngoài trước.

"Khụ khụ... Cái gì... Mình là cái loại người này sao! Mình miệng nam mô bụng bồ dao găm khi nào?"

...

Buổi chiều, Hà An Nhiên nhận được điện thoại của Từ Diễm.

"Alo, Từ Diễm."

"Anh đến Bắc Kinh rồi, tới đón anh được không?"

"Bây giờ?" Hà An Nhiên nhìn đồng hồ trên tường, sắp đến giờ tan tầm rồi.

"Đúng vậy, anh đang ở sân bay. Sắp đông chết rồi, mau đến đón anh."

"Anh không thể tự lái xe đến à?"

"Không thể, em phải đi đón anh, nhanh lên. Nếu anh gặp lạnh bị cảm, giọng nói xuất hiện vấn đề, em phải phụ trách đấy, cho em nửa giờ."

Từ Diễm vừa nói xong liền "tút" một cái cúp điện thoại.

"Alo..."

Nửa giờ?

Nửa giờ cô làm sao mà đến kịp? Người này vẫn giống như trước kia, vẫn không chịu nói lý.

"Duyệt, Từ Diễm về rồi, mình phải đi sân bay đón anh ấy. Mình đi trước đây, phần còn lại nhờ cậu đó."

"Anh ấy về rồi à?"

"Ừ, về rồi."

"Được, vậy cậu đi đi."

...

Bên ngoài tòa nhà, một chiếc Touareg đang dừng lại.

"Yoyo, sắp thấy chủ nhân rồi, có vui không?" Chu Duyên Xuyên quay đầu nói chuyện với Yoyo ở phía sau.

Bởi vì quay đầu đi, cho nên anh không nhìn thấy Hà An Nhiên chạy ra khỏi tòa nhà, vội vàng bắt một chiếc taxi rồi đi.

Anh duỗi tay xoa đầu nó: "Chờ một lát nữa thôi."

Chu Duyên Xuyên giơ tay nhìn đồng hồ, đã qua giờ tan tầm của Hà An Nhiên nửa tiếng nhưng anh vẫn chưa thấy cô ra.

Một lát sau, anh lấy điện thoại gọi cho cô, nhưng điện thoại cô tắt máy.

Chu Duyên Xuyên nhíu mày, sau đó mang khẩu trang và mũ lưỡi trai, đẩy cửa xuống xe đi vào bên trong.

Lúc đi qua đại sảnh, anh thấy có mấy cô gái đi đến, anh nhìn qua theo bản năng, bởi vì trong những cô gái đó, anh thấy có một người quen mắt.

Hôm nay buổi sáng lúc anh rời đi có nhìn thấy cô ta và Hà An Nhiên nói chuyện với nhau qua kính chiếu hậu.

Mấy người đi qua nhau, anh nghe thấy được đoạn đối thoại giữa các cô ấy.

"Chị Duyệt, sao hôm nay chị An Nhiên đi gấp vậy?"

"Từ Diễm về rồi, cậu ấy đi đón anh ấy."

"Học trưởng Từ? Wow, quả nhiên trong lòng chị An Nhiên, học trưởng Từ vẫn quan trọng nhất. Học trưởng Từ vừa đến chị An Nhiên đã chạy đi đón, lúc còn học đại học hai người họ được không biết bao nhiêu người hâm mộ, nói hai người họ không ở bên nhau, em không tin."

"Đồng ý, em cảm thấy chắc chắn hai người họ đang ở bên nhau."

Lúc những cô gái đó đi ngang qua, Chu Duyên Xuyên dừng bước.

Từ Diễm?

Anh yên lặng nhẩm hai chữ này trong đầu, đây là một cái tên anh chưa từng nghe qua, nhưng mà tên này lại đi cùng với An Nhiên. Thì ra trong

những năm không có anh, bên cạnh cô đã có người mà anh không quen biết.

Từ Diễm vừa đến, cô đã vội vàng đi đón anh ta, hoàn toàn vứt anh ra sau đầu.

Hà An Nhiên, rốt cuộc em đặt anh ở vị trí nào?

...

Vừa đến sân bay, Hà An Nhiên tìm kiếm trong đám người, cuối cùng cũng nhìn thấy Từ Diễm đứng cạnh cây cột trong đại sảnh. Anh mặc áo khoác màu đen, choàng khăn quàng cổ rất dày, đứng bên cạnh va li, thi thoảng lại cúi đầu nhìn điện thoại. Hà An Nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra anh đang không kiên nhẫn.

"Từ Diễm!" Cô vẫy tay từ xa với anh.

Từ Diễm nhìn Hà An Nhiên đang đến chỗ mình.

"Ngại quá, em đến muộn." Hà An Nhiên mềm giọng nói với anh ấy. Cô rất rõ ràng, Từ Diễm luôn ăn mềm không ăn cứng.

"Hà An Nhiên, nói nửa tiếng, giờ nhìn xem đã mấy tiếng rồi, ông đây cũng sắp đông chết!" Từ Diễm nhìn Hà An Nhiên bằng nửa con mắt.

"Em đâu có nói với anh là nửa tiếng, đó là anh tự nói." Hà An Nhiên tỏ vẻ rất vô tội.

"À, giờ em trách anh sao? " Từ Diễm đưa tay kéo vai cô lại.

"Được rồi được rồi, anh cũng đừng được một tắc lại muốn thêm một thước, em đến đón anh là đã tốt với anh lắm rồi." Hà An Nhiên dùng ngón tay búng mu bàn tay đang đặt trên vai mình.

Từ Diễm am hiểu lồng tiếng cổ phong [2], trình độ kiệt suất đến mức khiến cho người ta cảm thấy Từ Diễm như một công tử ôn nhuận như ngọc.

[2] Một phong cách âm nhạc của Trung Quốc với giai điệu cổ điển tao nhã, đậm chất thi ca.

Nhưng...

Tất cả đều là lừa! người!

Toàn bộ đều là biểu hiện giả dối, trong lòng Hà An Nhiên rất rõ ràng, Từ Diễm chính là một con thỏ xù lông.

Từ Diễm ăn đau thu tay về.

"Độc nhất lòng dạ đàn bà."

Hà An Nhiên trừng mắt với anh: "Đã nói anh đừng chọc em."

"Được rồi được rồi, không trêu em nữa."

Ngồi trên xe taxi, Hà An Nhiên ngồi phía trước, Từ Diễm ngồi phía sau.

"Anh Triệu Thanh đâu?" Hà An Nhiên xoay người lại hỏi.

"Triệu Thanh đến phòng thu âm rồi, tìm hiểu quy trình cụ thể trước."

"Vậy lúc nào anh qua?"

"Chắc là giữa trưa mai đi." Từ Diễm nói.

"Đúng rồi, giờ trong giới đều lan truyền anh và Đường Khanh mỹ nhân ở bên nhau, thật à?" Hà An Nhiên ghé vào lưng ghế, bồng bồng hứng thú hỏi anh.

Đường Khanh mỹ nhân là cô gái có tiếng trong giới phối khí. Hơn nữa hầu như chỉ cần vở kịch có nam chính là Từ Diễm, thì nữ chính nhất định là Đường Khanh mỹ nhân, như vậy rất khó để người ta không nghi ngờ quan hệ giữa hai người họ.

Từ Diễm vươn tay ra sau đầu, chân dài duỗi ra phía trước: "Là tin đồn bậy bạ thôi, anh và cô ấy chỉ có quan hệ hợp tác."

"Mỗi ngày anh và Đường Khanh mỹ nhân đều sớm chiều ở chung, chẳng lẽ anh không có chút cảm giác nào sao?"

"Em hy vọng anh và cô ấy ở bên nhau?" Giọng Từ Diễm bắt đầu nghiêm túc, anh nhìn cô chăm chăm.

Hà An Nhiên nhất thời không biết nên nói gì.

"Được rồi, em đừng ghép đôi lung tung nữa, anh và Đường Khanh không có khả năng ở bên nhau."

"Được rồi." Hà An Nhiên nhàm chán nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hà An Nhiên vẫn luôn chú ý thế giới ngoài cửa sổ, cho nên không chú ý đến tầm mắt Từ Diễm dừng trên người cô. Anh nhìn sườn mặt tinh xảo của Hà An Nhiên, trong lòng vô cùng mềm mại, ánh mắt tràn đầy dịu dàng.

...

Vào cửa, Từ Diễm không quan tâm gì nữa, trực tiếp ngã lên sofa.

Hà An Nhiên giúp anh lấy quần áo trong hành lý ra.

"Quần áo phải phân loại để trong ngăn tủ, đồ dùng rửa mặt cũng phải sắp xếp lại, giày để theo nhãn hiệu..."

Động tác thu dọn đồ đạc của Hà An Nhiên dừng lại. Cô nhìn Từ Diễm đang ngồi trên sô pha lải nhải, cô đứng dậy, không chút khách khí đập vào chân anh: "Nhiều chuyện như vậy thì tự dọn đi."

Từ Diễm ngẩng đầu nhìn Hà An Nhiên, hai người không cam lòng yếu thế đối mắt với nhau, cuối cùng vẫn là Từ Diễm bại trận trước.

"Được rồi, bà cô, em cứ tùy tiện bỏ trên giường đi, muốn bỏ thế nào thế nào thì cứ bỏ thế đấy."

"An Nhiên, lát nữa đi ăn cơm không?"

"Mấy giờ rồi?"

Từ Diễm nhìn điện thoại: "Bảy giờ."

"Bộp." Trong phòng ngủ truyền đến tiếng đồ rơi xuống đất.

Từ Diễm "soạt" một cái ngồi dậy khỏi sô pha.

"An Nhiên, em sao thế?"

Anh còn chưa đi vào phòng ngủ đã thấy Hà An Nhiên vội vàng chạy ra, vừa nói với anh vừa mang áo khoác.

"Em đột nhiên nhớ ra em còn có việc gấp, không ăn đâu. Đồ trong phòng anh tự thu dọn đi, không kịp nữa rồi, em đi đây."

Vừa dứt lời, Hà An Nhiên đã mở cửa chạy ra ngoài.

"Anh đưa em đi nha."

"Không cần..." Giọng cô vọng ngoài hành lang.

Từ Diễm nhìn cánh cửa đang mở rộng.

Việc gì mà lại có thể khiến cô gấp gáp như vậy?

...

Hơn tám giờ tối, gió đêm lạnh run, bóng cây lắc lư, đèn đường trong tiểu khu sáng lên, thi thoảng có tốp ba tốp năm người đi qua.

Hai tay Hà An Nhiên để trong túi, bước từng bước đến tòa nhà nơi cô ở.

Cô vừa từ cầu Tử Tiên về, sau khi rời khỏi nhà Tử Diễm, cô chạy đến cầu Tử Tiên, cô lo Chu Duyên Xuyên vẫn còn ở đó đợi cô. Nhưng cô đợi ở đó nửa tiếng cũng không nhìn thấy Chu Duyên Xuyên, nghĩ lại thì chắc là anh đã về rồi, vì thế cô về nhà.

Buổi chiều lúc nhận được điện thoại của Tử Diễm, Tử Diễm cứ thúc giục làm cô cuống quýt, vì thế mới quên mất Chu Duyên Xuyên. Trong lòng cô rất bất an, nếu anh thật sự tức giận thì làm sao bây giờ, nếu anh không bao giờ để ý đến cô nữa thì cô phải làm sao đây?

Nghĩ như vậy, cô không khỏi tăng nhanh bước chân, giờ cô chỉ muốn mau chóng về nhà sạc điện thoại, sau đó gọi điện thoại giải thích với anh.

Lúc cô đang trầm mặc bước đi, đột nhiên lại nhìn thấy một hình bóng quen thuộc đang đứng dưới ngọn đèn đường trước nhà cô. Anh đội mũ lưỡi trai, cúi đầu, một tay cho vào túi, một tay cầm điều thuốc lá sắp cháy hết, đèn đường mờ nhạt chiếu vào người anh, tạo nên một cái bóng cô đơn trên mặt đất.

Trong lòng Hà An Nhiên bỗng nhiên đau đớn, cô dè dặt gọi anh: "... Chu Duyên Xuyên."

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Người Duy Nhất

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Nghe được giọng của cô, anh quay đầu. Hai người đứng cách nhau không đến mười mét, cô nhìn anh, trên mặt anh không có một chút cảm xúc dư thừa nào, điều này khiến cô cảm thấy rất bất an.

“Lại đây.”

Giọng của anh truyền đi trong gió.

Đôi tai Hà An Nhiên vang lên tiếng “ù ù”, chân lại không chịu khống chế mà đi qua chỗ anh, cho đến khi hoàn toàn đứng trước mặt anh.

Chu Duyên Xuyên không nói gì, chỉ dập tắt tàn thuốc, ném tàn thuốc vào thùng rác.

Hà An Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt anh là tia sáng nhỏ vụn, còn có cảm xúc mà cô nhìn không hiểu đang dao động bên trong.

“Ăn cơm chưa?” Khi anh nói chuyện, có một mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Hà An Nhiên mờ mịt lắc đầu.

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Lên tầng ăn cơm.”

Chu Duyên Xuyên đứng thẳng người, sau đó đi vào bên trong trước.

Hà An Nhiên sững sốt nhưng vẫn đi theo.

“Chuyện là... bên bất động sản đã sửa đèn ở hành lang rồi.” Hà An Nhiên nói.

Chu Duyên Xuyên không đáp lại.

Hà An Nhiên cảm thấy xấu hổ: “Em đi bật đèn...” Cô ngại ngùng nói.

Nói xong, cô liền bước nhanh lên cầu thang, còn chưa đi đến tầng hai thì cô đã cảm giác được sự lạnh lẽo áp bách uy hiếp sau lưng, khiến cô phải theo bản năng xoay người. Nhưng trước mắt là một bóng đen, cô bị người đó giữ chặt bả vai, đè lên bức tường sau lưng, Chu Duyên Xuyên không nói một lời mà tiến đến gần.

Một hơi thở mãnh liệt xâm lược ập vào mặt cô, đầu óc cô như đình chỉ. Anh đứng rất gần cô, hô hấp anh nặng nề, hơi thở ấm áp của hai người giao hòa bên nhau, trái tim cô kinh hoàng vượt ngoài khống chế.

“Chu...”

Cô mới nói một chữ, anh liền nâng cằm cô lên. Hơi thở nóng bỏng ập vào trước mặt, anh mạnh mẽ cúi đầu, đôi môi nóng cháy nghiền ép thật mạnh đôi môi cô, giống như một con thú bị nhốt, hận không thể ăn tươi nuốt sống cô.

Hà An Nhiên chưa từng thấy Chu Duyên Xuyên như vậy, cô bị anh làm cho choáng váng. Lúc cô phản ứng lại, theo bản năng vươn tay đẩy anh ra, nhưng vừa vươn tay thì đã bị anh đè chặt trên tường.

Tay trái anh đặt sau gáy cô, kéo sát cô về phía mình, càng thêm dùng sức hôn cô, trong khoang miệng cô toàn là mùi thuốc lá nhàn nhạt, cùng với chiếc lưỡi dẻo dai mạnh mẽ của anh.

Hà An Nhiên cảm thấy da đầu mình tê rần, cả người mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có, nếu không phải được Chu Duyên Xuyên đỡ, chắc chắn cô sẽ ngã xuống đất.

“... Duyên Xuyên.” Cô rất vất vả mới tìm được không gian hô hấp, cô dùng tay đỡ lấy gò má anh, lùi ra một chút. Đôi mắt sâu thẳm, đen như mực của Chu Duyên Xuyên nhìn cô chăm chú, nhưng hô hấp lại dồn dập không nói nên lời.

Hà An Nhiên bị anh nhìn đến mức hoảng sợ: “... Anh làm sao thế?”

Anh nhắm mắt lại, giữ lấy vai cô, kéo cô vào ngực mình, dùng cánh tay rắn chắc mạnh mẽ ôm chặt cô.

Gò má Hà An Nhiên dán vào vòm ngực dày rộng của anh, nghe được từng tiếng tim đập “thình thịch” mạnh mẽ.

Chu Duyên Xuyên gác cằm trên đỉnh đầu cô, sau một lúc lâu, cô mới nghe được giọng nói khàn khàn của anh: “Anh phải bắt em làm sao bây giờ?”

“Em...” Nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh có sự bất đắc dĩ, Hà An Nhiên đột nhiên rất muốn khóc.

“Gâu gâu!”

“Gâu gâu, gâu gâu!”

Đột nhiên, tiếng chó sủa xuyên qua cửa kính tầng một vọng vào. Hà An Nhiên theo bản năng nhìn nơi phát ra âm thanh, là một chú chó lông

vàng rất lớn, nó đứng ngoài cửa kính, móng vuốt cào cào cánh cửa. Nó vào không được, đang hừ hừ ở bên ngoài.

Chu Duyên Xuyên cũng nhìn qua, anh bỗng nhiên buông Hà An Nhiên ra, xoay người đi xuống tầng.

Hà An Nhiên sững sờ nhìn anh.

Anh vươn tay mở cửa kính, chú chó lông vàng bên ngoài đột nhiên nhào đến, chạy vòng tròn quanh chân anh, rung đuôi đặc ý.

Chu Duyên Xuyên ngồi xổm xuống vuốt ve đầu nó: “Nhìn thấy không, đó là chủ nhân của mày, tao phải đến đoàn làm phim. Hai tháng này mày ở đây phải nghe lời đấy.”

Hà An Nhiên nhìn anh dẫn chú chó lông vàng đi lên.

“Đây là Yoyo, ngày mai anh phải đến đoàn làm phim, nó giao cho em.”

Nói xong, anh không chút do dự xoay người đi, vươn tay đẩy cửa kính ra ngoài. Hà An Nhiên nhìn bóng dáng cô tịch của anh, muốn gọi anh, nhưng lời đến bên miệng lại chẳng thể nào nói thành lời.

...

“Yoyo, đến đây ngủ đi.” Hà An Nhiên nhìn Yoyo đang nằm rạp trên sàn nhà, vẫy tay với nó. Yoyo chỉ nhìn cô, căn bản không động đậy cơ thể.

“Chỗ đó lạnh, nơi này ấm áp.” Cô vươn tay vỗ lớp đệm dày, nhưng Yoyo lại gối đầu lên móng vuốt của mình, hoàn toàn làm lơ Hà An Nhiên.

Trong lòng Hà An Nhiên rất mất mát, thì ra chú chó nhỏ luôn thích dính lấy cô đã trưởng thành, cũng không chịu đến gần cô. Nhưng mà suy nghĩ lại, đã bảy năm rồi, dù sao thì cô cũng chỉ nuôi Yoyo được hai năm,

mà Chu Duyên Xuyên lại nuôi nó bảy năm, huống gì lúc đó Yoyo vẫn còn rất nhỏ.

Hà An Nhiên nằm trên sofa suy nghĩ miên man, điện thoại đột nhiên rung lên, lòng bàn tay cô tê rần, mở ra mới thấy là Chu Duyên Xuyên gửi tin nhắn đến.

“Yoyo luôn ngủ vào buổi tối mười giờ mỗi ngày, nhớ là sau mười giờ đừng đánh thức nó. Mỗi ngày nó phải ăn hai bữa, sáng sớm cho ăn, buổi tối cho ăn, nó ăn không biết chừng mực nên một lần đừng cho nó ăn nhiều quá. Mỗi bữa khoảng sáu mươi viên là được, với lại nhớ mỗi ngày phải chải lông cho nó hai lần, sớm tối một lần, mỗi lần năm sáu phút.”

Hà An Nhiên nhìn một chuỗi kí tự rất dài, xem ra Chu Duyên Xuyên rất cưng chiều Yoyo, ngón tay cô run nhẹ nhẹ, nhắn tin trả lời anh, “Vâng, em biết rồi.”

“Ừ, nếu có gì không biết thì cứ gửi tin nhắn hỏi.” Chu Duyên Xuyên trả lời rất nhanh.

“Vâng.”

Hà An Nhiên mím chặt môi, đôi mắt nhìn chăm chăm điện thoại, cô muốn giải thích với Chu Duyên Xuyên chuyện hôm nay, nhưng mẫu tin nhắn bị cô sửa đi sửa lại nhiều lần. Cuối cùng, cô cũng không biết mình phải nói như thế nào.

Nhưng mà sau khi cô nhắn lại cho Chu Duyên Xuyên chữ “vâng”, đầu bên kia liền biến mất không để lại dấu vết, Chu Duyên Xuyên không nhắn trả lời lại cô.

Cô xóa đi sửa lại, sau đó bất đắc dĩ phải từ bỏ.

Cuối cùng, cô yên lặng bấm hai chữ gửi qua.

“Ngủ ngon.”

Gửi xong, cô ném điện thoại sang bên cạnh, nằm trên sô pha, dùng gối dựa che mặt lại.

...

Chu Duyên Xuyên cúi đầu, bàn tay rõ ràng đang cầm điện thoại, trên điện thoại là lịch sử trò chuyện mấy ngày trước của anh và Hà An Nhiên, tin nhắn cuối cùng cô gửi cho anh là “ngủ ngon”.

Chu Duyên Xuyên đưa tay vuốt ve màn hình điện thoại, ngày đó anh nói cô không hiểu gì thì có thể nhắn tin hỏi anh. Anh vẫn luôn đợi tin nhắn của cô, nhưng vài ngày trôi qua, anh cũng không nhận được chút tin nhắn ngắn ngủi nào từ cô.

“Tụng Nghị, mau mặc áo khoác vào.”

Vừa kết thúc quay phim, Lương Lâm liền cầm một chiếc áo khoác phủ lên cho cô. Thời tiết Bắc Kinh thay đổi thất thường, hôm nay rất lạnh.

Hà Tụng Nghị quấn chặt áo khoác, vừa rồi lúc quay chụp cô đã rất lạnh rồi.

Lương Lâm nhìn gương mặt vì lạnh mà đỏ bừng của cô: “Em vào phòng ngồi một lát cho ấm đi, chị đi lấy túi giữ ấm cho em.”

Hà Tụng Nghị gật đầu, sau đó đi đến phòng nghỉ. Vừa đi vào cô đã thấy Chu Duyên Xuyên cầm điện thoại ngồi bên kia, một chút phản ứng cũng không có, vẫn không nhúc nhích.

Cô cứ cảm thấy mấy ngày nay tâm trạng của anh là lạ, tuy rằng tâm trạng không ảnh hưởng đến đóng phim nhưng chỉ cần rời khỏi máy quay, anh nhất định sẽ ngây người.

“Duyên Xuyên?”

Chu Duyên Xuyên lấy lại tinh thần, anh nhìn Hà Tụng Nghị đang đứng bên cạnh mình.

“Xong rồi à?”

“Vừa xong, lát nữa đến lượt mấy người Nghiễm Ninh diễn.”

“Ừ.” Anh gật đầu.

Hà Tụng Nghị nhìn anh, ngẫm nghĩ rồi mở miệng hỏi: “Duyên Xuyên, gần đây cậu có tâm sự gì phải không?”

“Tâm sự? Không có.” Anh nói, nhưng lại lặng lẽ cho điện thoại vào túi.

“Cậu đừng có gặt mình. Hai chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy rồi, cậu có tâm sự mình còn nhìn không ra sao?” Hà Tụng Nghị cười ngồi xuống bên cạnh anh.

Chu Duyên Xuyên mỉm cười, ngả người ra sau: “Mình thật sự không sao, hơn nữa cậu nghĩ mình thì có chuyện gì?”

Hà Tụng Nghị không ngốc, cô cũng nhìn ra Chu Duyên Xuyên không phải không có tâm sự, chỉ là không muốn nói ra với cô.

Cô mím môi, thật ra cho dù không nói, cô cũng có thể đoán được sơ sơ. Trên thế giới này, ngoại trừ Hà An Nhiên thì còn có ai có thể không chế cảm xúc của Chu Duyên Xuyên.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, khóe môi có chút chua xót, đôi khi cô thật sự rất hâm mộ Hà An Nhiên, cho dù rời đi bảy năm thì vẫn có thể không chế cảm xúc của anh dễ như trở bàn tay.

Cô nhớ năm đầu tiên sau khi Hà An Nhiên rời đi, Chu Duyên Xuyên như phát điên chạy đi khắp mọi nơi chỉ vì tìm cô ta. Cô chưa từng thấy một Chu Duyên Xuyên như vậy. Trong lòng cô, Chu Duyên Xuyên không giống những người khác, anh có hào quang của mình, anh vân đạm phong khinh [1], không mặn không nhạt, dường như là không chuyện gì có thể tác động đến cảm xúc của anh. Anh như vậy khiến cô mê muội đến điên cuồng, thậm chí cô còn cảm thấy, người đàn ông ưu tú như vậy trời sinh là để cho cô.

[1] Vân đạm phong khinh: mây gió điềm nhiên, ý chỉ sự bình tĩnh, thông dong.

Nhưng khi Hà An Nhiên rời đi, anh mất khống chế, lần đầu tiên cô thấy trên mặt anh ngoại trừ bình tĩnh thì còn có cảm xúc khác.

Mỗi lần nhìn thấy bi thương và tuyệt vọng trong mắt anh, trái tim cô như bị kim đâm, vừa đau vừa xót. Khi đó cô đã hy vọng Chu Duyên Xuyên tìm được cô ta, nhưng cũng hy vọng Chu Duyên Xuyên mãi mãi không tìm được cô ta.

...

“Yoyo, đến đây ăn nào.” Hà An Nhiên nói với Yoyo đang nằm rạp cạnh sofa. Nghe thấy Hà An Nhiên gọi, Yoyo phe phẩy đuôi tung tăng chạy qua.

Cô đổ một lượng thức ăn vừa đủ ra khay cho nó. Yoyo nằm trên sàn nhà, vùi đầu xử lý đồ ăn trong khay, ăn rất ngon lành.

Hà An Nhiên nhìn Yoyo ăn đến vui vẻ, trong lòng thật sự thỏa mãn. Cô dùng tay vuốt phần lông ở lưng nó, từ từ vuốt xuống, đương nhiên Yoyo rất thoải mái, cái đuôi vẫy qua vẫy lại.

Cô nhớ mấy ngày đầu đến đây, Yoyo căn bản không phản ứng với cô, mỗi ngày nó vẫn ăn hai bữa bình thường, đến thời gian cố định sẽ tự mình

đi ngủ, đi WC cũng sẽ tự xả phân và nước tiểu, không để Hà An Nhiên phải có thêm phiền phức.

Nhưng nó lại yên lặng ngoan ngoãn quá mức, suốt ngày nằm trên sàn nhà, lỗ tai cụp xuống, uể oải ỉu xiu. Hà An Nhiên lo lắng mang nó đến bệnh viện thú y, bác sĩ kiểm tra thì lại không có vấn đề gì, cũng không mắc bệnh. Cô thuật lại với bác sĩ tình huống cụ thể, bác sĩ chỉ nói có thể là thay đổi hoàn cảnh sống, Yoyo tạm thời chưa thích ứng được, vài ngày nữa là không sao.

Kết quả lời bác sĩ lời nói không sai, qua mấy ngày Yoyo đã dần quen với cô, cũng không chống lại cô nữa. Mỗi ngày ở nhà tung tăng nhảy nhót, hoạt bát lạ thường, lại còn dính lấy cô làm nũng.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Vị Xoài Và Vị Cà Chua

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Cuối tuần, Hà An Nhiên nằm trên sofa xem TV, điện thoại trong túi quần đột nhiên rung lên khiến đùi cô tê rần, cô nhanh chóng lấy điện thoại ra.

Điện thoại mới vừa thông, đầu kia liền truyền đến giọng của Triệu Ưc Từ.

“An Nhiên, ở nhà à?”

“Vâng ạ, sao vậy cô Triệu?”

“Vậy về nhà ăn cơm đi, hôm nay là tết Nguyên Tiêu.”

Tết Nguyên Tiêu?

Hà An Nhiên không kịp phản ứng lại trong chốc lát.

“Con một mình ở Bắc Kinh, chắc là chưa từng ăn tết Nguyên Tiêu phải không?” Đầu kia lại lần nữa truyền đến giọng của Triệu Ưc Từ.

Triệu Ưc Từ nói không sai, mấy năm nay Tết là gì cô cũng quên mất. Thăm Bội Tuệ đi khắp nơi quanh năm suốt tháng, rất ít khi có thời gian ở bên cô, cô và mẹ ngoại trừ lễ Trừ Tịch thì những ngày lễ khác đều bỏ đi.

...

Chu gia.

Hà An Nhiên và Triệu Ưc Từ ở trong phòng bếp làm bánh trôi.

Cô và bà làm bánh trôi bảy màu [1].

“Cô còn nhớ lúc các con còn nhỏ thích nhất là ăn bánh trôi bảy màu do cô làm.” Triệu Ưc Từ vừa xoa cục bột vừa cảm khái với Hà An Nhiên.

Đương nhiên Hà An Nhiên nhớ rõ, cô thích ăn bánh trôi vị cà chua, Chu Duyên Xuyên thích ăn bánh trôi vị xoài, lần nào hai người họ cũng chỉ vớt hai loại này ra ăn.

Nghĩ đến chuyện trước kia, Hà An Nhiên nhoèn miệng cười.

“Cô Triệu, cô nói vậy con càng muốn ăn, đã bảy năm con không ăn bánh trôi cô làm rồi.”

“Aiz, đều do mẹ con. Người phụ nữ nhần tâm đó, cũng không biết làm sao mà bà ấy có thể nuôi con lớn như vậy, chắc là con chịu khổ rất nhiều phải không?”

“Cô Triệu, không có đáng thương như cô nói đâu ạ.”

Triệu Ưc Từ “xì” một tiếng. Đức hạnh của Thâm Bội Tuệ bà còn không biết sao? Chính mình còn chưa tự chăm sóc được, nói gì đến chăm sóc An Nhiên, đúng là không có lương tâm, nói đi là đi, coi nhà bà như khách sạn sao?

Không tim không phổi!

Nhớ đến chuyện này, trong lòng bà lại tức giận.

Sau khi nặn bánh trôi xong thì bắt đầu luộc chín.

Hà An Nhiên chủ động lau sạch bàn ăn, sau đó mang bát đĩa sạch sẽ lên.

“Cô Triệu, lát nữa chú Chu có về ăn cơm không?” Hà An Nhiên đứng ngoài phòng khách hỏi.

“Sáng hôm nay lúc đi làm cô đã dặn là phải về ăn, để lát nữa cô gọi điện thoại hỏi lại xem thế nào.”

“Vâng.”

Vài phút sau, toàn bộ bánh trôi đã bắt đầu nở ra, bà vớt bánh trôi đặt trên một cái đĩa.

“Con xem, ngôi nhà lớn như vậy chỉ có hai người chúng ta. Chú Chu của con thì cả ngày bận rộn làm ăn xã giao, đã hơn năm mươi tuổi rồi còn cảm thấy mình trẻ lắm. Còn Duyên Xuyên, quanh năm suốt tháng đều ở đoàn làm phim, nào có thời gian về nhà, trời lạnh như vậy, cũng không biết nó ở đoàn phim có thể ăn được một miếng bánh trôi ấm áp nào không.”

Động tác kéo ghế của Hà An Nhiên dừng lại. Một ngày nay cô không liên hệ với anh, nhưng thông qua Tống Trân, cô vẫn biết không ít tin tức của anh.

Giờ này chắc anh còn đang đóng phim, lúc đóng phim mặc trang phục diễn mỏng như vậy, chắc là rất lạnh đi?

“An Nhiên, con đang nghĩ gì mà nhập thần quá vậy?” Triệu Ước Từ bưng bánh trôi ra thì thấy bộ dạng mất hồn mất vía của Hà An Nhiên.

“Không có gì ạ.” Cô lắc đầu, sau đó nhanh chóng kéo ghế ra.

Triệu Ước Từ đặt bánh trôi xuống, nhìn đồng hồ, đã gần sáu giờ rồi.

“An Nhiên, cô đi gọi điện thoại cho chú Chu của con.”

Triệu Ưc Từ vừa nói, điện thoại liền vang lên, bà cúi đầu nhìn.

“Là điện thoại chú Chu của con.”

Hà An Nhiên nói: “Nhanh nghe, nhanh nghe đi ạ.”

Triệu Ưc Từ cười tiếp điện thoại: “Alo, đến đâu rồi?”

Hà An Nhiên không biết đầu kia Chu Lễ Kiến nói gì đó, nhưng cô thấy rất rõ ràng khóe môi đang mỉm cười của Triệu Ưc Từ từ từ hạ xuống.

“Ừ, tôi biết rồi, cứ như vậy đi. Hôm nay là tết, ông cũng không thể không ăn bánh trôi được, tôi đưa qua cho ông.”

“Ừ, biết rồi, được được được, như ông yêu cầu, mang theo vị khoai môn nhiều một chút.”

Một lát sau, Triệu Ưc Từ bất đắc dĩ cúp điện thoại.

“Cô Triệu, chú Chu không về ăn à?”

“Ừ, tối hôm nay ông ấy phải tăng ca, bận không nghỉ được, người này suốt ngày bận rộn làm việc, cũng không biết chăm sóc chính mình.” Nói đến đây, tuy trong miệng Triệu Ưc Từ oán trách nhưng cũng khó nén được đau lòng.

Hà An Nhiên vẫn luôn rất hâm mộ tình cảm giữa Triệu Ưc Từ và Chu Lễ Kiến, mười mấy năm vẫn ân ái như ngày đầu, tuy rằng có khi ngoài miệng không nói nhưng trong lòng vẫn rất để ý.

“An Nhiên, ngồi đi, chúng ta ăn trước.”

Triệu Ưc Từ đang chuẩn bị ngồi xuống, lại bị Hà An Nhiên ngăn lại.

“Cô Triệu, cô cứ đem bánh trôi cho chú Chu trước đi. Trời lạnh bánh trôi để lâu thì không ăn được nữa, với lại chắc là chú Chu cũng đang chờ cô đấy.”

“Vậy còn con?”

“Con? Con không sao đâu ạ, cô không cần lo lắng cho con.” Hà An Nhiên lắc tay với bà, ý bảo mình không sao.

Triệu Ưc Từ vốn đã không yên tâm, trong lòng không buông được Chu Lễ Kiến, bị Hà An Nhiên khuyên như vậy liền đồng ý. Bà mang cặp lồng giữ ấm trong bếp ra, lấy bánh trôi vị khoai môn mà Chu Lễ Kiến thích nhất.

“An Nhiên, ăn xong thì con lên tầng nghỉ ngơi đi, đừng đi vội, con dứt khoát dọn về đây ở cũng được.”

Hà An Nhiên cười: “Cô Triệu.”

“Sao chứ, đây vốn là nhà của con, con dọn về thì có gì là không đúng?”

Hà An Nhiên bất đắc dĩ, cô giúp Triệu Ưc Từ đặt nắp cặp lồng giữ ấm lại.

“Cô Triệu, cô đi nhanh đi, nếu không chú Chu cũng đợi dài cổ.”

Triệu Ưc Từ đuổi tay dí trán Hà An Nhiên: “Cái con bé này.”

...

Sau khi Triệu Ưc Từ đi rồi, Hà An Nhiên mới ngồi xuống, cô gấp một miếng bánh trôi vị cà chua cho vào miệng. Nhiều năm trôi qua như vậy rồi, bánh trôi này vẫn mang hương vị như trong trí nhớ của cô.

Cô nhìn chiếc đĩa tràn đầy bánh trôi vị xoài, ánh mắt hơi tối lại, một lát sau, cô lấy điện thoại ra, gửi WeChat cho Tống Trân.

“Trân, xong việc chưa?”

Qua vài phút, Tống Trân không nhắn lại, nhưng có điện thoại gọi đến.

“Sao thế, nhớ mình à?” Giọng nói tùy tiện của Tống Trân truyền đến.

“Ừ ừ, nhớ cậu được chưa? Đúng rồi, hôm nay là tết Nguyên Tiêu, cậu có muốn ăn bánh trôi không, mình mang cho cậu?”

“Cậu mang cho mình? Cậu chắc chắn là mang cho mình mà không phải là mang cho người nào đó chứ?”

Lúc Tống Trân nói chuyện, đôi mắt cố tình nhìn Chu Duyên Xuyên đang còn quay phim.

Hà An Nhiên: “Mình...Cậu nói đi, rốt cuộc cậu có muốn ăn không?”

Tống Trân bật cười, cô biết nếu cô nói thêm gì nữa, không chừng Hà An Nhiên sẽ then quá hóa giận trực tiếp cúp điện thoại của cô.

“Ăn ăn ăn, vậy nha, mình chờ cậu đó.”

“Ừ, được.”

Tống Trân cúp điện thoại, cô sờ túi giữ ấm của mình, đã hết ấm rồi, cô lấy dây sạc, nạp điện cho túi giữ ấm. Cắm điện xong, cô xoay người thì thấy Tề Nghiễm Ninh đang đi đến, trên người anh vẫn còn mang trang phục diễn màu đen.

Tống Trân cảm thấy Tề Nghiễm Ninh quả thực rất hợp khẩu vị của cô, đặc biệt là sau khi tiếp xúc.

“Anh Tề.”

“Túi chườm ấm hết điện à?”

“Vâng, mới một lát mà đã hết ấm rồi.” Tống Trân cảm thấy mình có khả năng phải mua một cái túi giữ ấm mới.

Tề Nghiễm Ninh nhìn bàn tay vì lạnh mà đỏ bừng của cô, sau đó đưa túi giữ ấm trong tay cho Tống Trân: “Dùng cái này tạm đã.”

Tống Trân thấy anh đưa túi giữ ấm thì hỏi: “Anh không lạnh à?”

“Anh là đàn ông, lạnh một chút như vậy thì có gì.” Anh nhét túi giữ ấm vào tay cô.

Tống Trân cho tay vào, bên trong dường như còn có khí nóng mà anh lưu lại.

“Anh Tề, cảm ơn anh.”

“Có gì đâu mà phải cảm ơn.”

“Nghiễm Ninh, đến đây.”

Người đại diện của Tề Nghiễm Ninh đang đứng trước cửa phòng nghỉ gọi anh.

“Anh đi trước đây.”

“Vâng, được ạ.”

Tống Trân nhìn bóng dáng của Tề Nghiễm Ninh, cô cảm thấy tay mình nóng lên, ngay cả đáy lòng cũng nóng. Từ nhỏ đến giờ cô chưa thích ai, nhưng mỗi lần nhìn thấy Tề Nghiễm Ninh, thế mà tim lại đập nhanh, máu chảy cuồn cuộn.

Cô biết rất rõ, mình thích người đàn ông này, người đàn ông khác cô như trời với đất. Nhưng mà cho dù khác nhau như trời với đất thì sao, thích là thích, cần gì phải để ý nhiều như vậy?

Bùi Nhạc vừa tiến đến liền nhìn thấy khoe môi Tống Trân mang theo ý cười.

“Tư xuân à?”

Tống Trân trừng mắt với cô ta: “Liên quan gì đến cô?”

Bùi Nhạc ngồi trước gương trang điểm, hai chân vắt chéo, giơ tay dậm lại lớp nền.

“Có chứ, tôi không thể thấy cô vui vẻ mà.”

“Cô có bệnh à?” Tống Trân cũng đi đến trước gương trang điểm của mình, ngồi xuống.

Bùi Nhạc nhìn cô, lại phát hiện túi giữ ấm trong lòng cô có hơi quen mắt. Một lát sau cô ta mới nhớ ra, túi giữ ấm này không phải là của Tề Nghiễm Ninh sao?

“Sao cái này lại ở chỗ cô?”

Tống Trân quơ quơ túi giữ ấm trong tay: “Anh Tề cho tôi nha.”

“Anh ta... Cho cô?” Trong mắt Bùi Nhạc có sự hoài nghi.

Tống Trân hơi nhếch khoe môi, gật đầu “ừ” một tiếng.

“Ồ, Tề Nghiễm Ninh đối xử với cô không tồi nhỉ?” Bùi Nhạc quái gở nói.

“Ừm, anh ấy thực sự đối xử với tôi rất không tồi đâu.” Tống Trân học theo ngữ khí của cô ta.

“Tống Trân, cô có biết câu ngưu tầm ngưu, mã tầm mã [2] không?”

[2] Tương tự như câu "Vật hợp theo loài" của Việt Nam.

“Biết nha, cho nên rõ ràng cô với tôi không phải cùng một loại, dù sao thì người và vật cũng không thể đánh đồng với nhau.” Tống Trân che miệng cười.

“Cô!”

Tề Nghiễm Ninh muốn đi lấy ly nước, vừa ra tới cửa liền nghe được cuộc đối thoại của Tống Trân và Bùi Nhạc. Nghe Tống Trân mắng chửi người ta không cần từ ngữ thô tục, anh có hơi kinh ngạc, xem ra cô gái này cũng không dịu ngoan như cô biểu hiện, lúc cào người ta sẽ không hạ thủ lưu tình.

Anh bật cười, dứt khoát không lấy nước nữa, xoay người rời đi.

Tống Trân “soạt” một cái đẩy ghế dựa ra, đứng lên.

“Aiz, từ lúc người nào đó đi vào, tôi cứ cảm thấy trong phòng này có mùi gì đó là lạ, chua chết đi được. Không được, tôi phải ra ngoài hít thở không khí đây.”

Cô vừa nói vừa đi ra ngoài.

“Tống Trân, cô vẫn giống hồi còn học đại học, khiến người ta chán ghét!”

“Ồ, biết tôi đáng ghét thì đừng có trêu chọc tôi nữa, nếu không tôi sẽ càng đáng ghét đấy.” Tống Trân quay đầu mỉm cười với cô ta, đôi mắt hoa đào hẹp dài yêu mị lạ thường.

Bùi Nhạc nhìn bóng dáng Tống Trân rời đi, trong lòng càng thêm không thoải mái, đời này cô ta ghét nhất hai người, một người là Hà An Nhiên, một người khác đương nhiên là Tống Trân.

Trước kia mỗi lần cô ta gây phiền toái cho Hà An Nhiên, Hà An Nhiên luôn không quan tâm, dường như chỉ coi cô ta là không khí, khiến cô ta chỉ như một con hề nhảy nhót bị người ta chê cười.

Còn Tống Trân lại độc miệng có tiếng, mắng chửi người không cần từ ngữ thô tục, chỉ cần há miệng, người có đạo hạnh không đủ sẽ bị đâm dễ dàng.

Đôi khi cô ta rất khó hiểu, Hà An Nhiên và Tống Trân sao có thể trở thành bạn bè, hai người này có tính cách hoàn toàn bất đồng với nhau, nhìn có vẻ như không thể có chung đề tài.

[1] Bánh trôi màu

Video hướng dẫn cách làm bánh trôi màu.

https://www.youtube.com/watch?v=NhlIw_jQw14

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Đưa Bánh Trôi

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Cười gì đấy?”

Chu Duyên Xuyên đang xem kịch bản, Tề Nghiễm Ninh bên cạnh đột nhiên nở nụ cười, anh khó hiểu hỏi.

Tề Nghiễm Ninh nghiêng người, vừa nhớ đến những lời Tống Trân nói anh liền cảm thấy rất buồn cười.

Tống Trân đúng là một cô gái rất thú vị. Nếu anh không nhớ lầm, chắc là Tống Trân và Bùi Nhạc học cùng trường đại học, hơn nữa còn là bạn cùng khoa. Bạn học cùng khoa mà quan hệ lại tệ như vậy, đúng là rất thần kỳ.

Anh nói chuyện vừa rồi với Chu Duyên Xuyên. Khóe môi Chu Duyên Xuyên cũng không khỏi lộ ra ý cười.

“Cô ấy thật sự nói như vậy?”

“Mình lừa cậu làm gì?”

Chu Duyên Xuyên cũng không ngờ thì ra Tống Trân là người có cá tính như thế.

Tề Nghiễm Ninh cười nói: “Nếu mình không đi lấy nước thì không nghe được câu chuyện này đâu, nhưng mà nghĩ cũng lạ, cái cô Tống Trân này sao có thể làm bạn với người có tính cách như em gái An Nhiên, theo lý mà nói hai tính cách này đâu có hợp nhau.”

Chu Duyên Xuyên ngẫm nghĩ: “Cũng không hẳn, loại chuyện tính cách này không phải tuyệt đối, mình cảm thấy tính cách của Tống Trân rất hợp với An Nhiên. An Nhiên quá lạnh nhạt, Tống Trân có thể bổ sung cho em ấy, hơn nữa quan hệ giữa những nữ sinh rất kỳ lạ.”

Tề Nghiễm Ninh vắt chân, đặt tay trên bụng của mình, cả người thì ngã ra sau, thoải mái dựa vào ghế.

“Cũng đúng, phụ nữ quá khó để suy đoán, người ta nói tâm phụ nữ như mò kim dưới đáy biển, chính là ý này.”

“Anh Chu, anh Tề, hôm nay là tết Nguyên Tiêu, bọn em có nấu bánh trôi, lát nữa các anh nhớ đến ăn.” Nhân viên công tác chạy tới nói với hai người họ.

“Ừ, lát nữa chúng tôi ra.” Tề Nghiễm Ninh làm động tác OK với cậu ta.

“Mười lăm tháng Giêng là tết Nguyên Tiêu, một năm ba trăm sáu mươi ngày, chúng ta đã ở đoàn làm phim bao nhiêu ngày, mình cũng không đếm nổi nữa rồi.”

“Bước vào cái nghề này, cậu còn trông mong vào tết nhất lễ lạc sao?”

“Không trông mong, chỉ là nghĩ lại thôi. Hơn nữa nhiều năm như vậy cũng đã quen rồi, không nói nữa, đi thôi, đi ăn bánh trôi đi.” Tề Nghiễm Ninh đứng dậy. Chu Duyên Xuyên lại bất động, anh vẫn ngồi trên ghế như cũ, cầm kịch bản trong tay.

“Không đi à?”

“Không, không muốn ăn, cậu đi ăn đi.”

“Mình biết cậu không thích ăn, nhưng tối còn phải đóng phim, cũng phải lót dạ chút chứ.”

“Mình không muốn ăn.”

“Được rồi.”

Tề Nghiễm Ninh biết thói quen ăn uống của Chu Duyên Xuyên nên cũng không nói nhiều nữa.

Chu Duyên Xuyên tiếp tục xem kịch bản trong tay, thật ra kịch bản này anh đã sớm xem xong rồi, chỉ là bây giờ anh muốn tìm chút việc để làm thôi.

Nói đến bánh trôi, anh thích nhất là ăn bánh trôi bảy màu do Triệu Ưc Từ làm, đặc biệt là bánh trôi vị xoài.

Anh thích vị xoài, An Nhiên thích vị cà chua, khi còn nhỏ, mỗi lần đến Nguyên Tiêu, Triệu Ưc Từ luôn nấu một nồi lớn đầy bánh trôi bảy màu, anh và An Nhiên lúc nào cũng vớt hết bánh trôi vị xoài và vị cà chua ra, ăn không biết mệt.

Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, không biết cô có ăn bánh trôi không nhỉ?

...

Hà An Nhiên ngồi xe taxi một tiếng mới đến cửa thành của phim trường Hoàn Kiếm Bắc Kinh [*].

Sau khi xuống xe, cô không khỏi co rúm lại, giờ đã hơn bảy giờ tối, hơn nữa còn rất lạnh, cô run rẩy lấy điện thoại trong túi gọi cho Tống Trân.

Đầu kia nhanh chóng nhắc máy.

“Trân, mình đến rồi.”

“Được, cậu chờ mình ở cửa, mình đi đón cậu.”

Tốc độ của Tống Trân rất nhanh, không đến vài phút, cô đã nhìn thấy cô ấy chạy ra khỏi phim trường điện ảnh.

“Hôm nay lạnh như vậy, sao cậu mặc ít thế?” Tống Trân quan tâm hỏi.

“Lúc đi không để ý lắm, không có gì đâu.”

“Cậu đấy.” Tống Trân chỉ hận rèn sắt không thành thép.

“Đi thôi, chúng ta vào nào.”

“Ừ.”

Hai người cùng đi vào bên trong.

Ban đêm trong thành điện ảnh nơi nơi đều có đèn đuốc sáng trưng, đủ loại kiến trúc văn hóa được ánh đèn chiếu lên nhìn càng ý vị đẹp đẽ, trong thành đầy diễn viên mang trang phục diễn đi tới đi lui.

Đi qua một con phố mới đến đoàn làm phim của họ, vừa vào đoàn làm phim, Hà An Nhiên đã nhìn thấy cách đó không xa có một cái lều lớn, trong lều âm áp, rất nhiều người đang vây quanh đó.

“Họ đang làm gì thế?”

“Đang nấu bánh trôi đấy.”

“Nấu bánh trôi?” Hà An Nhiên kinh ngạc.

“Đúng rồi, đoàn làm phim của bọn mình nhiều người như vậy, diễn viên chính, nhân viên công tác, rồi cả diễn viên quần chúng nữa, ít nhất cũng phải vài trăm người. Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, bởi vì quay phim nên không thể về nhà, trong lòng mọi người ít nhiều vẫn có chút mất mát, cho nên đành cùng nhau đón tết ở đoàn làm phim.”

Hà An Nhiên hiểu rõ gật gật đầu.

“Đi thôi, chúng ta qua bên kia.”

“Ừ.”

Hà Tụng Nghị đang phát bánh trôi cho nhân viên công tác, đột nhiên ngừng lại.

“Chị Tụng Nghị, chị sao thế?” Bùi Nhạc bên cạnh thấy Hà Tụng Nghị đang ngẩn người, vươn tay kéo áo cô ấy.

Hà Tụng Nghị phục hồi tinh thần lại.

“Không... Không có gì.” Nói xong, cô ấy lại tiếp tục phát bánh trôi.

Vừa rồi cô ấy thấy loáng thoáng một bóng dáng rất giống Hà An Nhiên, cho nên mới ngây người một lúc. Nhưng mà nghĩ lại, có thể là nhìn lầm rồi cũng không chừng, hơn nữa Hà An Nhiên không có khả năng xuất hiện ở đây.

Tống Trân đưa Hà An Nhiên đến trước cửa phòng nghỉ, đột nhiên vỗ đầu một cái, nói: “Đúng rồi, mình vừa nhớ ra túi sưởi ấm của mình đang ở bên ngoài, mình đi lấy đã, cậu vào trước đi.”

“Ừ, được.”

Tống Trân đi lấy túi sưởi ấm, Hà An Nhiên thì vươn tay đẩy cửa phòng nghỉ. Đẩy cửa ra, còn chưa đi vào thì cô đã ngây người.

Chu Duyên Xuyên ở trong phòng nghỉ.

“Về nhanh vậy, ăn xong rồi à?” Chu Duyên Xuyên tưởng là Tề Nghiễm Ninh nên không ngẩng đầu mà chỉ hỏi.

Hà An Nhiên sững người, không biết trả lời thế nào nên không đáp.

Chu Duyên Xuyên cảm thấy có gì đó kì lạ, anh ngẩng đầu nhìn gương. Từ trong gương, anh thấy được Hà An Nhiên.

Chẳng lẽ gần đây quá nhớ cô, cho nên bắt đầu sinh ra ảo giác?

Qua vài giây, anh mới phát hiện đây không phải ảo giác, vì thế anh quay đầu, quả nhiên là nhìn thấy Hà An Nhiên đứng cạnh cửa. Trời lạnh như vậy, cô chỉ mặc một chiếc áo dạ mỏng màu trắng, gương mặt vì lạnh mà phớt hồng.

Anh ngồi dậy đi qua chỗ cô, không nói hai lời đã cởi áo phao choàng lên người Hà An Nhiên. Hà An Nhiên lập tức cảm giác được cơ thể mình ấm lên, quanh thân đều là mùi hương dễ ngửi của anh.

“Em không biết lạnh à?” Khẩu khí của anh có hơi không tốt.

Anh kéo cô vào.

“Sao em lại đến đây?”

“Em...” Cô giơ cặp lồng giữ ấm lên, “Em... đem cho Tống Trân chút bánh trôi.”

Chu Duyên Xuyên nhìn cặp lồng giữ ấm trong tay cô: “Đem cho Tống Trân?”

Hà An Nhiên: “... Vâng.”

“Anh dối.”

“Hả?”

“Anh nói anh dối bụng.” Chu Duyên Xuyên lặp lại những lời này lần nữa.

Hà An Nhiên mím môi, trong lòng cảm thấy buồn cười nhưng lại không biểu hiện ra ngoài, cô đặt cặp lồng lên bàn, mở ra.

Tầng thứ nhất là bánh trôi bảy màu, vị gì cũng có.

“Mẹ anh làm à?” Chu Duyên Xuyên liếc mắt một cái là đã nhìn ra.

“Vâng, hôm nay cô Triệu gọi em về ăn bánh trôi.” Hà An Nhiên gật đầu.

Lúc chuẩn bị mở tầng thứ hai, động tác của Hà An Nhiên đột nhiên khựng lại, bởi vì tầng thứ hai toàn là bánh trôi vị xoài mà anh thích, nếu cô cứ mở ra như vậy chẳng phải là tự vả sao?

Giờ cô không mở không được, mở cũng không được.

Chu Duyên Xuyên thấy cô bất động nửa ngày, mơ hồ đoán ra gì đó, anh đưa tay mở tầng thứ hai ra.

Tầng thứ hai toàn là bánh trôi vị xoài.

Chu Duyên Xuyên lập tức cảm thấy thần thanh khí sảng [1], ý cười nơi khóe môi không cách nào che dấu được.

[1] Thần thanh khí sảng: tinh thần thoải mái, dễ chịu.

Một số tạo hình bánh trôi mà mình sưu tầm được:

Bánh trôi hình Totoro

Bánh trôi hình Zootopia (ai thích xem phim này giống mình không nhỉ?)

Bánh trôi hình Keropi

Bánh trôi hình Santa

Bánh trôi hình gấu Pooh

Bánh trôi hình Hello Kitty

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ân Oán

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Tổng Trân cũng thích bánh trôi vị xoài à?” Anh trêu chọc hỏi.

Hà An Nhiên giờ đã xấu hổ không nói nên lời, mà lúc này Tổng Trân cũng không biết chui ở đâu ra.

“Không thích nha, An Nhiên biết loại quả em ghét nhất là xoài, sao có thể mang cho em bánh trôi vị xoài được.”

“Tổng Trân...”

Lúc này Hà An Nhiên quả thực xấu hổ không có chỗ che, hận không có một cái lỗ để chui vào.

“Em... em đem để mình ăn.”

“Sao? Anh nhớ là em thích bánh trôi vị cà chua mà?”

“Giờ em thích ăn vị xoài, không được à?”

Chu Duyên Xuyên thấy Hà An Nhiên sắp bùng nổ nên không trêu chọc cô nữa.

“Được, được chứ.” Trong giọng nói của anh có sự yêu chiều nhàn nhạt.

Tống Trân nhìn hai người này, cô vẫn là người rất có nhân lực.

“Thôi, bánh trôi bảy màu này mình không ăn đâu, hai người ăn đi, mình muốn đi ăn bánh trôi đoàn làm phim nấu. Hai người cứ từ từ ăn, từ từ thôi.” Nói xong, cô ấy liền rời đi, đầu không ngoảnh lại.

“Tống Trân...”

Chu Duyên Xuyên cảm thấy cô gái Tống Trân này càng ngày càng hiểu chuyện.

“Ngồi xuống đi.”

Anh giúp cô kéo chiếc ghế bên cạnh ra.

Tầng thứ ba là nước canh, Chu Duyên Xuyên cho bánh trôi vào.

“Ăn chưa?”

Hà An Nhiên do dự một lát, sau đó lắc đầu.

“Vừa hay, cùng ăn đi.”

...

“Nghiêm Ninh, Duyên Xuyên đâu?” Hà Tụng Nghị chỉ nhìn thấy Tề Nghiễm Ninh một mình đến đây, không thấy Chu Duyên Xuyên.

“Cậu ấy nói cậu ấy không ăn, cậu cũng hiểu cậu ấy mà.”

Hà Tụng Nghị suy nghĩ một lát, vẫn cảm thấy không yên tâm, lát nữa mấy người họ sẽ diễn cảnh đêm, cô sợ tối anh sẽ đói.

“Không được, mình vẫn nên đem một chút cho cậu ấy, tốt xấu gì cũng phải ăn vài miếng mới được.”

“Đúng là tri kỷ.” Tề Nghiễm Ninh nói.

Hà Tụng Nghị nhìn anh: “Nếu cậu không ăn, mình cũng sẽ đem cho cậu.”

“Được rồi, có những lời này của cậu, nhiều năm làm anh em của chúng ta không uống công.”

Hà Tụng Nghị bắt đầu dĩ cười với anh ấy, múc mấy miếng bánh trôi, sau đó cầm thêm đôi đũa rồi đi đến phòng nghỉ.

Chân trước Hà Tụng Nghị vừa đi, chân sau Tống Trân đã tiến vào.

Trong lều ngoại trừ mấy nhân viên công tác thì chỉ còn mình Tề Nghiễm Ninh, anh đang ăn bánh trôi.

“Đến rồi à, lại ăn bánh trôi đi.” Tề Nghiễm Ninh đẩy bánh trôi sang cho cô.

Tống Trân ngồi xuống uống vài hớp canh, chỉ cảm thấy cả người ấm lên, tới khi mấy cái bánh trôi xuống bụng rồi cô mới phản ứng lại, hỏi: “Chị Tụng Nghị đâu?”

“Tụng Nghị đi đưa bánh trôi cho Duyên Xuyên rồi.”

“Sao?”

Đôi đũa của Tống Trân “bộp” một cái rớt vào bát, khiến cho nước canh bắn lên cả mặt của Tề Nghiễm Ninh.

“Sorry!”

Cô vội vàng lấy khăn giấy trong túi ra, không chút nghĩ ngợi đã trực tiếp giúp Tề Nghiễm Ninh lau mặt, nhưng vừa lau một chút thì đã bị Tề Nghiễm Ninh giữ tay lại.

“Không sao, để anh tự lau là được.”

Tay của Tống Trân lạnh lẽo, còn tay của Tề Nghiễm Ninh lại ấm áp lạ thường.

“Để em đi, em làm cho.”

“Thật sự không có gì.” Tề Nghiễm Ninh cười cười.

Thấy anh kiên trì như vậy, Tống Trân cũng không cưỡng ép nữa, vì thế cô thu tay lại.

Sau khi thu tay về, Tống Trân ngạc nhiên phát hiện, mặt của Tề Nghiễm Ninh... vậy mà lại đỏ!!

Tống Trân sợ ngây người! Cô không ngờ Tề ảnh để lại dễ đỏ mặt như vậy.

Tề Nghiễm Ninh lại vô cùng xấu hổ, anh vừa lau mặt vừa mất tự nhiên nói lảng sang chuyện khác.

“Anh nói Tụng Nghi đi đưa bánh trôi cho Duyên Xuyên, sao em lại kinh ngạc thế?”

Tống Trân cũng không ăn bánh trôi nữa, chỉ dùng tay chống cằm nhìn Tề Nghiễm Ninh.

“Cũng không có gì, chắc là chị Tụng Nghi phải đi một chuyến tay không rồi.”

“Khụ khụ... Vì sao?” Tề Nghiễm Ninh bị cô nhìn đến mất tự nhiên, ánh mắt của cô quá mức trực tiếp, anh ho khan vài tiếng.

“Anh Chu đang ăn bánh trôi rồi.”

“Không phải cậu ấy không ăn bánh trôi của đoàn làm phim sao, ở đâu ra?”

“Không phải của đoàn làm phim, là An Nhiên mang đến.”

“Em gái An Nhiên đến đoàn làm phim?”

“Vâng, hai người đó giờ vẫn đang ở trong phòng nghỉ đấy.”

Tề Nghiễm Ninh buông khăn giấy, sắc đỏ trên mặt đã tan đi không ít, anh cầm lấy đôi đũa một lần nữa, tiếp tục ăn bánh trôi. Nhưng cô gái đối diện lại không muốn buông tha anh, cô nâng má, đôi mắt đào hoa xinh đẹp nhìn thẳng vào anh, lúc cười rộ lên liền biến thành hai mảnh trăng non cong cong, xinh đẹp không nói nên lời.

“Em nhìn anh làm gì?”

“Anh Tề, thì ra anh dễ đỏ mặt vậy à?” Tống Trân cười hỏi.

Hai người họ đã hợp tác nhiều ngày, cũng có tứ chi tiếp xúc nhưng cô lại không phát hiện Tề Nghiễm Ninh sẽ đỏ mặt. Suy nghĩ nửa ngày, cô chỉ có thể nói, Tề Nghiễm Ninh là một người tự gò bó mình cao độ, anh khi đóng phim và trong hiện thực khác nhau rất rõ ràng.

“Khụ khụ...” Tề Nghiễm Ninh thành công bị sặc bánh trôi.

...

Hà Tụng Nghị đi tới cửa, đang chuẩn bị đẩy cửa vào thì mơ hồ nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện, vì thế cô vươn tay nhẹ nhàng hé cửa ra một chút.

Đập vào mắt là một màn như vậy.

Chu Duyên Xuyên và Hà An Nhiên đang cùng nhau ngồi ăn bánh trôi, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, trên người Hà An Nhiên còn khoác áo phao của Chu Duyên Xuyên.

Bàn tay Hà Tụng Nghị nắm chặt, trong lòng vô cùng khó chịu. Thì ra vừa rồi cô không nhìn lầm, Hà An Nhiên thật sự tới đoàn làm phim.

Cô cúi đầu nhìn bánh trôi trên tay, mỉm cười tự giễu, ném bánh trôi vào thùng rác rồi xoay người rời đi.

“Chị...”

Từ xa Bùi Nhạc đã nhìn thấy Hà Tụng Nghị đứng trước cửa phòng nghỉ, vừa mở miệng gọi thì lại nhìn thấy Hà Tụng Nghị ném bánh trôi vào thùng rác, sau đó liền rời đi.

Lúc đó cô ta đã nhận thấy có gì đó là lạ, chờ sau khi Hà Tụng Nghị rời khỏi, cô ta mới đi đến phòng nghỉ.

Cô ta nhìn qua khe cửa, giây tiếp theo đã nhanh chóng đưa tay che miệng lại.

Chu Duyên Xuyên đang cùng một cô gái ăn bánh trôi, mà cô gái kia, Bùi Nhạc cô cũng quen.

Là Hà An Nhiên!

Hà An Nhiên quen Chu Duyên Xuyên, người như cô ta lại có thể quen Chu Duyên Xuyên? Vì sao tất cả vận may trên thế giới này đều bị cô ta đụng phải?

Đại học là Từ Diễm, giờ là Chu Duyên Xuyên.

Nhớ tới nhục nhã Hà An Nhiên mang đến cho cô khi còn học đại học, cô liền hận đến ngứa răng.

Lúc học đại học, ai cô cũng chướng mắt, chỉ có Từ Diễm, nam sinh nhìn thế nào cũng không giống những nam sinh còn lại. Hơn nữa Từ Diễm thật sự có vốn liếng để hấp dẫn người ta, vẻ ngoài đẹp trai, nhân duyên tốt, giọng dễ nghe, ngoại trừ điều kiện gia đình kém xa với cô, nhưng cô không để bụng chuyện này.

Nhưng cô không ngờ, sau khi cô thổ lộ, Từ Diễm chỉ nhìn cô một cái, đáp lại một câu “cảm ơn” rồi thôi.

Cô đoán Từ Diễm là một người tương đối lạnh nhạt, cô có thể từ từ cố gắng. Cho đến ngày đó, cô tận mắt thấy Từ Diễm cùng một nữ sinh đi trong vườn trường. Anh khoác vai nữ sinh kia, trên mặt không còn sự lạnh nhạt như trước, mà thay vào đó là một nụ cười hư hóng, cả lơ phất phơ nói chuyện với cô gái đó.

Nữ sinh kia hiển nhiên là ghét bỏ anh, không ngừng hất tay anh đi, nhưng mỗi lần bị hất xuống, anh sẽ mặt dày mày dạn khoác lên lần nữa, làm không biết mệt.

Lúc đó cô ghen ghét dữ dội, sau khi nghe ngóng mới biết nữ sinh kia tên Hà An Nhiên, là sinh viên năm nhất khoa Mỹ thuật, rất nhiều người nói cô ta và Từ Diễm là một đôi.

Bởi vì Từ Diễm, cô càng thêm chán ghét Hà An Nhiên, hơn nữa bên người cô ta là Tống Trân, cô và Tống Trân cũng không hợp bất tự, lúc học đại học không ngừng mâu thuẫn với nhau, ân oán giữa ba người cho đến khi tốt nghiệp đại học vẫn chưa tiêu tán, cho đến hôm nay lại càng thêm chán ghét.

Cô nhìn bánh trôi trong thùng rác, dường như đang suy tư gì đó.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tay Thế

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Ăn bánh trôi xong, Chu Duyên Xuyên đang giúp Hà An Nhiên dọn dẹp cặp lồng giữ ấm thì Tề Nghiễm Ninh và Tống Trân đến.

“Ăn uống không tệ nha, hết luôn rồi à.” Tề Nghiễm Ninh nhìn chiếc cặp lồng giữ ấm trống trơn.

Đương nhiên Chu Duyên Xuyên biết cậu ta trêu chọc mình, nhưng bây giờ tâm tình anh rất tốt, không so đo với cậu ta.

“Ừ, rất ngon đấy.”

Hiển nhiên Tề Nghiễm Ninh không ngờ Chu Duyên Xuyên sẽ nói như vậy, sững sốt cả một lúc, sau đó là vẻ mặt không còn gì để nói.

Chu Duyên Xuyên dùng giấy lau cặp lồng giữ ấm, sau đó đặt lên bàn. Anh nhìn điện thoại, giờ đã hơn chín giờ rồi.

“Buổi tối còn phải về à?” Chu Duyên Xuyên hỏi cô.

Hà An Nhiên suy nghĩ một chút rồi gật đầu, Yoyo còn đang ở nhà.

“Về chứ.”

“Bây giờ đã hơn chín giờ rồi, đi về ít nhất phải một tiếng, đến nơi cũng gần mười một giờ.” Chu Duyên Xuyên hơi nhú mày. Cô là con gái, tối muộn lại ngồi xe taxi về nhà, huống gì cô còn là người trong lòng anh, sao anh có thể yên tâm cho được.

“Nhưng Yoyo đang ở nhà.” Yoyo mới là nỗi lo lắng lớn nhất của Hà An Nhiên.

“Yoyo?” Tống Trân kinh ngạc, Yoyo là ai?

“Chú chó lông vàng nhà mình.”

“Cậu nuôi chó khi nào?” Việc này sao cô ấy lại không biết?

“Chín năm trước.”

Tống Trân mở to hai mắt, chín... chín năm trước?

Hà An Nhiên thấy vẻ mặt ngốc nghếch của Tống Trân thì không khỏi bật cười: “Chuyện này sau này mình sẽ kể cho cậu.”

Tống Trân gật đầu.

“Em không cần lo cho Yoyo đâu, nó hoàn toàn có thể thích ứng.” Trước kia lúc anh đi show, Yoyo đều ở nhà một mình.

“Nhưng...”

“Đừng nhưng nữa, An Nhiên, đêm nay cậu ngủ với mình đi. Anh Chu nói rất đúng, tối muộn thế này mình cũng không yên tâm.” Tống Trân giữ chặt tay Hà An Nhiên.

Tống Trân đang nói chuyện thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh ồn ào nhốn nháo, hơn nữa càng ngày càng ồn ào, còn có tiếng

bước chân hỗn độn. Mấy người họ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng đoán được là có chuyện gì đó xảy ra, vì thế tất cả đều nhấc chân ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Tề Nghiễm Ninh giữ một nhân viên công tác, hỏi.

“Chị Tụng Nghị bị thương.”

“Cái gì, nói cụ thể đi.”

“Cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm, hình như là bị bỏng tay do nước bánh trôi.”

Hà Tụng Nghị thật sự bị phỏng, bởi vì cô ấy đụng vào một nhân viên công tác đang cầm bánh trôi, toàn bộ bánh trôi nóng trên tay nhân viên đó đều hắt lên người Tống Trân, bị phỏng phần lớn ở tay phải.

Hà Tụng Nghị và Lương Lâm ngồi trong studio, tay đã được xử lý qua.

Tuy bị phỏng nhưng cũng may sau đó đã chườm nước lạnh kịp lúc, không nổi bọt nước, nhưng toàn bộ mu bàn tay cô đã đỏ bừng, không thể chạm vào được, bên trên có một lớp cao bôi khi bị phỏng.

“Tay còn đau không?” Lương Lâm hỏi.

Hà Tụng Nghị lắc đầu: “Không đau, em cũng không yếu ớt như vậy.”

Tay không phải là vấn đề mà cô lo lắng, chỉ cần không để lại sẹo là được, điều cô lo lắng bây giờ là lát nữa còn phải quay phim, cần phải dùng đến tay, nhưng giờ tay cô bị thương thì phải quay thế nào đây? Việc đầu tiên cô phải làm là giải thích với Cố Kỳ Hành trước.

Đang nghĩ đến chuyện này, từ xa cô đã nhìn thấy Cố Kỳ Hành đi đến.

Anh ta nhìn bàn tay bị phỏng đã được bôi thuốc của Hà Tụng Nghị, đôi mày không khỏi nhíu chặt lại.

Hà Tụng Nghị bị Cố Kỳ Hành nhìn mà lo lắng. Trong giới, Cố Kỳ Hành có tiếng cuồng công tác, độc mồm độc miệng, làm việc thì mất hết tính người, yêu cầu với diễn viên rất cao, ghét nhất là phải trì hoãn tiến độ quay phim. Tuy giờ cô đã là ảnh hậu nhưng ở trước mặt anh ta thì vẫn phải thu liễm lại.

Cố Kỳ Hành nhìn tay cô, lạnh mặt hỏi: “Tay không sao chứ?”

“Sao?” Hà Tụng Nghị sững sốt, bây... bây giờ không phải anh ta nên tức giận sao?

“Tôi hỏi cô, tay không sao chứ?”

“Không sao, không sao cả.” Hà Tụng Nghị nhanh chóng lắc đầu.

“Ừ.”

“Đạo diễn... Cảnh diễn lát nữa...” Cô hỏi.

“Tìm tay thế?” Lương Lâm nói, nhưng vừa dứt lời, cô ấy đột nhiên nghĩ đến gì đó rồi sửa miệng: “Vây cũng không được, tay thế cũng không dễ tìm.”

Tay thế không phải là một cái tay tùy tiện thay thế là xong, bởi vì chủ nhân đôi tay này sẽ vẽ tranh sông núi, lúc trước vì để vẽ tốt bức tranh này mà Tụng Nghị đã luyện tập gần nửa tháng.

“Quên đi, cảnh này lùi...”

“Không cần lùi lại, tôi có cách.” Hà Tụng Nghị mở miệng chen ngang Cố Kỳ Hành.

“Tôi có thể tìm được tay thay thế, cô ấy nhất định có thể hoàn thành bức tranh sông núi.”

Cô nghĩ đến Hà An Nhiên, tranh sông núi đối với người bình thường thì sẽ rất khó, nhưng đối với Hà An Nhiên mà nói chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là cô ta có đồng ý hay không thôi.

Sau khi Cố Kỳ Hành rời khỏi, Hà Tụng Nghị liền đứng dậy đi tìm Hà An Nhiên, giờ cô chỉ có thể cầu cứu cô ta. Nhưng cô vừa ra khỏi studio thì đã nhìn thấy mấy người họ đang đi đến.

“Sao mọi người lại đến đây?” Cô kinh ngạc hỏi.

Tề Nghiễm Ninh: “Nghe nói tay cậu bị thương nên đến xem sao. Thế nào, không sao chứ?”

Hà Tụng Nghị giơ tay: “Không có gì đáng ngại.”

“Sau này phải cẩn thận một chút, lỡ bị bỏng ở trên mặt thì làm sao bây giờ?” Trên mặt Chu Duyên Xuyên cũng mang theo chút ân cần.

Hà Tụng Nghị cười nói: “Mình biết rồi, không sao đâu.” Cô nhìn Hà An Nhiên bên cạnh Chu Duyên Xuyên.

Hà An Nhiên không nói gì, bởi vì không biết mình nên nói gì, giữa hai người các cô không thân đến mức nói lời quan tâm nhau.

Hà Tụng Nghị mỉm cười, quả nhiên Hà An Nhiên vẫn giống trước kia.

“An Nhiên, chị có thể nói chuyện với em không?”

Hà An Nhiên nhìn về phía cô ấy, cô không hiểu cô ấy muốn gì nhưng vẫn “ừ” một tiếng.

“Chị biết thỉnh cầu như thế này là có chút vô liêm sỉ, nhưng chị hy vọng em có thể giúp chị.”

“Chuyện gì?” Hà An Nhiên mờ mịt hỏi.

Hà Tụng Nghị giơ tay mình lên: “Lát nữa chị phải diễn cảnh vẽ tranh, nhưng em cũng thấy tay chị rồi đấy, căn bản là không vẽ được nữa.”

“Ý chị là muốn tôi làm tay thế cho chị?”

“Ừ, bây giờ chỉ có em mới có thể hoàn thành bức tranh này. Chị biết vẽ tranh đối với em mà nói chỉ là chuyện thường ngày, bức tranh sông núi này cũng không là gì.”

Hà An Nhiên im lặng một lát, sau đó ngẩng đầu nhìn cô ta.

“Vì sao tôi phải giúp chị? Hà Tụng Nghị, chị cũng hơi ngạo mạn rồi đấy, chị cảm thấy với quan hệ giữa hai chúng ta, tôi sẽ giúp chị ư?”

Thật ra đối với chuyện Hà An Nhiên cự tuyệt, Hà Tụng Nghị đã sớm chuẩn bị tâm lý, cho nên cô ta cũng không thấy gì, chỉ là cười khổ một chút.

“Ngại quá, là chị tự mình đa tình.”

...

Hà An Nhiên xem qua bức tranh sông núi mà Hà Tụng Nghị cần vẽ, chỉ nhìn lướt qua đã nhớ được sơ sơ.

Hà An Nhiên chính là người khẩu thị tâm phi [1], ngoài miệng nói không giúp nhưng cũng chỉ nói ngoài miệng mà thôi, giờ không phải cũng đang xem xét bức tranh sông núi sao?

[1] Khẩu thị tâm phi: Miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo, suy nghĩ và lời nói không ăn khớp với nhau

“Thế nào, nhớ chưa?” Tống Trân hỏi cô.

“Ừ, nhớ rồi.”

“Không hổ là An Nhiên nhà mình.” Tống Trân tự mãn ôm tay cô.

“Chị An Nhiên, đây là trang phục diễn lát nữa của chị.” Nhân viên công tác đưa bộ phục trang trong tay cho cô.

“Ừm, cảm ơn.” Cô lễ phép nhận lấy bộ đồ, nói lời cảm ơn.

Cô cầm bộ đồ đi vào phòng thay quần áo. Trang phục diễn có hơi mỏng manh, mặc trên người đúng là rất lạnh, nhưng cũng may cô không quay toàn thân, chỉ đặc tả tay là được, cho nên cô không cởi áo giữ ấm và quần nỉ.

Sau khi cô bước ra, Tống Trân vây quanh cô nhìn vài vòng.

Đủ thanh lệ thoát tục!

Hà An Nhiên cúi đầu nhìn cổ áo, kéo vạt áo lại.

“Mình cứ cảm thấy không thoải mái lắm.”

“Không sao đâu, lát nữa là quen thôi, chúng ta ra ngoài đi, sắp bắt đầu quay rồi.”

“Ừ.”

Sau khi Hà An Nhiên rời khỏi đây mới biết Hà Tụng Nghị đã quay mặt xong, giờ chỉ cần quay bàn tay của cô.

Chu Duyên Xuyên thấy Hà An Nhiên ăn mặc phong phanh như vậy thì không khỏi nhú mày.

“Lát nữa lúc quay cô không cần căng thẳng, chúng ta sẽ không quay mặt, chỉ quay bàn tay thôi, cô chỉ cần vẽ bức tranh sông núi là được.” Cố Kỳ Hành nói với cô.

Hà An Nhiên gật đầu với anh ta.

“Mọi người chuẩn bị, bắt đầu.”

“Vâng.”

Chu Duyên Xuyên không một tiếng động đi đến bên cạnh cô: “Đừng căng thẳng, cứ thoải mái là được.”

“Tất cả vào vị trí.”

“Action!”

Cố Kỳ Hành vừa hô, xung quanh lập tức yên tĩnh lại.

Hà An Nhiên nhìn giấy vẽ màu trắng trước mặt, sau đó từ từ vươn tay lấy bút lông bên cạnh.

Trong đầu cô bắt đầu nhớ lại bức tranh vừa rồi, nhanh chóng vẽ lại trên tờ giấy.

Hạ bút trôi chảy, tứ ý câu họa [2], bút lông di chuyển linh hoạt dưới cổ tay linh hoạt của cô, từng nơi ngọn bút đi qua là dãy núi non uốn lượn.

[2] Tứ ý câu họa: nét vẽ thoải mái, tự do

Cô hơi cúi đầu, mặt mày hết sức nghiêm túc, dường như là hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình.

Mọi người ở đây đều bị khả năng vẽ vũng vàng của Hà An Nhiên thuyết phục, cho đến khi cô vung tay lên, bút vẽ rời khỏi giấy trắng, một bức tranh non nước cứ như vậy hiện lên trước mắt mọi người.

“Cut!”

Hà An Nhiên đặt bút vẽ lên giá bút.

“An Nhiên, cậu vẽ quá tuyệt vời!” Tống Trân không kiềm chế được mà tán thưởng.

Hà An Nhiên mỉm cười, vẽ tranh đối cô mà nói là cũng là công việc hàng ngày, cô đang chuẩn bị nói chuyện với Tống Trân thì bả vai đột nhiên hơi nằng nằng, quanh thân ấm áp.

Chu Duyên Xuyên khoác áo lên người cô.

“Mang vào, lạnh.”

Có thể là Hà An Nhiên cảm giác lạnh thật, cô không khỏi cầm lấy áo khoác, bọc kín mình lại.

Bên ngoài quá lạnh, Hà An Nhiên và Tống Trân nói chuyện một lúc, Tống Trân phải đi đóng phim, cô liền vào phòng nghỉ đi thay quần áo.

Cô vừa thay quần áo ra thì thấy Bùi Nhạc đang ngồi trên ghế. Ánh mắt cô bình thản nhìn cô ta, không nói gì, chỉ xếp quần áo lại.

“Hà An Nhiên, cô sẽ không quên tôi đâu nhỉ?” Bùi Nhạc chủ động mở miệng.

Động tác xếp quần áo của Hà An Nhiên không dừng lại, đầu cũng không ngẩng lên.

“Không quên.”

“Vậy vì sao không bắt chuyện với tôi?”

“Chúng ta không quen.”

Nụ cười trên mặt Bùi Nhạc cứng đờ, các cô đấu qua đấu lại bốn năm đại học, giờ lại nói một câu không quen? Vậy bốn năm đó cô ta đấu với ai, chẳng lẽ là quỷ?!

“Vậy cô nói xem, thế nào mới tính là quen?”

“Với cô thì mãi mãi không quen.” Hà An Nhiên vẫn đậm phong khinh nói.

“Hà An Nhiên!” Bùi Nhạc ‘soạt’ một cái đứng dậy.

Hà An Nhiên đặt áo đã xếp trên chỗ ngồi của Chu Duyên Xuyên, cũng không thèm liếc mắt nhìn cô ta.

Bùi Nhạc nhìn áo khoác của Chu Duyên Xuyên.

“Hà An Nhiên, bản lĩnh câu dẫn đàn ông của cô đúng là không giảm chút nào. Đại học là Từ Diễm, giờ là Chu Duyên Xuyên, tôi thấy quan hệ giữa cô và Tề Nghiêm Ninh cũng không tệ nha.”

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Hận Hay Không Hận

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Hà An Nhiên làm như không nghe thấy, chỉ dùng tay xoa nếp gấp trên quần áo.

"Hà An Nhiên, cô lại bắt đầu giả câm vờ điếc sao?"

Hà An Nhiên xoay người nhìn cô ta. Bùi Nhạc bị cô nhìn đến nỗi mất tự nhiên, đôi mắt Hà An Nhiên quá mức trong veo.

"Bùi Nhạc, cô không cảm thấy nhàm chán sao?" Giọng của cô có chút bất đắc dĩ.

Bùi Nhạc còn chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy cô mở miệng lần nữa.

"Phiền cô sau này cứ coi như không biết tôi được không?"

"Nói nghe nhẹ nhàng nhỉ, nhưng lúc cô nói những lời này, cô không cảm thấy đã quá muộn rồi sao?" Bùi Nhạc khoanh tay, cười như không cười.

"Vậy cô muốn thế nào?"

Bùi Nhạc nở nụ cười, đến gần cô hơn vài bước: "Tôi có muốn gì đâu."

"Vậy mặc kệ cô." Hà An Nhiên thong dong nói.

Nói xong, cô trực tiếp đi ra ngoài, cô không muốn nói nhảm với cô ta nữa. Cô cảm thấy mình và Bùi Nhạc không nói nổi một câu đằng hoàng, giống như hồi đại học, cô đã giải thích quan hệ giữa mình với Từ Diễm cho cô ta, nhưng cô ta vẫn không buông tha cô, cô cũng không hiểu trong đầu cô ta đang nghĩ gì.

Bùi Nhạc nhìn bóng dáng Hà An Nhiên, rất gầy, cũng không cao, nhưng lưng lại rất thẳng. Cô ta vĩnh viễn mang bộ dạng vân đạm phong khinh như thế, đối với chuyện gì cũng không thêm quan tâm, chưa bao giờ để ý người khác đánh giá mình thế nào, cũng không quan tâm những gì Bùi Nhạc cô làm.

Bùi Nhạc thật sự rất ghét như vậy, dường như dù cô có dùng hết sức lực toàn thân, muốn cho cô ta một kích thật mạnh nhưng lại chỉ đánh vào bông, rất vô lực, cũng rất thất bại.

Thật ra chính cô cũng rất rõ ràng, Hà An Nhiên không thích Từ Diễm.

Cô thích Từ Diễm, cho nên trong mắt trong đầu đều là Từ Diễm, đây là biểu hiện thích một người. Nhưng ánh mắt Hà An Nhiên nhìn Từ Diễm luôn rất bình thản. Có lẽ đối với Hà An Nhiên, Từ Diễm không giống người bình thường, nhưng cô có thể khẳng định đó tuyệt đối không phải là tình yêu.

Nhưng nguyên nhân cũng vì như thế, cô mới càng thêm ghét Hà An Nhiên. Cô muốn diện mạo có diện mạo, muốn gia thế có gia thế, dù là phương diện nào cũng hơn Hà An Nhiên rất nhiều, nhưng vì sao cô liều mạng như vậy lại chỉ nhận được một cái nhìn khinh thường từ cô ta?

Cô thích Từ Diễm như vậy, nhưng đôi mắt Từ Diễm chưa bao giờ nhìn cô. Trong mắt anh, tất cả đều là Hà An Nhiên, dù trong lòng cô ta không có nổi một vị trí cho anh.

...

Hà An Nhiên ra khỏi phòng nghỉ, đoàn làm phim rất yên ắng, giờ đúng là lúc quay phim. Chu Duyên Xuyên mặc trường bào màu xanh nhạt có hoa văn tối màu, có thể là vì đứng xa, cũng có khả năng là vì ánh đèn nên cô không nhìn rõ gương mặt anh, rất mơ hồ.

Cảnh này là cảnh diễn phối hợp của anh và Hà Tụng Nghị, hai người đứng rất gần nhau.

Hà An Nhiên đột nhiên nhớ đến bảy năm trước, lần đầu Chu Duyên Xuyên và Hà Tụng Nghị diễn cảnh hôn, bởi vì chuyện đó mà cô còn chiến tranh lạnh với anh, tuy lần chiến tranh lạnh đó không duy trì nổi một ngày.

Bây giờ nhìn thấy trong lòng cô cũng đã bình tĩnh hơn, bởi vì cô hiểu được, Chu Duyên Xuyên là diễn viên, đây là yêu cầu của công việc, anh không thể tránh được. Bảy năm qua, cô đã quen rồi.

Cô biết tiếp theo là cảnh gì, cho nên cô không nhìn nữa, dù sao thì xem qua màn hình và xem ở trường quay vẫn chênh lệch rất lớn.

Chu Duyên Xuyên đã sớm dùng dư quang nhìn Hà An Nhiên đứng ngoài trường quay, anh thấy cô xoay người đi, hai tròng mắt vốn bình thản bắt đầu dao động, mà lúc này Hà Tụng Nghị cũng từ từ nhón chân đến gần anh, lúc môi hai người chỉ còn cách nhau mấy centimet, chỉ nghe Cố Kỳ Hành hô lên: "Cut!".

"Người hôn thế chuẩn bị."

Sau khi người hôn thế vào chỗ, Chu Duyên Xuyên liền buông Hà Tụng Nghị ra, chạy thẳng theo phương hướng Hà An Nhiên rời đi.

Hà Tụng Nghị nhìn bóng dáng của anh, yên lặng vài giây mới xoay người sang chỗ khác.

...

Lúc Chu Duyên Xuyên nhìn thấy Hà An Nhiên, cô đang ngồi bên cạnh bờ ao, thi thoảng lại ném mấy cục đá xuống dòng nước.

"Em muốn học theo Tinh Vệ [1] lấp biển à?"

Nghe thấy giọng anh, Hà An Nhiên theo bản năng quay đầu lại.

Chu Duyên Xuyên đi đến chỗ cô, sau đó trực tiếp ngồi xuống bên cạnh, anh nhìn một đồng đá trong tay Hà An Nhiên, không khỏi bật cười.

"Xem ra em thật sự có ý định này."

Hà An Nhiên ngượng ngùng, theo bản năng đưa tay che mấy viên đá lại.

"Anh xong rồi à?" Cô nhanh chóng nói sang chuyện khác.

"Ừ, vừa xong."

Hà An Nhiên cúi đầu: "Ồ."

Chu Duyên Xuyên cầm một viên đá ném vào hồ nước, không gian vang lên tiếng "tôm", hồ nước bình lặng lập tức tỏa ra từng vòng tròn lăn tăn.

Anh hỏi: "Em lạnh không?"

"Không lạnh." Hà An Nhiên buột miệng thốt ra, thật ra có nhiều lúc, Hà An Nhiên chỉ cự tuyệt theo thói quen.

Chu Duyên Xuyên liếc nhìn tay cô, sau đó im lặng không lên tiếng xoa hai tay với nhau, thi thoảng còn hà hơi vào. Rõ ràng là anh đang tự mình sưởi ấm, chẳng lẽ anh cảm thấy lạnh sao?

"Anh lạnh à, nếu lạnh thì chúng ta về..." Cô còn chưa nói xong thì Chu Duyên Xuyên đã bất ngờ cầm tay cô lại.

Tay anh rất ấm.

"Khẩu thị tâm phi [2], tay em lạnh như băng rồi, còn nói không lạnh."

[2] Khẩu thị tâm phi: Miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo.

Lòng ngực Hà An Nhiên tê dại, cô muốn rút tay theo bản năng nhưng Chu Duyên Xuyên lại cố tình nắm chặt.

"Đừng nhúc nhích." Anh trầm giọng nói.

Hà An Nhiên cũng không dám giãy giụa nữa, chỉ có thể tùy ý để anh nắm.

"Hà An Nhiên, em học nói dối từ khi nào, giờ đã có thể nói dối không cần chuẩn bị luôn hả?" Chu Duyên Xuyên cúi đầu, nghiêm túc giúp cô sưởi ấm.

Hà An Nhiên nhìn đỉnh đầu Chu Duyên Xuyên, thì ra vừa rồi anh xoa tay hà hơi cũng chỉ vì sưởi ấm cho cô mà thôi.

Giây phút kia, đáy lòng cô giống như cô thứ gì đó tràn ra, lấp kín trái tim cô, khiến mắt cô dâng lên một tầng hơi nước.

"Thế nào, cam rồi à?" Chu Duyên Xuyên thấy cô không nói lời nào, tiếp tục mở miệng trêu chọc cô.

"Không... Không có." Hà An Nhiên lắp bắp trả lời.

Chu Duyên Xuyên cầm rất lâu, tay Hà An Nhiên mới từ từ có chút độ ấm.

"Tất cả cảnh hôn trong 《Trường An Kiếp》 đều là tá vị [3]." Chu Duyên Xuyên bất chợt nói.

[3] Tá vị: khi kịch bản cần có cảnh hôn, nhưng đạo diễn lại quan tâm đến suy nghĩ của diễn viên, nếu diễn viên không muốn diễn thật thì có thể chọn tá vị. Tá vị là chỉ cần nam và nữ diễn viên đưa mặt lại gần nhau, lợi dụng góc quay để có thể nhìn thấy như hai người đang hôn, nhưng thực chất là hai người không chạm vào nhau. Tuy nhiên, vẫn có rất nhiều kịch bản yêu cầu cảnh hôn thật.

"Sao?"

《Trường An Kiếp》, không phải là bộ phim truyền hình duy nhất của Chu Duyên Xuyên sao? Cô không hiểu vì sao anh lại muốn nói chuyện này với cô, cô nghiêng đầu nhìn anh, lại lạc vào đôi mắt thâm thúy, chỉ liếc mắt một cái đã không thể nào thoát ra.

Chu Duyên Xuyên nhìn vẻ mặt đại ra của cô, chợt nhớ đến câu hỏi lần trước người chủ trì hỏi anh, vì sao lại lựa chọn đóng phim điện ảnh mà không đóng phim truyền hình. Lúc đó anh nói đóng phim điện ảnh nổi tiếng nhanh, nhưng còn có một điều mà anh không nói, đó là cảnh thân mật trong phim điện ảnh ít hơn rất nhiều so với phim truyền hình.

Trước đây anh vẫn không rõ vì sao ngày đó Hà An Nhiên lại đột nhiên chiến tranh lạnh với anh. Sau đó trong một bữa tiệc, Tề Nghiễm Ninh đem chuyện này ra để chê cười anh, anh mới phản ứng lại, thì ra là vì cảnh hôn với Hà Tụng Nghị, nhưng cô lại không biết cảnh hôn kia chỉ là tá vị, nhưng anh lại không còn cơ hội để tự mình nói với cô.

Anh và Tề Nghiễm Ninh cùng tuổi, giờ đều là ảnh đế nhưng anh thành danh sớm hơn cậu ấy, hai mươi bảy tuổi anh đã được đề danh ảnh đế, còn Tề Nghiễm Ninh mới tấn chức năm nay, cách nhau ba năm.

"Anh..."

"Cảnh hôn vừa rồi có người hôn thế."

"Em..."

"An Nhiên..."

Hà An Nhiên không chờ anh nói xong đã "soạt" một cái đứng dậy.

"Ừm, không còn sớm nữa, em đi... xem Tống Trân xong chưa."

Chu Duyên Xuyên nhìn bóng dáng Hà An Nhiên cuống quýt rời đi, ánh mắt dần dần tối lại, giống mực đen đang dần loang ra.

Nước nóng rồi, ếch cũng nên nấu.

...

Hà An Nhiên đi tìm Tống Trân nhưng không tìm được Tống Trân, lại đụng phải Hà Tụng Nghị. Cô ấy đã thay trang phục diễn, mặt cũng đã tẩy trang, có vẻ là đã diễn xong rồi.

Cô muốn xem như không thấy, nhưng cô nghĩ thế, Hà Tụng Nghị lại không nghĩ vậy.

"An Nhiên, chuyện vừa rồi cảm ơn em."

"Cảm ơn tôi làm gì?"

"Không phải em làm tay thế giúp chị..."

"Chị nghĩ nhiều rồi, tôi làm như vậy không phải là vì muốn giúp chị."

Cô chỉ không muốn vì cô ta mà làm chậm trễ tiến trình quay phim của Chu Duyên Xuyên thôi.

Nụ cười trên mặt Hà Tụng Nghị cứng đờ: "Nói gì thì chị vẫn phải cảm ơn em."

"Ồ, tùy chị, không có chuyện gì thì tôi đi trước."

"An Nhiên, em vẫn rất ghét chị à?"

Bước chân Hà An Nhiên dừng lại.

"Không ghét."

Hà Tụng Nghị cười trào phúng: "Nhìn chị giống con ngốc lắm sao?"

"Tôi không ghét chị, chỉ là không thích mà thôi."

Hà An Nhiên không nói dối, cô thật sự không ghét Hà Tụng Nghị, chỉ là thuần túy không thích mà thôi. Cô không muốn nói thêm gì với cô ta nữa, giờ cô chỉ muốn đi tìm Tống Trân, Tống Trân chắc là cũng xong rồi.

"Chuyện bảy năm trước em còn ở hận chị phải không?" Bàn tay không bị phỏng của Hà Tụng Nghị nắm chặt.

"Chị nghĩ nhiều rồi, không có hận gì cả, hơn nữa... tôi không có thời gian rảnh rồi mà đi hận chị."

Bảy năm này của cô, quá thực rất bận rộn. Bận rộn học hành, bận rộn làm việc, còn có... bận nhớ Chu Duyên Xuyên.

Cho nên cô thật sự không có thời gian đi hận cô ta, có lẽ lúc đầu cô đã từng chán ghét, nhưng sau này cũng đã nghĩ thông suốt. Trên thế giới này, không có bức tường nào chặn được gió, cũng không có giấy nào gói được lửa, cho dù khi đó Hà Tụng Nghị không làm vậy thì sớm muộn gì cô cũng phải rời đi, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Bóng dáng Hà An Nhiên biến mất ở khúc quanh, Hà Tụng Nghị lập tức mất hết sức lực tựa vào bức tường bên cạnh. Cô vẫn luôn cho rằng Hà An Nhiên hận cô. Nhưng cô lại không ngờ Hà An Nhiên sẽ nói như vậy. Cô ta nói không có hận gì cả, cũng không có thời gian rảnh rỗi để hận cô.

Tâm tình hiện tại của Hà Tụng Nghị rất phức tạp, nếu nói bảy năm này Hà An Nhiên sống không tốt, vậy cô cũng đâu có tốt hơn chút nào, tất cả chỉ là mặt ngoài mà thôi.

[1] Tinh Vệ lấp biển: Tinh vệ là tên một giống chim nhỏ mỏ đỏ chân trắng có hình dáng giống con quạ thường sinh sống ở các vùng duyên hải Viễn Đông, giống chim này chuyên đi gắp những hạt cát nhỏ rồi bay ra biển thả xuống.

Thần thoại Trung Hoa có nhắc đến Tinh Vệ là tên con gái của Viêm Đế họ Thần Nông, một mỹ nữ tuyệt sắc, theo Sơn Hải kinh thì một lần Tinh Vệ ra Đông Hải chơi chèo thuyền bị sóng đánh đắm mà chết đuối. Linh hồn nàng oán hận biển cả nên hóa thành một con chim, ngày ngày nàng bay đến núi Tây ngậm đá mang thả xuống hòng lấp biển để trả thù. Từ đấy nhân gian gọi luôn giống chim này là Tinh Vệ, nghĩa bóng người ta dùng điển tích "Tinh Vệ hàm thạch" nghĩa là chim Tinh Vệ ngậm đá để chỉ việc oán thù sâu xa. (Nguồn: Wikipedia)

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Vì Yêu

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Gia cảnh cô sung túc, từ nhỏ đã nhận giáo dục hàng đầu, cô chưa bao giờ sống mơ mơ màng màng, trầm mê trong các quán bar như một ít danh viện [1] khác. Nói thật, tuy rằng các cô đều là kẻ có tiền, nhưng từ đáy lòng cô rất xem thường những người kia.

[1] Danh viện: chỉ những thiên kim tiểu thư trong giới thượng lưu, con nhà danh giá, có gia thế hiển hách

Cô thích quang minh lỗi lạc, chán ghét hư tình giả ý, nhưng từ khi gặp được Chu Duyên Xuyên, cô cảm thấy mình bắt đầu thay đổi, thay đổi đến mức chính cô cũng cảm thấy xa lạ. Không biết từ khi nào, cô học được ghen ghét với một thứ vốn không hề thuộc về mình.

Ghen ghét.

Cô nảy sinh ghen ghét với một cô gái, một cô gái tên Hà An Nhiên.

Cô thích Chu Duyên Xuyên, mà Hà An Nhiên có thể nói là em gái của Chu Duyên Xuyên, cho nên cô buông bỏ kiêu ngạo, chủ động lấy lòng cô ta. Nhưng cô lại không ngờ, Hà An Nhiên không giống những cô gái mà cô đã từng tiếp xúc, mặc kệ cô lấy lòng như thế nào, cô ta vẫn luôn không mặn không nhạt với cô. Lần đầu gặp mặt cũng chỉ gật đầu mỉm cười, chưa bao giờ chủ động nhiều lời với cô.

Dần dần cô bắt đầu không xem cô ta như em gái nữa, bởi vì cô cảm giác được sự uy hiếp mãnh liệt từ trên người cô ta. Cô bắt đầu ghen ghét cô ta, ghen ghét cô ta có thể thân mật với Chu Duyên Xuyên như vậy, ghen ghét Tề Nghiễm Ninh cái gì cũng nói với cô ta, ghen ghét vì cô ta có thể tự do tản mạn, nói chuyện tùy tâm sở dục [2] với hai người họ.

[2] Tùy tâm sở dục: thích gì làm nấy, làm theo tâm nguyện của mình và thường thì không gặp khó khăn. Ở đây mang nghĩa là thích gì nói nấy.

Cô cảm thấy mình như một người ngoài cuộc, làm sao cũng không thể xen vào.

Trong điện thoại cô có một bức ảnh, là Thẩm Bội Tuệ, mẹ của Hà An Nhiên.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy Thẩm Bội Tuệ là lần thứ hai cô đến nhà Chu Duyên Xuyên. Từ ánh mắt đầu tiên cô đã bị Thẩm Bội Tuệ hấp dẫn, bởi vì Thẩm Bội Tuệ quá có khí chất, khí chất trên người bà dường như sinh ra đã có sẵn.

Thanh đậm tao nhã, giống một gốc cây hoa lan ngạo nghễ.

Lúc đó cô mới hiểu ra, thứ như khí chất này cũng sẽ di truyền.

Cho đến một ngày cuối tuần, khi đi đến nhà chú, lúc đến rất không khéo, bởi vì cô chú đang cãi nhau, cũng có thể nói là cô đơn phương cãi nhau với chú.

Từ nhỏ Hà Tụng Nghị đã rất thích chú. Chú học mỹ thuật, là người rất tài hoa, nét vẽ xinh đẹp, chữ viết tinh xảo, lúc cười rộ lên nhìn rất ấm áp, hơn nữa từ nhỏ cô đã được chú cưng chiều, có lẽ ngay cả bố cô cũng không cưng chiều cô như vậy.

Lúc cô còn rất nhỏ có nghe mẹ nói, chú đã từng rất yêu một người phụ nữ, rất có khả năng sẽ trở thành cô tương lai của cô.

Chỉ là kế hoạch vĩnh viễn không theo nổi sự đổi thay.

Chú kết hôn, nhưng không phải cùng người con gái mà ông yêu.

Hôn nhân của chú là đám cưới thương nghiệp.

Người trở thành cô của cô là con gái lớn tập đoàn Đường thị, bạn học đại học của chú.

Bắt đầu từ khi đó, cô rất ít khi thấy chú cười, ông dành nhiều thời giờ để ngồi vẽ tranh trong phòng vẽ hơn, thậm chí có thể một ngày không ra.

Cô nghe được âm thanh âm ỉ từ phòng vẽ tranh trên tầng truyền đến.

Cửa phòng vẽ tranh mở ra, tranh vẽ bị vứt lung tung rối loạn, bút vẽ thuốc màu rơi đầy đất, toàn bộ phòng vẽ tranh là một mảnh hỗn độn.

Cô nghe được cô cuồng loạn gọi chú.

“Hà Thủ Ngu, tôi gả cho ông nhiều năm như vậy! Đôi mắt ông có từng nhìn tôi chưa! Rốt cuộc là ông có trái tim hay không!”

Đối mặt với Đường Giai cuồng loạn, Hà Thủ Ngu lại rất bình tĩnh.

Hà Thủ Ngu càng bình tĩnh, Đường Giai lại càng giận dữ, bà vừa mắng vừa khóc. Trong tay bắt được thứ gì liền ném thứ đó, toàn bộ phòng vẽ tranh bị bà phá tan tành. Cho đến khi tay bà đụng đến một chồng giấy vẽ rất dày trên tủ, con người bình tĩnh của Hà Thủ Ngu rốt cuộc cũng thay đổi, ông “soạt” một cái đứng dậy khỏi ghế.

“Trả lại cho tôi.”

Đường Giai thấy vẻ mặt bình tĩnh của ông rất cuộc cũng có biến hóa thì không khỏi cười lạnh.

“Đưa cho ông sao, không đấy, tôi muốn xem đây là thứ gì mà có thể khiến ông kích động như vậy!”

Bà vươn tay vạch chồng giấy kia ra, đập vào mắt là một gương mặt vô cùng quen thuộc.

Là con đàn bà đó!

Bà đưa tay giở chồng giấy vẽ, kết quả lại phát hiện, cả một chồng giấy vẽ này toàn bộ chỉ có một người.

“Đường Giai, trả lại cho tôi.”

“Hà Thủ Ngu, ông yêu con đàn bà đó như vậy sao, cho dù đã trôi qua bao nhiêu năm rồi trong lòng ông vẫn chỉ có một mình bà ta, còn tôi, tôi thì sao!” Đường Giai như đang phát điên, cầm lấy chồng giấy bắt đầu xé.

Hà Thủ Ngu nóng nảy, ông vươn tay muốn ngăn cản bà nhưng Đường Giai lại ném đồng giấy lên, giấy vẽ như đóa hoa vỡ tan trong không trung, rơi lả tả trên mặt đất, bị dính phải thuốc màu.

Đường Giai vừa dẫm vừa chửi: “Đưa cho ông, đưa cho ông này!”

“Đường Giai!” Bên trong truyền đến tiếng chú hét lớn.

Có mấy tờ giấy bay ra khỏi phòng vẽ, dừng bên chân cô. Cô cảm thấy người trên giấy vẽ có hơi quen thuộc, cô ngồi xổm xuống, tùy tay nhặt một tờ lên.

Người trên giấy vẽ là Thẩm Bội Tuệ!

Thẩm Bội Tuệ là bạn gái trước kia của chú, nghe nói Thẩm Bội Tuệ chưa kết hôn đã có con, vậy Hà An Nhiên chính là...

Đường như nghĩ đến điều gì đó, cô lập tức trừng lớn đôi mắt.

...

Cô có rất nhiều điều muốn nói cho Hà Thủ Ngu về Thẩm Bội Tuệ, nhưng mỗi lần lời đến bên miệng, cô lại nói không nên lời.

Cô biết, nếu Hà Thủ Ngu biết Thẩm Bội Tuệ đã trở lại, ông chắc chắn sẽ đi tìm bà ấy. Tuy làm như vậy là không phải với cô của cô - Đường Giai, nhưng cô không thể không suy xét đến Hà Kỳ, Hà Kỳ vô tội.

Rồi sau đó, mỗi lần nhìn thấy sự yêu chiều của Chu Duyên Xuyên đối với Hà An Nhiên, cô sẽ không khống chế được mà nghĩ, nếu cô nói chuyện Thẩm Bội Tuệ cho Đường Giai thì sẽ như thế nào?

Nếu không có Hà An Nhiên, cô và Chu Duyên Xuyên sẽ thế nào?

Loại suy nghĩ này một khi xuất hiện trong đầu thì giống như một mầm cây vậy, dần dần khỏe mạnh lớn lên, cô dần dần muốn hành động.

Cô không biết một người ghen tuông sẽ có bao nhiêu đáng sợ, đặc biệt là sự ghen tuông giữa phụ nữ với nhau.

Lúc cô đưa bức ảnh Thẩm Bội Tuệ cho Đường Giai thì cô đã biết. Hà Tụng Nghị, mày xong rồi, mày đã định là không thể giống như trước kia nữa.

Bức ảnh kia vừa gửi vài giây, Đường Giai đã gọi điện thoại đến. Bà hỏi cô sao lại có ảnh của Thẩm Bội Tuệ, có phải cô biết bà ta ở đâu không, ngôn ngữ của bà tràn đầy hỗn loạn phẫn hận.

Dưới áp lực của sự ghen ghét, cô đã nói toàn bộ chuyện của Thẩm Bội Tuệ với Đường Giai. Lúc nói ra, trong lòng cô rất sung sướng, nhưng lúc cúp điện thoại, sự sung sướng đã biến mất gần như không còn chút nào.

Mấy ngày đó cô vẫn luôn hoảng loạn, sợ Đường Giai đến đoàn làm phim tìm cô, sợ Chu Duyên Xuyên biết chuyện cô làm, nhưng cũng lạ, những điều cô lo lắng đều không xảy ra.

Mỗi ngày Hà An Nhiên đều đến đoàn làm phim, vẫn giống như bình thường.

Cho đến một ngày, lúc cô đến phim trường, Tề Nghiễm Ninh nói cho cô biết, Hà An Nhiên đi rồi.

Lúc đó cô còn không phản ứng lại, hỏi anh ấy cái gì đi rồi?

Anh ấy nói Thẩm Bội Tuệ mang Hà An Nhiên đi rồi, không báo trước một tiếng, cũng không để ai đưa tiễn, không biết rốt cuộc là hai mẹ con họ đã đi đâu.

Lúc đó cô ngậy ngấn cả người, sau lưng lập tức đổ mồ hôi lạnh. Tề Nghiễm Ninh không biết vì sao Hà An Nhiên rời đi, nhưng cô biết, trong lòng cô rất rõ ràng, cuối cùng thì Đường Giai vẫn không nhận được mà động thủ.

Vốn cô còn cho rằng Hà An Nhiên đi rồi, cô có thể thay thế được vị trí của cô ta, nhưng hiện thực lại không phải như vậy.

Hà An Nhiên đi rồi, nhưng vị trí của cô ta vẫn trước sau đặt ở đó, không ai có thể thay thế được, cô trơ mắt nhìn Chu Duyên Xuyên càng ngày càng yên ả, càng ngày càng nỗ lực làm việc, rõ ràng có thể tiến vào phim truyền hình nhưng lại cố tình đóng phim điện ảnh, mỗi lần quay xong, toàn thân anh không có nổi một chỗ lạnh lạnh.

Cô biết vì sao anh lại muốn liều mạng như vậy, bởi vì anh từng nói, anh sợ mình đứng không đủ cao, Hà An Nhiên sẽ không nhìn thấy anh.

Bảy năm đó, không phải cô hoàn toàn không gặp Hà An Nhiên. Đó là sau khi Hà An Nhiên rời khỏi Bắc Kinh nửa năm, cô đã từng gặp cô ta ở Tô Châu.

Lúc đó cô đóng phim ở Tô Châu, sau khi hoàn thành cảnh quay, cô muốn một mình đi dạo một chút, lại không ngờ đến sẽ gặp cô ta lần nữa.

Khi đó chắc là cô ta học năm hai cao trung (lớp 11), mặc đồng phục sạch sẽ ngăn nắp, tóc buộc cao, đang đi cùng một nam sinh mà cô không quen, chắc là vừa tan học.

Lúc đó cô mang khẩu trang, Hà An Nhiên nhìn cô, chỉ vài giây sau đã dời tầm mắt.

Nhưng chỉ vài giây như vậy, Hà Tụng Nghị biết rõ ràng, Hà An Nhiên nhận ra cô.

Bởi vì ánh mắt của cô ta quá mức quen thuộc.

Khinh thường, mơ hồ còn có chán ghét.

Nam sinh đi cùng cô ta nghe điện thoại, đang tránh đi, cô liền qua chỗ cô ta.

Thấy cô đến đây, vẻ mặt cô ta không hề có chút kinh ngạc, như là đã biết trước cô sẽ đi qua, cô ta bình tĩnh nhìn cô.

“Em gái An Nhiên.” Cô kêu cô ta.

Hà An Nhiên đột nhiên mỉm cười đáp lại: “Chị Tụng Nghị.”

Lúc đó cô ngậy người ra, cô quen Hà An Nhiên hơn hai năm, nhưng trước nay cô ta chưa từng gọi tên cô, huống gì là gọi chị.

Trong lòng cô cả kinh, cô hiểu ra. Hà An Nhiên hẳn là đã biết chuyện các cô là chị em họ, vậy là cũng biết chuyện mẹ cô ta mang cô ta rời đi không khỏi liên quan đến cô.

Cô vừa định nói chuyện thì nhìn thấy nam sinh vốn đi nghe điện thoại đã đến đây, cô không thể bị nhận ra được, vì thế theo bản năng xoay người rời đi.

Cô chưa đi được mấy mét thì nghe được đoạn đối thoại giữa hai người kia.

“Em quen người đó à?”

“Không quen.”

Dưới khẩu trang, cô nở một nụ cười tự giễu.

Mấy ngày sau cô đã rời khỏi Tô Châu, lúc trở lại Bắc Kinh, trong lòng cô vẫn luôn rất bất an. Cô không muốn cứ trơ mắt nhìn Chu Duyên Xuyên làm việc như muốn mất mạng, dùng làm việc để gây tê, tra tấn chính mình, cô muốn nói cho anh, để anh đi tìm Hà An Nhiên, chỉ cần anh đừng tra tấn chính mình nữa là được.

Nhưng cô sợ, cô sợ Hà An Nhiên nói hết chân tướng cho Chu Duyên Xuyên, cô sợ Chu Duyên Xuyên biết chuyện thì sẽ không bao giờ nói chuyện với cô nữa, hai người họ ngay cả bạn bè cũng không thể làm được.

Cô cảm thấy lòng mình như bị một tảng đá chèn ép, ép đến mức khiến cô không thở nổi.

Sau này, cô có đến Tô Châu thêm vài lần nữa, đến con đường mình đã đụng phải Hà An Nhiên. Cô đã từng nhìn thấy nam sinh đi cùng với Hà An Nhiên rất nhiều lần, nhưng lại không nhìn thấy Hà An Nhiên, một lần cũng chưa từng.

Nghe người ta nói, hình như Hà An Nhiên và mẹ đã rời khỏi Tô Châu, cũng không biết là đi đâu.

Từ đó đến sáu năm sau, cô chưa từng gặp lại Hà An Nhiên.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thua Trên Tay Cô

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sức đề kháng của Hà An Nhiên thật sự chẳng ra gì, ngày đó sau khi về nhà, cô bị cảm.

Giữa trưa lúc ăn cơm, cô không ăn gì được, chỉ miễn cưỡng ăn được vài miếng, sau đó thì lại nôn ra. Cô cảm giác vị chua của dạ dày cũng bị cô nôn ra hết.

Lúc cô ra khỏi phòng vệ sinh thì toàn thân đã nhũn ra, cả người không còn chút sức lực. Cô mệt mỏi đi về văn phòng, thật vất vả mới ngồi vào được vị trí của mình, cô liền nằm rạp lên bàn, không hề nhúc nhích.

Giờ cô cảm thấy rất đau đầu, mũi cũng không thông, cả người khó chịu muốn chết.

“An Nhiên, cậu không sao chứ?” Tôn Duyệt lo lắng hỏi.

Sáng sớm tinh thần cô đã không quá tốt, sắc mặt trắng bệch, giữa trưa ăn cũng như không ăn, bởi vì ăn rồi lại nôn ra hết.

“Mình không sao, nghỉ ngơi một chút là được.” Hà An Nhiên ngẩng đầu lên.

“Nếu không chúng ta đến bệnh viện truyền nước đi?”

“Không cần, không sao đâu, mình nằm thế này một lát là được.” Hà An Nhiên lắc tay.

Cô ghé vào bàn, đầu rất đau, cổ họng cũng rất rát, người vừa nóng vừa lạnh, sức lực toàn thân như bị rút cạn, một chút sức cũng không còn, không lâu sau liền mê man ngủ luôn trên bàn.

Tôn Duyệt bất đắc dĩ nhìn Hà An Nhiên, cô ấy biết Hà An Nhiên bướng bỉnh, vì thế chỉ có thể lấy một cái chăn trong tủ nhẹ nhàng đắp cho Hà An Nhiên.

Hà An Nhiên ngủ một giấc đến buổi chiều.

Cô dùng ánh mắt mơ màng nhìn Tôn Duyệt bên cạnh.

“Mấy giờ rồi?” Giọng cô có hơi khàn.

“Gần bốn giờ rồi.”

“Bốn giờ?” Hà An Nhiên không phản ứng lại, vậy mà cô lại ngủ đến gần bốn giờ, đã sắp tan tầm rồi.

“Sao cậu không gọi mình?”

Hà An Nhiên nhìn bức tranh mới vẽ được một nửa, cầm lấy bút vẽ một lần nữa, có vẻ như định thức đêm tăng ca.

“Ai bảo cậu ngủ say như vậy. Cậu không nghe thấy giọng của mình à, đã thành cái dạng gì rồi, muốn cậu đi bệnh viện thì cậu không đi, giờ cậu mau về nghỉ ngơi đi!” Tôn Duyệt ‘bộp’ một cái lấy bút vẽ trong tay cô đặt xuống, miệng liên tục nói một tràng.

Hà An Nhiên vốn đang muốn tiếp tục vẽ tranh, nghe thấy Tôn Duyệt nói vậy liền biết Tôn Duyệt đã tức giận.

“Mình... vẽ thêm một...”

“Vẽ! Vẽ gì chứ! Mau về nghỉ đi!” Tôn Duyệt chỉ hận không thể một chân là có thể đá cô về nhà.

Thấy Tôn Duyệt sắp bùng nổ, Hà An Nhiên yên lặng buông bút vẽ trong tay.

“Được, mình biết rồi, giờ mình về đây.”

Tôn Duyệt tức giận, cô không dám trêu vào.

Tôn Duyệt thấy cô nghe lời bắt đầu thu dọn đồ đạc, sắc mặt lập tức hòa hoãn lại, tốc độ thay đổi sắc mặt có thể so với... Hà Tụng Nghị?

“Về nhà phải nghỉ ngơi thật tốt biết không, ngày mai nếu chưa đỡ hơn thì phải đi bệnh viện đó.”

“Biết rồi.”

Sau khi xuống tầng, Hà An Nhiên cảm thấy đầu nhẹ chân nặng, đi đường như đạp lên bông mà đi, mềm đến nghiêng ngả. Cô dựa vào tường, mắt gần như không mở nổi.

Mới vừa đến cửa tiểu khu, cô nhận được điện thoại của Tống Trân.

“Alo?”

“Ừm, Trân.”

Đầu kia Tống Trân nhận thấy được giọng Hà An Nhiên là lạ: “An Nhiên, cậu làm sao vậy?”

Hà An Nhiên dùng tay đỡ trán: “Không có gì, cảm nhẹ thôi.”

“Sao mình lại cảm thấy không phải là cảm nhẹ, có phải nghiêm trọng lắm không?”

Tống Trân đứng dậy khỏi ghế, cô ấy cảm giác giọng Hà An Nhiên rất khàn, nói chuyện với cô cũng uể oải, ỉu xiu.

“Có phải ngày đó bị lạnh không?”

Hà An Nhiên hít mũi: “Chắc là thế.”

Thể chất của cô luôn không quá tốt, không chịu lạnh được cũng không chịu nóng được.

“Vậy giờ cậu có đang nghỉ ngơi không đấy, uống thuốc chưa?”

Thời gian cùng Tống Trân nói chuyện, Hà An Nhiên đã về đến nhà.

“Mình vừa về đến nhà, lát nữa sẽ uống thuốc.”

“Uống thuốc xong thì nghỉ ngơi đi. Nếu không đỡ hơn thì phải đến bệnh viện biết chưa?”

“Rồi.”

Hai người lại lại nhai một lát mới cúp điện thoại.

“An Nhiên bị cảm à?” Tề Nghiễm Ninh hỏi Tống Trân.

Tống Trân gật đầu, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Thể chất cậu ấy kém lắm.”

“Ai bị cảm?” Chu Duyên Xuyên vừa lúc đi tới, nghe thấy thế liền thuận miệng hỏi một câu.

“An Nhiên.”

Chu Duyên Xuyên nhìn cô ấy.

“Có nghiêm trọng không?”

“Nghe giọng cô ấy lúc nói chuyện với em thì hình như rất nghiêm trọng.”

...

Tùy tay đặt điện thoại trên sô pha, cô miễn cưỡng vực tinh thần dậy, đồ thức ăn cho chó giúp Yoyo, sau đó đi đến bàn ăn, chuẩn bị lấy chút nước ấm uống thuốc thì lại phát hiện không có nước ấm.

Cô dùng tay đỡ trán, sau đó xoay người đi đến sô pha. Cô nằm trên sô pha, lấy một cái gối ôm, moi một nhả mắt lại. Có thể là thật sự quá mệt mỏi, cô nằm ở trên sô pha, vô tri vô giác đã chìm vào giấc ngủ.

Cô cũng không biết mình ngủ bao lâu, cho đến cô bị tiếng đập cửa đánh thức.

Cô nhú mào, vật lộn bò dậy khỏi sô pha. Tối muộn thế này rồi, ai vậy nhỉ?

“Ai đấy?” Cô xiêu xiêu vẹo vẹo đi đến cửa, cách cửa hỏi.

“Anh.”

Chu Duyên Xuyên?

Hà An Nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc, người bên ngoài là Chu Duyên Xuyên?

“Chu Duyên Xuyên?”

“Là anh, mở cửa đi.”

“À.”

Hà An Nhiên mở cửa ra, người đứng trước cửa quả nhiên là Chu Duyên Xuyên. Anh mặc một chiếc áo phao đen dài, trên đầu đội mũ lông vũ của áo, bọc mình lại kín mít.

Cửa vừa mở ra, anh đã bước vào.

“Sao anh lại... đến?” Hà An Nhiên ngần ngừ hỏi.

Lúc này không phải anh đang ở đoàn làm phim sao, hay là giờ cô đang nằm mơ?

Chu Duyên Xuyên không trả lời cô mà trực tiếp vươn tay chạm vào trán cô. Hà An Nhiên lập tức cảm giác được sự lạnh lẽo trên trán.

“Sao lại nóng thế này, uống thuốc chưa?”

Cô lắc đầu.

“Đi bệnh viện?” Ngữ khí của Chu Duyên Xuyên không tốt.

“... Không muốn đi bệnh viện.” Hà An Nhiên ủy khuất nói.

Chu Duyên Xuyên thở dài một hơi, anh biết mà. Từ nhỏ cô đã không thích đi bệnh viện, mỗi lần cảm mạo phát sốt, cô tình nguyện nằm ở nhà khó chịu cũng không muốn đi bệnh viện, đôi khi anh thật sự cảm thấy mình không có nổi một biện pháp nào để bắt ép cô, cô luôn có thể khiến anh nhượng bộ.

“Anh biết rồi, em nằm trên sô pha nghỉ ngơi trước đi, anh nấu canh gừng coca [1] được không?”

[1] Một mẹo vặt trị cảm lạnh của Trung Quốc.

“Vâng.”

Hà An Nhiên nghe lời đi đến xô pha, nằm xuống đó.

Chu Duyên Xuyên đi vào phòng bếp, nhanh chóng lấy gừng ra, rửa sạch rồi cắt nát.

Trước kia lúc cô bị cảm, đều là anh nấu canh gừng Coca cho cô uống. Hà An Nhiên nằm trên xô pha, híp mắt nhìn Chu Duyên Xuyên trong phòng bếp, ngay cả áo khoác anh cũng chưa cởi ra.

Trong phòng bếp truyền đến tiếng giã gừng, mơ hồ còn có có mùi gừng bay ra.

Chờ Chu Duyên Xuyên bưng canh gừng ra thì Hà An Nhiên đã nằm trên xô pha ngủ lại. Anh nhẹ nhàng đặt canh gừng coca trên bàn trà, sau đó ngồi bên cạnh xô pha.

Trên trán cô ra không ít mồ hôi, tóc mái đã ẩm ướt, mềm mại dính vào trán cô. Cô ngủ rồi nhưng lại ngủ không quá an ổn, bởi vì trong lúc ngủ mơ, cô nhíu mày lại.

Anh nhìn Hà An Nhiên, vươn tay vuốt tóc mai đã ẩm ướt của cô lên, sau đó xoa đôi mày cô, nhẹ nhàng làm cho nó giãn ra.

Nghe Tống Trân nói cô bị sốt, cho nên khi kết thúc công việc, anh không về khách sạn nghỉ ngơi đã lỡ mãng lái xe suốt một tiếng để đến đây.

“An Nhiên, dậy uống chút canh gừng.” Anh nhẹ nhàng vỗ mặt cô.

Hà An Nhiên cau mày, một lát sau mới mở mắt.

“Uống canh gừng đã rồi ngủ tiếp.”

Chu Duyên Xuyên ngồi bên cạnh cô, vươn tay đỡ cô dậy, anh bưng canh gừng coca cho cô.

Đầu óc mê man khiến Hà An Nhiên cảm thấy rất không thoải mái, nhưng cô vẫn nỗ lực vực tinh thần dậy, nhận lấy cái bát trong tay Chu Duyên Xuyên, đưa đến bên miệng.

“Uống nhiều một chút, sắp hết rồi.”

“Khụ khụ...” Có thể là do uống quá nhanh, Hà An Nhiên bị sặc.

“Không sao chứ?”

Anh vươn tay vỗ lưng cô, giúp cô thuận khí.

“Không... Không có gì.”

Cô nhanh chóng uống xong một bát canh gừng coca, Chu Duyên Xuyên lấy chiếc bát không trên tay cô, đặt xuống bàn trà.

“Ngủ tiếp một lát đi.” Chu Duyên Xuyên giúp cô vuốt lại đầu tóc, sau đó để cô gối đầu lên đùi mình.

“Vâng.” Hà An Nhiên nghe lời nhắm mắt lại.

Anh lấy một tấm chăn mỏng trên sofa đắp cho cô, sau đó nhẹ nhàng vỗ vai cô. Anh vỗ vỗ, đôi mắt cũng không khỏi từ từ khép lại.

Tối hôm trước rạng sáng ba giờ anh mới kết thúc công việc, sau đó sáng hôm sau đã phải rời giường từ lúc sáu giờ để làm việc, từ sáu giờ sáng cho đến mười giờ tối mới kết thúc công việc. Sau khi công việc kết thúc, anh lại lái xe hơn một tiếng để đến đây.

“Chu... Duyên Xuyên.”

Ngay khi Chu Duyên Xuyên mê man sắp ngủ, anh đột nhiên nghe được Hà An Nhiên kêu tên mình. Anh mở to mắt, cúi đầu nhìn cô, lại phát hiện đôi mắt Hà An Nhiên vẫn đang nhắm.

Anh không khỏi mỉm cười, xem ra là cô đang nói mơ, nhưng anh vẫn ừ một tiếng.

“Chu Duyên Xuyên...” Cô nhẹ giọng mà nỉ non, sau đó còn nói một câu, nhưng anh không nghe rõ.

Vì thế, anh hơi cúi người đến gần cô.

“Vừa rồi em nói gì?” Anh nhỏ giọng hỏi cô.

“Vì... Vì sao anh lại tốt... với em như vậy...”

Chu Duyên Xuyên dịu dàng nhìn cô, sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Anh không dám hôn mạnh quá, bởi vì anh sợ đánh thức cô.

“Bởi vì... anh yêu em.” Chu Duyên Xuyên tiến đến bên tai cô, nhẹ giọng nói.

Bởi vì anh yêu em, cho nên anh chờ em.

Bởi vì anh yêu em, cho nên muốn đối tốt với em.

Hà An Nhiên, người con gái anh yêu tận xương tủy.

Ngay cả anh cũng không biết cô đã chiếm giữ cả trái tim mình từ khi nào, đến khi anh nhận ra thì tất cả đã muộn.

Cả đời này, anh đã định trước là thua trên tay cô.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Em Là Người Anh Thương

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Rạng sáng ba giờ Chu Duyên Xuyên đã rời khỏi nhà Hà An Nhiên. Lúc anh rời đi, Hà An Nhiên còn đang ngủ rất say, có thể là do đã uống canh gừng coca, anh sờ qua trán cô thì không còn nóng như trước nữa.

Rạng sáng hơn bốn giờ anh mới đến khách sạn, vừa đến khách sạn, anh đã nhìn thấy Triệu Miển đang sốt ruột chờ ở hành lang.

Triệu Miển thấy anh về thì nhanh chóng chạy tới: “Rốt cuộc cậu cũng về rồi, đã gần năm giờ rồi đấy. Hai ngày nay còn chưa được nghỉ ngơi đằng hoàng, một lát nữa là tổ hoá trang đến rồi.”

Hơn năm giờ Chu Duyên Xuyên phải rời giường hoá trang, sáu giờ phải đến phim trường quay phim, tiếp theo là quay cả một ngày.

“Không sao, em vào tắm chút là được.” Chu Duyên Xuyên mỉm cười an ủi.

Triệu Miển theo Chu Duyên Xuyên vào phòng.

“Đúng rồi, An Nhiên thế nào?”

Chu Duyên Xuyên vừa đi đến phòng tắm vừa trả lời anh ấy: “Đã uống canh gừng coca rồi, giờ đã khá hơn nhiều, có lẽ ngủ một giấc là không sao.”

“Duyên Xuyên, đến khi nào cậu mới có thể quý trọng bản thân mình như quý trọng An Nhiên?” Triệu Miển làm người đại diện của anh cũng không nhìn nổi nữa rồi.

“Cô ấy tốt thì em sẽ tốt.”

“Cậu... Quên đi...” Triệu Miển đã không còn gì để nói.

Chu Duyên Xuyên không còn bao nhiêu thời gian, anh vừa tắm rửa xong thì nhân viên tổ hóa trang được phân công đã đến.

“Cho tôi vài phút sấy tóc được không?” Anh mỉm cười nói với nhân viên công tác.

Anh lễ phép như vậy, nhân viên công tác đương nhiên là sẽ đáp ứng. Hơn nữa nếu anh không muốn trang điểm bây giờ thì bọn họ cũng không thể nào cưỡng ép anh.

Chu Duyên Xuyên sấy tóc xong mới chính thức bắt đầu hoá trang.

Hóa trang xong, mấy người họ thu dọn một chút rồi lái xe đến phim trường.

Anh vừa mới xuống xe, Tề Nghiễm Ninh đã đi đến.

“Lão Chu, tối qua đi đâu đó? Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi đi? Thế nào, em gái An Nhiên cảm động muốn chết rồi phải không?” Tề Nghiễm Ninh đến gần anh, vui vẻ nói.

Chu Duyên Xuyên liếc xéo anh ấy: “Cái gì mà cảm động với không cảm động, ngày hôm qua cô ấy sốt như vậy, sáng dậy cũng không biết có nhớ hôm qua mình đến hay không.”

Tề Nghiễm Ninh “chặc chặc” hai tiếng.

“Vậy thì đúng là đáng tiếc.”

Chu Duyên Xuyên cười vỗ bả vai anh ấy, sau đó nhanh chóng đi vào bên trong.

...

Buổi sáng, Hà An Nhiên ngủ một giấc cho đến khi tự nhiên tỉnh lại, sau khi thức dậy thì theo thói quen vươn tay cầm lấy đồng hồ báo thức xem.

Mười giờ!

Mỗi ngày tám rưỡi cô đi làm, mà giờ đã mười giờ!

Cô lập tức ngồi dậy khỏi giường, xốc chăn lên, ngay cả dép cũng chưa kịp mang đã vọt vào phòng vệ sinh, nhanh chóng rửa mặt.

Nghe được động tĩnh, Yoyo vốn đang nằm trên sofa mờ mịt nhìn chủ nhân.

Rửa mặt xong, Hà An Nhiên mở tủ lạnh lấy một lát bánh mì ngâm ngoài miệng, lúc nhìn cái bát trên bàn trà thì có chút khó hiểu.

Sao lại nhiều hơn một cái?

Nhưng mà cô cũng không kịp nghĩ nhiều thì đã vội vàng đổi giày, vừa mới mang được một chiếc liền thấy Yoyo đang mờ mịt nhìn mình.

Cô vỗ gáy, quên lấy đồ ăn cho Yoyo.

Cô lại cởi chiếc giày đã mang vào ra, đổ thức ăn cho chó vào khay của Yoyo.

“Yoyo, em tự... ăn sáng nha... chờ chị... buổi tối chị sẽ về.”

Lúc Hà An Nhiên chạy đến phòng làm việc thì đã gần mười một giờ.

Tôn Duyệt thấy cô thở hổn hển chạy tới, không khỏi nhíu mày: “Sao cậu lại đến đây?”

“Mình đi làm mà.” Hà An Nhiên đặt túi xách trên ghế.

“Không phải cậu ở nhà nghỉ ngơi sao?”

“Mình không sao, đỡ hơn nhiều rồi.”

Tôn Duyệt xem xét cô, thấy tinh thần cô thật sự đã tốt hơn so với ngày hôm qua, giọng cũng không quá khàn.

“Ngủ một giấc xong đúng là tốt hơn so với ngày hôm qua nhiều.”

Hà An Nhiên mỉm cười, sau đó lấy bản phác thảo trong ngăn kéo ra, bắt đầu nghiêm túc vẽ tranh.

Vẽ vẽ, bút vẽ từ từ lướt xuống dưới, có thể là vừa rồi lúc rời giường quá vội vàng, cô chưa kịp nghĩ nhiều nhưng giờ cẩn thận nghĩ lại thì có rất nhiều chỗ kì lạ. Cô nhớ đêm qua cô ngủ trên sofa, sao sáng nay lại tỉnh lại trên giường?

Hơn nữa cái bát trên bàn trà là thế nào? Hôm qua cô còn đầu nặng chân nhẹ, cả người không chút sức lực, sao giờ đã tốt hơn rồi?

Cô dùng tay chống đầu, nỗ lực nhớ lại chuyện tối qua. Một lát sau, ký ức tối hôm qua bắt đầu từ từ hiện lên, cô đột nhiên thẳng người.

Cô nhớ, đêm qua lúc cô ngủ mơ mơ màng màng... Chu Duyên Xuyên đến...

Cô nhớ hình như Chu Duyên Xuyên nấu canh gừng coca cho cô, cái bát không đặt trên bàn trà là cái bát anh dùng để múc canh gừng coca.

Đêm qua cô sốt không nhẹ, chắc là cô sẽ không nói gì không nên nói với anh đi?

“Chắc là không có, chắc mình sẽ không nói bậy đâu...” Hà An Nhiên đang lẩm bẩm như vậy, trong đầu đột nhiên hiện ra một câu nói.

“Bởi vì... anh yêu em.”

Anh yêu em...

Dường như câu nói này đã phóng đại vô hạn tuần hoàn trong đầu cô, cái miệng đang lẩm bẩm lập tức im bật.

“Vì... Vì sao... anh lại tốt với em như vậy...”

“Bởi vì... anh yêu em.”

Nhớ tới đoạn đối thoại hoàn chỉnh này, bút vẽ trong tay Hà An Nhiên “bộp” một cái rơi xuống bàn.

Cô nghĩ có lẽ là nghe nhầm đi, sao Chu Duyên Xuyên có thể nói với cô những lời như vậy được.

Không thể nào, không thể nào.

Hà An Nhiên lắc đầu thật mạnh.

Tôn Duyệt ngẩng đầu nhìn cô, thấy động tác kì lạ của cô thì hỏi: “Cậu sao thế?”

Hà An Nhiên dừng lại, mờ mịt nhìn cô ấy.

“Không... Không có gì.” Cô nhặt bút trên bàn lên, bắt đầu vẽ tiếp.

“Sao mình cảm thấy cậu có hơi thất thần nha.”

“Có sao?” Hà An Nhiên mỉm cười nhìn cô ấy.

Tôn Duyệt nghiêm túc gật đầu: “Nếu không thoải mái thì cứ nói, đừng có tự mình chống đỡ.”

“Ừ.”

...

Từ Diễm trở về đã hơn một tháng, anh vừa về thì đã có một đồng lớn công việc trong tay cần xử lý. Mấy ngày nay vẫn luôn bận rộn thu âm, thật vất vả mới xử lý xong toàn bộ, có thể thả lỏng một chút.

“Anh Thanh, em thu âm xong rồi, đi trước đây.” Từ Diễm nói với Triệu Thanh trong phòng thu âm.

“Cứ đi đi, mấy ngày nay vất vả rồi.” Triệu Thanh phất tay với anh.

Từ Diễm mặc áo khoác, sau đó đi ra bên ngoài.

Buổi chiều, Hà An Nhiên mới ra khỏi tòa nhà chưa được vài phút thì một chiếc xe màu trắng đã chạy đến, dừng trước mặt cô.

Cửa sổ xe hạ xuống, Từ Diễm cười sáng lạn.

“Lên xe đi.”

Hà An Nhiên mở cửa xe ngồi lên.

“Muốn ăn gì?” Từ Diễm vừa hỏi cô vừa khởi động xe.

Hà An Nhiên ngẫm nghĩ: “Lẩu thế nào, gần đây lạnh quá.”

“Được, em nói ăn gì thì ăn cái đó.”

Từ Diễm dừng xe trước một tiệm lẩu.

Vừa vào cửa, Hà An Nhiên liền cảm giác được luồng khí ấm áp, bên trong thật điều hòa.

Hai người lên tầng hai.

Từ Diễm cho rót cho cô một ly trà lúa mạch: “Gần đây thế nào?”

“Cũng vậy thôi, không tốt cũng không xấu.” Hà An Nhiên mỉm cười.

“Còn anh, cảm giác anh rất bận.”

“Ừ, lúc trước bạn thu âm cho một bộ kịch truyền thanh [1] lớn, cả ngày đều ở trong phòng thu âm.”

[1] Kịch truyền thanh (Broadcasting Play): là loại kịch phát trên radio, chủ yếu là do các MC hoặc diễn viên phối âm diễn. Còn gọi là kịch phát thanh, kịch âm hiệu, kịch thanh.

“Nhìn thu nhập có vẻ khả quan nha, kiếm được khá nhiều tiền đấy.” Hà An Nhiên làm vẻ mặt tham tiền.

Lúc đang nói chuyện, người phục vụ bưng đồ ăn lên.

Lúc này, nồi cũng đã nóng, nước cũng bắt đầu sôi. Hà An Nhiên nhanh nhẹn thả cá sống cắt lát, khoai tây, rong biển gì đó, toàn bộ đều đổ vào.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, thời gian trôi rất nhanh, hai người cũng đã ăn no.

Ăn cơm xong, Từ Diễm đưa Hà An Nhiên về nhà. Anh dừng xe dưới nhà cô.

“Em lên đây, anh cũng về sớm đi.” Hà An Nhiên vẫy tay với anh.

“Ừ, đi đi.”

“Tạm biệt.” Nói xong, cô xoay người đi vào bên trong.

“An Nhiên.” Từ Diễm đột nhiên gọi cô.

Hà An Nhiên xoay người lại.

“Sao thế?” Cô hỏi.

Từ Diễm nhìn cô, hình như là muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra, một lát sau, anh lắc đầu: “Không có gì, em lên đi.”

Hà An Nhiên khó hiểu nhìn anh.

“Đi đi, không có gì đâu.”

“Được rồi, em đi đây, ngủ ngon.”

“Ừ.” Từ Diễm gật đầu.

Từ Diễm nhìn bóng dáng Hà An Nhiên đi lên tầng, trong mắt là sự dè dặt không nói nên lời. Vừa rồi suýt chút nữa là anh đã thổ lộ với cô, nhưng lại cảm thấy giờ thời cơ còn chưa chín muồi nên mạnh mẽ nhịn xuống, bởi vì anh quá hiểu tính cách của Hà An Nhiên, nếu bây giờ anh thổ lộ, chắc chắn sẽ dọa cô chạy.

Anh sẽ ngồi dưới nhà cô một lúc lâu mới khởi động xe rời đi.

...

Hà An Nhiên mở cửa đi vào, thay giày xong liền chuẩn bị đi tắm rửa. Cô vừa buông điện thoại xuống thì cảm giác được điện thoại rung lên, là Chu Duyên Xuyên gửi tin nhắn.

‘Ăn cơm chưa?’

Hà An Nhiên nhanh chóng nhả lại một câu.

‘Ăn rồi.’

Mấy ngày nay Chu Duyên Xuyên không gọi điện thoại cho cô, ngay cả Tống Trân cũng không mấy khi liên hệ, cho dù có gọi thì cơ bản cũng chỉ trong vòng vài phút đã kết thúc.

Nghe Tống Trân nói, gần đây việc quay phim đã tiến vào giai đoạn kết thúc. Toàn bộ phim trường ai ai cũng bận rộn, mỗi ngày đều phải làm việc đến rạng sáng mới có thể kết thúc công việc. Đặc biệt là Chu Duyên Xuyên và Tề Nghiễm Ninh, hai người họ là hai diễn viên chính, suất diễn nhiều hơn so với các diễn viên khác, mỗi lần nghỉ ngơi thì chỉ có hơn mười phút, mệt đến mức vừa dính vào ghế là có thể chìm vào giấc ngủ.

Tin nhắn của cô vừa gửi thành công chưa đến vài giây, Chu Duyên Xuyên đã gọi đến.

“Alo?”

“Đỡ cảm chưa?” Giọng của anh dịu dàng từ tính.

“Đã sớm tốt rồi.”

“Vậy thì tốt.”

“Vâng.”

Hà An Nhiên đột nhiên rất muốn hỏi anh, những lời anh nói tối hôm đó có phải là thật không, nhưng khéo môi cô mấp máy, cuối cùng lại không nói được thành lời.

Đột nhiên bên kia điện thoại truyền đến tiếng gì đó, một lát sau, cô mới nghe được giọng Chu Duyên Xuyên, hình như đầu kia có người gọi anh, nói là sắp bắt đầu quay.

“Có phải là sắp bắt đầu quay không?” Cô hỏi.

“Ừ.”

“Vậy anh mau chuẩn bị đi.”

“Ừ.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Nói xong, cô đợi Chu Duyên Xuyên cúp điện thoại, nhưng đầu kia vẫn không cúp. Cô nhẹ nhàng thở một hơi, sau đó yên lặng cúp điện thoại.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Xảy Ra Chuyện

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Nửa tháng sau.

Hôm nay Hà An Nhiên ngủ rất sớm.

Sau đó cô bị tiếng chuông điện thoại mãnh liệt đánh thức, cô chậm rãi vươn tay ra khỏi chăn cầm lấy điện thoại, mơ mơ màng màng nhìn thoáng qua, giờ đã hơn mười giờ.

Màn hình hiển thị là chú Từ, cũng chính là bố của Từ Diễm.

Cô cảm thấy có hơi kì lạ, sao muộn thế này mà chú Từ lại gọi cho cô, nhưng cô cũng không dám chần chờ, nhấn nút nghe.

"Alo, chú Từ."

Đầu kia điện thoại im lặng không lên tiếng một lúc. Ngay khi Hà An Nhiên chuẩn bị mở miệng lần nữa, cô mới nghe được giọng của Từ Châu Niên: "An Nhiên, mẹ con xảy ra chuyện rồi."

Lúc đó nước mắt Hà An Nhiên liền rơi xuống, cô nhanh chóng xốc chăn lên.

"Chú Từ, có chuyện gì vậy, mẹ con làm sao thế?"

"Bà ấy ngã cầu thang, bị đập vào đầu, giờ còn đang ở trong phòng cấp cứu."

"Phòng cấp cứu..."

Đầu óc Hà An Nhiên lập tức trống rỗng, đôi môi vì sợ hãi mà trở nên trắng bệch, cô cảm giác máu trong cơ thể mình đình chỉ lưu động, cả người vô cùng lạnh lẽo. Trái tim cô như bị một bàn tay vô hình nắm chặt, đau đớn đến mức cô không thở nổi.

"Chú Từ, con biết rồi... Con lập tức chạy đến..."

Cô run rẩy cúp điện thoại, mặc đại một bộ quần áo rồi lấy hộ chiếu, sau đó chạy thẳng đến sân bay.

Hà An Nhiên ngồi máy bay hơn một tiếng mới đến Chiết Giang, sau đó bắt xe đến bệnh viện nhân dân Chiết Giang.

Từ Châu Niên không ngừng đi qua đi lại ngoài phòng cấp cứu, ngẩng đầu thì thấy Hà An Nhiên đang chạy đến đây.

"Chú Từ, mẹ con... mẹ con thế nào?" Hà An Nhiên cầm chặt cánh tay của Từ Châu Niên, giọng nói bắt đầu run rẩy.

Đôi mắt Từ Châu Niên ảm đạm: "Vẫn chưa ra, chú không biết rõ lắm."

Đôi tay Hà An Nhiên vô lực rũ xuống.

"An Nhiên, con đừng lo lắng quá, chắc sẽ không sao đâu." Trong mắt Từ Châu Niên có sự đau lòng, ông vỗ bả vai gầy yếu của Hà An Nhiên.

Đôi mắt Hà An Nhiên vô thần, trong miệng lặp đi lặp lại một câu, tự an ủi mình.

"Không sao... Chắc chắn sẽ không sao..."

...

Tiệc đóng máy của 《Cẩm Tú Sơn Hà》.

Hôm nay là ngày đóng máy của 《Cẩm Tú Sơn Hà》, hai tháng trời gắn liền với máy quay phim, đến hôm nay mới chính thức kết thúc.

"Hai tháng này tất cả mọi người đã vất vả rồi, Cố Kỳ Hành tôi tại nơi này kính mọi người một ly, cảm ơn mọi người hai tháng này đã khổ cực nỗ lực." Cố Kỳ Hành đứng dậy, giơ ly rượu trong tay, nói.

Đạo diễn đã lên tiếng, mọi người đương nhiên đều sôi nổi đứng dậy nâng ly.

"Cụng ly!"

Chu Duyên Xuyên nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu vang đỏ, trên mặt là sự bình tĩnh thản nhiên.

Sau khi nói mấy lời khách khí, mọi người đều ngồi xuống, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống.

"Duyên Xuyên, nào, tôi kính cậu một ly." Trương Mạc nâng ly, nói với Chu Duyên Xuyên.

Trương Mạc là phó đạo diễn của đoàn làm phim, đã hơn bốn mươi tuổi nhưng đôi khi thoát nhìn lại không đứng đắn lắm. Chu Duyên Xuyên nhìn về phía ông ấy, trên mặt mang theo nụ cười mỉm đúng mực.

"Sao lại vậy được, phải là tôi kính đạo diễn Trương một ly mới đúng." Chu Duyên Xuyên nâng ly rượu, chạm nhẹ vào ly rượu của Trương Mạc.

"Duyên Xuyên, hương vị tôm hùm đất xào cay không tồi đâu." Hà Tụng Nghị ngồi bên cạnh Chu Duyên Xuyên, nhẹ giọng nói với anh.

Chu Duyên Xuyên nhìn tôm hùm đất xào cay, anh nhớ An Nhiên rất thích ăn món này, cũng không biết đĩa này có giống mùi vị cô thích không.

"Phải không?"

"Không tin thì cậu thử xem." Vẻ mặt Hà Tụng Nghị đầy ý cười.

"Ừ." Chu Duyên Xuyên gấp một con tôm hùm, anh thông thả ung dung bóc vỏ nếm thử.

Ừm, là vị mà An Nhiên thích.

Trương Mạc có lẽ đã uống nhiều, đầu óc đã mơ màng, ông ta thấy Chu Duyên Xuyên và Hà Tụng Nghị đang nhỏ giọng nói chuyện thì tròn mắt không khỏi đảo vài vòng.

"Duyên Xuyên... Cậu và Tụng Nghị không phải là lần đầu đóng vai một đôi... Thế nào... Không định phát triển thành... một đôi trong hiện thực à?"

Trương Mạc vừa nói, bàn cơm lập tức trở nên yên ắng.

Động tác uống rượu của Cố Kỳ Hành khựng lại.

Tề Nghiễm Ninh cũng không khỏi hoảng hốt nhìn Trương Mạc, anh ấy thật sự không ngờ Trương Mạc sẽ hỏi như vậy. Ba người họ làm bạn bè nhiều năm, hình thức ở chung như bạn bè anh em vậy, thật sự không hề nghĩ đến việc Hà Tụng Nghị sẽ thích một trong hai người họ. Trương Mạc đã uống nhiều, ông ấy không phải paparazzi, hỏi chuyện bên lề này làm gì, người này vừa uống rượu liền không biết giữ miệng.

Mọi người đây người tuy không ai nói chuyện nhưng đều vểnh tai nghe ngóng, bọn họ vẫn rất muốn biết cuối cùng thì Chu Duyên Xuyên sẽ trả lời như thế nào. Dù sao thì Chu Duyên Xuyên ra mắt đã rất nhiều năm

nhưng chưa bao giờ trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng không có tai tiếng gì quấy thân, thực sự là một vũng nước trong ở giới giải trí. Mà một vũng nước trong như vậy, nhiều năm qua, bên cạnh chỉ có Hà Tụng Nghị là người khác phái duy nhất, đúng là không muốn người ta tò mò cũng khó.

Chu Duyên Xuyên mỉm cười, nói: "Phó đạo diễn Trương, ông đúng là thích nói đùa, nào có ai lại yêu đương với người nhà?"

Mọi người ở đây đều ngẩn người, bao gồm cả Hà Tụng Nghị.

"Giống như mọi người biết vậy. Tôi, Nghiêm Ninh, Tụng Nghị, chúng tôi là bạn đại học, quen nhau nhiều năm, thời gian càng dài, tình cảm cũng càng ngày càng tốt, giống như người nhà vậy. Lúc ở bên nhau thì mọi người đều thả lỏng, cho nên cũng không nghĩ nhiều như vậy."

Mọi người ở đây không ai ngốc, đương nhiên là hiểu ý của Chu Duyên Xuyên, lời này vừa cho Hà Tụng Nghị mặt mũi, vừa uyển chuyển nói với mọi người anh và Hà Tụng Nghị chỉ có quan hệ bạn bè, không giống mọi người tưởng tượng.

"Aiz, lão Trương, ông nhìn ông kia, không uống rượu được thì đừng uống nhiều như vậy. Nói chuyện đúng là không lựa lời, ông xem ông vừa nói gì kia." Lúc này nhà làm phim đứng ra hoà giải.

Đã có người đứng ra hoà giải, mọi người cũng là người thông minh, đương nhiên cũng thuận thế đi xuống, lãng sang đề tài khác, việc này cứ như vậy đi qua.

Hà Tụng Nghị nhìn Chu Duyên Xuyên, khóe môi không dấu nổi một nụ cười khổ, cô rũ mi mắt, đôi mắt ảm đạm nhìn cái ly trước mặt, bàn tay cầm đôi đũa cũng run rẩy.

Người nhà...

Thì ra trong lòng Chu Duyên Xuyên, vị trí của cô chỉ có như thế. Chu Duyên Xuyên xem cô là người nhà, giờ cũng không biết rốt cuộc nên mang tâm tình gì.

Cô nên vui vẻ hay là đau lòng đây?

Lúc tất cả mọi người bắt đầu thảo luận đề tài mới, có một người lại im lặng chú ý Hà Tụng Nghị.

Người đó là Bùi Nhạc.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ vô cùng mãnh liệt. Từ lần nhìn thấy Hà Tụng Nghị ném bánh trôi vào thùng rác, cô đã biết Hà Tụng Nghị thích Chu Duyên Xuyên.

Bùi Nhạc đột nhiên cảm thấy Hà Tụng Nghị đáng thương, loại yêu mà không thể có được này đương nhiên cô cũng hiểu, nhưng cô tốt hơn cô ta ở chỗ ít nhất thì cô đã nói lời yêu. Không giống Hà Tụng Nghị, chỉ có thể giấu trong lòng, qua chuyện hôm nay, chắc là vĩnh viễn cũng không thể nói ra được nữa.

Cô cảm thấy Hà Tụng Nghị đáng thương, nhưng cô sẽ không đồng tình với cô ta, bởi vì Hà Tụng Nghị cũng không phải loại người cần sự đồng tình của người khác.

Cô nhớ ngày đó ở phim trường, cô vô tình nghe được đoạn đối thoại giữa Hà Tụng Nghị và Hà An Nhiên, hai người đó nói đến chuyện bảy năm trước, cô liền nhận thấy giữa Hà Tụng Nghị và Hà An Nhiên chắc chắn có một bí mật không thể cho ai biết. Tuy không biết là bí mật gì, nhưng cô có thể khẳng định, chuyện này tuyệt đối là một bí mật mang tính bùng nổ.

Bùi Nhạc lại im lặng nhìn Chu Duyên Xuyên, thấy Chu Duyên Xuyên thong dong nhìn ly rượu vang đỏ trong tay, anh đang nhẹ nhàng lắc ly rượu vang, động tác tao nhã không nói nên lời.

Cô không thể không thừa nhận, Chu Duyên Xuyên là một người đàn ông rất có mị lực, hồn nhiên thiên thành [1], tao nhã thanh cao.

[1] Hồn nhiên thiên thành: tự nhiên mà có

Thảo nào người cao cao tại thượng như Hà Tụng Nghị sẽ khẳng khẳng một mực yêu anh ta như vậy, nhưng cho dù cô ta yêu khẳng khẳng một mực thì thế nào? Một người đàn ông trong lòng có một người phụ nữ khác, cho dù yêu khẳng khẳng một mực cũng chưa chắc có thể cảm hóa anh ta được.

Nhiều năm trôi qua, cô đã sớm thấy rõ ràng. Cô thích Từ Diễm, khẳng khẳng một mực thích anh, bởi vì thích anh, cho nên mặt mũi gì đó toàn bộ cô đều vứt bỏ, cô theo đuổi anh bốn năm, nhưng kết quả thì thế nào, chỉ đổi được một câu nói.

"Tôi thích người khác rồi, cho nên đừng thích tôi nữa".

Bùi Nhạc đương nhiên biết người anh thích là ai.

Tuy rằng đã lâu như vậy rồi, nhưng chỉ cần nhớ đến những lời này, trái tim cô vẫn sẽ mơ hồ đau đớn.

...

Rốt cuộc thì Chu Duyên Xuyên vẫn buông ly rượu trong tay, anh nhìn đám người quây quần xung quanh, đẩy ghế ra.

"Sao thế?" Tề Nghiễm Ninh chú ý đến động tác của anh, thấy vậy liền hỏi.

"Không có gì, đi vệ sinh thôi." Nói xong, anh chào hỏi với một ít người đang còn tỉnh táo bên cạnh rồi đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa, anh đi theo hướng nhà vệ sinh, tuy anh nói như vậy nhưng mục đích của anh không phải là đi vệ sinh, anh chỉ muốn ra gọi điện thoại cho Hà An Nhiên mà thôi.

Chu Duyên Xuyên đi đến phía cuối hành lang, lấy điện thoại trong túi ra, ấn nhẹ phím tắt số một, điện thoại liền bắt đầu thực hiện cuộc gọi.

Anh tựa vào cửa sổ, đưa điện thoại đến gần tai. Nhưng đầu kia rất lâu vẫn chưa nhận máy, Chu Duyên Xuyên không khỏi đưa điện thoại ra xa lỗ tai.

Anh nhìn đồng hồ, giờ đã gần mười hai giờ. Thời gian này chắc là An Nhiên đã ngủ rồi, nếu cô ngủ vậy anh không quấy rầy cô nữa. Nghĩ như vậy, anh chỉ có thể yên lặng mà cúp điện thoại, anh còn nghĩ hôm nay có thể nghe giọng của cô, giờ xem ra không còn cách nào.

Anh cho điện thoại vào túi, xoay người chuẩn bị trở về, nhưng anh còn chưa đi được vài bước, điện thoại trong túi liền rung lên, vậy mà màn hình lại hiển thị An Nhiên.

"Alo, An Nhiên."

Đầu bên kia rất yên ắng, không một tiếng động.

"An Nhiên, anh đánh thức em à?" Chu Duyên Xuyên thử hỏi cô, nhưng đầu bên kia vẫn im lặng như cũ.

Chu Duyên Xuyên mơ hồ cảm thấy có gì đó kì lạ, khẩu khí cũng bắt đầu nghiêm túc: "Hà An Nhiên, em đang ở đâu?"

Đầu kia truyền đến tiếng Hà An Nhiên nhẹ nhàng "ừm" một tiếng.

Hà An Nhiên không dám nói lời nào, bởi vì cô sợ sẽ không kiềm chế nổi cảm xúc của mình.

Nghe thấy Hà An Nhiên ừm một tiếng, đôi mắt Chu Duyên Xuyên bỗng nhiên trầm xuống.

"Hà An Nhiên, em khóc."

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Đối Thủ Mạnh

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lúc Chu Duyên Xuyên chạy đến Chiết Giang đã là rạng sáng hơn một giờ.

Hai người cách nhau một khoảng cách rất dài. Chu Duyên Xuyên nhìn thấy Hà An Nhiên ngồi trong hành lang nhỏ yên tĩnh tối tăm của bệnh viện, đôi tay đặt trên đầu gối, hai tay nắm chặt với nhau, những nơi bị nắm đã trắng bệch, cả người cô không kiềm chế được mà run rẩy, không biết là lạnh hay là sợ.

Anh không dám nghĩ nhiều, nhanh chóng đi qua chỗ cô.

“An Nhiên.” Chu Duyên Xuyên ngồi xổm trước mặt Hà An Nhiên, đưa tay cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô.

Đôi mắt rời rạc của Hà An Nhiên lúc này mới có tiêu cự.

“Chu Duyên Xuyên...” Hà An Nhiên nhìn anh, nước mắt đã kìm nén rất lâu chợt rơi xuống.

Chu Duyên Xuyên không giấu được sự đau lòng, anh vươn tay ôm chặt Hà An Nhiên vào lòng.

“Ừ.” Cánh tay rắn chắc của anh ôm chặt cô, anh cảm nhận rất rõ ràng cơ thể cô đang run rẩy.

Hà An Nhiên tựa đầu vào ngực anh, không hề nói gì, như người chết đuối vớ được một khúc gỗ nổi cứu mạng. Cô vùi đầu vào ngực anh, tay nắm chặt áo anh.

“Đừng sợ, có anh ở đây.”

Sau khi cúp điện thoại, ngay cả chào tạm biệt anh cũng không kịp nói, chỉ gửi một tin nhắn cho Triệu Miển rồi chạy đến đây. Thời gian ngồi trên máy bay, anh cũng không biết mình đã vượt qua như thế nào, trong lòng phải chịu bao nhiêu dày vò. Chỉ cần nghĩ đến tiếng khóc bị đè nén trong điện thoại của cô, trái tim anh như bị ai dày xéo, đau đớn khiến anh không chịu đựng nổi.

Thường Tâm Như nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện, lại nhìn thấy Hà An Nhiên yếu ớt chôn mặt vào ngực anh ta thì vô cùng khiếp sợ, nhưng khiếp sợ xong thì trong lòng cũng hiểu ra. Trong suy nghĩ của bà, cô bé An Nhiên này luôn bình thản, lễ độ, chưa bao giờ chủ động tiếp cận ai, đối với người nào cũng một phần quen, chín phần xa cách. Ngay cả con trai nhà mình ở bên cạnh cô bé rất nhiều năm nhưng bà cũng chưa từng thấy hai đứa nó có hành động thân mật nào.

Tục ngữ nói, hiểu con không ai bằng mẹ, tâm tư của thằng nhóc nhà bà người khác nhìn không ra, bà làm mẹ còn không nhìn thấy sao? Vốn bà còn cho rằng thằng nhóc nhà bà và An Nhiên nhất định sẽ thành đôi, nhưng hôm nay thoát nhìn... không dễ nha.

Người đàn ông trước mặt phong độ hiên ngang, tướng mạo không tầm thường, quanh thân tản ra mị lực của người đàn ông trưởng thành, thoát nhìn thận trọng lại có thể gánh vác tất cả.

Lúc anh ta nhìn An Nhiên, trong mắt là sự thương tiếc cùng yêu thương, thời gian này mà có thể chạy tới đủ để chứng minh tầm quan trọng

của An Nhiên trong lòng anh ta, còn thái độ của An Nhiên đối với anh ta, chuyện này càng không cần phải nói.

Xem ra lần này thằng nhóc nhà bà đã gặp một đối thủ mạnh.

...

Mấy người họ không biết đã đợi ngoài cửa bao lâu, cho đến khi nghe được tiếng đèn đỏ “phụt” tắt ở cửa phòng cấp cứu.

Hà An Nhiên gần như là theo phản xạ có điều kiện ngẩng đầu ra khỏi ngực Chu Duyên Xuyên, thấy bác sĩ đi ra thì nhanh chóng chạy đến.

“Bác sĩ, mẹ tôi thế nào?”

Bác sĩ kéo khẩu trang trên mặt xuống, nói lời an ủi: “Không cần quá lo lắng, đã ổn định rồi, một lát nữa sẽ chuyển sang phòng bệnh bình thường, nhưng đừng quấy rầy người bệnh, bây giờ cả cơ thể và thần kinh của người bệnh đều rất suy yếu, cần phải để bà ấy nghỉ ngơi đã.”

“Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn.” Nghe thấy những lời bác sĩ nói, nước mắt của Hà An Nhiên rất vất vả mới ngừng lại lần nữa rơi xuống.

Trái tim lơ lửng giữa không trung mấy tiếng giờ mới buông xuống, đến bây giờ cô mới thực sự cảm thấy trái tim này thuộc về mình.

Bác sĩ vừa rời đi, Thẩm Bội Tuệ liền được nhân viên y tế từ đẩy ra khỏi phòng cấp cứu. Trên đầu bà quấn băng màu trắng, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, bà vẫn còn chưa tỉnh, đang ngủ say.

Sau khi chuyển tới phòng bệnh bình thường, Hà An Nhiên canh giữ bên cạnh Thẩm Bội Tuệ, một tắc cũng không rời. Trên thế giới này, chỉ sợ không một ai biết vừa rồi cô đã sợ đến mức nào, sợ đến mức toàn bộ lực

đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt. Cô không dám tưởng tượng nếu Thẩm Bội Tuệ có chuyện gì không hay xảy ra, cô sẽ thế nào.

Hà An Nhiên trông coi Thẩm Bội Tuệ, Chu Duyên Xuyên lại trông coi Hà An Nhiên.

Thường Tâm Như cầm một bình nước nóng về.

“An Nhiên, giờ cũng không còn sớm nữa, hôm nay con cứ về trước đi.” Thường Tâm Như vỗ vai Hà An Nhiên.

Chắc là giờ cô cũng không biết trông mình tiêu tụy như thế nào, thoát nhìn còn tiêu tụy hơn so với Thẩm Bội Tuệ đang nằm trên giường bệnh.

“Cô Thường...”

“Đừng nói cái gì mà không mệt với cô, không buồn ngủ các thứ, con lấy gương xem con bây giờ đi, đã tiêu tụy thành cái dạng gì rồi.” Thường Tâm Như trực tiếp chen ngang lời cô.

“Cô Thường, con muốn ở đây với...”

“Giờ bà ấy còn chưa tỉnh, con ở đây cũng không có ích gì, ở đây có cô là được rồi. Hơn nữa con không mệt không buồn ngủ, vậy cậu ấy thì sao?” Thường Tâm Như chỉ Chu Duyên Xuyên đang ngồi bên cạnh.

Vừa rồi không nhìn kỹ, giờ vừa thấy, bà cảm thấy người đàn ông này rất quen mắt, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.

Hà An Nhiên nhìn Chu Duyên Xuyên, viền mắt Chu Duyên Xuyên đã thâm đen, cô nhớ gần đây công việc đóng phim của anh rất bận rộn, muốn cự tuyệt cũng nói không nên lời.

Lúc này Chu Duyên Xuyên cũng đứng dậy khỏi ghế, anh đi đến bên cạnh Hà An Nhiên.

“An Nhiên, thật ra anh cũng không sao, nhưng em nghĩ lại đi, nếu sáng mai cô Thẩm tỉnh lại thấy em tiêu tụy như vậy sẽ rất đau lòng, em muốn cô khó chịu trong lòng sao?”

Hà An Nhiên đương nhiên là không muốn.

Vì thế, dưới sự khuyên bảo của Thường Tâm Như và Chu Duyên Xuyên, cuối cùng cô và Chu Duyên Xuyên vẫn đi về trước.

...

Hà An Nhiên mang Chu Duyên Xuyên về nhà, lúc hai người họ về đến nhà thì đã khoảng ba giờ sáng.

Chu Duyên Xuyên nhìn gương mặt tiêu tụy của Hà An Nhiên, anh vươn tay xoa đầu cô.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, đi tắm rửa đi.”

Hà An Nhiên không muốn để Chu Duyên Xuyên lo lắng cho mình, vốn hơn nửa đêm khiến anh phải chạy từ Bắc Kinh đến Chiết Giang, trong lòng cô cũng đã rất áy náy.

“Vâng.”

Hà An Nhiên cầm quần áo, đang chuẩn bị vào phòng tắm tắm rửa thì lại nghe Chu Duyên Xuyên hỏi.

“Có bộ đồ nào anh có thể mặc không?”

Hà An Nhiên xoay người lại, nhà cô chỉ có cô và Thẩm Bội Tuệ, đều là phụ nữ, sao có đồ của đàn ông được, vì thế cô lắc đầu.

Chu Duyên Xuyên nhú mày.

Một lát sau, Hà An Nhiên đột nhiên nghĩ ra.

“Dưới tầng có một siêu thị gia đình, mở cửa hai mươi tư giờ.”

“Ừ, anh biết rồi, em đi tắm đi.”

“Vâng.”

Hà An Nhiên vừa vào phòng tắm chưa được vài phút thì đã nghe thấy tiếng cửa mở ra rồi đóng lại, chắc là Chu Duyên Xuyên ra ngoài mua đồ.

Tắm rửa xong, Hà An Nhiên cũng không dám lè mề, thay quần áo xong liền đi ra.

Cô ra ngoài thì cửa cũng mở ra.

Chu Duyên Xuyên đi vào, trong tay anh xách theo một bọc nilon, chắc là quần áo mà anh mua.

“Em xong rồi, anh tắm đi.”

“Ừ, em ngủ trước đi.”

Hà An Nhiên nằm trên giường, giờ cô đã không còn khủng hoảng như vừa nãy, đã xác nhận Thẩm Bội Tuệ không có gì nguy hiểm, cô đương nhiên cũng buông lỏng. Nhưng một lát sau, cô đột nhiên ngồi dậy khỏi giường, bắt đầu ý thức được một vấn đề khác.

Lát nữa Chu Duyên Xuyên ngủ đâu?

Bởi vì Thẩm Bội Tuệ thường ở bên ngoài, rất ít khi trở về nên phòng của bà căn bản không trải giường chiếu, lúc bà về nếu không có Hà An Nhiên, bà sẽ ngủ ở phòng Hà An Nhiên, nếu Hà An Nhiên ở nhà, vậy hai người ngủ chung.

Nếu không thì nhân lúc anh tắm rửa, cô đi dọn giường Thẩm Bội Tuệ?

Nghĩ như vậy, cô chuẩn bị xốc chăn lên đi trải giường thì nghe thấy tiếng “răng rắc” khi tay nắm cửa bị vặn.

Cô lập tức lùi về trong chăn theo phản xạ có điều kiện, bọc mình lại kín mít.

Chu Duyên Xuyên mặc áo ngủ màu xám, tóc đang còn hơi ướt. Anh đi tới ngồi bên mép giường, cô cảm giác được giường nhẹ nhàng lún xuống.

“Anh... Anh muốn ngủ đây à?” Cô nhìn anh, nhỏ giọng hỏi.

Chu Duyên Xuyên vừa lau tóc vừa trả lời cô: “Chứ sao nữa?”

“Em... Em đi dọn giường...”

Hà An Nhiên đột nhiên im bật, bởi vì Chu Duyên Xuyên đã xốc chăn lên chui vào, giường bên kia lập tức lún xuống.

“Cần gì phải phiền như vậy, không phải ở đây có giường sao?” Chu Duyên Xuyên đặt khăn sang một bên, sau đó nằm xuống.

Hà An Nhiên nằm bên cạnh, cả cơ thể cứng đờ, cô không dám nhúc nhích, vốn còn hơi buồn ngủ, giờ đã tan thành mây khói.

Chu Duyên Xuyên nhìn Hà An Nhiên đang nằm thẳng tắp, đôi mắt to trong veo của cô ngơ ngác nhìn anh, rõ ràng là đang chơi đùa với lửa.

Hô hấp của anh càng ngày càng nặng nề, ánh mắt nhìn cô cũng càng ngày càng nóng bỏng, ngay khi sắp không thể khắc chế được chính mình, anh đột nhiên vươn tay tắt đèn bàn trên tủ đầu giường đi, cả căn phòng lập tức tối om.

Hà An Nhiên lại càng hoảng sợ, thân thể hơi cử động, nhất thời chưa thích ứng được với bóng tối bất thành hình.

“An Nhiên?”

Trong bóng đêm, Hà An Nhiên nghe thấy Chu Duyên Xuyên kêu mình, thần kinh nào không khỏi tê rần, cô vô cùng luống cuống.

“... Sao thế?” Cô nhỏ giọng đáp lại anh.

“Ngủ ngon.”

“Vâng... Ngủ ngon.”

Nói xong, Chu Duyên Xuyên cũng không đáp lời, phòng ngủ trở nên yên tĩnh, Hà An Nhiên không biết mình đã duy trì động tác này bao lâu, cho đến khi cả người đã tê rần, cô mới cẩn thận trở người.

Nhưng cô vừa mới xoay người liền cảm giác được động tĩnh phía sau, trong nháy mắt, trái tim cô như lọt vào một cái động không đáy, cô còn chưa xoay người hết thì đã bị người phía sau ôm lấy, kéo vào lòng.

Cánh tay mạnh mẽ của người đó quấn lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, sau lưng cô là lồng ngực rắn chắc ấm áp của anh.

Hô hấp Hà An Nhiên bắt đầu trở nên dồn dập, cô cứng đờ nằm trong ngực anh, không dám lộn xộn một chút nào, bởi vì cô vừa tắm xong, cho nên trực tiếp mặc áo ngủ, không mặc bra!!

“Em sợ à?” Chu Duyên Xuyên đến bên tai cô, nhẹ nhàng hỏi.

Hà An Nhiên cảm thấy lỗ tai mình tê dại, cô muốn duỗi tay sờ, nhưng lại bị một tay khác nhanh hơn, lớn hơn, hơn nữa là mãnh mẽ nắm chặt.

“Không... Không có.”

Chu Duyên Xuyên đến gần cô hơn chút nữa, môi chạm nhẹ vào vành tai cô: “Phải không?”

Giọng anh khàn khàn như đã thú đê nén đã lâu. Điều này khiến Hà An Nhiên cảm thấy kinh hãi, cô đột nhiên xoay người, sau đó vươn tay muốn đẩy anh.

Nhưng tay cô vừa chạm tới ngực anh thì đã bị nắm lấy, kéo về phía anh, cô bị anh ôm vào lòng, sau lưng bị anh dùng một bàn tay khống chế.

Cô còn chưa phản ứng lại, gáy đã bị đẩy về phía trước, một nụ hôn mãnh mẽ cuồng nhiệt ập đến.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Thâm Bội Tuệ Tĩnh

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Đôi môi Chu Duyên Xuyên nóng bỏng, mà cô thì lại lạnh lẽo, hai người tựa như băng và lửa dung hòa với nhau. Bàn tay hơi lạnh của anh đặt dưới lưng cô, không biết đã xóc áo ngủ cô lên chui vào từ khi nào. Bàn tay chạm đến làn da tinh tế mịn màng, khiến anh yêu thích không muốn buông tay, muốn ngừng cũng không được.

Anh hôn bất ngờ, từ mạnh mẽ dần trở thành triền miên, anh dịu dàng chạm vào cô, từng chút từng chút đè ép gặm cắn.

Nụ hôn của anh càng ngày càng dịu dàng, sự giãy giụa của Hà An Nhiên cũng càng ngày càng yếu, thậm chí vô tình hay cố ý mà bắt đầu đáp lại anh, đầu lưỡi vẫn luôn ở phía sau nay lại nhẹ nhàng chạm vào môi anh.

Cả người Chu Duyên Xuyên chấn động, trong mắt như sắp phát ra lửa.

Cô thấy được biến hóa trên cơ thể anh, hô hấp cũng càng ngày càng nặng nề, bàn tay trên lưng cô bắt đầu chuyển động lên xuống.

Ngay khi Hà An Nhiên cảm thấy đã sắp không thể vận hồi, Chu Duyên Xuyên lại rời khỏi môi cô, thậm chí bàn tay trong áo ngủ của cô cũng rút ra.

Cô muốn ngẩng đầu nhìn anh, nhưng còn chưa kịp ngẩng đầu thì đã bị anh dùng sức ôm vào lòng, tai cô dán vào vòm ngực rắn chắc ấm áp, nghe thấy trái tim anh đập từng tiếng vang dội.

“Ngủ đi.”

Giọng anh mang theo sự đè nén rất rõ ràng, trầm trầm khàn khàn.

“Hôm nay... Cảm ơn anh...” Cô nhỏ giọng nói.

Chu Duyên Xuyên đặt tay lên đầu cô, yêu chiều vuốt tóc cho cô.

“Vĩnh viễn đừng nói cảm ơn với anh. Em biết mà, thứ anh cần không phải là lời cảm ơn của em.”

Hà An Nhiên vùi vào ngực anh, không dám lộn xộn nữa. Dựa vào lòng anh, cô có cảm giác vô cùng kiên định, khiến cô cảm thấy rất an tâm, không cần phải nghĩ gì, cũng không cần lo lắng sợ hãi.

Chu Duyên Xuyên đợi một lát cũng không nghe thấy người trong ngực trả lời, lại nghe tiếng hít thở rất nhỏ của cô.

Ngủ rồi.

Trong bóng đêm, anh không khỏi bật cười, anh yên lặng ôm cô chặt hơn, để cô càng thêm gần sát vào mình, cô gái anh nhớ thương nhiều năm giờ đang nằm trong ngực mình, trong lòng anh không khỏi sinh ra cảm giác thỏa mãn.

...

Sáng hôm sau, Hà An Nhiên tỉnh lại rất sớm, nhưng cô lại không ngờ Chu Duyên Xuyên còn dậy sớm hơn cả cô.

Lúc cô tỉnh lại, bên cạnh đã không có bóng dáng anh.

Cô xốc chân xuống giường, vừa ra khỏi phòng ngủ thì đã nhìn thấy Chu Duyên Xuyên đứng trong phòng bếp, anh đưa lưng về phía cô, đang nấu cháo.

Nghe được tiếng động, anh xoay người lại.

“Chào buổi sáng.” Vẻ mặt anh đầy ý cười nhìn cô.

“...Chào buổi sáng”.

“Kem đánh răng anh đã nặn cho em rồi, ở trong phòng vệ sinh, đi rửa mặt rồi ra ăn sáng.”

“Vâng.” Hà An Nhiên bị nụ cười của anh làm chói mắt, cô cuống quýt xoay người chạy đến phòng vệ sinh.

Nhìn bóng dáng đang chạy trốn của cô, Chu Duyên Xuyên bật cười, anh xoay người, tiếp tục để ý cháo trắng trong nồi.

Hà An Nhiên rửa mặt xong, Chu Duyên Xuyên cũng đã bưng cháo lên bàn. Cháo trắng đơn giản ăn với dưa muối cùng một quả trứng gà luộc.

Hai người ngồi trên bàn cơm, Hà An Nhiên yên lặng dùng thìa ăn cháo, Chu Duyên Xuyên thì bóc vỏ trứng gà.

Sao tay người đàn ông này có thể đẹp như vậy, sạch sẽ thon dài, khớp xương rõ ràng...

Lúc cô đang suy nghĩ miên man, một quả trứng gà đã bóc đột nhiên xuất hiện trong bát cô.

“Anh để cháo trong bình giữ ấm rồi, ăn xong chúng ta đi bệnh viện xem cô Thẩm.”

“Vâng.”

Ăn xong, hai người thu dọn đơn giản rồi cùng nhau đến bệnh viện.

Lúc hai người họ đến bệnh viện, Thẩm Bội Tuệ vẫn chưa tỉnh, Thường Tâm Như vẫn đang ở đó trông chừng.

“Cô Thường, chào buổi sáng.”

Thường Tâm Như gật đầu, cười với cô.

“Cô Thường, chúng con có mang theo đồ ăn sáng.” Hà An Nhiên đặt bình giữ ấm lên bàn.

“Không cần đâu, cô ăn rồi.”

Hà An Nhiên nhìn viên mắt thâm quầng của Thường Tâm Như, đau lòng nói: “Cô Thường, đêm qua thật sự rất cảm ơn cô.”

“Nhiều năm vậy rồi, con còn khách sáo với cô làm gì?” Thường Tâm Như vỗ mu bàn tay cô.

“Cô Thường, tối hôm qua cô chưa được nghỉ ngơi, giờ cô mau về nghỉ ngơi đi, nơi này đã có chúng con rồi.”

Thường Tâm Như dùng tay xoa ấn đường, bà đã không ngủ suốt một đêm rồi, quả thật cơ thể không chịu nổi.

“Được rồi, vậy cô về trước, có chuyện gì thì cứ tìm cô.”

“Vâng ạ.”

Thường Tâm Như về nhà thì không lâu sau Thẩm Bội Tuệ tỉnh lại, bà vừa mở mắt đã thấy Hà An Nhiên đang ngồi cạnh mình.

“An Nhiên...” Giọng của bà rất suy yếu.

“Mẹ, mẹ tỉnh rồi.” Hà An Nhiên đứng lên, tay nắm chặt tay bà, trong mắt dâng lên một màn sương.

Thẩm Bội Tuệ thấy Hà An Nhiên sắp khóc thì nói: “Không phải mẹ không sao rồi à, con khóc gì chứ?”

Nói xong, bà mới chú ý đến trong phòng bệnh còn có một người khác.

“Cô Thẩm.”

Bà nhìn người đàn ông đứng bên giường bệnh, một cảm giác quen thuộc kì lạ đột nhiên sinh ra, gương mặt này, dáng người này, nhìn thế nào cũng giống...

Duyên Xuyên...

“Duyên Xuyên?” Bà ngờ vực hỏi anh.

“Cô Thẩm, là con, con là Duyên Xuyên.” Chu Duyên Xuyên cười nói.

Thẩm Bội Tuệ ngơ ngậy muốn ngồi dậy, Chu Duyên Xuyên nhanh chóng duỗi tay nâng đầu giường lên, sau đó lấy gối cho bà dựa.

Thẩm Bội Tuệ cầm tay Chu Duyên Xuyên, kích động không nói nên lời, bà không ngờ nhiều năm sau vẫn có thể gặp lại anh.

“Duyên Xuyên, đúng là con rồi, mấy năm không gặp, con sống có tốt không?”

“Vâng, cô Thẩm, con sống rất tốt.”

“Vậy... mẹ con thì sao?” Thẩm Bội Tuệ ngập ngừng.

“Bà ấy cũng rất tốt, chỉ là rất nhớ cô.”

Hốc mắt Thăm Bội Tuệ đỏ lên, đời này người bà có lỗi nhất là bà ấy. Từ nhỏ bà và bà ấy đã như hình với bóng, tổng cộng bà đã vứt bỏ bà ấy ba lần, lần đầu tiên là bảy năm, lần thứ hai là mười lăm năm, lần thứ ba lại là bảy năm, vốn bà còn cho rằng bà ấy rất hận bà. Chỉ là không ngờ, bà vô tình vô nghĩa với bà ấy như thế, lúc trước khẳng khẳng rời đi, thậm chí nhiều năm vậy rồi mà một chút tin tức cũng không cho bà ấy biết, trong lòng bà ấy vẫn nghĩ đến, nhớ đến bà.

“Cô có lỗi với bà ấy.” Bả vai gầy yếu của Thăm Bội Tuệ run rẩy.

“Cô Thăm, cô đừng như vậy.” Chu Duyên Xuyên an ủi bà.

Thăm Bội Tuệ lắc đầu, bà đã từng đáp ứng với bà ấy sau này sẽ không bao giờ rời đi nữa, nhưng thật sự cho đến lúc này, những gì bà đáp ứng với bà ấy chỉ là những lời nói suông.

...

Hà An Nhiên ngồi trên sofa trong phòng bệnh, mặt vô biểu tình nhìn hai người đang hoà thuận vui vẻ bên kia.

Thăm Bội Tuệ đang ăn cháo, Chu Duyên Xuyên ngồi bên cạnh bà ấy, hai người nói chuyện vô cùng vui vẻ, mặt chứa đầy ý cười, nhìn giống như hai mẹ con. Hà An Nhiên bất đắc dĩ, đây là cô bị thất sủng à?

Một lát sau, điện thoại cô rung lên, là Tống Trân.

Điện thoại vừa thông, đầu kia liền truyền đến giọng Tống Trân.

“An Nhiên An Nhiên! Tin tức quan trọng! Tin tức quan trọng!”

“Tin gì?”

“Không phải hôm qua là tiệc đóng máy sao, anh Chu đi ra ngoài một chuyến liền không quay lại, ngay cả đạo diễn cũng không chào tạm biệt.

Nghe anh Triệu nói, anh ấy chỉ nhả một tin nhắn rồi không liên hệ được nữa.”

Hà An Nhiên không nói gì, nhưng theo bản năng nhìn người đàn ông đang ngồi bên giường bệnh nói chuyện phiếm với mẹ mình. Anh mặc một chiếc áo dạ màu đen, cúi đầu, một vài sợi tóc lòa xòa trên trán, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa thoải mái.

“Alo, An Nhiên, cậu có đang nghe không đó?” Tống Trân hỏi.

“...Có.” Hà An Nhiên thu lại tầm mắt.

“Cậu nói xem, rốt cuộc là có chuyện gì mới có thể khiến anh Chu không nói gì đã rời đi, nghe Tề Nghiễm Ninh nói, đến bây giờ anh Triệu vẫn chưa liên hệ với anh ấy được, có khi nào anh ấy xảy ra chuyện gì không?”

“Không đâu!” Hà An Nhiên nói như đinh chém sắt, nhưng vừa nói xong, cô chỉ hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

“Sao cậu chắc chắn thế?” Đầu kia quả nhiên truyền đến giọng nói ngờ vực của Tống Trân.

“Mình... mình đoán... Hơn nữa, người như anh ấy, sao có thể để mình xảy ra chuyện...”

“Cũng đúng.”

“Được rồi, không nói nữa, giờ mình có việc, cúp máy đây.”

“Ừ, cậu làm việc đi.”

Cúp điện thoại xong, Hà An Nhiên ngồi trên sofa, thi thoảng lại ngẩng đầu nhìn Chu Duyên Xuyên bên kia.

Nhiều lần đương nhiên Chu Duyên Xuyên cũng chú ý đến, lúc cô lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng nhìn cô.

Hà An Nhiên không khỏi xấu hổ.

‘Sao thế?’ Anh im lặng hỏi cô.

Hà An Nhiên nhìn hiểu khẩu hình của anh, theo bản năng lắc đầu.

‘Không có gì.’ Cô cũng dùng khẩu hình trả lời.

‘Thật không?’

Cô gật đầu với anh.

Thẩm Bội Tuệ nhìn hai người này mắt đi mày lại, không khỏi tò mò: “Hai người các con đang đánh đố đấy à?”

Về mặt cả hai người đều xấu hổ.

...

Ăn sáng xong, Thẩm Bội Tuệ nói bà khát, Hà An Nhiên ước lượng ẩm, bên trong không có nước.

“Con đi lấy nước.”

Đến khi cô xách theo ấm nước trở về, vừa đi đến cửa phòng bệnh liền thấy Chu Duyên Xuyên đang tựa vào đó nhìn cô.

“Vừa rồi em có chuyện muốn nói với anh.” Ngữ khí của Chu Duyên Xuyên thông dong nhưng lại kiên định.

Hà An Nhiên sửng sốt, vì sao người này chuyện gì cũng biết thế?

“Nói đi, có chuyện gì?” Chu Duyên Xuyên cầm ấm nước trong tay cô.

Hà An Nhiên cảm thấy tay nhẹ đi nhiều. Nếu anh đã nói như vậy, cô cũng không cần lảng tránh nữa.

“Vừa rồi Tống Trân gọi cho em.”

“Sau đó?”

“Nghe cô ấy nói, đêm qua là tiệc đóng máy của 《Cẩm Tú Sơn Hà》?”

“Ừ.”

“Chuyện đó, Tống Trân nói...”

Chu Duyên Xuyên không nói chuyện, chỉ nhìn cô, ý bảo cô nói tiếp.

Hà An Nhiên mím môi, sau đó mở miệng: “Ngày hôm qua anh không chào tạm biệt gì đã trực tiếp đến đây à?”

Chu Duyên Xuyên thông thả ung dung rút tay trong túi quần, ánh mắt sáng như đuốc nhìn cô.

“Ừ.”

“Vậy... Tống... Tống Trân nói... anh Triệu không liên hệ được với anh...” Hà An Nhiên bị anh nhìn đến mất tự nhiên, bất giác lắp bắp.

Chu Duyên Xuyên lấy điện thoại trong túi ra, ấn một cái, không sáng.

“Hết pin rồi.” Anh giơ điện thoại trước mặt cô.

“Đưa điện thoại em cho anh.”

Hà An Nhiên lấy điện thoại trong túi đưa cho anh. Cô nhìn anh thuần thục mở khóa, sau đó ấn một dãy số rồi gọi đi.

Vài giây sau.

“Alo, là em, Chu Duyên Xuyên.”

“Ừ, giờ em đang ở với An Nhiên, cúp máy đây.”

Cúp điện thoại xong, Chu Duyên Xuyên đưa điện thoại cho cô.

“Anh Triệu à?”

“Ừ.”

Tác giả có lời muốn nói:

Anh Chu: Hừm... Hôm nay buông tha em!

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Bị Phát Hiện

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Cúp máy xong, Chu Duyên Xuyên trả lại điện thoại cho cô.

“Anh Triệu à?”

“Ừ.”

“Anh cứ cúp như vậy?”

“Chứ sao, cho anh ấy biết anh không sao là được rồi.” Chu Duyên Xuyên vừa nói vừa mở cửa phòng bệnh.

“Vừa rồi hai đứa con đứng trước cửa thì thăm gì đấy?”

Lúc này ở trong phòng bệnh, bà thấy hai đứa nó nói gì đó ngoài cửa, không biết là đang thì thầm chuyện gì.

Chu Duyên Xuyên đi đến bên cạnh bà, rót cho bà một ly nước.

“Không có gì, chỉ là nói một ít chuyện khi còn nhỏ thôi ạ.”

Nói đến việc này, bà mới nhớ tới có một việc mà bà quên hỏi: “Sao hai người các con gặp được nhau?”

Chu Duyên Xuyên nhìn Hà An Nhiên, thông dong nói: “Chỉ cần có duyên phận, dù ở rất xa cũng có thể gặp lại.”

Thẩm Bội Tuệ khó hiểu, bà cảm thấy Chu Duyên Xuyên hỏi một đằng trả lời một nẻo, nhưng trong chốc lát lại không hiểu ý của anh, xem ra cú ngã lần này thật sự ảnh hưởng đến não của bà.

Thẩm Bội Tuệ không hiểu ý của Chu Duyên Xuyên, nhưng trong lòng Hà An Nhiên lại sáng như gương.

“Mẹ, lúc con cùng Tống Trân đi thử vai thì gặp phải anh ấy, rất trùng hợp nhỉ.” Hà An Nhiên cười gượng.

“Đúng là trùng hợp thật.”

Cả một ngày hôm nay, phần lớn thời gian Thẩm Bội Tuệ đều ngủ, có thể là vì vừa làm giải phẫu xong, sức khỏe còn chưa hoàn toàn khôi phục, cũng có khả năng là gần đây bà quá vất vả.

Thẩm Bội Tuệ ngủ một giấc đến chiều mới tỉnh, lúc bà tỉnh lại thì nhìn thấy hai người ngồi trên sofa. An Nhiên đang dựa vào sofa để ngủ, còn Chu Duyên Xuyên bên cạnh đang đọc báo, Thẩm Bội Tuệ nhìn hai người họ, cảm thấy rất ấm áp.

Bà đang muốn gọi Chu Duyên Xuyên thì lại thấy Chu Duyên Xuyên nhìn An Nhiên, sau đó nhẹ nhàng đặt báo trong tay xuống, anh lấy cái chăn mỏng cẩn thận đắp lên người cô.

Việc này vốn dĩ rất bình thường, nhưng hành động tiếp theo của anh lại làm bà ngây ngẩn cả người.

Bởi vì Chu Duyên Xuyên cúi người, nhẹ nhàng hôn lên môi An Nhiên.

Trong lòng bà kinh ngạc, một loại dự cảm xẹt qua đầu.

Chu Duyên Xuyên vừa ngẩng đầu liền thấy Thẩm Bội Tuệ đang mang vẻ mặt khiếp sợ nhìn mình.

Anh không khỏi xấu hổ.

Hình như cái hôn vừa rồi... Cô Thẩm đã thấy được...

Anh giúp Hà An Nhiên giém chăn, sau đó đứng dậy đi qua chỗ Thẩm Bội Tuệ.

...

Hà An Nhiên tỉnh lại, cô vừa định đứng dậy liền nhìn thấy cái chăn trên người, đôi mắt cô hơi tối lại, môi nhẹ nhàng mấp máy.

Cô giương mắt nhìn qua phía giường bệnh của Thẩm Bội Tuệ. Chu Duyên Xuyên ngồi bên giường bệnh, đang cúi đầu gọt táo.

Mặt trời bên ngoài đã dần chuyển sang phía Tây, cả phòng bệnh được nhuộm một màu vàng nhạt yên ả, ánh nắng ấm áp rọi vào phòng.

Trong tay Thẩm Bội Tuệ đang cầm một miếng táo đã gọt, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm với anh.

Hà An Nhiên cứ lẳng lẳng nhìn như vậy, khóe môi không khỏi hơi cong lên.

“Tỉnh rồi sao không nói gì?” Thẩm Bội Tuệ quay đầu, vừa lúc nhìn thấy Hà An Nhiên đã tỉnh lại.

“Vừa... Vừa tỉnh ạ...” Hà An Nhiên ngập ngừng.

Lúc này Chu Duyên Xuyên cũng đã quay đầu nhìn cô, anh ngồi ngược sáng, mỉm cười dịu dàng với cô. Anh giơ quả táo đã gọt lên.

“Ăn không?”

Thẩm Bội Tuệ nhìn màn đêm bên ngoài.

“Không còn sớm nữa, hai người các con về đi.”

“Đêm nay con ở đây với mẹ.”

Thẩm Bội Tuệ xua tay: “Không cần đâu, cô Thường đã nói sẽ qua với mẹ rồi.”

“Cô Thường sắp đến?”

“Ừ, cho nên hai con cứ về đi, hơn nữa nơi này cũng không đủ chỗ cho hai người các con ngủ.”

Hà An Nhiên không về, Chu Duyên Xuyên đương nhiên cũng không thể nào về một mình.

Hà An Nhiên ngẫm nghĩ, nói chờ cô Thường đến rồi mới đi. Thẩm Bội Tuệ cũng không nói gì thêm.

Nửa giờ sau, Thường Tâm Như xách theo một cặp lồng giữ ấm, mở cửa nhìn thấy Hà An Nhiên và Chu Duyên Xuyên thì sửng sốt.

“Hai đứa chưa đi à?”

Hà An Nhiên đứng dậy: “Chúng con muốn chờ cô đến rồi mới đi.”

Thường Tâm Như đặt cặp lồng giữ ấm lên bàn, cười nói: “Cô đến rồi, vậy các con về đi.”

“Vâng ạ, cảm ơn cô, cô Thường.”

Thường Tâm Như mang theo bữa tối cho Thẩm Bội Tuệ, bà vội vàng giúp Thẩm Bội Tuệ kéo bàn ăn trên giường bệnh.

“Con bé ngốc này, có gì mà cảm ơn với không cảm ơn.”

“Đúng rồi, An Nhiên, thằng nhóc Từ Diễm đến Bắc Kinh chưa?”
Thường Tâm Như vừa mở bình giữ nhiệt vừa hỏi.

Từ Diễm?

Chu Duyên Xuyên cảm thấy tên này có hơi quen tai, cẩn thận nghĩ lại, người lần trước cô đi đón hẳn là Từ Diễm. Nhưng mà Từ Diễm có quan hệ gì với cô Thường này?

Hà An Nhiên gật đầu: “Đến rồi ạ.”

“Cái thằng này, cũng không biết gọi về nhà một cuộc.”

“Nghe anh Thanh nói gần đây anh ấy rất bận, chờ anh ấy bận rộn xong thì chắc sẽ gọi về đây ạ.”

Sau khi hai người ra khỏi bệnh viện, cả một đường Chu Duyên Xuyên đều không nói chuyện, Hà An Nhiên cảm thấy tâm trạng anh không được tốt lắm.

“Anh sao thế?”

Chu Duyên Xuyên đột nhiên dừng bước, đưa mắt nhìn cô.

“Từ Diễm là ai?”

“Bạn em.”

Chu Duyên Xuyên bình tình nhìn cô, khiến Hà An Nhiên có chút luống cuống.

“Chỉ là bạn?”

Hà An Nhiên khó hiểu nhìn anh, không hiểu ý của anh là gì.

“Chứ sao nữa?”

“VẬY... em... có thích cậu ta không?”

Hà An Nhiên sửng sốt, đột nhiên hiểu ra vì sao tâm trạng của Chu Duyên Xuyên không tốt.

Cô nở nụ cười: “Thích chứ.”

Vừa dứt lời, cô thấy sắc mặt của Chu Duyên Xuyên lập tức trầm xuống.

“Thích như em gái với anh trai vậy.” Cô bình thản chèn thêm một câu.

Khuôn mặt vốn đang trầm xuống của Chu Duyên Xuyên lập tức lại bừng sáng, Hà An Nhiên nhìn mà trợn mắt há hốc miệng, không hổ danh là ảnh đế, tốc độ biến sắc quá nhanh.

“Lần sau không được nói một nửa giấu một nửa.” Chu Duyên Xuyên trịnh trọng nói.

Hà An Nhiên lén mím miệng cười, cô đến bên cạnh anh, hỏi: “Vừa... Vừa rồi, không phải anh ghen chứ?”

Vốn cô còn cho rằng sẽ chặn họng được Chu Duyên Xuyên, ai ngờ ý cười trên mặt anh lại từ từ gia tăng.

“Ừ, em biết thì tốt, sau này đừng nói mấy câu khiến anh hiểu lầm nữa.” Trên mặt anh mang theo nụ cười, vươn tay xoa đầu cô.

Hà An Nhiên: “...”

Ban đầu cô còn muốn trêu chọc Chu Duyên Xuyên, kết quả lại bị anh đùa giỡn, đến cuối cùng cô mới là người đỏ mặt.

“Đi siêu thị một chuyến đi.” Đến trước tiểu khu, Chu Duyên Xuyên nói với cô. Lúc sáng khi làm cơm, anh phát hiện trong tủ lạnh không còn thức ăn.

“Vâng.”

Chu Duyên Xuyên đẩy xe, Hà An Nhiên đi bên cạnh anh, hai người đứng trước khu thực phẩm tươi sống.

“Em muốn ăn gì?” Chu Duyên Xuyên nghiêng đầu hỏi.

“Thịt.”

“Thịt gì?”

“Cứ thịt là được.”

Chu Duyên Xuyên không khỏi bật cười, anh cảm thấy Hà An Nhiên cố ý.

Hai người mua một ít thịt, còn có rau dưa.

Mua thức ăn xong, Hà An Nhiên lại kéo anh đến khu trái cây.

Lúc Hà An Nhiên chọn trái cây, Chu Duyên Xuyên đứng cách cô không xa.

Chu Duyên Xuyên nhìn cô, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Chờ Hà An Nhiên chọn trái cây xong, hai người mới cùng đi tính tiền.

Lúc xếp hàng, Hà An Nhiên đứng sát bên cạnh Chu Duyên Xuyên, vốn đang rất yên lặng, nhưng phía sau hai người họ không biết từ khi nào xuất hiện hai nữ sinh, hai nữ sinh vẫn luôn nói chuyện.

“Mau nhìn đi, đẹp trai chết mất!”

“Đẹp trai quá, Chu Duyên Xuyên đẹp trai muốn chết, thích quá đi.”

“Ai nói không phải đâu, đẹp trai, tính tình lại tốt, lúc cười rộ lên nhìn ấm áp muốn chết, chỉ cần có thể nhìn thấy anh ấy là mình đã cảm thấy thỏa mãn rồi.”

Hai người ở sau không ngừng xoay xung quanh đề tài Chu Duyên Xuyên.

Điều này khiến cho Chu Duyên Xuyên đứng trước các cô ấy cảm thấy áp lực hơi lớn.

Hà An Nhiên yên lặng quay đầu nhìn hai nữ sinh phía sau, các cô ấy còn đang mặc đồng phục, có vẻ là học sinh. Nữ sinh cầm điện thoại thấy Hà An Nhiên nhìn mình liền hỏi.

“Chị gái, chị cũng thích Chu Duyên Xuyên à?” Trình độ nhiệt tình kia không thua gì fan cuồng.

Hà An Nhiên rối rắm, một bên là fan của Chu Duyên Xuyên, một bên là Chu Duyên Xuyên đang ở ngay đây, bảo cô phải trả lời thế nào?

“Chị gái, chị không thích à?” Nữ sinh hỏi tiếp, nhưng giọng lại không ấm áp như vừa nãy. Vừa dứt lời, nữ sinh đẩy xe mua hàng cũng lập tức ngẩng đầu nhìn cô, Hà An cũng ngừng người, vẻ mặt của nữ sinh này thật... đáng sợ.

“Thích... Thích chứ...” Hà An Nhiên ngại ngùng cười.

Nói xong cô lập tức quay đầu, không hề trả lời hai cô bé đó nữa, cô phát hiện bả vai Chu Duyên Xuyên run run, cô nhìn anh theo bản năng, lại thấy mặt anh đầy ý cười, rõ ràng là đang nín cười.

Mặt Hà An Nhiên tối lại, vừa thẹn vừa giận, cô hung hăng liếc xéo anh một cái, sau đó im lặng bước thêm một bước.

Chu Duyên Xuyên cũng nhanh chóng tiến lên một bước, nhưng môi cô đang mím chặt, hiển nhiên là không muốn để ý đến anh.

“Aiz, người phía trước đi rồi, cậu đi lên đi.”

“Biết rồi mà.”

Nữ sinh đang chôn mặt vào điện thoại bước thêm một bước lớn, không ngờ đầu lại vô ý đụng vào người phía trước.

Chu Duyên Xuyên chỉ cảm thấy lưng bị người ta đụng phải, tuy rằng không đau, nhưng vẫn có cảm giác.

“Ôi... xin lỗi anh...” Nữ sinh nhanh chóng xin lỗi.

“Không sao.” Chu Duyên Xuyên không quay đầu lại, trầm giọng nói.

“Giọng nói này...”

Nữ sinh nhỏ giọng nói thầm, lại làm hai người phía trước bắt đầu căng thẳng.

“Quá quyến rũ đi.”

Hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau, lại không biết nói gì cho phải.

“Này, cậu muốn bị đánh à, không thấy chị gái này là bạn gái người ta sao?” Nữ sinh đẩy xe mua sắm hạ giọng nói.

Hà An Nhiên bất đắc dĩ, cô không phải bạn gái anh... Nhưng bây giờ cô không thể quay đầu giải thích với hai cô bé đó...

...

Ra khỏi siêu thị, Chu Duyên Xuyên không nhin được nữa, không phúc hậu bật cười.

Hà An Nhiên xấu hổ không muốn để ý đến anh, liền tăng nhanh tốc độ.

Chu Duyên Xuyên đuổi theo, bàn tay không phải cầm túi liền nắm lấy tay cô.

“Giận à?”

Hà An Nhiên muốn hất tay anh ra nhưng lại không thành công.

“Không.” Cô mặt không biểu tình nói.

“Thật không?”

“Thật.”

Lúc Chu Duyên Xuyên chuẩn bị mở miệng lần nữa, điện thoại của Hà An Nhiên vang lên.

“Alo? Anh Triệu?”

Nghe thấy Hà An Nhiên gọi một tiếng anh Triệu, Chu Duyên Xuyên nhìn về phía cô, Hà An Nhiên đưa điện thoại cho anh.

“Tìm anh.”

“Alo?”

“Alo, Duyên Xuyên, khi nào cậu mới về?”

“Sao thế?”

“Cậu quên tối nay cậu còn có phải tham gia tuyên truyền sao?”

Giọng Triệu Miển rất lớn, cho nên Hà An Nhiên đứng bên cạnh Chu Duyên Xuyên vẫn nghe được rõ ràng, cô ngẩng đầu nhìn Chu Duyên Xuyên.

“Ừ, em biết rồi, cúp máy đây.” Nói xong, anh cúp điện thoại.

“Có việc thì anh cứ về trước đi.” Hà An Nhiên nói.

Chu Duyên Xuyên nhìn cô: “Chúng ta cứ lên trước đã.”

Sau khi lên tầng, Chu Duyên Xuyên cũng không vội vàng rời đi mà vào phòng bếp bắt đầu rửa rau nấu cơm.

“Anh không về à?” Hà An Nhiên đứng trước cửa phòng bếp hỏi.

“Cơm nước xong rồi đi.”

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Có

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Màn đêm buông xuống, mọi nhà lên đèn.

Hà An Nhiên đứng bên cạnh làm trợ thủ cho Chu Duyên Xuyên.

Chu Duyên Xuyên nghiêng đầu nhìn Hà An Nhiên. Cô đang cúi đầu rửa rau cần, lông mi xinh đẹp rũ xuống tạo thành một cái bóng, rau cần xanh miết, ngón tay trắng nõn, nước chảy trong suốt.

Thế giới muôn vàn người, luôn sẽ có một người làm mềm đi trái tim bạn, mà Hà An Nhiên chính là người đó của Chu Duyên Xuyên.

“Rửa xong chưa?” Anh mở miệng hỏi cô.

Hà An Nhiên đưa rau cần còn nhỏ nước cho anh: “Rồi.”

Chu Duyên Xuyên đặt rau cần lên thớt, cắt thành đoạn, sau đó dùng dao hốt chúng lại, cho vào nồi, thuần thực xào, sau đó cho thịt và đậu phụ khô [1] cắt sợi vào xào.

Sau khi đồ ăn làm xong, cơm cũng đã chín, hai người cùng nhau ăn cơm tối.

Hà An Nhiên không biết Triệu Miễn nói buổi tuyên truyền là mấy giờ, nhưng cô nghe ra ngữ khí của Triệu Miễn rất gấp gáp, hẳn là sắp đến giờ

rồi.

“Để em làm cho, anh mau đi đi.” Cô lấy lại bát đũa trong tay Chu Duyên Xuyên.

“Em lại muốn đuổi anh đi à?” Chu Duyên Xuyên nhướn mày.

Bàn tay đang thu dọn bát đũa của Hà An Nhiên cứng lại, cô ngại ngùng nói: “... Không phải... Không phải em sợ anh về không kịp sao?”

Chu Duyên Xuyên lấy lại bát đũa trong tay cô.

“Không sao, vé máy bay đặt lúc tám rưỡi, còn kịp.”

Hà An Nhiên nhìn đồng hồ quả lắc trong phòng khách theo bản năng, giờ mới bảy giờ mười phút.

“Vậy được.” Cô mỉm cười.

Chu Duyên Xuyên xoa đầu cô, sau đó cầm bát đũa vào trong phòng bếp.

Hà An Nhiên nhìn bóng dáng của anh, cảm thấy lần nào cũng là anh nấu cơm, anh rửa chén, cho nên có chút áy náy, vì thế cô chạy vào phòng bếp.

“Em giúp anh rửa nha, em bôi xà phòng, anh tráng sạch.”

Chu Duyên Xuyên cho nước rửa bát vào bồn, anh nhìn cô, sau đó gạt đầu.

“Được rồi.”

Chu Duyên Xuyên đưa găng tay bên cạnh cho cô: “Mang găng tay vào, không tốt cho tay.”

Hà An Nhiên nhanh nhẹn mang găng tay vào, hai người - một người chùi xà phòng, một người rửa sạch, cô chùi anh rửa, vô cùng ăn ý.

“Có phải là anh cho nước rửa chén nhiều quá không, nhiều bong bóng quá.” Hà An Nhiên đưa một cái đĩa đầy dung dịch xà phòng cho anh.

“Hình như là rất nhiều” Chu Duyên Xuyên nhận cái đĩa, thuận tiện nhìn cô một cái, lại thấy trên trán cô dính bong bóng xà phòng.

Hà An Nhiên phát hiện Chu Duyên Xuyên vẫn luôn nhìn chăm chăm mình, bất giác cảm thấy kì lạ.

“Anh nhìn em như vậy làm gì?”

“Trên mặt em có gì đó.”

“Có gì?” Hà An Nhiên muốn vươn tay sờ, nhưng giơ tay lên lại thấy găng tay tràn đầy xà phòng, trong chốc lát không thể nào xuống tay.

Chu Duyên Xuyên rửa tay rồi lau khô.

“Đừng nhúc nhích.”

Hà An Nhiên quả nhiên đứng yên không nhúc nhích, cô nhìn Chu Duyên Xuyên đến gần mình, bàn tay cũng càng ngày càng gần mặt cô, cô bắt đầu cảm thấy hơi khó thở. Cô theo bản năng chớp mắt, sau đó rụt đầu lại.

Bàn tay Chu Duyên Xuyên rơi vào khoảng không.

“Sao thế?”

“Gần... Gần quá...”

Chu Duyên Xuyên không khỏi cúi đầu cười, trong mắt là sự yêu chiều không nói nên lời.

“Vậy mà cũng gần?” Anh trầm giọng nói.

Nói xong, anh đến gần cô thêm một bước, trực tiếp bức Hà An Nhiên vào góc chết.

“Anh... Anh...”

Chu Duyên Xuyên bỗng nhiên duỗi tay chế trụ gáy cô, đẩy cô về phía mình.

Hà An Nhiên bị kéo đến gần anh, cô hoảng hốt lập tức nhắm mắt lại.

Chu Duyên Xuyên dùng một tay khác lau đi bong bóng trên trán cô, lại thấy lông mi cô đang run rẩy, dịu dàng ngoan ngoãn.

Yết hầu anh chuyển động lên xuống, anh cúi người, đôi tay đặt trên má cô, dần dần đến gần. Anh dịu dàng chạm vào môi cô, nhẹ nhàng mút vào, như là đối đãi với một bảo vật vô giá.

Anh hôn quá mức dịu dàng, Hà An Nhiên không khỏi chìm đắm trong đó.

“Đình đoong”.

Đồng hồ quả lắc trong phòng khách bất ngờ vang lên, tám giờ.

Hai người từ từ tách ra, Chu Duyên Xuyên trán tựa trán với cô.

“Tám giờ rồi, anh phải đi.”

“Vâng.”

“Chăm sóc cho mình thật tốt, có gì thì gọi điện thoại cho anh.” Chu Duyên Xuyên vươn tay vuốt tóc cô.

“Vâng.” Có được đáp án vừa lòng, Chu Duyên Xuyên mới buông cô ra, đi về phía cửa.

Hà An Nhiên cũng đi ra theo, đứng cạnh cửa nhìn anh.

Anh đi đến thang máy, ấn nút xuống tầng.

Một lát sau, anh đột nhiên xoay người lại, ánh mắt thâm tình nhìn cô.

“An Nhiên, em biết anh đang đợi em, nhưng em đừng để anh đợi lâu quá, được không?”

“Đinh!”

Cửa thang máy mở ra, Chu Duyên Xuyên bước vào.

Hà An Nhiên đột nhiên muốn khóc, cô thấy cánh cửa thang máy đang từ từ đóng lại, kẽ hở ở giữa càng ngày càng nhỏ.

Cho đến khi cửa thang máy sắp đóng lại hoàn toàn, rốt cuộc cô cũng không nhìn được nữa mà chạy ra ngoài.

“Chu Duyên Xuyên!”

Nhưng cô vẫn đến muộn một bước, lúc cô chạy đến, cửa thang máy đã đóng lại, cô nhấn mạnh nút lên thang máy nhưng vẫn không ngăn cản được thang máy bắt đầu chạy xuống, cô cũng không biết Chu Duyên Xuyên có nghe thấy cô gọi anh không.

Cô xoay người chạy xuống dưới tầng, còn chưa xuống được mấy tầng thì đã nhìn thấy Chu Duyên Xuyên đang từ dưới tầng chạy lên.

Hai người chỉ cách nhau vài bậc thang.

“Anh nghe em gọi anh.” Hơi thở Chu Duyên Xuyên vẫn chưa ổn định, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười.

Bàn tay đặt trên lan can của Hà An Nhiên từ từ nắm chặt, đôi mắt dâng lên một màng sương mù.

“Chu Duyên Xuyên.” Giọng cô nghẹn ngào.

“Ừ?”

“Còn nhớ câu hỏi lần trước anh hỏi em không, giờ em trả lời anh.”

Đôi môi Hà An Nhiên đóng mở vài lần, nhẹ giọng nói.

“Có.”

...

Lần này Hà An Nhiên ở Chiết Giang gần một tuần, cho đến khi cơ thể Thẩm Bội Tuệ đã khôi phục đáng kể, cô mới về Bắc Kinh.

Trước khi về Bắc Kinh, cô muốn Thẩm Bội Tuệ cùng cô đi Bắc Kinh ở vài ngày nhưng bị Thẩm Bội Tuệ cự tuyệt, bà nói một thời gian nữa sẽ đến, Hà An Nhiên cũng không cưỡng ép, đáp ứng với bà rồi đi.

Ngày cô về Bắc Kinh là Tống Trân đến đón cô.

“Cô Thẩm không sao chứ?” Tống Trân vừa lái xe vừa hỏi cô.

“Ừ, đã khá hơn nhiều rồi, giờ đang ở nhà nghỉ ngơi.”

“Không sao thì tốt, rốt cuộc thì tuổi cũng lớn rồi, vẫn nên nghỉ ngơi thật nhiều mới được.”

Hà An Nhiên thở dài một hơi: “Mình cũng đã nói với bà ấy rồi, nhưng bà ấy đâu có nghe.”

“Cô rất bướng bỉnh, hai người không hổ là mẹ con, bướng bỉnh như nhau.” Tống Trân cười cười.

“Cậu cũng đừng chỉ biết nói mình, gần đây trên mạng, fan của cậu và Tề Nghiễm Ninh ồn ào huyên náo hết cả lên, chuyện là như thế nào?”

Hà An Nhiên nhớ mấy hôm trước lúc cô lướt Weibo, bỗng nhiên thấy tên Tống Trân trên hot search, vốn cô còn cho rằng chỉ là nghệ sĩ cùng tên, nhưng nhìn thấy cái tên Tề Nghiễm Ninh ở phía sau, cô có thể khẳng định, chắc chắn là Tống Trân mà cô quen. Bấm vào thì thấy tin tức của Tống Trân và Tề Nghiễm Ninh tưởng chừng như sắp che trời lấp đất, hơi thở của gian tình xuyên qua cả màn hình.

Tống Trân bất đắc dĩ nhìn cô.

“Sao cậu cũng tin mấy cái tin tức bên lề nhảm chán này, chỉ là tuyên truyền mà thôi.”

“Tuyên truyền?”

“Không phải sao, vì Cẩm Tú mà tuyên truyền, phải cộ nhiệt độ trước khi công chiếu.”

“Vậy à, nói thật, cậu có ý gì đó với Tề Nghiễm Ninh...”

Tống Trân nghiêng đầu nhìn cô, không hề e dè nói: “Là đồ ăn của mình.”

Hà An Nhiên sửng sốt, cô vốn chỉ thuận miệng hỏi một câu, đúng là không ngờ cô ấy lại thừa nhận nhanh như vậy.

“Không thể nào, thật chứ?”

“Lừa cậu làm gì, không phải cậu quen anh ấy từ nhỏ sao, nói cho mình nghe một chút về mấy chuyện trước kia của anh ấy đi, mình phải biết nhiều chút.”

“Anh ấy à, trước kia mình thật sự rất ngứa mắt anh ấy. Cậu biết không, anh ấy vào đại học rồi mà lại còn sợ bóng tối, không dám đi đêm một mình, mỗi lần đến nhà Chu Duyên Xuyên, tối nào mình và Chu Duyên Xuyên cũng phải đưa anh ấy về.”

“Không thể nào, lớn vậy rồi mà còn sợ bóng tối?” Tống Trân không nhịn được cười, đúng là không ngờ đấy.

“Còn nữa, mình nhớ lúc anh ấy học cao trung, ngày lễ Tình Nhân, có nữ sinh tặng cho anh ấy một hộp chocolate.”

“Mình biết mà, anh ấy ưu tú như vậy, nhận được chocolate cũng rất bình thường.”

“Cậu cứ nghe mình nói hết đã, thật ra nữ sinh kia không phải đưa chocolate cho anh ấy, mà là muốn nhờ anh ấy đưa cho Chu Duyên Xuyên. Nhưng anh ấy tưởng đưa cho mình, thế là ăn luôn, sau đó người ta đi hỏi anh, chocolate thế nào, anh ấy liền nói ăn rồi.”

“Vậy nữ sinh kia tưởng là Chu Duyên Xuyên ăn?”

“Không phải sao, lần này anh ấy đào hố Chu Duyên Xuyên luôn rồi, nữ sinh kia lì lợm bám dính lấy Chu Duyên Xuyên hơn một tuần, Chu Duyên Xuyên cũng không hiểu vì sao. Sau khi biết nguyên nhân, cả một tuần Chu Duyên Xuyên cũng không cho anh ấy sắc mặt tốt, sau đó anh ấy phải tự bỏ tiền mua một hộp chocolate đưa cho cô gái đó, hơn nữa phải giải thích xin lỗi với người ta, nữ sinh kia đúng là lợi hại, ăn hết một hộp chocolate ngay trước mặt anh ấy, rồi ném hết giấy gói lên người Tề Nghiễm Ninh, cậu không biết đâu, lúc đó mặt mặt muốn chết.”

“Ha ha ha ha ha.....” Tống Trân cười đến mức đau bụng.

“Đúng rồi, không phải cậu thích anh ấy sao, cậu chuẩn bị làm sao bây giờ?”

“Cái gì mà làm sao bây giờ, đương nhiên là muốn...” Tống Trân làm động tác thu tay vào túi.

“Cậu nắm chắc thắng lợi như vậy?”

“Không phải sao, mình là ai, mình là Tống Trân đấy.”

“Tề Nghiễm Ninh cũng không dễ câu như vậy, nếu là trước kia mình bảo đảm cậu có thể câu được anh ấy, nhưng bây giờ, mình cũng không biết anh ấy có còn giống trước kia không nữa.”

Trước kia Tề Nghiễm Ninh là một thiếu niên đơn thuần ngây thơ, không cần thận đụng tới con gái thì mặt sẽ đỏ lên.

“Cái này thì có gì. Hơn nữa mình thích anh ấy bây giờ, tuy tiếc là mình không tham dự vào thanh xuân của anh ấy, nhưng mình không muốn bỏ qua tương lai của anh ấy, mình không dễ gì mới thích một người, nhưng nếu thật sự thích một người thì rất khó làm mình buông tay, dù sao thì Tề Nghiễm Ninh, mình nhất định phải có được.”

Hà An Nhiên nhìn Tống Trân, cô biết Tống Trân nghiêm túc, quen cô ấy nhiều năm như vậy, đương nhiên cô biết cô ấy là người thế nào, chính là cái loại chưa đâm vào tường thì chưa chịu quay đầu.

Thật ra trong lòng cô, cô vẫn rất hâm mộ Tống Trân, tiêu sái (phóng khoáng) tùy ý.

Buổi tối, Hà An Nhiên cùng Tống Trân ăn cơm tối xong mới trở về, Tống Trân đưa cô đến dưới tầng.

“Mình đi đây.”

“Ừ, lái xe chậm một chút.”

“Biết rồi.”

Hà An Nhiên thấy Tống Trân lái xe ra khỏi tiểu khu mới xoay người lên tầng.

Về đến nhà cô mới nhớ ra, không biết Chu Duyên Xuyên mang Yoyo đi đâu rồi. Lần đó khi anh về, cô mới nhớ ra Yoyo còn đang ở nhà nên đã bảo Chu Duyên Xuyên mang nó về chăm sóc.

[1] Đậu phụ khô

Cookie Choux có lời muốn nói:

"Thế giới muôn vàn người, luôn sẽ có một người làm mềm đi trái tim bạn..."

Vậy người làm mềm trái tim của các bạn là ai? Cho dù có là ai đi chăng nữa, hãy yêu thương thật nhiều lên nhé, vì như thế trái tim của các bạn sẽ luôn được ấm áp và mạnh mẽ.

Mình vẫn nhớ tới một câu nói này

"Giữa chúng ta có 1000 bước, nếu anh bước về phía em một bước thì em sẽ bước 999 bước còn lại."

Và mình muốn nói rằng "Giữa chúng ta có 1000 bước, dù anh lùi lại một bước thì em vẫn sẵn sàng bước 1001 bước về phía anh"

Endless Love Forever

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Người Trong Lòng Của Cô

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Cô đang nghĩ đến chuyện này thì Chu Duyên Xuyên đã gửi tin nhắn đến.

‘Đến Bắc Kinh chưa?’

‘Vừa đến.’

‘Đến rồi thì tốt, giờ anh đang ở Trùng Khánh, buổi tối còn phải ghi hình cho một chương trình.’

‘Vất vả vậy à.’

‘Đúng vậy, không vất vả thì sao kiếm tiền nuôi em?’

Nhìn thấy những lời này, hai má Hà An Nhiên không khỏi đỏ lên, ý vào Chu Duyên Xuyên không nhìn thấy mình mà lăn một vòng trên sofa. Sao trước kia cô không phát hiện người đứng đắn như Chu Duyên Xuyên cũng là cao thủ nói lời âu yếm.

‘Được rồi. Ngoan, đi ngủ sớm một chút, giờ anh phải đi ghi hình.’

‘Vâng ạ.’

Nhắn xong những lời này, Hà An Nhiên đợi một lúc mà Chu Duyên Xuyên vẫn chưa nhả lại, cô đoán là anh đã đi ghi hình rồi, vì thế cô đứng dậy vào phòng ngủ lấy quần áo tắm rửa.

Tắm rửa xong, cô nằm trên giường lướt Weibo một lát, chính xác mà nói là lướt Weibo của Chu Duyên Xuyên, động thái mới nhất là tuyên truyền một chương trình mấy ngày trước.

Cô nhìn ảnh đại diện của anh, dường như là đột nhiên nghĩ đến gì đó, cô ngồi dậy khỏi giường, khoác một cái áo rồi đi ra phòng khách.

Hà An Nhiên đi đến bàn làm việc hàng ngày, lấy giấy bút trong ngăn kéo. Cô nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, vài giây sau, khóe môi lộ ra một nụ cười, sau đó cúi đầu. Thời gian trôi qua rất lâu, Hà An Nhiên mới buông bút vẽ trong tay, cô duỗi người, sau đó dùng tay xoa cái cổ nhức mỏi, vừa lòng nhìn tác phẩm của mình.

Điện thoại đặt trên bàn vẽ đột nhiên vang lên, là số của Từ Diễm. Cô cầm điện thoại, thoải mái tựa lưng vào ghế.

“Alo, trễ thế này rồi còn tìm em có việc à?”

“An Nhiên, có phải cô nằm viện không?”

Hà An Nhiên sững sốt, cô không nói với anh chuyện này, sao anh biết?

“Sao anh biết?”

“Hôm qua anh gọi điện thoại cho mẹ, bà ấy nói với anh.”

“Là thế này, mẹ em nằm viện nhưng giờ đã ổn rồi, cũng đã xuất viện.”
Hà An Nhiên cười nói.

“Lúc đó sao em không gọi điện thoại cho anh?”

“Lúc đó gì?” Hà An Nhiên không hiểu ý của anh.

“Chuyện cô nằm viện, vì sao em không nói với anh, nếu mẹ anh không nói thì anh đã không biết rồi.”

“Chuyện này à, không phải gần đây anh rất bận sao, em cũng không muốn làm anh lo lắng nên không nói với anh.”

Hà An Nhiên nói xong, đầu kia điện thoại im lặng vài giây vẫn chưa đáp lại.

“Từ Diễm, anh sao thế, sao không nói gì?”

“Không có gì, An Nhiên, sau này dù có chuyện gì cũng phải nói cho anh được không?”

Hà An Nhiên không khỏi nở nụ cười: “Sao thế, sao lại đột nhiên lừa tình vậy?” Đây không phải là cách nói của Từ Diễm nha.

Cô cũng nghe thấy Từ Diễm bên kia cười khẽ một tiếng: “Không có gì, chỉ hy vọng em đừng xem anh như người ngoài thôi.”

“Sao em có thể xem anh như người ngoài được, anh là người bạn tốt nhất của em.”

“Người bạn... tốt nhất?”

“Ừ. Trong lòng em, anh, Tống Trân, Tôn Duyệt, ba người đều không phải là người ngoài.”

“Anh biết rồi, giờ cũng không còn sớm nữa, đi ngủ đi.”

“Vâng, ngủ ngon.”

Đầu kia truyền đến tiếng Từ Diễm “ừ” một cái, sau đó cúp điện thoại.

Hà An Nhiên nhìn điện thoại đã cúp, cứ cảm thấy kì lạ, cô vẫn cảm thấy hôm nay Từ Diễm sao đó, nhưng lạ ở chỗ nào thì cô lại không thể nói được.

Cô dùng điện thoại chụp tác phẩm của mình lại, sau đó cắm dây giắc, gửi qua máy tính.

...

Từ Diễm cúp máy, anh bỏ điện thoại lên bàn, trên mặt là sự cô đơn không nói nên lời.

“Gọi điện thoại cho An Nhiên à?”

Triệu Thanh cầm một ly nước ấm đến, đưa ly nước cho anh.

Từ Diễm thu hồi sự cô đơn trên mặt, cười với anh ấy, gật đầu: “Ừ.”

Triệu Thanh ngồi bên cạnh anh, hỏi: “Cô Thắm không sao chứ?”

“Không sao, đã xuất viện rồi.”

“Vậy là tốt rồi, không sao thì tốt. Đúng rồi, cậu uống chút nước đi, nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta thu âm tiếp.”

“Vâng.”

Triệu Thanh đứng dậy: “Được rồi, anh ra ngoài trước đây.”

Từ Diễm gật đầu với anh ấy.

Sau khi Triệu Thanh ra ngoài, Từ Diễm nhấp một ngụm nước ấm. Thật ra mẹ anh còn nói một chuyện, nhưng anh không nói với Hà An Nhiên. Mẹ anh nói, ngày cô Thắm nhập viện còn có một người đàn ông

đến, nhìn có vẻ rất thân mật với An Nhiên, An Nhiên cũng rất ỷ lại anh ta, cô Thắm và anh ta hình như cũng quen nhau.

Lúc đó có lẽ là vì sốt ruột nên bà (Thường Tâm Như) không nhận ra, sau khi anh ta đi rồi, bà mới nhớ ra, người đàn ông kia là Chu Duyên Xuyên.

Chính là ảnh đế vô cùng nổi tiếng trong giới giải trí - Chu Duyên Xuyên.

Từ Diễm sao có thể không biết Chu Duyên Xuyên đây?

Ngoại trừ biết đó là Chu ảnh đế, anh còn biết, Chu Duyên Xuyên là người trong lòng của An Nhiên.

Anh nhớ một buổi tối vào năm ba đại học, anh nhận được điện thoại của Tống Trân. Ngày đó là sinh nhật của Tống Trân, mấy cô gái cùng Tống Trân chúc mừng sinh nhật, sau đó chạm vào rượu liền không thể vẫn hồi.

Lúc anh đến, ba cô đã say bết nhè, vừa khóc vừa cười.

Anh tìm được Hà An Nhiên trong góc, cô ngồi xổm trên mặt đất, ngón tay vẽ vòng tròn trên sàn nhà. Anh gọi cô, cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt là sự mơ màng, có vẻ là say không biết gì nữa rồi.

Anh nâng cô dậy, cô còn không an phận lộn xộn, cuối cùng thật sự không còn cách nào, anh chỉ có thể công cô lên.

Tống Trân ném cô cho anh rồi cùng Tôn Duyệt về, khi đó Tống Trân rất yên tâm với anh.

Anh cứ công cô như vậy, khung xương cô nhỏ, còn gầy, ở trên lưng anh cũng không có bao nhiêu trọng lượng. Cô ghé vào lưng anh, gác đầu trên vai anh, trong miệng phả ra mùi rượu nhàn nhạt.

Khi đó, lần đầu tiên anh hy vọng con đường này có thể dài hơn một chút, cho dù không có điểm cuối, anh vẫn sẽ nguyện ý cống cô đi.

“Chu Duyên Xuyên...” Cô nhẹ giọng nỉ non.

“Cái gì?” Anh không nghe rõ cô nói gì, vì thế đã hỏi lại.

“Em... Rất nhớ anh... Chu Duyên Xuyên... Em rất nhớ anh... Rất nhớ anh...”

Bước chân của Từ Diễm dừng lại, anh nghe rõ.

Chu Duyên Xuyên.

Người cô nhắc mãi trong miệng là Chu Duyên Xuyên.

Đối với cái tên Chu Duyên Xuyên này anh cũng không xa lạ. Nữ sinh trong lớp dường như đã nhắc mãi tên này, người đàn ông hai mươi bảy tuổi đã được đề danh ảnh đế - Chu Duyên Xuyên. Ngay cả nam sinh trong ký túc xá cũng toàn xem phim điện ảnh của Chu Duyên Xuyên, mỗi một bộ phim điện ảnh của anh ta, họ đều sẽ ra rạp xem.

Anh quen cô lâu như vậy, anh biết rõ Hà An Nhiên không phải người sẽ hâm mộ người khác. Anh không thể xác định Chu Duyên Xuyên trong miệng cô có phải là ảnh đế Chu Duyên Xuyên kia không, nhưng anh có thể chắc chắn, trong lòng Hà An Nhiên đã có người khác.

Sau đó, Hà An Nhiên tỉnh lại liền quên hết mọi chuyện hôm đó, chỉ là bắt đầu từ đó, cô không còn chạm vào rượu nữa. Anh cũng không nhắc đến những lời cô nói hôm đó trước mặt cô. Nhưng chuyện tối hôm đó, anh lại chẳng thể nào quên được, anh cố ý nhắc đến cái tên Chu Duyên Xuyên trước mặt cô Thẩm, kết quả cô Thẩm lại phản ứng ngoài sức tưởng tượng của anh.

Thì ra, Chu Duyên Xuyên trong miệng cô đêm đó chính là ảnh đế Chu Duyên Xuyên, ngày đó cô uống say như vậy nhưng trong miệng vẫn nhắc mãi tên của anh ta. Rốt cuộc là trong lòng cô, anh ta quan trọng đến mức nào mà có thể khiến cô uống say vẫn không quên được anh ta.

Anh thức đêm xem hết tất cả bộ phim điện ảnh của Chu Duyên Xuyên. Anh không thể không thừa nhận, Chu Duyên Xuyên là người đàn ông có mị lực, khí chất toàn thân toát ra không phải là thứ mà một thằng nhóc đang đi học có thể so sánh với.

“Từ Diễm, chúng ta phải đi thu âm rồi.” Triệu Thanh ở bên ngoài gọi anh.

Từ Diễm đặt ly nước đã lạnh trong tay xuống, đứng lên, đi ra ngoài.

“Đến đây.”

...

Hà An Nhiên thu dọn đồ đạc, sau đó liền chuẩn bị đi ngủ, cô vừa tắt đèn phòng khách rồi đi vào phòng ngủ thì bỗng nhiên, cô dừng bước lại.

Cô mơ hồ nghe được tiếng mở khóa.

Cẩn thận nghe kỹ, thật sự là tiếng mở khóa, bao nhiêu buồn ngủ lập tức tan biến hết.

Cô không khỏi nuốt nước miếng. Tối vậy rồi, ai sẽ cạy khóa nhà cô, chắc không phải là trộm chứ, tuy rằng đây không phải là tiểu khu mới nhưng trị an vẫn luôn không tồi, huống gì nhà cô còn ở tầng năm.

Nhưng người đó cũng không thể mở cửa ra, bởi vì Hà An Nhiên có một thói quen, chính là mỗi tối khi khóa cửa sẽ cắm chìa khóa vào ổ khóa, cho nên người ở ngoài sẽ không cắm khóa vào được.

Cô càng nghĩ càng sợ, không khỏi nắm chặt điện thoại trong tay, run rẩy gọi cho Chu Duyên Xuyên. Tuy cô biết giờ nước xa không cứu được lửa gần, nhưng không biết vì sao, cô vẫn theo bản năng muốn gọi điện thoại cho anh.

Đầu kia rất nhanh đã nhận máy, điện thoại vừa thông, cô liền không nhin được mà run rẩy nói với anh.

“Chu Duyên Xuyên, có người cạy cửa nhà em!”

Đầu kia im lặng vài giây.

“Em ra mở cửa đi.”

“Cái... Cái gì?” Hà An Nhiên lắp bắp.

“Đừng sợ, là anh.”

“Sao?”

Hà An Nhiên mở cửa, quả nhiên là nhìn thấy Chu Duyên Xuyên đứng ngoài cửa, trong tay đang cầm hành lý, anh mặc một chiếc áo gió, vẻ mặt phong trần, sự mệt mỏi trên mặt không thể nào che dấu được.

“Sao anh về rồi?” Cô kinh ngạc hỏi anh.

“Ghi hình xong anh liền về đây.” Anh kéo va li vào, lúc anh đi vào còn mang theo cả gió lạnh bên ngoài, Hà An Nhiên không khỏi co rúm lại.

Lạnh quá.

Chu Duyên Xuyên nhanh chóng đưa tay đóng cửa lại, lại nhìn thấy chìa khóa cắm trong ổ khóa. Thảo nào vừa rồi ở bên ngoài làm thế nào anh cũng không mở cửa được, mệt cho cô còn cắm chìa khóa bên trong.

Hà An Nhiên nhìn điện thoại, giờ đã gần mười hai giờ rồi.

“Trễ thế này rồi sao anh không ở đó nghỉ ngơi một đêm rồi về?”

Chu Duyên Xuyên cười cười, anh đặt hành lý sang một bên, giang tay ôm lấy cô.

Hà An Nhiên bị anh ôm, cơ thể lập tức cứng đờ, bên trong cô không mặc bra!

Nhưng cô thả lỏng rất nhanh, bởi vì cái ôm của Chu Duyên Xuyên rất ấm, trên người còn có mùi hương quen thuộc mà cô thích.

Chu Duyên Xuyên vùi đầu vào cổ cô.

“Bởi vì anh nhớ em, nhớ đến điên rồi, muốn gặp em đến điên rồi, cho nên anh về.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Anh Là Của Em

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Hà An Nhiên cũng giang tay ôm anh.

Ôm như vậy, cô cảm giác mình đã ôm cả thế giới, Chu Duyên Xuyên là cả thế giới của cô.

“Em cũng nhớ anh.”

Từ khi xác định quan hệ, Hà An Nhiên không hề đè nén tình cảm của mình nữa.

Chu Duyên Xuyên rõ ràng là được chiều mà lo sợ, cánh tay đang ôm cô không khỏi dùng sức hơn, như muốn khảm cô vào xương cốt mình. Ôm một lúc, Chu Duyên Xuyên mới buông cô ra, đôi mắt nhìn thẳng vào cô. Hà An Nhiên cũng không chút yếu thế nhìn anh.

Hai người cứ đối mắt như vậy, vài giây sau, Chu Duyên Xuyên không nhịn được cười, anh cúi người hôn lên môi cô một cái. Hôn xong, anh liền tách môi cô ra, nhưng mà còn chưa tách ra, Hà An Nhiên bỗng đưa tay chạm vào má anh, nhón chân lên.

Cơ thể Chu Duyên Xuyên lập tức cứng đờ, anh đã từng hôn Hà An Nhiên vài lần, nhưng lần nào cũng là anh chủ động, cô chưa từng chủ động hôn anh, đây là lần đầu tiên.

Kỹ thuật hôn của Hà An Nhiên không tốt, cô chỉ biết dán môi mình vào môi anh, cắn lung tung, còn lại thì không biết, nhưng chỉ như vậy cũng đã có thể khiến Chu Duyên Xuyên nóng cả người. Bàn tay anh chế trụ eo cô, nâng cô lên một chút, đảo khách thành chủ làm cho nụ hôn sâu hơn.

Hơi thở nồng đậm nam tính ập vào mặt, Hà An Nhiên cảm thấy cả người mình mềm đi, tê dại như bị hàng tỉ con kiến gặm cắn, khiến cô muốn ngừng cũng không được.

Cô vòng tay ôm cổ anh, hơi nhắm mắt lại, ngoan ngoãn đáp lại anh.

Cô thích anh hôn, cô thích hương vị mát lạnh trong miệng anh, tất cả mọi thứ của anh đều khiến cô thích, đều khiến cô mê muội.

Chu Duyên Xuyên vuốt lại đầu tóc hơi lộn xộn của cô, sau đó nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu cô, tràn đầy yêu chiều.

Đôi tay Hà An Nhiên ôm lấy vòng eo gầy nhưng rắn chắc mạnh mẽ của anh.

“Anh ăn cơm chưa?” Cô nhẹ nhàng hỏi anh.

“Anh ăn trên máy bay rồi.”

“Cơm trên máy bay mà cũng no được à?” Hà An Nhiên rời khỏi cái ôm của anh, ngẩng đầu nhìn anh.

“Em đi làm cho anh tô mì.” Nói xong cô liền chuẩn bị đi làm cho anh. Nhưng cô còn chưa bước được nửa bước thì đã bị anh chế trụ.

“Không cần phiền vậy đâu, anh không đói.” Anh thân mật cọ trán với cô.

“Anh đi tắm đã.”

“Ừ, em đi lấy đồ ngủ cho anh.”

Chu Duyên Xuyên buông cô ra.

“Ừ.”

Hà An Nhiên mỉm cười chạy đến bên cạnh hành lý của Chu Duyên Xuyên, đặt nó nằm xuống, sau đó ngồi xổm mở khóa kéo. Chu Duyên Xuyên cũng đi qua, ngồi xổm bên cạnh cô.

Va li của Chu Duyên Xuyên sắp xếp rất quy củ, tất cả đều thật chỉnh tề, chỉ cần liếc mắt một là cô đã nhìn thấy bộ đồ ngủ màu cà phê trong hành lý của anh.

Cô lấy áo ngủ ra đưa cho anh.

“Đi thôi.”

Chu Duyên Xuyên mỉm cười, nghiêng đầu qua hôn nhẹ lên môi cô một cái.

“Tuân lệnh phu nhân!”

Mặt Hà An Nhiên lập tức đỏ lên, cô đỏ mặt mắng anh: “Ai là phu nhân của anh, không biết xấu hổ!”

Chu Duyên Xuyên cầm tay cô, chạm vào mặt mình “Anh có mặt [1], hơn nữa còn rất đẹp trai.”

[1] Không biết xấu hổ (不要脸) còn có thể hiểu là không có mặt mũi.

Hà An Nhiên thật sự không còn gì để nói, cô rút tay về, sau đó đẩy anh ra.

“Đi mau, đi mau đi.”

Chu Duyên Xuyên cũng không trêu cô nữa, anh nhéo mặt cô, tâm tình rất tốt đi vào phòng tắm, còn lẩm bẩm hát trong miệng.

Hà An Nhiên sờ gương mặt bị anh nhéo, dường như còn lưu lại độ ấm của ngón tay anh.

Cô mím môi, trong mắt là hạnh phúc không thể nào che giấu được. Cô ngồi trên sô pha, nhìn ánh đèn màu cam ấm áp trong phòng tắm, trên tấm kính là một lớp hơi nước mờ mờ.

Không lâu sau, Chu Duyên Xuyên mặc áo ngủ đi ra, anh tắt đèn phòng tắm, vừa ngẩng đầu liền thấy Hà An Nhiên đang ngồi trên sô pha.

“Sao không vào trước?”

“Đang đợi anh đấy.”

Đôi mắt Chu Duyên Xuyên hơi chấn động, anh đột nhiên đi qua chỗ cô, đưa tay bế ngang cô lên.

Hà An Nhiên hoảng hốt: “Anh làm gì thế?”

Đôi môi ấm áp của anh dán vào má cô: “Em nói xem?”

Ở phương diện này, Hà An Nhiên thật sự không phải là đối thủ của anh.

Anh ôm cô đi tắt đèn trong phòng khách, sau đó mới nhanh chóng đi về phòng ngủ.

Anh đặt cô lên giường, vừa chạm vào giường, Hà An Nhiên liền giống như con cá chạch thoát khỏi vòng ôm của anh, sau đó xốc chân lên chui vào.

Chu Duyên Xuyên thấy dáng vẻ này của cô thì không khỏi bất đắc dĩ bật cười, anh tắt đèn phòng ngủ, sau đó cũng xốc chăn chui vào.

Anh thấy cô nằm rất xa mình thì hỏi: “Sợ anh à?”

Trong bóng đêm, Hà An Nhiên không nhìn thấy vẻ mặt của anh nên bắt đầu thả lỏng.

“Không...”

“Vậy em cách anh xa như vậy làm gì?” Giọng anh trầm thấp khàn khàn.

Cô cảm giác được anh đang nhích lại gần mình, dần dần cảm nhận hơi thở nóng bỏng trên người anh, cô không khỏi nắm chặt góc chăn, không nói chuyện.

Chu Duyên Xuyên kéo chăn cô ra, sau đó vươn tay ôm cô vào ngực mình.

Cả người Hà An Nhiên cứng đờ, cô không mặc bra, giờ bị anh ôm vào ngực thân mật như vậy, cách lớp áo ngủ mỏng manh, nơi mềm mại của cô thậm chí còn có thể cảm nhận độ ấm đến từ lồng ngực anh.

Giống như lửa vậy, vô cùng nóng bỏng.

Hô hấp của Chu Duyên Xuyên cũng bắt đầu bất ổn, tuy rằng vừa rồi anh đã ôm cô, nhưng dù sao thì anh cũng mang áo khoác rất dày cho nên không cảm nhận được gì lắm, nhưng bây giờ lại gần sát như vậy khiến tâm trí anh không khỏi nhộn nhạo.

Anh cảm nhận được sự mềm mại của cô, đồng thời cũng cảm nhận được cả người cô cứng đờ.

“Em đang nghĩ gì đó?” Anh gác cảm lên đỉnh đầu Hà An Nhiên, hỏi cô.

“... Không nghĩ gì cả.” Hà An Nhiên nằm trong lòng anh, nhỏ giọng nói.

Chu Duyên Xuyên trêu chọc cô: “Thật không?”

Hà An Nhiên lúng túng.

“Thật!” Nói xong, qua vài giây, cô lại chèn thêm một câu.

“Còn thật hơn cả vàng.”

“Em biết cái gì gọi là giấu đầu lòi đuôi không?”

Hà An Nhiên cảm thấy tai mình bắt đầu nóng lên, tự biết mình nói không lại anh nên dứt khoát ngậm miệng không nói lời nào.

Chu Duyên Xuyên im lặng mỉm cười, sau đó kéo chăn lên cao hơn một chút, che chắn cô khỏi khí lạnh.

“Anh buồn ngủ rồi.” Chu Duyên Xuyên đột nhiên nói với cô.

Hà An Nhiên ngẩng đầu lên từ cánh tay anh, vươn tay che mắt anh lại.

“Vậy nhắm mắt ngủ đi.”

“Ừ.”

Anh thật sự buồn ngủ, ghi hình cả một ngày, sau đó không hề nghỉ ngơi một phút đã trở về, một thân mỗi mệt.

Chu Duyên Xuyên cầm tay cô, đặt trên môi mình, nhẹ nhàng hôn một cái.

“Ngủ ngon, cô bé của anh.”

...

Giấc ngủ này của Hà An Nhiên rất thoải mái, lúc cô mở mắt ra, đập vào mắt là Chu Duyên Xuyên. Anh đang đưa lưng về phía cô, cúi đầu, chắc là đang thắt dây ở quần thể thao.

Cô nhìn từng đường cong rõ ràng của cơ bắp trên lưng anh, không khỏi say mê, Chu Duyên Xuyên chính là kiểu người mặc quần áo nhìn gầy, cởi quần áo lại có thịt. Nhìn kỹ hơn thì trên lưng Chu Duyên Xuyên có rất nhiều vết sẹo, nhìn màu của những vết sẹo này thì chắc cũng đã vài năm rồi.

Chu Duyên Xuyên thắt dây xong, vừa xoay người liền đối mặt với ánh mắt của Hà An Nhiên, anh mím môi cười khê: “Tỉnh rồi à?”

Hà An Nhiên không để ý đến anh, anh cảm thấy kì lạ, trong mắt cô lập loè gì đó, anh không nhìn thấy rõ ràng. Cô ngồi dậy khỏi giường, ngoắc ngoắc ngón tay với anh. Chu Duyên Xuyên không rõ cô muốn làm gì nhưng vẫn đi qua.

“Sao...”

Anh còn chưa nói hết câu, Hà An Nhiên đã nhào đến, anh theo bản năng duỗi tay tiếp được cô, cơ thể mềm mại của cô cứ như vậy chui vào ngực anh.

Hà An Nhiên vươn tay ôm lưng anh, sau đó sờ lên những vết sẹo đó của anh. Tay cô lạnh lẽo, sờ vào những vết sẹo khiến cơ thể anh cứng đờ, nhưng sau đó cũng nhanh chóng thả lỏng.

“Sao thế?”

“Mấy vết sẹo này của anh...”

“Đều là lúc đóng phim không cẩn thận bị thương, nhưng mà không sao rồi.”

Lúc quay phim có rất nhiều động tác khó, đặc biệt là mấy động tác võ thuật, nhưng anh chưa bao giờ dùng người đóng thế, dù là động tác nguy hiểm thế nào cũng tự mình làm, cho nên xác suất bị thương lớn hơn rất nhiều so với các diễn viên khác trong đoàn làm phim.

Cơ bản thì ngày nào quay phim anh cũng sẽ bị thương, mà anh cũng chỉ xử lý qua loa một chút. Ngày hôm sau lại mang theo vết thương tiếp tục quay phim, cho nên vết thương mới cứ chồng lên vết thương cũ, từng tầng từng tầng, lâu ngày trên lưng anh cũng lưu lại sẹo.

Bởi vì việc này, Triệu Miển đã không chỉ nói với anh một lần, anh nên sử dụng người đóng thế một cách thích hợp, đừng để bản thân phải vất vả như vậy, nhưng anh luôn cự tuyệt. Lúc đó anh chỉ là một người mới, nếu không thể nỗ lực, trả giá gấp bội người bình thường, làm sao mà anh có thể đứng trên cao, có thể để cô thấy anh?

“Đau... Đau lắm đúng không?” Giọng Hà An Nhiên ghen ngào.

“Không sao, giờ không đau nữa.” Anh cảm nhận được cảm xúc của cô không được tốt lắm, vươn tay vỗ lưng cô nhẹ nhàng an ủi.

Hà An Nhiên vươn tay đẩy anh ra, nghiêm túc nhìn anh: “Chu Duyên Xuyên, anh là của em, từ đầu tới cuối, toàn thân trên dưới đều là của em, cho nên em không cho phép anh lại bị thương, nghe chưa!”

Chu Duyên Xuyên ngẩn ra, anh nhìn Hà An Nhiên nghiêm trang tuyên cáo chủ quyền, không khỏi bật cười, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

“Được, nghe em hết.”

Nghe thấy đáp án vừa lòng, Hà An Nhiên vui vẻ ra mặt, cô hôn lên môi anh một cái như khen thưởng.

Đôi mắt cô sáng lấp lánh, đôi môi đỏ thắm, dù hoặc nói không nên lời.

Chu Duyên Xuyên lập tức cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, cô gái của anh luôn có bản lĩnh khiến anh động tình, giống như bây giờ, nhất định là cô không biết mình có bao nhiêu câu dẫn. Chẳng lẽ cô không biết đàn ông vào buổi sáng là không thể trêu vào sao?

Anh nhanh chóng thu hồi tầm mắt, không thể nhìn nữa, nếu không thì anh thật sự sợ không thể khống chế được chính mình, sẽ ăn cô.

Anh xoay người, cầm lấy áo phong và áo khoác bên cạnh mặc vào.

“Dậy mặc quần áo đi, anh đi làm bữa sáng.”

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Đến Cửa Làm Cơm

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Ăn sáng xong, Hà An Nhiên phải đi làm, vì thế anh lái xe đưa cô đến trước phòng làm việc.

“Em vào đây, tạm biệt.”

Hà An Nhiên cởi dây an toàn chuẩn bị xuống xe, nhưng tay cô vừa chạm vào then cửa thì đã bị người phía sau giữ chặt lại. Cô quay đầu nhìn cánh tay đang đỡ lấy mình, sau đó ngẩng đầu khó hiểu nhìn anh.

“Có phải em quên gì đó rồi không?” Chu Duyên Xuyên cười hỏi.

Hà An Nhiên nhú mày, đôi mắt nhìn khắp nơi một vòng, cuối cùng dừng ở đôi môi đang cong lên của anh, chợt hiểu ra.

Cô nghiêng người qua chỗ anh, nhẹ nhàng hôn lên môi anh một cái.

“Hôm tạm biệt.” Cô cười híp mắt.

Hôn xong, cô chuẩn bị mở cửa, nhưng lại nghe thấy một tiếng “cạch”, cửa bị khóa lại.

Cô quay đầu nhìn Chu Duyên Xuyên, ý cười trên mặt Chu Duyên Xuyên từ từ gia tăng, con người dịu dàng giờ phút này lại mang theo những chấm sáng nhỏ vụn.

“Thế này mà cũng gọi là hôn?” Anh trầm giọng hỏi cô.

Hà An Nhiên còn chưa phản ứng lại thì đã cảm thấy trước mắt tối sầm, bao nhiêu hơi thở mà cô sở hữu đều bị anh cướp lấy.

“Cái này mới gọi là hôn.” Chu Duyên Xuyên nhìn đôi môi đang sưng lên rất rõ ràng của cô, cười nói.

Hà An Nhiên trừng mắt liếc anh một cái, nhưng lại không có chút gì gọi là uy hiếp.

“Em vào đây.” Cô rời khỏi vòng ôm của anh.

Cô duỗi tay mở cửa nhưng lại mở không ra, lúc này mới nhớ là anh đã khóa, vì thế lại quay đầu tiếp tục trừng anh.

Trong mắt Chu Duyên Xuyên mang theo ý cười cưng chiều, bây giờ mới mở khóa.

Sau khi xuống xe, Hà An Nhiên đóng cửa lại, ngay cả chào tạm biệt cũng không nói với anh, quay đầu đi thẳng vào tòa nhà.

Anh nhìn bóng dáng của cô, cười lắc đầu, lúc này mới khởi động xe rời đi.

...

Tề Nghiễm Ninh bị tiếng chuông cửa đánh thức.

Anh vốn không muốn để ý đến, hôm nay giữa trưa anh vừa kết thúc một hoạt động phát ngôn, trở về liền buồn ngủ muốn chết, giờ anh chỉ muốn ngủ. Anh nghĩ người bên ngoài không thấy ai ra mở cửa, đợi một lát chắc sẽ thức thối rồi đi, nhưng sự thật thường không được như ý, người bên ngoài như muốn gây chuyện với anh vậy.

Cuối cùng, anh bị tiếng chuông cửa kéo dài không dứt làm bao nhiêu buồn ngủ đều tan biến hết, dứt khoát xốc chân lên đi ra phòng khách.

Anh đi đến cửa, người ngoài cửa vẫn bấm chuông như cũ, vì thế anh “rầm” một tiếng mở cửa ra, tính tình tốt đẹp bị mài mòn hết, đang chuẩn bị mắng chửi người đó một trận nhưng vừa mở cửa ra, nhìn khuôn mặt của người bên ngoài, một bụng mắng chửi phải nuốt vào hết.

“Chào buổi tối, anh Tề.”

“Sao... Sao em lại đến đây?” Anh lắp bắp hỏi.

“Em không thể đến à?” Người ngoài cửa nở nụ cười tự nhiên, xách theo một đồng hồ đi vào.

Tề Nghiễm Ninh nhanh chóng đóng cửa, anh nhìn người đó tự giác thay giày.

Tống Trân cởi giày cao gót ra, cô nhìn giá giày theo bản năng, lại thấy một đôi dép lê màu hồng của con gái.

Cô im lặng nhú mày.

Đương nhiên là Tề Nghiễm Ninh nhìn thấy tầm mắt cô dừng ở đôi dép lê kia, anh biết cô đang nghĩ gì.

“Đó là của Tụng Nghị.”

Hà Tụng Nghị?

Ánh mắt cô không khỏi đánh giá anh từ trên xuống dưới.

“Đây là ánh mắt gì đó, nhà anh không chỉ có của cô ấy mà còn có của Duyên Xuyên, đều là bạn bè, trong nhà luôn có một đôi dép lê cho hai người họ...”

“Anh cuống quít giải thích như vậy làm gì?” Tống Trân chen ngang lời anh, vẻ mặt như nhìn thấu tất cả.

Tề Nghiễm Ninh đột nhiên ngậm miệng.

Tâm tình Tống Trân rất tốt, cô nở nụ cười nhìn chân mình, sau đó hỏi anh: “Em đi gì giờ?”

Tề Nghiễm Ninh nhìn bàn chân trắng ngần mềm mịn trên huyền quan [1] của cô.

[1] Huyền quan: khoảng không gian giữa cửa chính và phòng khách

“Hay là em đi tạm của Tụng Nghị?”

Tống Trân lắc đầu: “Vẫn là thôi đi, em không quen đi giày dép người khác đã dùng, em đi chân trần vậy.”

Nói xong Tống Trân liền để chân trần bước vào.

“Không được!”

Tề Nghiễm Ninh đột nhiên nói lớn khiến Tống Trân hoảng sợ, cái chân vừa vươn ra của cô theo phản xạ có điều kiện rút lại.

“Lớn tiếng như vậy làm gì?” Cô oán trách anh.

Tề Nghiễm Ninh cũng ý thức giọng mình có hơi lớn, anh xấu hổ ho khan hai cái: “Trời lạnh lắm, đi chân trần dễ sinh bệnh.”

Tống Trân làm bộ hiểu ra: “Anh quan tâm em nha.”

Tại Tề Nghiễm Ninh bắt đầu hồng lên, anh nói lảng sang chuyện khác: “Trong nhà không còn đôi dép lê nào nữa, em không cần cởi giày cũng được.”

Tống Trân ngẫm nghĩ: “Vây được rồi.”

Vì thế cô liền lấy đôi giày cao gót đã cởi ra đi vào.

Cô vào phòng bếp, sau đó bỏ mấy cái túi trong tay xuống, Tề Nghiễm Ninh cũng đi vào theo.

“Đây là cái gì?” Anh tò mò hỏi.

“Nguyên liệu nấu ăn đấy.”

“Nguyên liệu nấu ăn?” Tề Nghiễm Ninh sửng sốt.

“Đúng vậy, không phải lúc trước ở đoàn làm phim anh nói muốn thử tay nghề của em sao?” Tống Trân vừa lấy nguyên liệu nấu ăn trong túi ra vừa nói với anh.

Tề Nghiễm Ninh sửng người, lúc đó anh chỉ nói đùa một chút mà thôi, đâu có ngờ là cô thật sự xách theo nguyên liệu đến nhà anh nấu cơm?

“Anh Tề, anh có chắc là muốn như vậy cùng em nói chuyện không?”

Hả?

Tề Nghiễm Ninh cúi đầu bản thân mình, trên người anh giờ còn đang mang đồ ngủ. Anh lúng túng nói: “Anh đi thay quần áo.”

Tống Trân nhìn anh nhanh chóng đi vào phòng ngủ, không khỏi nở nụ cười.

Chờ đến lúc đi ra, anh đã thay một bộ đồ ở nhà thoải mái, mà lúc này Tống Trân đang ngồi trên sofa, đưa tay xoa chú chó lông vàng.

Cô thấy anh ra thì cười hỏi anh: “Anh còn nuôi chó nữa à?”

Tề Nghiễm Ninh nhìn chú chó lông vàng đang lười nhác nằm trên sofa, nói: “Không phải anh nuôi, là Duyên Xuyên, anh thay cậu ấy chăm sóc thôi.”

Mấy hôm trước Chu Duyên Xuyên phải đi Trùng Khánh ghi hình cho một chương trình nên đưa Yoyo đến đây nhờ anh trông coi, chuyện này đã không phải là lần một lần hai.

“Anh Chu?” Tống Trân kinh ngạc, đúng là không ngờ được người thoát nhìn có bệnh sạch sẽ như anh Chu vậy mà lại nuôi chó.

Tề Nghiễm Ninh cười nói: “Ừ, đây là bảo bối nhà cậu ấy.”

Tống Trân ở trong phòng khách chơi với chó một lát rồi mới vào phòng bếp bắt đầu nấu cơm. Lúc nấu cơm, ngại đầu tóc quá phiền phức, cô dùng một dây chun màu đen buộc lên.

Tề Nghiễm Ninh nhìn bóng dáng Tống Trân, trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ. Anh ít khi ở nhà ăn cơm, một năm hơn ba trăm ngày ở đoàn làm phim cho nên nhiều năm nay, phòng bếp nhà anh chỉ dùng để trang trí.

Có người nấu cơm, hơn nữa còn là một người phụ nữ, đây là lần đầu tiên.

Anh và Tống Trân quen nhau chưa được bao lâu, từ lúc Cẩm Tú khai máy đến giờ cũng chỉ mới hơn ba tháng. Anh cũng đã từng hợp tác với rất nhiều diễn viên nữ, nhưng chỉ có Tống Trân là diễn viên nữ duy nhất khiến anh ấn tượng sâu. Vì cô là bạn của An Nhiên thì chỉ một phần, điều khiến anh ấn tượng sâu nhất là đôi mắt đào hoa xinh đẹp kia, đặc biệt là lúc đóng phim, đôi mắt kia rất linh động đa dạng.

Anh đi qua, “Cần giúp không?” Anh hỏi.

Tống Trân quay đầu mỉm cười với anh, đôi mắt đào hoa xinh đẹp lại có chút dụ hoặc không nói nên lời.

“VẬY anh giúp em thái thức ăn được không?”

“Ừ.” Anh gật đầu, sau đó vén tay áo bắt đầu thái thức ăn.

Tề Nghiễm Ninh đang thái đồ ăn, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Tống Trân nhìn anh: “Ai vậy?”

Tề Nghiễm Ninh lắc đầu ý bảo mình cũng không biết: “Anh đi mở cửa xem.”

Vì thế, anh buông đồ ăn trong tay, đi ra phía cửa.

Mở cửa ra, anh liền nhìn thấy Chu Duyên Xuyên và Hà An Nhiên đứng ngoài cửa.

“Duyên Xuyên, em gái An Nhiên?” Anh kinh ngạc nói.

“Chào buổi tối, anh Nghiễm Ninh.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Yoyo vốn đang lười nhác lập tức hưng phấn như gà chọi, nhảy xuống khỏi sofa, lắc đuôi chạy đến cửa, nó dùng đầu thân mật cọ ổng quần Hà An Nhiên và Chu Duyên làm nũng.

Chu Duyên Xuyên và Hà An Nhiên cùng đi vào, Hà An Nhiên ngồi xổm xuống xoa đầu vỗ về nó, sau đó chuẩn bị thay dép, Tề Nghiễm Ninh thấy An Nhiên chuẩn bị thay dép thì vội vàng ngăn cản.

“Không cần cởi giày, cứ đi giày vào đi.”

Vì thế hai người cứ đi giày như vậy mà vào, vừa đi vào liền ngửi thấy mùi khói dầu.

“Cậu đang nấu cơm?” Chu Duyên Xuyên kinh ngạc hỏi anh.

Tề Nghiễm Ninh còn chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy giọng Tống Trân vọng ra từ phòng bếp.

“Anh Tề, ai vậy?” Tống Trân cầm nồi và xẻng nhô đầu ra nhìn.

Mấy người ở đây đều sững sờ.

“Tống Trân?”

“An Nhiên?”

Hai người gần như là đồng thanh.

“Tống Trân, sao cậu lại ở đây, hai người...” Hà An Nhiên nhìn Tống Trân và Tề Nghiễm Ninh.

“Em gái An Nhiên, em đừng hiểu lầm, bọn anh... bọn anh chỉ...” Tề Nghiễm Ninh muốn giải thích nhưng rồi lại không biết giải thích thế nào, càng nói càng loạn.

“Không sao không sao, em hiểu mà.” Hà An Nhiên cười với anh, sau đó đi vào phòng bếp.

Tề Nghiễm Ninh quay đầu nhìn Chu Duyên Xuyên. Chu Duyên Xuyên cũng cười, không nói lời nào, nhưng ánh mắt đã nói lên tất cả.

Tề Nghiễm Ninh rất bất đắc dĩ, giờ anh cũng không biết nên nói gì mới tốt.

...

Chu Duyên Xuyên và Hà An Nhiên đến đây đón Yoyo, vừa rồi anh đi đón An Nhiên tan tầm, vừa lúc nhớ ra Yoyo đang ở nhà Tề Nghiễm Ninh

nên đến đón nó.

Hà An Nhiên ở trong phòng bếp giúp Tống Trân rửa rau.

“Trân, có JQ [2] nha.”

[2] JQ: Gian tình

Đôi tay đang xào đồ ăn của Tống Trân dừng lại: “Mình còn đang ước gì được vậy đấy.”

“Sao?”

“Bây giờ vẫn chưa có JQ gì, mình và anh ấy vẫn như đậu hủ tẩm hành lá, tách rời nhau.” Tống Trân nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Thật không, cậu đã đến nhà nấu cơm cho anh ấy rồi mà còn chưa có gì?” Hà An Nhiên rõ ràng là không tin.

“Mình cũng muốn có gì đó lắm.”

Hà An Nhiên bị lời nói trắng trợn của Tống Trân làm ghen hòng, xem ra đúng là không thể tùy tiện trêu chọc cô ấy.

“Cậu đừng chỉ biết nói mình, cậu và anh Chu cùng nhau đến, mối quan hệ này cũng không đơn giản.”

“Ừ, mình và anh ấy đang ở bên nhau.” Hà An Nhiên không chút dấu diếm, hào phóng thừa nhận.

“What the fuck!?” Tống Trân không nhin được mà nói tục.

“Hà An Nhiên ơi Hà An Nhiên, cậu muốn làm tổn thương trái tim của bao nhiêu cô gái đây, chỉ sợ số lượng này cũng đủ vây quanh Trái Đất vài vòng đi.”

“Cậu nói cũng hơi quá rồi đó?” Hà An Nhiên bật cười.

“Mình có nói quá hay không, chính cậu còn không biết hay sao?”

Hà An Nhiên rũ mi mắt, nhỏ giọng nói: “Nhưng mà mình cũng đâu còn cách nào. Trong mắt người khác, anh có thể là ngôi sao, là ảnh đế xa vời không thể với tới, nhưng trong mắt mình, anh ấy cũng chỉ là Chu Duyên Xuyên mà thôi.”

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Aphrodite

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Giải thích tên chương: Aphrodite (Venus) là vị nữ thần đại diện cho tình yêu, sắc đẹp và dục vọng trong thần thoại Hy Lạp.

Bữa cơm tối nay là bốn người họ cùng nhau ăn, cũng may Tống Trân mua nhiều thức ăn, nếu không thì thật sự không đủ cho bốn người họ.

Ăn cơm xong, hai người Chu Duyên Xuyên rất biết ý, ôm Yoyo tạm biệt xong liền đi, lưu lại Tống Trân và Tề Nghiễm Ninh thu dọn tàn cục.

“Em cứ để đó, anh làm cho.” Tề Nghiễm Ninh ngăn Tống Trân lại. Người ta đã nấu cơm cho anh, cũng không thể để người ta rửa bát luôn được.

Tống Trân cũng không ngại ngùng, nếu anh đã nói anh dọn thì cô đành ngừng tay để anh dọn vậy.

Tề Nghiễm Ninh ở trong phòng bếp rửa bát, cô thì dựa vào cửa phòng bếp nói chuyện với anh.

“Hôm nay cơm ngon không?”

Tề Nghiễm Ninh gật đầu với cô: “Ngon.”

Tống Trân thỏa mãn mỉm cười, đương nhiên anh sẽ cảm thấy ngon, trù nghệ của cô đâu phải là khoác lác. Nhà cô kinh doanh nhà hàng, bố nổi danh là đầu bếp hàng đầu, mẹ là nhà phê bình giới ẩm thực, cho nên mới nói bố mẹ cô là trời sinh một đôi, tình yêu của hai người cũng bắt nguồn từ mỹ thực.

Có một người bố là đầu bếp, trù nghệ của cô muốn không tốt cũng khó.

“Lần sau em lại làm cho anh tiếp, được không?”

Hai chữ ‘được không’ cuối cùng mềm mại câu người, ăn sâu đến tận lòng anh, khiến anh không khỏi ma xui quỷ khiến gật đầu với cô.

“Được.”

Nói xong, anh mới ý thức được mình vừa nói gì, nhưng lời đã nói ra như bát nước đổ đi, sao anh có thể thu hồi lại được?

Thu dọn xong, Tống Trân cũng phải về.

Cô nhìn Tề Nghiễm Ninh, nói: “Em không lái xe.”

“Anh đưa em về.”

Tống Trân mím môi, mục đích thực hiện được.

“Vậy phiền anh.”

Tề Nghiễm Ninh nhìn Tống Trân cười đến hai mắt cong cong, cũng nở nụ cười theo. Anh lấy chìa khóa xe trên bàn trà, hai người cùng nhau đi xuống tầng.

Dọc theo đường đi, Tống Trân rất yên lặng. Lúc anh lái xe, cô cũng tự giác không quấy rầy, nhưng ánh mắt trần trụi của cô khiến Tề Nghiễm Ninh

cảm giác như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Vì sao anh luôn có ảo giác ánh mắt Tống Trân nhìn mình như chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống anh?

Đương nhiên là Tống Trân không biết trong đầu Tề Nghiễm Ninh nghĩ gì, cô chỉ đơn thuần là muốn nhìn anh, nhìn sườn mặt hoàn mỹ không chút tì vết của anh, tim cô lập tức đập loạn như nai con.

Ánh mắt cô dừng trên môi anh, lúc hai người họ đóng phim đã từng có vài cảnh hôn, nhớ đến đôi môi mềm mại ướm át, Tống Trân cảm thấy bắt đầu miệng đắng lưỡi khô, cô nuốt nước miếng theo bản năng.

Vốn cô chỉ muốn nhẹ nhàng nuốt nước miếng, nhưng ai ngờ nuốt như vậy không phải nhẹ nhàng mà là “ức” một tiếng thật vang.

Ngay cả người vẫn luôn im lặng dù cô có nhìn chăm chăm như Tề Nghiễm Ninh cũng phải quay đầu nhìn cô.

Tống Trân lúc ấy liền 囧, mặt mũi ném ra Thái Bình Dương hết rồi, vậy mà cô lại nuốt nước miếng lớn tiếng như vậy, còn bị anh nghe được, đúng là phát điên rồi mà!

Đôi mắt cô xoay chuyển vài vòng, sau đó ngượng ngùng nói với anh: “Hôm nay ánh trăng không tối nhỉ.”

Tề Nghiễm Ninh nhìn ngoài cửa sổ, không nói gì. Bên ngoài âm u, bầu trời tối tăm không một ngôi sao, có lẽ sắp có một trận mưa lớn.

Tống Trân cũng phát hiện, khóe môi cô giật giật, xấu hổ cười cười, sau đó quay đầu nhìn đám đông phía bên ngoài cửa sổ.

Sau khi đưa Tống Trân về nhà, Tề Nghiễm Ninh nhớ đến vừa rồi cô nhìn mình nuốt nước miếng, không khỏi bật cười.

Có lẽ chính anh cũng không có ý thức được, ý cười trên mặt mình sâu như thế nào.

Đi ngang qua siêu thị, anh nhìn tấm biển đang sáng đèn, nhớ đến đôi chân trần trên thảm của cô ngày hôm nay.

Anh dừng xe bên đường, sau đó đi vào siêu thị. Chỉ là lúc đi ra, trong tay anh đã có thêm hai đôi dép lê, một đôi màu hồng nhạt, một đôi màu lam nhạt.

...

“Anh cảm thấy Trân và anh Nghiễm Ninh ở bên nhau thì thế nào?” Hà An Nhiên nghiêng đầu nhìn Chu Duyên Xuyên đang lái xe.

Chu Duyên Xuyên suy nghĩ một lát.

“Cũng không tệ lắm.”

“Cũng không tệ lắm là ý gì?”

“Chính là cảm thấy rất hợp.”

“Phải không, em cũng cảm thấy vậy.” Hà An Nhiên vui vẻ nói.

“Trông em có vẻ rất vui vẻ?”

“Đúng vậy, em rất hy vọng hai người họ ở bên nhau.”

Chu Duyên Xuyên quay mặt, đôi mắt đen như mực nhìn cô, trên mặt cô toàn là ý cười.

Rất nhanh đã đến tiểu khu.

Đỗ xe xong, hai người cùng nhau đi lên, phía sau còn có Yoyo đi theo.

Vào nhà, Hà An Nhiên liền chạy đến xô pha nhỏ mà cô thích nhất, không hề có hình tượng nằm ườn trên xô pha, hơn nữa hôm nay cô mặc khá nhiều áo, từ góc độ của Chu Duyên Xuyên nhìn qua thì trông cô giống một quả cầu nằm trên xô pha vậy.

Chu Duyên Xuyên đi qua, Hà An Nhiên thấy anh lại đây liền ngồi ngay ngắn lại.

“Vừa rồi ăn no chưa?” Anh nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, no rồi.”

Chu Duyên Xuyên mỉm cười, anh đứng trước mặt cô, thân hình cao lớn che đi phần lớn ánh sáng.

Ánh mắt anh nhìn cô khiến cô có hơi hồi hộp.

Anh đột nhiên chống hai tay lên xô pha, vây cô trong ngực mình, từ từ cúi người xuống.

Hà An Nhiên không tự chủ được mà lùi về phía sau, cho đến khi lưng đã chạm vào lưng ghế, không còn đường lui.

Đôi mắt thâm thúy của Chu Duyên Xuyên chăm chú nhìn Hà An Nhiên.

Hơi thở của anh dần dần đến gần cô: “An Nhiên, anh muốn... hôn em.”

Nói xong, không chờ Hà An Nhiên trả lời, Chu Duyên Xuyên đã hôn lên môi cô, hơi thở của hai người cũng hòa quyện vào nhau.

Tuy đã hôn vài lần, nhưng đối với nụ hôn của anh, Hà An Nhiên vẫn cảm thấy rung động như cũ. Cô hơi hé môi đáp lại anh. Cánh tay của cô cũng rất tự giác vòng quanh cổ anh.

Hà An Nhiên không nhắm mắt, cho nên cô thấy lông mi vừa dày vừa đen của Chu Duyên Xuyên, là một người đàn ông, vậy mà lông mi còn dài hơn cả con gái.

Chu Duyên Xuyên hôn thâm tình hơn bất cứ lúc nào. Bờ môi của anh hơi lạnh, nhưng cọ xát qua lại liền bắt đầu nóng lên.

Anh dần dần đến gần, nụ hôn cũng càng ngày càng sâu, hô hấp của Hà An Nhiên bắt đầu bất ổn, ngực cũng bắt đầu phập phồng lên xuống, đầu cô bị anh áp chế trên sofa.

Cô dần dần cảm nhận thay đổi trên người anh, anh giống như một ngọn lửa, ngọn lửa này thiêu đốt từ tay cô đến lòng cô, như núi lửa sắp phun trào, dung nham nóng cháy sắp trào ra...

Nụ hôn của Chu Duyên Xuyên dần dần di chuyển xuống dưới, từ môi đến cằm, sau đó gặm cắn dọc theo cần cổ trắng nõn mảnh khảnh của cô đi xuống, mỗi lần đi xuống thêm một chút, cơ thể cô lại run rẩy.

Nút áo khoác của cô bị ngón tay linh hoạt của anh cởi ra, cách một lớp áo lông cừu mỏng manh. Bàn tay anh ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, ngón tay dần không an phận bắt đầu đi vào dò xét, đến đâu cũng là làn da mịn màng.

Tay anh hơi lạnh, kích thích khiến Hà An Nhiên không khỏi cử động cơ thể, nhưng cô vừa cử động thì đã bị anh dùng sức ôm eo lại.

Chu Duyên Xuyên nhú mày, giọng nói khàn khàn kì lạ khiến nó còn dụ hoặc hơn bình thường rất nhiều lần: “Đừng nhúc nhích.”

Thích ứng với độ ấm bàn tay anh, Hà An Nhiên cũng không dám lộn xộn nữa. Nhưng Chu Duyên Xuyên cũng không tiếp tục di chuyển xuống, bàn tay chỉ đặt trên eo cô.

Anh nhìn cô, ánh mắt thâm trầm phức tạp, hô hấp dồn dập, như đang kiểm chế bản thân mình lại.

Một lúc lâu sau, anh mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó từ từ rút tay trong áo cô về.

“Gâu gâu!” Yoyo đang ghé vào bàn ăn đột nhiên ngẩng đầu sủa một tiếng thật to. Hai người đều nhìn sang phía nó, Yoyo mờ mịt nhìn hai người họ, nó không biết hai chủ nhân đang làm gì, hơn nữa nó đã đói bụng rồi.

Chu Duyên Xuyên nhớ ra, vừa rồi ở nhà Tề Nghiễm Ninh, mấy người họ đã ăn no, nhưng Yoyo ngoại trừ gặm một chút thịt thì chưa ăn tối.

Chu Duyên Xuyên cúi đầu hôn lên môi cô một cái: “Anh đi cho Yoyo ăn.”

Nói xong, anh liền định đứng dậy chuẩn bị lấy đồ ăn cho chó, nhưng còn chưa tách ra thì cánh tay đã bị kéo lại. Ngay sau đó, một cơ thể mềm mại thơm ngát khiến anh điên cuồng dán vào, cánh tay của cô vòng quanh cổ anh, ngẩng đầu hôn lên môi anh.

Chu Duyên Xuyên sửng sốt, cô có biết mình đang làm gì không?

Anh đẩy cô cách mình ra một chút, ánh mắt sáng rực nhìn cô: “Em có biết em đang làm gì không?”

Gương mặt Hà An Nhiên hồng hồng, trái tim vì hồi hộp mà như muốn nổ tung, cô rất rõ ràng mình làm vậy sẽ đem lại điều gì.

“... Biết.” Giọng cô nhỏ như tiếng ruồi muỗi bay.

Vừa nói xong, cằm cô liền bị người ta nâng lên. Anh hôn sâu cô, cô cảm thấy đầu lưỡi của anh như có ngọn lửa, nóng bỏng khiến cô theo bản năng muốn chạy trốn, rồi lại bị anh bức không còn đường lui.

Anh đột nhiên rời khỏi môi cô, sau đó bế ngang cô lên, nhanh chóng đi vào phòng ngủ.

Cô bị ném lên giường lớn mềm mại, còn chưa kịp bò dậy thì đã cảm giác được cơ thể rắn chắc nóng như lửa đè lên. Đôi tay cô bị anh nhấc lên, sau đó bị anh áp chế trên đỉnh đầu.

“Đây là em trêu chọc anh.” Giọng anh trầm xuống vài decibel.

Hà An Nhiên không dám lên tiếng, chỉ có thể vô tội mở to mắt nhìn anh.

Chu Duyên Xuyên thật sự bị cô chọc giận. Anh buông tay cô ra, không chút do dự bắt đầu cởi quần áo trên người cô, áo khoác, áo lông cừu gì đó cũng bị anh cởi xuống hết.

Cho đến khi một cơ thể mảnh khảnh trắng mịn lộ ra.

Đầu óc Chu Duyên Xuyên như muốn nổ tung, đôi mắt đỏ ngầu.

Hà An Nhiên xấu hổ không dám mở mắt, bàn tay anh bất ngờ chạm vào nơi mềm mại của cô, khiến trong miệng cô không khỏi bật ra một tiếng rên rỉ.

Hà An Nhiên bị tiếng rên rỉ này làm cho kinh ngạc, âm thanh mềm mại đáng yêu này thật sự phát ra từ cô sao?

Còn Chu Duyên Xuyên lại vì này tiếng rên rỉ này mà hô hấp càng thêm dồn dập. Đôi mắt anh đỏ ngầu, anh đứng thẳng người dậy, nhanh chóng cởi áo trên người, sau đó là quần.

Cuối cùng hai người cũng chân chính chạm vào nhau, da thịt trần trụi cọ sát vào nhau khiến cho hai người đều run rẩy.

Bụng cô có thứ gì đó chạm vào, rất nóng, cô không nhận được mà lùi lên trên, nhưng lại bị anh bá đạo ôm eo lại.

“Có hơi khó chịu...” Cô nhỏ giọng nói.

“Chút nữa là không sao rồi.” Anh dán vào vành tai miễn cảm của cô, nói.

Rốt cuộc thì Chu Duyên Xuyên cũng không phải là chính nhân quân tử gì, anh là quân tử đối với người khác chỉ vì anh không có dục vọng, còn cô gái trong lòng anh lại là tất cả chấp niệm, dục vọng được chiếm hữu của anh.

Chu Duyên Xuyên nhìn cô gái dưới thân mình, cô gái khiến anh vừa si mê lại vừa điên cuồng, cô gái anh yêu thương đặt trong lòng nhiều năm, cô tựa như một đóa hoa anh túc, khiến cho anh muốn ngừng cũng không được.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Thuộc Về Nhau

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Hà An Nhiên đỏ bừng mặt, người này thoát nhìn vô cùng cấm dục, thực tế thì đàn ông đều là một dạng, đều là lưu manh.

Chu Duyên Xuyên liếc mắt một cái là đã nhìn thấu suy nghĩ trong đầu Hà An Nhiên. Anh vừa vuốt ve bắp đùi trắng nõn mịn màng vừa nói khẽ với cô: “Anh chỉ làm vậy với em, em là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng.”

Trong lòng Hà An Nhiên kinh ngạc, cô đột nhiên vươn tay ôm lấy bờ vai anh, cơ bắp của anh rắn chắc mạnh mẽ, cả người cô hướng lên trên, hôn lấy môi anh.

“Chu Duyên Xuyên, em rất thích anh.” Cô vừa hôn anh vừa nỉ non.

Tình cảm dịu dàng trong mắt cô khiến anh chìm đắm trong đó, không một lối ra. Nó giống như lưới trời lồng lộng, bủa vây lấy anh, anh không trốn được, cũng không muốn chạy trốn.

Anh hung hăng hôn lại cô, độ ẩm trong phòng ngủ càng ngày càng cao, bờ môi của anh nóng bỏng, mang theo nhiệt độ đốt người hôn thẳng xuống phía dưới, cho đến khi chạm đến cấm địa thần bí mà trước nay chưa từng có ai khám phá.

“Đừng...” Hà An Nhiên theo bản năng đưa tay đẩy anh.

Nhưng tất cả đã muộn.

“Ừm...”

Ngón chân cô đột nhiên cuộn chặt lại, bàn tay run rẩy nắm chặt khăn trải giường dưới thân, một loại khoái cảm mà không một ngôn ngữ nào có thể hình dung bao phủ cả người cô, thứ mà cô chưa từng được cảm nhận lần nào.

Cuối cùng thì Chu Duyên Xuyên cũng ngẩng đầu từ chỗ kia, cả người Hà An Nhiên đã mềm nhũn ra, dường như là mất hết sức lực, hô hấp nặng nề ngã xuống giường, trên cái trán trắng nõn toàn là mồ hôi li ti, cả cơ thể xinh đẹp nhuộm một màu hồng phấn.

Cảm giác được anh lại đè lên mình, cô hé mi mắt, lại nhìn thấy khoe môi ướt át của anh.

Đáy mắt anh đọng đầy ý cười.

“Rất ngọt...”

Hà An Nhiên nhanh chóng vươn tay che miệng anh lại, cô xấu hổ muốn khóc luôn rồi, sao anh có thể...

Bỗng nhiên, cô cảm giác được lòng bàn tay vừa ướt vừa nóng.

Là lưỡi của anh...

Cô hoảng hốt thu tay, nhưng tay cô vừa rời khỏi, cả người anh đã ép xuống, bỗng nhiên cắn vào môi cô.

Anh hôn cô!

Nhưng vừa rồi anh còn...

Chu Duyên Xuyên thấy cô trừng lớn đôi mắt, hơi tách khỏi môi cô: “Ngọt không?”

Hà An Nhiên nói không nên lời.

Nơi nóng rực của anh chĩa vào mảnh đất thần bí của cô, anh không đi vào mà chỉ nhẹ nhàng cọ cọ ở bên ngoài. Hà An Nhiên cảm thấy mình bị anh cọ đến điên rồi, cả cơ thể vô cùng trống rỗng, một cảm giác mà không một ngôn từ nào có thể hình dung lan tràn toàn thân cô.

Rất ngứa, cũng rất khát khao.

Cô cảm giác được anh đang dò xét đi vào, nơi đó dần dần bị mở ra, sau đó anh bị một cái màng ngăn lại. Chỉ cần anh hơi đi tới một chút, cả người cô liền đau đến run rẩy, trên trán toàn là mồ hôi lạnh, ngay cả sau lưng cô cũng đã ướt đẫm.

Chu Duyên Xuyên thấy dáng vẻ này của cô thì sợ đến mức không dám tiếp tục cử động nữa. Tuy rằng trông anh rất nhiều kinh nghiệm nhưng đây thực sự là lần đầu tiên của anh, anh cũng không biết là sẽ đau như vậy.

Hà An Nhiên nhìn vào mắt anh, trong mắt anh có ngọn lửa, sự ẩn nhẫn, và cả sự đau lòng.

Đây là người đàn ông mà cô yêu, cho dù trong tình cảnh này, lòng anh vẫn nghĩ đến cô.

Cô nỗ lực mỉm cười nhìn anh, giống như là hạ quyết tâm, đột nhiên ngáng người dậy ôm lấy bờ vai của anh, trong nháy mắt khi cô đứng dậy đó, chương ngại vật cuối cùng cũng bị đột phá.

Cô đau đến mức mặt mũi trắng bệch, móng tay bầu chặt vào lưng anh, dường như chỉ có như vậy, cơn đau đốn dưới thân mới có thể giảm bớt một chút.

Chu Duyên Xuyên sững người nhìn cô, anh không hề cảm giác thấy lưng đau đốn, anh chỉ cảm thấy đau lòng, anh không ngờ, cô sẽ dùng phương thức này để...

Anh lập tức muốn rời khỏi, nhưng cô đang ngả đầu vào vai anh, đôi tay ôm chặt lưng anh không buông.

“Đừng ra, ra... em sẽ càng đau.”

Chu Duyên Xuyên không dám cử động.

Sau một lúc lâu, Hà An Nhiên mới ổn định lại không ít.

“Em không đau nữa, cử động đi được không?” Cô dán vào tai anh.

Nào có người ông nào có thể chịu được sự mỉa mai như thế. Anh lập tức thẳng eo, dưới thân dùng sức đâm vào.

Hà An Nhiên cảm thấy mình sắp chết, nhưng không phải đau, cô cảm thấy giờ phút này mình đang ở giữa một dòng nước dập dềnh, nước chảy bèo trôi.

Yết hầu anh truyền ra một tiếng như con thú bị giam cầm gào thét, cùng với động tác càng lúc càng nhanh của anh, hai người cũng ôm nhau càng ngày càng chặt hơn.

...

Sau khi chấm dứt, cả người Hà An Nhiên vô lực nằm trong lòng anh, cô chưa bao giờ biết, thì ra việc này cũng có thể khiến người ta mệt mỏi

như vậy. Bây giờ cô mệt đến mức một ngón tay cũng không muốn cử động, nhưng cả người lại dinh dính khó chịu.

Chu Duyên Xuyên cúi đầu hôn lên gương mặt ửng đỏ của cô, sau đó vươn tay vuốt những sợi tóc dính trên trán cô ra.

“Đi tắm rửa nhé.”

Hà An Nhiên cầu còn không được, cô gật đầu với anh.

Chu Duyên Xuyên cong môi cười khế, anh xốc chăn xuống giường, sau đó bế ngang cô vào phòng tắm.

Anh xả nước ấm vào bồn tắm rồi mới đặt cô vào, còn anh thì ngồi xổm bên cạnh bồn tắm.

Một lát sau, anh nói với cô: “Anh đi ra ngoài một chút.”

“Vâng.”

Được ngâm nước ấm khiến cô càng buồn ngủ hơn, cô vừa buồn ngủ vừa mệt, tựa đầu vào bồn tắm, hai mắt từ từ khép lại.

Đến khi Chu Duyên Xuyên quay lại, Hà An Nhiên đã nằm trong bồn tắm ngủ rồi. Anh đau lòng chạm vào mặt cô, xem ra vừa rồi anh thật sự khiến cô mệt muốn chết, về sau chắc anh phải tiết chế một chút mới được.

Sợ cô cảm mạo, anh nhanh chóng giúp cô tắm rồi bọc cô lại bằng khăn tắm, ôm ra ngoài.

Vừa rồi nhân lúc cô tắm anh đã ra thay chăn ga, chỉ vì để cô có thể dễ chịu hơn một chút.

Đắp chăn lên cho cô, anh cũng vào tắm qua, sau đó mới lên giường, một lần nữa ôm cô vào ngực.

Hô hấp của cô đều đều, lúc ngủ trông cô rất ngoan ngoãn, ánh mắt anh nhìn cô mang theo sự thâm tình và thỏa mãn mà trước nay chưa từng có.

Cô gái anh nhớ thương nhiều năm giờ đã thực sự trở thành người của anh. Anh cảm thấy tất cả giống như một giấc mộng hoàn mỹ đến cực điểm, nhưng nếu là giấc mộng thì anh tình nguyện cả đời cũng không tỉnh lại.

Anh chờ rất nhiều năm, cuối cùng cũng chờ được cô. Anh không sợ chờ đợi, chỉ sợ không chờ được cô.

Nhưng trời cao vẫn nhân từ với anh, cho nên, anh phải cảm tạ ông trời.

...

Hà An Nhiên ngủ mơ mơ màng màng, sau đó bị tiếng mưa tầm tã bên ngoài đánh thức.

Lúc cô tỉnh lại là khoảng sáu rưỡi, bên ngoài trời còn chưa sáng, hơn nữa là vì mưa nên bầu trời bên ngoài vẫn còn tối tăm.

Đêm qua phòng ngủ rất nóng nhưng đến bây giờ cũng đã lạnh, cô cảm thấy hơi lạnh, sau đó xích lại gần người đàn ông bên cạnh hơn, tìm một tư thế khiến cô thoải mái nhất trong ngực anh.

Cô mở mắt nhìn anh, hô hấp anh đều đều, lồng ngực phập phồng có quy luật.

Cô cũng không biết mình đã nhìn Chu Duyên Xuyên như vậy bao lâu, cho đến khi Chu Duyên Xuyên nhíu mày trong lúc ngủ, vài giây sau, anh từ từ tỉnh lại.

Ánh mắt không kịp thu hồi của cô vừa vịn bị anh bắt gặp.

“Tỉnh khi nào?”

Cô chớp mắt vài cái: “Mới một lát.”

Anh hơi nghiêng người, ôm cả người cô vào trong ngực, cánh tay cô đặt bên ngoài có hơi lạnh lẽo, anh đặt tay lên, vuốt ve sưởi ấm cho cô.

Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ càng lúc càng lớn, tiếng gió gào thét như muốn tốc đi mái nhà.

Anh cúi đầu hôn lên khóe môi đỏ hồng, xoa đầu cô.

“Giờ còn sớm, ngủ thêm một lát nữa.”

Hà An Nhiên “vâng” một tiếng, toàn thân thả lỏng nằm trong lòng anh, sau đó nhắm hai mắt lại.

Cho đến khi cô tỉnh lại lần nữa thì đã hơn chín giờ, bên cạnh cũng không còn bóng dáng Chu Duyên Xuyên.

Cô cho rằng anh ở bên ngoài nên xốc chăn lên, mặc một chiếc áo khoác rồi chuẩn bị ra ngoài nhìn xem, nhưng vừa xuống giường thì cô đã nhìn thấy trên tủ đầu giường có một tờ giấy nhớ, bên trên là nét chữ cứng cáp mạnh mẽ của anh.

‘Anh đến công ty một chuyến, có việc gấp. Đồ ăn sáng ở trong lò vi sóng, nhớ ăn đấy. Tối anh về, ngoan.’

Bên dưới là tên của anh.

Hà An Nhiên cầm tờ giấy trong tay, ý cười nơi khóe môi chẳng thể nào dấu được, cô rửa mặt xong rồi vào phòng bếp, quả nhiên là thấy đồ ăn trong lò vi sóng.

Cuối tuần, trời mưa tầm tã. Hà An Nhiên không thể mang Yoyo ra ngoài đi dạo nên đành phải để nó loanh quanh trong phòng khách.

Chơi với nó một lúc, cô mới nằm trên sofa xem TV.

Xem được chốc lát thì điện thoại rung lên.

Là tin nhắn Chu Duyên Xuyên gửi đến.

‘Dậy chưa?’

‘Ừm, dậy rồi.’

Cô gửi xong, dường như là bên kia lập tức nhắn lại.

‘Ăn sáng chưa?’

‘Ăn rồi.’

‘Vậy thì tốt, giờ anh đang họp.’

‘Vậy mà anh còn không nghiêm túc họp?’

‘Anh nhớ em, không muốn họp.’

‘Ồ, vậy anh cứ nhớ đi.’

Chu Duyên Xuyên nhìn đoạn tin nhắn Hà An Nhiên gửi đến, khóe môi không khỏi cong lên.

Hà Tụng Nghị ngồi đối diện Chu Duyên Xuyên. Anh hơi cúi đầu, trong tay cầm điện thoại, vừa nhìn sang là cô đã thấy khóe môi đang cong lên của anh.

Nghĩ cũng không cần nghĩ, cô biết Chu Duyên Xuyên đang nhắn tin với ai.

Hà An Nhiên đang nhắn tin với Chu Duyên Xuyên. Một lát sau, cô đột nhiên nghĩ đến thứ gì đó, cô nhảy xuống sofa, sau đó chạy đến bàn vẽ

tranh, lấy máy tính xách tay ra, kết nối với điện thoại.

Cô gửi cho Chu Duyên Xuyên hai bức ảnh.

Lúc Chu Duyên Xuyên nhận được ảnh, ý cười nơi khóe môi càng sâu hơn.

‘Ảnh đại diện đôi?’

Một lát sau, anh mới nhận được tin nhắn của Hà An Nhiên.

‘Ừm, cứ xem là vậy đi.’

Chu Duyên Xuyên cong môi cười khế, anh nhanh chóng lưu hai bức ảnh lại, sau đó mở Weibo mình ra, anh nhìn ảnh đại diện Weibo, cẩn thận nghĩ lại thì đã bảy năm anh chưa đổi ảnh đại diện rồi.

Anh thay đổi ảnh đại diện, vừa lòng nhìn cái ảnh đại diện Weibo mới thay, nói gì thì nói, An Nhiên vẽ thật sự rất giống, rất phù hợp với khí chất của cô.

Hà An Nhiên thấy Chu Duyên Xuyên đã đặt cái ảnh vừa rồi mình gửi làm ảnh đại diện thì cũng nhanh chóng thay ảnh đại diện của mình.

Weibo Hà An Nhiên chỉ đăng tranh minh họa của cô, tuy Weibo của cô có hơn ba trăm nghìn fan, nhưng fan của cô chưa bao giờ biết người mình theo dõi đến cùng là ai, bởi vì cô chưa bao giờ đăng lên Weibo bất cứ thứ gì liên quan đến cuộc sống riêng tư của mình. Trong cảm nhận của các fan, chủ Weibo này vẫn luôn rất thần bí.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Đùa Với Lửa

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Duyên Xuyên, phương án tôi vừa nói anh cảm thấy thế nào?” Đường Nguyên đột nhiên hỏi Chu Duyên Xuyên.

Chu Duyên Xuyên ngẩng đầu lên.

Hà Tụng Nghị lo lắng nhìn anh, vừa rồi anh đặt hết tâm tư vào nấu cháo điện thoại, đoán chừng là không nghe được phương án mà Đường Nguyên nói.

Nhưng mà lo lắng của cô là dư thừa.

“Đối với phương án nâng đỡ người mới của anh, tôi cảm thấy có thể thực hiện được, đây cũng là lúc công ty chúng ta cần có thêm sự mới mẻ.”

“Vậy anh cảm thấy nghệ sỹ nào trong công ty nằm trong phạm trù có thể suy xét?”

Đường Nguyên vừa hỏi câu này, dường như tất cả ánh mắt đều tập trung lên người Chu Duyên Xuyên. Cái tên mà Chu Duyên Xuyên trả lời gần như sẽ được định luôn, ai có thể được nêu tên là phúc khí tu tám đời.

Chu Duyên Xuyên lại không vội vàng trả lời mà tự hỏi một lúc, cuối cùng mới thông dong nói: “Không phải Cẩm Tú sắp công chiếu sao?”

Câu trả lời này của Chu Duyên Xuyên không cần nói cũng biết, anh không trực tiếp chỉ ra tên ai, chỉ cho một phạm trù đại khái. Bộ phim này công ty bọn họ có đến ba diễn viên chính, cũng có không ít diễn viên tuyến hai tuyến ba.

“Có khả năng, chúng ta lấy Cẩm Tú làm lựa chọn đi.” Đường Nguyên nói.

Sau khi kết thúc, mọi người lần lượt rời đi.

“Cậu cảm thấy ai có khả năng được công ty chú trọng?” Hà Tụng Nghị hỏi Chu Duyên Xuyên.

“Cũng khó mà nói được, còn phải xem độ chú ý và số lượng vé bán ra của Cẩm Tú sau khi công chiếu nữa.”

Chu Duyên Xuyên nói có thể suy xét trong Cẩm Tú, thật ra cũng chính là biến tướng để nói đến hai người.

Tống Trân và Bùi Nhạc.

“Cậu hy vọng ai được chú trọng?”

Chu Duyên Xuyên nở nụ cười: “Đâu phải mình hy vọng ai thì là người đó, chuyện này phải xem quyết định cuối cùng của công ty.”

Hà Tụng Nghị không trả lời, Tề Nghiễm Ninh bên cạnh lại nói: “Tống Trân và Bùi Nhạc, hai người này một người là nữ số hai, một người là nữ số ba. Hơn nữa danh tiếng của bản thân vốn đã cao hơn không ít so với các nữ nghệ sĩ khác, kỹ thuật diễn thì chúng ta cũng đã thấy rồi, hai người này đều không tệ, đều xứng đáng để được công ty chú trọng, nhưng mà chọn ai thì đúng là không phải do chúng ta định đoạt.”

“Kỹ thuật diễn của Bùi Nhạc thật sự không tồi, nhưng đôi khi vẫn còn hơi hời hợt, cần phải tôi luyện thêm. Kỹ thuật diễn của Tống Trân cũng tương đối được, vững chắc hơn Bùi Nhạc một chút, nhưng đôi khi còn hơi quá.” Chu Duyên Xuyên cho một đáp án tương đối đúng trọng tâm.

Trong lúc nói chuyện, ba người đã đến cửa công ty.

Trận mưa này đã rơi rất lâu, cho dù đã lâu nhưng vẫn chưa có dấu hiệu ngớt.

“Trận mưa này không biết khi nào mới dừng.” Tề Nghiễm Ninh nói.

“Cậu chờ ở đây tới tối thì mưa cũng chưa dừng đâu, bởi vì đây là mưa rào có sấm chớp.” Hà Tụng Nghị bất đắc dĩ mỉm cười.

Đang nói, Triệu Miển đã chạy đến chỗ ba người họ.

Mưa rất lớn, hắt vào cả bên trong.

“Đi thôi.” Triệu Miển đưa chiếc dù trong tay cho Chu Duyên Xuyên.

Chu Duyên Xuyên nhận lấy cây dù: “Mình đi trước đây.”

Một lát sau, người đại diện của Hà Tụng Nghị cũng tới.

“Hay là cậu lấy...”

“Cậu ta gấp gáp về nhà như vậy, chắc chắn là kim ốc tàng kiều [1].”

[1] Kim ốc tàng kiều: nói đến ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình.

Về phần giấu ai thì anh khỏi cần nói.

Lời nói của Tề Nghiễm Ninh khiến bàn tay đang bung dù của Hà Tụng Nghị khựng lại. Vừa rồi cô còn định đưa dù của mình cho anh mượn, cô và

Lương Lâm che chung một cái dù, nhưng giờ bởi vì những lời đó... Dù này, cô không muốn cho mượn nữa.

“Cứ từ từ mà chờ nhé, đi đây.” Nói xong, cô “bụp” một tiếng căng dù ra, hai người mau chóng tiến vào màn mưa.

Tề Nghiễm Ninh nhìn bóng dáng của hai người đó, vì sao người đại diện của người ta vĩnh viễn luôn làm tận chức trách như vậy. Đúng giờ, giữ chữ tín, còn người đại diện của anh, anh không muốn nhiều lời nữa.

Đợi hơn nửa tiếng, người đại diện nhà anh mới khoan thai tới muộn.

Anh nhìn người đại diện đang bước nhanh qua đây, cảm thấy mình chắc chắn phải đổi người khác.

...

Chân trước Chu Duyên Xuyên vừa thay đổi ảnh đại diện, chân sau liền lên hot search Weibo, hơn nữa còn ở vị trí đầu bảng. Minh tinh thay đổi ảnh đại diện Weibo là chuyện thường tình, nhưng vì thay đổi ảnh đại diện mà lên hot search thì thật sự chỉ có mình Chu Duyên Xuyên.

Ảnh đại diện mới của Chu Duyên Xuyên vẫn là một hình vẽ tay như cũ, là người đàn ông và chú chó.

Người đàn ông đang dắt một chú chó lông vàng có hình thể khổng lồ, đưa tay về phía trước, dường như là muốn đưa chú chó lông vàng này cho ai đó.

Ảnh đại diện vừa được thay đổi, fan của Chu Duyên Xuyên đã bắt đầu không bình tĩnh nổi. Idol nhà các cô bảy năm không đổi ảnh đại diện, giờ lại đổi một bức vẽ vô cùng giống bức vẽ lúc trước, ai cũng biết chú chó lông vàng này là Yoyo – bảo bối của Chu Duyên Xuyên, giờ anh lại muốn đưa Yoyo cho ai?

Đây là một câu hỏi khiến muôn vàn cư dân mạng đau đầu.

Nhưng lúc mà cư dân mạng đang vô cùng đau đầu, đương sự lại đang ngồi trên xe về nhà.

“Thay cái ảnh đại diện cũng lên hot search, cậu đúng là không giống ai.” Triệu Miển ngồi ở phía trước quay đầu nói với Chu Duyên Xuyên.

Chu Duyên Xuyên nhướn mày, thật ra chính anh cũng không ngờ được, anh chỉ đổi một cái ảnh đại diện mà thôi.

Triệu Miển nhìn ảnh đại diện mới của Chu Duyên Xuyên.

“An Nhiên vẽ à?”

“Ngoài cô ấy thì còn có ai.”

Triệu Miển nhìn khóe môi đang tươi cười của Chu Duyên Xuyên. Chu Duyên Xuyên đúng là ví dụ rất hoàn mỹ để chứng minh cái gì gọi là sự khác nhau giữa khi có bạn gái và khi không có bạn gái.

Lúc Chu Duyên Xuyên về đến nhà thì đã hơn ba giờ chiều. Anh mở cửa đi vào, vừa vào liền thấy Hà An Nhiên đang nằm ngủ say trên sofa, cô chỉ đắp một cái chăn mỏng.

Anh cởi áo khoác dính nước mưa, nhẹ chân nhẹ tay đi qua chỗ cô.

Cô nằm hơi cong lại như con tôm, đầu gối lên cánh tay của mình.

TV vẫn còn bật, đang chiếu một chương trình thực tế, tiếng cười trong chương trình lớn như vậy, thế mà cũng không đánh thức được cô.

Sợ cô sinh bệnh, cho nên anh vươn tay muốn bế cô vào phòng ngủ, nhưng tay anh chỉ vừa chạm vào cô, cô liền tỉnh.

“Anh về khi nào vậy?” Cô hé mắt, vẫn còn đang mơ màng.

Chu Duyên Xuyên sững sốt, tiếng cười trên chương trình lớn như vậy mà cô không tỉnh, còn anh chỉ nhẹ nhàng chạm vào một cái, cô liền tỉnh?

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, để đầu cô gối lên đùi mình.

“Vừa về không lâu.”

Hà An Nhiên cho tay vào tay anh, chắc là vừa từ bên ngoài về nên tay anh có hơi lạnh lẽo.

“Sao không vào phòng ngủ?”

“Em muốn chờ anh.”

Chu Duyên Xuyên mỉm cười, anh cúi người, muốn hôn Hà An Nhiên, nhưng lại bị cô duỗi tay chặn lại.

“Không cho hôn à?”

“Ừ.” Hà An Nhiên cười gật đầu.

Thấy thế, Chu Duyên Xuyên đưa tay nâng đầu Hà An Nhiên lên, sau đó đứng dậy khỏi sô pha, bất thành linh bế cô lên khiến Hà An Nhiên hoảng hốt.

“Anh làm gì đấy?”

Chu Duyên Xuyên đưa hai tay nâng cô lên, để cô vòng chân quanh eo mình, ôm ổn, anh mới ngồi lên sô pha một lần nữa.

Một tay anh ôm đầu cô, đẩy cô về phía mình. Anh mạnh mẽ hôn lấy môi cô, đầu lưỡi linh hoạt bắt đầu đi vào thăm dò, cuốn lấy chiếc lưỡi mềm mại của cô, một trận mưa rền gió giạt.

Cô khiến anh nghiện.

Hà An Nhiên cảm giác được thay đổi trên người anh, hô hấp của anh cũng bắt đầu dồn dập.

Cô cảm nhận được nơi nào đó càng thêm nóng rực, theo bản năng dùng tay đẩy anh, muốn đứng lên.

Chu Duyên Xuyên nhìn cô, cũng không ngăn cản động tác của cô, nhưng mà lúc cô đã đứng lên rồi, anh lại đột nhiên nắm lấy eo cô, ấn xuống phía dưới.

“Ừm...”

Bỗng nhiên ấn xuống, Hà An Nhiên không khỏi bật ra tiếng rên rỉ.

Thảo nào vừa rồi anh buông ra để cô nhắc người dậy, thì ra là anh muốn thế này, người này sao lại có thể hư hỏng như vậy chứ.

Cô càng nghĩ càng nóng nảy, vì thế cô không nhịn nữa, cắn vào cổ anh để trả thù.

Chu Duyên Xuyên lập tức cảm thấy vừa đau vừa tê.

Dùng hết sức cắn anh xong, cô lại ngẩng đầu khỏi cổ anh, mang theo vẻ mặt khiêu khích nhìn anh.

Chu Duyên Xuyên bất đắc dĩ, vậy mà cô lại dùng phương thức này khiêu khích anh, anh quả thực có hơi dở khóc dở cười. Anh cảm thấy máu toàn thân sôi sục lên, nhưng nghĩ đến đêm qua là lần đầu tiên của cô, anh chỉ có thể chịu đựng.

Anh yêu chiều hôn lên khóe môi cô.

“Em đây...”

Hà An Nhiên xem như đã hoàn toàn nhìn ra, Chu Duyên Xuyên đang đau lòng cô, cho nên giờ không dám chạm vào cô.

Cô lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

Chu Duyên Xuyên mơ hồ cảm thấy không ổn.

Cô đột nhiên vươn tay vuốt ve dấu hôn đỏ cô vừa làm ra, vuốt ve rồi, cô lại dùng móng tay cào nhẹ một cái. Chơi đùa với dấu hôn xong, tay cô bắt đầu không an phận chạm vào lồng ngực rắn chắc của anh, ngón tay vẽ vòng tròn như có như không.

Đôi mắt cô quyến rũ nhìn anh, cười hỏi: “Có đau không?”

Chu Duyên Xuyên hít một hơi khí lạnh, đây là cô đang trần trụi câu dẫn anh.

Anh nhắm mắt lại, cầm lấy bàn tay đang làm loạn.

“Còn tiếp tục thì em tự gánh hậu quả.” Anh cảnh cáo cô, đương nhiên là không hề có tính uy hiếp.

Hà An Nhiên cảm thấy hô hấp của anh càng ngày càng nặng nề thì không khỏi dán vào dấu hôn nơi cổ anh, nhẹ nhàng hôn lên, đôi môi đóng mở: “Em đâu có nha, là anh nghĩ nhiều đấy.”

Đôi mắt Chu Duyên Xuyên không khỏi bắt đầu trở nên đỏ ngầu, bàn tay đang nắm lấy tay cô cũng càng ngày càng nóng cháy.

“Đây là em tự tìm.”

Cô đang đùa đến vui vẻ thì lại nghe thấy âm thanh vải vóc cọ vào nhau.

Một tay anh ôm eo cô để nhắc cô lên, một tay đang chuẩn bị kéo khóa quần.

Hà An Nhiên bị dọa cho choáng váng, cô ỷ vào anh đau lòng nên mới dám làm như vậy không kiêng nể gì, nhưng cô thật sự không ngờ lại chơi lửa thiêu thân.

Cô nhanh chóng đề lại bàn tay đang cởi khóa quần của anh.

“Đừng đừng đừng... em sai rồi em sai rồi...”

Hào hán phải biết tránh cái thiệt trước mắt, cô nhanh chóng nhận lỗi lấy lòng anh, giữ lại núi xanh thì không sợ thiếu củi đốt.

“Giờ mới biết sai à, muộn rồi.”

Chiêu này không thành công với Chu Duyên Xuyên, cho dù bị cô đề tay lại anh vẫn kéo khóa quần như cũ.

“Em sai rồi, thật sự sai rồi, lần sau không dám nữa mà.”

“Giờ... Bây giờ em còn đau đấy...”

Nghe thấy cô nói đau, Chu Duyên Xuyên vốn đã không định làm gì cô, bây giờ lại càng không làm. Đêm qua anh và cô đều là lần đầu tiên, loại chuyện này một khi nếm được ngon ngọt rồi thì giống như chất gây nghiện vậy, không thể buông ra được, cho nên đêm qua anh đã không biết tiết chế muốn cô thêm vài lần.

“Đau thật, không lừa anh.” Hà An Nhiên sợ Chu Duyên Xuyên không tin mình nên còn bày ra vẻ mặt đáng thương nhìn anh.

“Lần sau còn dám trêu chọc anh không?”

“Không dám, không dám.” Hà An Nhiên lắc đầu như trống bỏi.

“Vậy mới ngoan.”

Thấy dáng vẻ này của cô, anh mới dừng bàn tay đang định cởi khóa quần lại.

Hà An Nhiên nhanh chóng lấy lòng nằm trong lòng anh, tỏ ra rất ngoan ngoãn.

Chu Duyên Xuyên đột nhiên cảm thấy Hà An Nhiên như vậy rất quen mắt. Anh suy nghĩ nửa ngày, sau đó ánh mắt dừng ở Yoyo đang nằm cách đó không xa.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Ai Mới Là Bạn Gái Chu Duyên Xuyên?

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Hà An Nhiên ngoan ngoãn nằm trong ngực Chu Duyên Xuyên, nhắm mắt hưởng thụ, vốn chỉ định nhắm một lát, ai ngờ vừa nhắm mắt đã ngủ luôn. Chu Duyên Xuyên thấy Hà An Nhiên nằm trong ngực mình ngủ tiếp thì nở nụ cười khố, người này sao có thể ngủ nhanh như vậy, anh đành phải bế cô vào phòng ngủ.

Anh ngồi bên mép giường nhìn cô, nhìn sang đồng hồ thì chỉ mới bốn rưỡi, anh suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn xốc chăn nằm xuống.

Chu Duyên Xuyên không biết vì sao anh thích Hà An Nhiên, vô cùng thích, thích cô lạnh nhạt, thích cô ngoan ngoãn, ngẫu nhiên sẽ xù lông và giảo hoạt, mỗi nụ cười mỗi cái nhăn mày của cô đều khiến anh cảm thấy rất đáng yêu.

Ôm cô, cơn buồn ngủ cũng từ từ ập đến, anh dần dần nhắm hai mắt lại. Bên ngoài mưa to tầm tã, từng trận tiếng sấm vang lên, trong phòng ngủ nhỏ nhỏ lại vô cùng êm đềm.

Chu Duyên Xuyên ngủ một giấc đến hơn sáu giờ, lúc anh rời giường, Hà An Nhiên vẫn chưa tỉnh. Anh đắp chăn lại cho cô rồi mới đi ra ngoài.

Anh vừa bước ra, Yoyo đã tung tăng chạy đến chỗ anh.

“Đói bụng rồi phải không?” Anh nói với Yoyo.

Anh vừa nói vừa đi lấy đồ ăn cho chó, đổ một ít vào khay rồi mới đi vào phòng bếp.

Anh mở tủ lạnh ra, bên trong không còn đồ ăn nữa, chỉ còn một ít rau dưa lộn xộn, không có thức ăn mặn. Hai người vừa từ Chiết Giang trở về, còn chưa kịp chất đồ vào tủ lạnh.

Vì thế anh mặc áo khoác vào, đi giày ở huyền quan, lấy dù rồi ra cửa.

...

“Ầm ầm ầm”.

Hà An Nhiên bị tiếng sấm ngoài cửa sổ đánh thức.

Lúc cô tỉnh lại, trong phòng ngủ chỉ mở một ngọn đèn bàn nho nhỏ, cũng chỉ có một mình cô, cửa phòng ngủ thì lại mở.

“Chu Duyên Xuyên?”

Cô gọi với ra ngoài cửa, đợi vài giây vẫn không thấy Chu Duyên Xuyên bước vào, thay vào đó là Yoyo đang thăm dò tiến vào. Yoyo đến bên giường, dùng đầu cọ cọ mép giường.

Biết rõ nó không có khả năng trả lời cô, nhưng cô vẫn không nhận được mà hỏi: “Chu Duyên Xuyên đâu?”

Hà An Nhiên đi dép lê đi ra ngoài nhìn khắp nơi, phòng khách phòng bếp phòng tắm đều không có bóng dáng của anh.

“Chu Duyên Xuyên?”

Bên ngoài mưa lớn như vậy, anh lại đi đâu rồi? Lúc cô đang định gọi điện thoại cho anh thì cửa mở ra.

Trong tay Chu Duyên Xuyên xách theo túi thức ăn, anh nhìn Hà An Nhiên đang đứng giữa phòng khách.

“Dậy rồi à.”

Hà An Nhiên đi đến bên cạnh anh: “Anh đi siêu thị à?”

Anh quơ quơ nguyên liệu nấu ăn trên tay: “Đúng vậy.”

“Anh cứ đi như vậy không sợ bị người ta chụp được sao?” Vẻ mặt Hà An Nhiên đầy lo lắng.

Chu Duyên Xuyên thay dép xong thì đi qua, anh ôm eo cô, cùng cô đi vào phòng bếp.

“Anh đeo khẩu trang, không sao.”

Hà An Nhiên im lặng. Tuy rằng bây giờ mọi người trong xã hội đều đề cao nhân quyền, quyền bình đẳng, nhưng cũng phải xem đó là người nào. Là nghệ sỹ như Chu Duyên Xuyên thì căn bản không có cái gì gọi là quyền bình đẳng, lúc làm việc thì bị người ta quay chụp. Ngay cả sinh hoạt cá nhân sau khi kết thúc công việc cũng nằm trong tầm giám thị của người khác, dường như là hai mươi tư giờ đều có camera chữa vào.

Chu Duyên Xuyên thấy Hà An Nhiên trầm tư, còn tưởng là cô giận.

“An Nhiên, em giận à?”

Hà An Nhiên mờ mịt nhìn anh: “Giận? Vì sao em phải giận?”

Nói thật, anh sợ Hà An Nhiên sớm muộn gì cũng sẽ chán ghét anh như vậy, dù làm chuyện gì cũng phải mang mũ lưỡi trai và khẩu trang. Anh yêu

cô, nhưng lại không thể cho cô những điều mà một người bạn trai bình thường phải làm.

Vài giây sau, Hà An Nhiên hiểu ra, cô không khỏi cười rộ lên.

“Em không giận, càng sẽ không giận.”

Thật ra Hà An Nhiên hiểu, tất cả những gì Chu Duyên Xuyên làm đều là vì cô. Anh là nghệ sĩ, huống gì còn là ảnh đế, có không biết bao nhiêu là fan, bao nhiêu người vì mưu cầu danh lợi mà theo đuổi.

So sánh với cô, cô là người bình thường, những năm tháng sau này, cô biết điều ngăn cách khi anh và cô ở bên nhau là gì. Nhưng dù là gì cũng không thể ngăn cản, không phải sao?

Cô yêu anh, cho nên cô hiểu anh.

Anh yêu cô, cho nên anh bảo vệ cô.

“Có thể anh sẽ không cho em được cuộc sống như một người bình thường.”

“Em biết, em hiểu anh mà, anh yêu em, em biết là được, em yêu anh, anh biết thì tốt, không cần phải để cả thế giới đều biết. Em cũng không muốn quan tâm thế giới sẽ như thế nào, em chỉ muốn chúng ta hòa thuận với nhau. Ở bên ngoài anh là ảnh đế Chu Duyên Xuyên, ở nhà anh là Chu Duyên Xuyên của mình em, vậy là được rồi.” Hà An Nhiên mỉm cười nhìn anh.

Cô đã nói trắng ra, từng câu từng chữ đều nện vào đáy lòng Chu Duyên Xuyên, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Anh ôm lấy cô.

“Ừ, mặc kệ cả thế giới thế nào, chúng ta là chúng ta, anh chỉ là Chu Duyên Xuyên của em mà thôi.”

“Vậy xin hỏi anh Chu của em, khi nào anh mới có thể nấu cơm, phu nhân của anh sắp chết đói rồi.”

Không khí êm đềm lập tức bị phá vỡ.

Chu Duyên Xuyên cười, chọc chọc vào trán cô: “Đã biết thưa phu nhân, làm ngay đây.”

Chu Duyên Xuyên bậm rợn hơn nửa tiếng đồng hồ.

Anh làm bốn món, một canh, gồm ba mặn hai thanh đạm.

Cá phi lê sốt cay [1], cánh gà chiên Coca [2], sườn heo chua ngọt, đậu phụ thối xào cải cúc [3], còn có canh trứng rong biển.

Hà An Nhiên sờ cái bụng vì đói mà lép kẹp: “Nhìn ngon quá.”

“Ăn càng ngon hơn.” Chu Duyên Xuyên lấy cơm cho cô.

Trù nghệ của Chu Duyên Xuyên thật sự không phải nói giỡn. Mấy năm không gặp, trù nghệ của anh thực sự không thua trước kia, ngược lại còn càng ngày càng tinh xảo, nấu không thua gì đầu bếp khách sạn. Tuy rằng cô cũng sẽ nấu cơm, nhưng so sánh với anh, chênh lệch kia cũng không phải là nhỏ.

...

Fan của Chu Duyên Xuyên quá hùng mạnh, không đến mấy ngày đã đào ra được một số người có thể là bạn gái Chu Duyên Xuyên.

Chủ yếu là căn cứ vào độ tương xứng, độ phù hợp và thời gian thay đổi giữa ảnh đại diện Weibo của các cô ấy với ảnh đại diện Weibo của Chu

Duyên Xuyên, trong rất nhiều người được chọn thì đã sàng lọc ra vài vị có khả năng nhất.

Một người là chủ Weibo swatch mỹ phẩm, một người là siêu mẫu quốc tế, và một người chuyên vẽ tranh minh họa.

Theo điều tra, ba người này, một người là fan cuồng của Chu Duyên Xuyên, một người là đối tượng đã từng hợp tác với Chu Duyên Xuyên, người còn lại thì không hề liên quan.

Fan cuồng là chủ Weibo swatch mỹ phẩm – Lâm Lôi.

Lâm Lôi có thể xem là fan cuồng lâu năm của Chu Duyên Xuyên. Mỗi một động thái Weibo của Chu Duyên Xuyên, cô ấy đều chia sẻ và bình luận, bộ phim điện ảnh nào cũng xem hết. Trên Weibo của cô ấy, ngoại trừ ảnh make up hàng ngày và đề cử mỹ phẩm, còn lại chính là Chu Duyên Xuyên Chu Duyên Xuyên Chu Duyên Xuyên.

Còn Trần Hi là đối tượng đã từng hợp tác với Chu Duyên Xuyên. Hai người đã từng chụp cho một tạp chí, sau khi tạp chí phát hành thì Trần Hi vô cùng nổi tiếng, sau đó lại nghe đồn Trần Hi thổ lộ với Chu Duyên Xuyên nhưng bị từ chối thê thảm, nhưng chuyện đó cũng chỉ là tin đồn, không có bằng chứng. Cuối cùng cũng xem như một trò tiêu khiển mà thôi, nhưng Trần Hi thực sự nổi tiếng.

Còn người vẽ tranh minh họa không chút liên quan với Chu Duyên Xuyên có Weibo tên là Nhiêm Xuyên. Chủ Weibo này chính là thần long thấy đầu không thấy đuôi, đối nhân xử thế, hành động cực kì khiêm tốn, lướt Weibo của cô ấy, ngoại trừ tranh minh họa thì không còn gì nữa. Tài khoản cũng chỉ theo dõi vài người, Weibo không có nội dung nào liên quan đến Chu Duyên Xuyên.

Mà người không chút liên quan như vậy lại có độ tương xứng cao nhất với ảnh đại diện của Chu Duyên Xuyên, chín mươi sáu phần trăm.

Lâm Lôi là chín lăm phẩy bảy phần trăm.

Trần Hi là chín lăm phẩy năm phần trăm.

Theo quan sát nhiều ngày của các cô, chủ Weibo swatch mỹ phẩm – Lâm Lôi có khả năng lớn hơn. Hơn nữa, quan trọng nhất là... vào một buổi tối, Chu Duyên Xuyên lại bấm like trên Weibo của cô ấy. Tuy hủy rất nhanh nhưng vẫn bị đám fan đang chầu chực từng phút chụp màn hình lại.

Chỉ bằng cái này, số phiếu của Lâm Lôi đã dẫn xa so với siêu mẫu quốc tế Trần Hi và người vẽ tranh minh họa Nhiêm Xuyên.

Trong khi rất nhiều cư dân mạng tham gia trò chơi đầu não “Giúp Chu Duyên Xuyên tìm bạn gái” thì hai nhân vật chính lại đang nằm trên giường lướt Weibo.

“Em nhìn xem em vừa làm gì, trượt tay à.”

“Không phải em chỉ muốn xem Lâm Lôi là ai sao, ai biết sẽ không cẩn thận bấm like, hơn nữa em đã hủy ngay lập tức rồi, ai biết fan của anh còn nhanh hơn cả em.”

Nói đến việc Chu Duyên Xuyên bấm like cho Lâm Lôi, thật ra người bấm like không phải là Chu Duyên Xuyên, người thực sự bấm like là Hà An Nhiên.

Buổi tối hôm đó, cô lấy điện thoại Chu Duyên Xuyên lướt Weibo, lúc đang lướt thì thấy chuyện bỏ phiếu trên hot search, nhìn thấy Lâm Lôi liền nhất thời tiện tay bấm vào, sau đó lỡ tay nhấn like.

“Nhưng sao hot search này vẫn chưa chìm xuống, đã liên tục vài ngày rồi.”

“Anh cũng đâu có ngờ độ chú ý với mọi người lại cao như vậy.”

Chu Duyên Xuyên thật sự không ngờ mình chỉ thay đổi ảnh đại diện Weibo mà thôi, cứ như vậy lại lên hot search, hơn nữa còn biến đổi đa dạng trên hot search, chiếm cứ vị trí đầu bảng.

“Nhưng có chuyện rất lạ, hai bức tranh này đều do em vẽ, vì sao độ tương xứng chỉ có chín mươi sáu phần trăm?”

Hà An Nhiên nhồm người dậy, gối đầu lên ngực anh.

“Chuyện này anh không biết đâu, tuy rằng hai bức tranh này đều do em vẽ, nhưng một bức em dùng tay trái, một bức em dùng tay phải, còn cố tình sửa lại phong cách, hai bức đương nhiên sẽ có chênh lệch.” Lúc nói, Hà An Nhiên còn có chút khoe khoang.

“Em còn có thể dùng tay trái vẽ tranh?” Chu Duyên Xuyên biểu hiện ra vẻ mặt giật mình.

“Lúc vào đại học em đã học dùng tay trái vẽ tranh, ban đầu không quen lắm nhưng sau này cũng từ từ thích ứng, về sau thì em có thể dùng hai tay vẽ tranh.”

Thật ra lúc Hà An Nhiên thiết kế ảnh đại diện đôi này, cô cũng đã nghĩ kỹ rồi, cho nên cố tình dùng hai tay để vẽ, hơn nữa còn dùng hai loại phong cách để hoàn thành bức họa.

Chu Duyên Xuyên bất đắc dĩ mỉm cười, anh lấy điện thoại lại.

“Làm gì thế?” Hà An Nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

“Giờ đã hơn mười giờ rồi, em không cảm thấy chúng ta nên nghỉ ngơi à?”

Hà An Nhiên muốn lấy lại điện thoại từ tay anh, nhưng cô căn bản không có cách nào để lấy lại.

“Em chưa có buồn ngủ.”

“Chúng ta có thể cùng nhau vận động, vận động xong liền buồn ngủ thôi.” Chu Duyên Xuyên đề cô vào ngực mình, dán vào tai cô nói.

Hà An Nhiên run rẩy: “Ai muốn vận động với anh.”

Chu Duyên Xuyên mỉm cười, không trả lời cô, chỉ tắt đèn ngủ trên đầu giường đi, phòng ngủ lập tức tối đen.

“Ngoại trừ em thì còn có thể có ai?” Trong bóng đêm, giọng nói trầm thấp khàn khàn của anh vang lên.

Vừa dứt lời, anh liền mạnh mẽ hôn lên môi cô, cướp đi hơi thở của cô.

Đêm dài đằng đẵng, trong trướng phù dung lại ấm áp, hai cơ thể quấn lấy nhau.

[1] Cá phi lê sốt cay

Video hướng dẫn cách làm cá phi lê sốt cay

<https://www.youtube.com/watch?v=eOqJaoDPO-w>

[2] Cánh gà chiên Coca

Video hướng dẫn cách làm cánh gà chiên coca

<https://www.youtube.com/watch?v=MhHESdt3Q5Q>

[3] Đậu phụ thối xào cải cúc

Video hướng dẫn cách làm đậu phụ thối xào cải cúc

https://www.youtube.com/watch?v=c0etME_fTck

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Dở Dang

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Chu Duyên Xuyên hôn rất mạnh mẽ kịch liệt, không lâu sau, Hà An Nhiên cũng bắt đầu thở dồn dập.

Nường theo ánh trăng lơ mờ, Hà An Nhiên thấy rõ đôi mắt của Chu Duyên Xuyên, rất sáng, cũng rất thâm thúy.

Lúc này Chu Duyên Xuyên tựa như một con sói, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống cô.

Lúc hai người tên đã lên dây, suýt chút nữa là không thể vẫn hồi thì điện thoại đang đặt trên tủ đầu giường rất không hợp tình hình mà vang lên.

"Điện thoại... Kêu..."

Hà An Nhiên muốn vươn tay cầm điện thoại, nhưng còn chưa vươn đến thì đã bị Chu Duyên Xuyên nắm lại.

"Mặc kệ nó." Hơi thở của anh đã bắt ổn, mang theo sắc dục dày đặc.

Điện thoại vang lên một lúc rồi dừng, vốn tưởng sẽ không gọi đến nữa, nhưng ai ngờ, vừa dừng chưa đến một phút đồng hồ thì lại vang lên. Có người mặc kệ thì cũng có người cố chấp, người gọi điện thoại như muốn giằng co với hai người họ vậy.

Hà An Nhiên không khỏi nghi ngờ, đã trễ thế này rồi, còn ai sẽ cứ gọi điện thoại cho cô như vậy, vì thế cô dùng sức đẩy Chu Duyên Xuyên ra.

"Em nghe điện thoại đã."

Chu Duyên Xuyên cũng bị tiếng ầm ĩ này làm phiền, cô đẩy như vậy, anh liền thuận thế ngã xuống giường.

Hà An Nhiên lấy điện thoại, nhìn cái tên hiển thị trên màn hình.

"Mẹ em." Cô nói với Chu Duyên Xuyên.

Chu Duyên Xuyên lập tức thẳng người ngồi dậy.

"Alo, mẹ, trễ vậy rồi sao mẹ còn gọi cho con, mẹ sao thế?" Hà An Nhiên hỏi.

Người bên kia điện thoại không trả lời, Hà An Nhiên nghe thấy bên kia có tiếng người qua đường, còn có thông báo đăng kí gì đó.

"Mẹ, mẹ đang ở sân bay à?"

Chu Duyên Xuyên cùng Hà An Nhiên liếc mắt nhìn nhau, anh đến gần cô hơn một chút.

"Mẹ, sao mẹ không nói lời nào, mẹ sao thế?" Hà An Nhiên bắt đầu nóng nảy, trong lòng cô cảm thấy bất an kì lạ.

"An Nhiên, con đến sân bay đón mẹ đi."

Đầu kia rốt cuộc cũng lên tiếng, chỉ là nghe rất mệt mỏi.

"Sân bay Bắc Kinh à mẹ?"

"Ừ."

"Mẹ chờ con, một lát nữa con đến ngay."

Cô nghe giọng Thẩm Bội Tuệ rất kì lạ, sự bất an dần dần lan tràn trong tâm trí cô. Cô vội vàng mặc quần áo, vừa nãy Chu Duyên Xuyên ở bên cạnh cô cũng nghe được một ít, anh không dám lè mề, bắt đầu mặc quần áo vào.

Nhanh chóng sửa soạn xong, Chu Duyên Xuyên lái xe mang cô đến thẳng sân bay.

Chu Duyên Xuyên lái xe, anh nghiêng đầu nhìn Hà An Nhiên. Cô im lặng ngồi trên ghế phó lái, cả khuôn mặt đều trắng bệch, bàn tay đặt ở đầu gối tay nắm chặt với nhau, khớp xương hiện lên rất rõ ràng.

"Đừng lo lắng, không sao đâu." Anh an ủi.

Dọc theo đường đi, Chu Duyên Xuyên lái xe rất nhanh, hơn nữa là buổi tối, trên đường cao tốc cũng ít xe, cho nên hai người nhanh chóng đến được sân bay.

Anh vừa dừng xe lại, Hà An Nhiên đã nhanh chóng mở cửa, chạy thẳng vào bên trong sân bay.

Cô chạy một mạch vào bên trong, người bên trong sân bay không nhiều lắm, cho nên ngay từ ánh mắt đầu tiên cô đã nhìn thấy Thẩm Bội Tuệ ngồi ở khu chờ.

Bà im lặng ngồi bên kia, bên người đặt một cái va li nho nhỏ.

Hà An Nhiên cảm thấy khó chịu, đáy lòng đau đớn. Cô nhanh chóng chạy đến chỗ bà ấy.

"Mẹ?"

Nghe được giọng nói quen thuộc, Thăm Bội Tuệ ngẩng đầu lên theo bản năng.

"Đến rồi à." Bà cười đứng lên.

"Còn rất nhanh nữa."

Cho dù trên mặt Thăm Bội Tuệ mang theo nụ cười, nhưng Hà An Nhiên vẫn cảm nhận được nụ cười này rất miễn cưỡng.

Hà An Nhiên không nói gì, chỉ tiến lên một bước ôm lấy bà.

Từ nhỏ cô đã không nói những chuyện riêng tư với Thăm Bội Tuệ, nhưng không nói không có nghĩa là không yêu. Trong lòng cô, Thăm Bội Tuệ là người mà không ai có thể thay thế được.

Thăm Bội Tuệ sửng sốt nhưng vẫn vươn tay vỗ tấm lưng nhỏ bé của cô: "Sao thế?"

Đang nói, bà cũng nhìn thấy Chu Duyên Xuyên đang đi qua phía này.

"Duyên Xuyên cũng tới à."

"Cô Thăm."

Thăm Bội Tuệ vỗ Hà An Nhiên còn đang ôm mình: "Con nhớ mẹ vậy à, ôm mẹ cũng không chịu buông tay, còn muốn về nhà không đấy?"

Nói như vậy, Hà An Nhiên mới buông bà ra.

Chu Duyên Xuyên lấy hành lí trong tay Thăm Bội Tuệ: "Không còn sớm nữa, chúng ta về thôi."

Vì thế ba người mau chóng rời khỏi sân bay.

Hà An Nhiên ngồi trên ghế phó lái, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Thẩm Bội Tuệ ở ghế sau. Bà yên lặng ngồi, hai tay chồng lên nhau đặt trên đầu gối, đầu bà hơi nghiêng, nhìn cảnh tượng lóe qua ngoài cửa sổ, trên mặt là sự cô đơn.

Hà An Nhiên nhớ, về mặt này bảy năm trước, cô cũng đã từng nhìn thấy. Lúc bà kiên quyết mang cô rời khỏi Chu gia, khi ngồi trên xe taxi, ngay lúc đó bà cũng nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ như thế này, trên mặt là nỗi cô đơn không thể nói hết.

...

Về đến nhà, Chu Duyên Xuyên đặt va li của Thẩm Bội Tuệ trong phòng.

"Mẹ, mẹ đi tắm rửa đi." Hà An Nhiên nói với Thẩm Bội Tuệ.

"Ừ, được."

Trong khoảng thời gian Thẩm Bội Tuệ tắm rửa, Hà An Nhiên đi trải giường chiếu cho phòng ngủ khác.

Cô vừa sửa sang lại khăn trải giường vừa nói với Chu Duyên Xuyên: "Tối nay em ngủ với mẹ, anh cứ đi ngủ trước đi."

Chu Duyên Xuyên đi đến bên cạnh cô, duỗi tay xoa đầu cô: "Ừ, anh biết rồi, ngủ sớm một chút, biết không?"

Hà An Nhiên gật đầu với anh.

Dọn dẹp xong, Hà An Nhiên liền đuổi Chu Duyên Xuyên đi ngủ.

"Anh ở đây chờ cô Thẩm ra với em rồi mới đi ngủ."

Hà An Nhiên vươn tay đẩy anh về phòng ngủ: "Không cần, em chờ một mình là được, đi ngủ đi."

Thái độ của cô rất kiên quyết, Chu Duyên Xuyên cũng không lay chuyển được, đành phải đi ngủ.

Hà An Nhiên ngồi trên sô pha, im lặng chờ Thẩm Bội Tuệ.

Lúc Thẩm Bội Tuệ đi ra, nhìn thấy Hà An Nhiên đang còn ngồi trên sô pha thì sửng sốt: "Sao còn chưa đi ngủ?"

Hà An Nhiên đứng dậy, đi qua chỗ bà.

"Mẹ, hôm nay con muốn ngủ với mẹ." Cô vươn tay ôm lấy bà.

Thẩm Bội Tuệ không khỏi bật cười, bà đưa tay chọc chọc vào trán cô: "Lớn như vậy rồi còn muốn ngủ với mẹ, không xấu hổ à?"

"Mẹ là mẹ con, con là con gái mẹ, có cái gì mà phải xấu hổ, hơn nữa lâu như vậy rồi không gặp nhau, mẹ không nhớ con sao?"

Thẩm Bội Tuệ cứng chiều nhéo mặt cô: "Nhớ, nhớ muốn chết."

...

Tắt đèn, hai người cùng nằm trên giường, Hà An Nhiên giống như kẹo mạch nha, dính Thẩm Bội Tuệ không chịu buông tay.

Thẩm Bội Tuệ vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ: "Ôm mẹ chặt như vậy làm gì?"

"Con muốn ôm mẹ mà."

Thẩm Bội Tuệ mỉm cười. An Nhiên này không giống con gái nhà bà, con gái nhà bà từ nhỏ đã tương đối lạnh nhạt, hầu như không hề để bụng ai,

để bụng chuyện gì, hơn nữa cũng rất ít khi làm nũng với bà.

"Mẹ, dù sau này có chuyện gì xảy ra, con cũng sẽ ở bên mẹ."

"Sao đột nhiên lại tâm trạng thế?"

"Con nói thật."

Thẩm Bội Tuệ yêu thương vuốt tóc cô: "Ừ, mẹ biết rồi."

Hà An Nhiên không hỏi bà đã xảy ra chuyện gì, bởi vì có chuyện thì cho dù không hỏi, cô cũng có thể đoán ra. Trên đời này, ngoại trừ cô thì người có thể tác động đến cảm xúc của bà như vậy chỉ còn mình ông ta.

Nhưng nếu bà không muốn nói, vậy thì cô cũng không hỏi, bởi vì cô không muốn làm bà đau lòng.

Trong bóng đêm, thời gian từng giây từng phút trôi đi. Rất lâu sau, lâu đến mức Hà An Nhiên cảm thấy Thẩm Bội Tuệ đã ngủ rồi thì lại nghe thấy bà nhẹ nhàng gọi cô.

"An Nhiên, ngủ rồi à?"

"Chưa."

Thẩm Bội Tuệ im lặng một lát, dường như là suy nghĩ làm thế nào để mở miệng.

Sau một lúc lâu.

"Ông ấy tới tìm mẹ."

Thẩm Bội Tuệ không nói người đó là ai, nhưng trong lòng Hà An Nhiên rất rõ ràng. Ông ấy trong miệng bà là Hà Thủ Ngu, người đàn ông mà điều duy nhất đã làm cho cô là cung cấp một con t*ng trùng.

Sự tồn tại của Hà Thủ Ngu, bảy năm trước cô đã biết, buổi tối hôm rời đi, lúc ngồi trên xe lửa, bà đã kể hết mọi chuyện cho cô.

Tối hôm đó, bà một mình ngồi trong phòng vệ sinh khóc rất lâu.

Thật ra trong trí nhớ của Hà An Nhiên, cái chữ bố này rất mơ hồ, bởi vì cô không có bố.

Cho đến sau này, khi bà và cô ở nhà Chu Duyên Xuyên, nhìn bố của Chu Duyên Xuyên, cô mới dần dần biết.

Bố, thì ra là giống chú Chu vậy.

Trước mặt người ngoài thì nghiêm khắc, trước mặt người nhà lại hiền lành tốt bụng.

Đã từng có lần cô rất hâm mộ Chu Duyên Xuyên, hâm mộ Chu Duyên Xuyên có bố, mà cô không có.

Cô chưa bao giờ hỏi Thẩm Bội Tuệ bố của mình là ai, bởi vì cô chỉ có mình mẹ, có lẽ là vì chưa từng có được, cho nên không đau đớn khi mất đi, cô cũng không khát vọng xa vời.

Cho đến bây giờ, cô chưa bao giờ là một cô bé cần bố bảo vệ, cô cũng hoàn toàn không cần có thêm một phần tình thương, cho dù vốn dĩ là phải có.

"Ông ta tới tìm mẹ làm gì?"

"Không biết, mẹ cũng không biết rốt cuộc ông ấy muốn làm gì."
Giọng Thẩm Bội Tuệ rất mệt mỏi.

"Mẹ còn yêu ông ấy à?" Hà An Nhiên nói thẳng vào vấn đề.

Vừa dứt lời, cô liền cảm giác được cơ thể Thẩm Bội Tuệ cứng đờ một lúc.

Qua vài giây, bà đột nhiên mỉm cười.

Bà lắc đầu: "Không yêu."

"Nếu không yêu, vì sao còn không buông tha cho chính mình?"

Cơ thể Thẩm Bội Tuệ lại tiếp tục cứng đờ.

"Mẹ không phải là không buông tha cho chính mình."

Bà chưa từng muốn không buông tha cho chính mình, bà nghĩ đến, cũng đã từng thử, chỉ là bà không làm được mà thôi.

"Nếu mẹ thật sự buông tha cho chính mình, vậy hôm nay mẹ sẽ không đến tìm con." Hà An Nhiên suy nghĩ rất thấu đáo, cũng nhìn thấu chuyện này.

Từ trước đến nay Thẩm Bội Tuệ chưa từng buông bỏ Hà Thủ Ngu, điều này là không thể nghi ngờ.

Có yêu, nhưng không cần lúc nào cũng treo bên miệng, yêu mà giấu trong đáy lòng thì còn khắc sâu hơn yêu mà treo bên miệng, cũng bền chắc hơn.

Thẩm Bội Tuệ im lặng, bởi vì bà phải thật lòng với chính mình, những lời An Nhiên nói đều chính xác.

Lúc Hà Thủ Ngu tìm được bà, bà sợ hãi, nhưng bà lại phát hiện ngoại trừ sợ hãi, trong lòng thế nhưng còn nảy sinh ra một tia vui sướng.

Một tia vui sướng kia tựa như một chiếc gai độc, từng chút từng chút đâm vào trái tim bà, một lần đâm thì có thể không đau, nhưng nếu là một

ngàn lần, vạn lần thì sao đây?

"Buông bỏ thì thế nào, không buông bỏ thì thế nào, hơn một nửa cuộc đời đã trôi qua như thế rồi, không phải sao?" Thẩm Bội Tuệ bình thản nói.

"Vậy mẹ còn muốn ở bên ông ta à?"

"Không muốn." Thẩm Bội Tuệ lắc đầu.

Cả đời này bà chỉ yêu mình Hà Thủ Ngu. Thật ra đã nhiều năm trôi qua, bà cũng suy nghĩ cẩn thận, đôi khi, yêu một người không nhất định phải ở bên người đó, không ở bên nhau cũng không hoàn toàn có nghĩa là không yêu.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tình Bạn

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Mẹ, không sao, mẹ còn có con.”

Trong bóng đêm, một giọt nước mắt chảy xuống từ khóe mắt Thẩm Bội Tuệ.

“Ừ, có con là đủ rồi.”

Thẩm Bội Tuệ ôm chặt Hà An Nhiên: “Được rồi, không còn sớm nữa, ngủ đi.”

“Vâng.”

Dù sao thì cô cũng không phải là Thẩm Bội Tuệ, cho nên cô không thể hiểu hoàn toàn cảm xúc của bà ấy, nhưng mặc kệ là bà ấy lựa chọn gì, cô cũng sẽ tôn trọng lựa chọn đó, bởi vì cô yêu bà ấy.

Hai người không nói chuyện nữa, trong đêm đen, đôi mắt từ từ khép lại.

So sánh với một đêm mộng đẹp của bên này thì bên kia, Chu Duyên Xuyên lại trần trọc, mất ngủ đến hừng đông. Không có An Nhiên bên cạnh anh liền mất ngủ, làm sao cũng không ngủ được. Thậm chí anh còn không nhớ rõ đêm qua mình đã đếm được mấy chục nghìn con cừu.

Ngày hôm sau, anh mang hai quăng thâm đen sì dưới mắt ra khỏi phòng.

“Tỉnh rồi à?” Thẩm Bội Tuệ trù mếu nhìn Chu Duyên Xuyên.

Chu Duyên Xuyên không ngờ Thẩm Bội Tuệ lại dậy sớm như vậy, lúc thấy bà còn sững sốt một lúc: “Cô Thẩm, cô dậy sớm vậy ạ?”

Thẩm Bội Tuệ mỉm cười, lấy sữa bò đã hâm nóng ra: “Ừ, thói quen thôi.”

Đang nói chuyện, Chu Duyên Xuyên nghe thấy trong phòng vệ sinh bên cạnh vang lên tiếng nước xả, anh không khỏi nhìn qua.

Hà An Nhiên đang rửa mặt, cô đang hứng nước vốc lên mặt.

Hà An Nhiên rửa mặt xong, vừa ngẩng đầu thì thấy được Chu Duyên Xuyên trong gương, cô quay đầu nhìn anh theo bản năng. Đập vào mắt là hai quăng thâm đen sì dưới mắt anh. Cô dùng ngón tay chỉ mắt mình, ý hỏi anh.

Chu Duyên Xuyên mỉm cười đi đến chỗ cô.

“Đêm qua không ngủ được à?” Cô nhỏ giọng hỏi, kéo tay áo anh.

Chu Duyên Xuyên thấy cô lén lút như vậy thì không khỏi cảm thấy buồn cười. Chẳng qua anh vẫn rất có hứng thú phối hợp với cô, anh cúi người, cũng nhỏ giọng lại, mơ hồ còn có làm nũng.

“Ừ, không có em làm sao cũng không ngủ được.”

Hà An Nhiên mặt đỏ tai hồng, cô vươn tay véo anh một cái: “Lưu manh.”

“Anh lưu manh chỗ nào?” Chu Duyên Xuyên vô tội nhìn cô.

“Chỗ nào cũng lưu manh.”

“Hai đứa đang thì thầm gì đấy, còn không mau ra đây ăn sáng.” Thẩm Bội Tuệ đặt bữa sáng lên bàn.

Hà An Nhiên nhìn Chu Duyên Xuyên, sau đó đi thẳng qua chỗ Thẩm Bội Tuệ.

Thẩm Bội Tuệ nhìn thấy Hà An Nhiên chưa lau khô mặt, còn ướt đầm, tóc dính vào cả mặt.

“Bao nhiêu tuổi rồi mà chẳng khác gì con nít cả, rửa mặt cũng không biết lau.”

Hà An Nhiên tùy ý dùng tay vuốt mấy sợi tóc dính trên mặt ra.

“Trước mặt mẹ con không phải là trẻ con sao?”

“Con đấy...” Thẩm Bội Tuệ vươn tay chọc vào trán cô, sau đó xoay người nói với Chu Duyên Xuyên bên cạnh: “Duyên Xuyên, mau ngồi xuống ăn cơm đi.”

“Vâng ạ.”

Lúc ăn cơm, Thẩm Bội Tuệ bóc trứng gà cho Chu Duyên Xuyên, còn khuấy sữa cho anh, cứ mở miệng là “Duyên Xuyên, Duyên Xuyên”, nhìn đáng vẻ như Chu Duyên Xuyên mới là con của bà vậy. Đối với chuyện này, Hà An Nhiên chỉ bình tĩnh ăn cháo của mình, loại chuyện này cô đã sớm nhìn quen rồi.

Nói ra cũng rất thần kỳ, từ nhỏ, hình thức ở chung của mấy người họ là cô Triệu cưng chiều cô, Thẩm Bội Tuệ lại cưng chiều Chu Duyên Xuyên. Người không biết còn tưởng cô là con gái của cô Triệu, Chu Duyên Xuyên mới là con trai của Thẩm Bội Tuệ.

Khi còn nhỏ không hiểu, nhưng khi lớn lên cô cũng dần dần hiểu ra. Triệu Ưc Từ và Thẩm Bội Tuệ đều muốn đối xử tốt với đối phương, nhưng lại không biết làm thế nào mới có thể đối xử tốt, cho nên hai người mới chuyển dời tình cảm này lên người cô và Chu Duyên Xuyên, khiến cho cô và anh mỗi người có thêm một phần tình thương.

“Mẹ, con cũng muốn ăn trứng gà.” Hà An Nhiên chỉ vào trứng gà trong bát, nói.

Thẩm Bội Tuệ nhìn cô: “Con không có tay à?”

Hà An Nhiên bĩu môi, cô biết bà sẽ nói như vậy mà, tốt thôi, chính mình động thủ mới cơm no áo ấm. Cô vươn tay chuẩn bị lấy trứng gà trên đĩa, nhưng có một đôi tay còn nhanh hơn cô.

Chu Duyên Xuyên lấy quả trứng gà của Hà An Nhiên, bắt đầu bóc cho cô, bóc xong trộn vụn thì đặt vào bát của cô.

Hà An Nhiên nhìn Thẩm Bội Tuệ theo bản năng, lại phát hiện Thẩm Bội Tuệ giống như không cảm thấy gì, cúi đầu chỉ lo ăn cháo.

Chắc là mẹ cô không để ý. Hà An Nhiên tự an ủi chính mình như vậy.

Ăn cơm xong, Hà An Nhiên và Chu Duyên Xuyên đều bận việc riêng, cho nên sau khi hai người họ đi làm, trong nhà chỉ còn mình Thẩm Bội Tuệ.

...

“Em nói này, lần sau anh đừng thể hiện rõ ràng trước mặt mẹ em như vậy nữa.”

Chu Duyên Xuyên mỉm cười bất đắc dĩ: “Sao thế, em sợ à.”

“Không phải, đương nhiên không phải sợ, chỉ là chuyện của chúng ta vẫn chưa kịp nói với bà ấy, bà ấy mà biết chắc chắn sẽ bị dọa cho nhảy dựng.”

Trong mắt Thẩm Bội Tuệ, bà vẫn luôn cho rằng cô và Chu Duyên Xuyên là anh em, nếu để bà ấy biết quan hệ giữa cô và anh, chắc chắn sẽ bị dọa cho nhảy dựng.

“Cô ấy sẽ không đâu.”

Bởi vì đã bị dọa rồi.

“Sao anh biết chắc là không?” Hà An Nhiên cảm thấy kì lạ, ngữ khí của Chu Duyên Xuyên cũng quá khẳng định đi.

“Anh... Đoán...”

“Đoán mà chắc chắn vậy à?” Hà An Nhiên rõ ràng là không tin. Cô cứ cảm thấy lời nói của Chu Duyên Xuyên có ẩn ý.

“Có phải anh có chuyện gì gạt em không?”

Bàn tay đang cầm lái của Chu Duyên Xuyên hơi nắm chặt lại, anh cười nói: “Không có, anh thì có chuyện gì mà gạt em?”

Hà An Nhiên thấy Chu Duyên Xuyên nói như vậy thì cũng không truy hỏi nữa.

Lúc cô quay đầu đi, rõ ràng là Chu Duyên Xuyên thở dài nhẹ nhõm một hơi. May là cô không tiếp tục truy hỏi, nếu không thì chắc chắn anh không giấu nổi.

Chu Duyên Xuyên nhớ đến chuyện hôm đó ở bệnh viện, anh hôn trộm cô thì bị Thẩm Bội Tuệ bắt gặp, anh còn nhớ rõ vẻ mặt khiếp sợ của Thẩm Bội Tuệ lúc đó.

Bà hỏi anh: “Con và An Nhiên là sao?”

Chu Duyên Xuyên trả lời không hề dấu diếm: “Cô Thắm, con yêu An Nhiên.”

Lúc ấy Thắm Bội Tuệ rất nghiêm túc với anh, đây là lần đầu tiên Chu Duyên Xuyên thấy bà nghiêm túc như vậy.

Bà nói với anh: “Con nghiêm túc chứ?”

Anh nhìn Hà An Nhiên đang ngủ say, trong mắt tràn đầy tình cảm dịu dàng.

“Cô Thắm, con không dám gạt cô, con yêu An Nhiên, thật sự rất yêu cô ấy.”

Khi đó Thắm Bội Tuệ cúi đầu, bà im lặng không trả lời, anh cũng không biết mình đã đứng trước mặt bà bao lâu.

Sau đó, anh mới nghe thấy giọng Thắm Bội Tuệ: “Duyên Xuyên, từ nhỏ cô đã rất thương con, nếu con nghiêm túc, cô có thể đồng ý để các con ở bên nhau, nhưng nếu con chỉ muốn vui đùa một chút thì cô hy vọng con nên rời đi...”

“Cô Thắm, con thật sự yêu An Nhiên, cho dù không được chấp nhận, con cũng đã đáp ứng với cô ấy, sẽ mãi mãi ở cạnh cô ấy, tất cả những gì của cô ấy, con đều giúp cô ấy bảo vệ”

...

Trong nhà hai người đều đi làm, cho nên chỉ còn một mình Thắm Bội Tuệ. Bà rảnh rỗi không có việc gì liền chuẩn bị quét dọn nhà vệ sinh, ai ngờ bà vừa chuẩn bị đứng dậy, chuông cửa liền vang lên.

Bà đi đến cửa, vốn tưởng là hai đứa Chu Duyên Xuyên quên gì đó, kết quả vừa mở cửa ra, bà liền sững người.

“Ức Từ...” Thăm Bội Tuệ lẩm bẩm gọi bà ấy.

Triệu Ức Từ đứng ngoài cửa, không nói một lời, chỉ nhìn bà.

Không biết qua bao lâu sau, Thăm Bội Tuệ không kiềm chế được nữa, tiến lên ôm bà ấy. Thăm Bội Tuệ vừa ôm, Triệu Ức Từ vốn còn đang mặt lạnh liền buông xuống, cũng vươn tay ôm bà.

Thật ra nếu Thăm Bội Tuệ không đến ôm bà trước, Triệu Ức Từ cảm thấy mình cũng sắp không nhịn được nữa rồi.

Đối với Triệu Ức Từ và Thăm Bội Tuệ, hai người đều là người quan trọng nhất trong tuổi thanh xuân của nhau, cùng nhau đi qua những năm tháng của tuổi trẻ.

Triệu Ức Từ vươn tay đẩy bà ra, sau đó tự mình đi vào phòng khách, bà ấy ném túi xách, khoanh tay ngồi trên sofa.

“Thăm Bội Tuệ, đôi khi mình thật sự cảm thấy cậu là người không hề có trái tim.”

Thăm Bội Tuệ tự biết mình đuối lý, cũng không dám phản bác lại, bà rót một ly nước, đặt trước mặt bà ấy.

“Mình biết, mình biết mình không tim không phổi, bạch nhãn lang [1] được chưa.”

[1] Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

“Cậu còn biết mình là bạch nhãn lang à, lúc trước nói đi là đi, tim cậu có phải là làm từ đá không, vì sao vỗ về mãi nó cũng không nóng?” Giọng

Triệu Ưc Từ không khỏi cất cao thêm mấy độ, nhưng hốc mắt lại đỏ lên.

“Xin lỗi, Ưc Từ...”

“Cậu không cần nói xin lỗi với mình, lần nào cậu cũng xin lỗi, lúc cậu đi sao không cảm thấy có lỗi với mình, lúc cậu đi sao không nghĩ mình sẽ lo lắng cho cậu?” Triệu Ưc Từ chen ngang Thẩm Bội Tuệ.

Thẩm Bội Tuệ mấp máy môi, bà muốn giải thích, nhưng lại phát hiện, mình không nói nên được một lời giải thích.

“Cậu muốn nói gì thì nói xem.”

“Mình, mình...”

“Quên đi, cậu cũng cũng chỉ biết xin lỗi với mình thôi, nhưng mà muốn nói xin lỗi thì cậu cũng đâu có lỗi gì với mình đâu.” Giọng Triệu Ưc Từ rất vô lực.

Thẩm Bội Tuệ cầm tay Triệu Ưc Từ, lại phát hiện tay bà lạnh lẽo lạ thường.

“Ưc Từ, mình biết giờ mình nói gì cũng không có ích gì cả, nhưng mình thật sự rất xin lỗi cậu.”

“Được rồi, mình cũng không trách cậu, chỉ là chúng ta không còn là những cô bé mười bảy tuổi nữa. Sau này dù cậu đi đâu thì có thể nói với mình không, cho mình một phương thức liên hệ thôi được không?”

Trong lòng Triệu Ưc Từ, ngoại trừ người nhà, Thẩm Bội Tuệ là người quan trọng nhất.

Thẩm Bội Tuệ và Triệu Ưc Từ quen nhau từ sơ trung.

Triệu Ưc Từ sinh ra trong một gia đình khá giả, trong nhà cũng chỉ có mình bà là con gái nên rất được cưng chiều, làm người cũng rất kiêu ngạo. Cho đến khi gặp Thăm Bội Tuệ, một học sinh đến từ phía Nam.

Còn nhớ lúc bà ấy vừa đến, vừa nhỏ vừa gầy, chỉ như một cây đậu đỏ.

Thăm Bội Tuệ vừa nhỏ vừa gầy nhưng lại rất có khí chất, hơn nữa từ nhỏ bà ấy đã học mỹ thuật nên sinh ra đã có sẵn một vẻ đẹp dịu dàng, cũng rất được lòng thầy cô giáo. Thầy cô giáo thích những học sinh ngoan ngoãn, mà Thăm Bội Tuệ chính là loại người này.

Cho đến khi hai người họ trở thành bạn bè, ngẫm lại thì cũng khó có thể tưởng tượng. Đại tiểu thư kiêu ngạo ương ngạnh với học sinh ngoan ngoãn, ai cũng thấy không hợp nhau, nhưng bà và bà ấy lại ngoài dự đoán trở thành bạn bè, quan hệ giữa hai người tốt đến mức không ai chen lọt.

Bà và bà ấy hiểu tận gốc rễ của nhau, nhìn thấy lúc đối phương tỏa sáng nhất, cũng nhìn thấy lúc đối phương chật vật nhất. Hai người lúc vui vẻ có thể cười, lúc mệt mỏi cũng có thể ôm nhau bật khóc.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Từ Diễm Nằm Viện

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lịch trình hôm nay của Chu Duyên Xuyên là đi chụp ảnh để tuyên truyền cho 《Cẩm Tú Sơn Hà》, dù gì bộ phim cũng sắp công chiếu.

Anh vừa đến phòng làm việc liền thấy Hình Mạn đang đứng cách đó không xa, hình như cô ấy đang nói gì đó với nhân viên bên cạnh, thấy anh đã tới thì đi đến chỗ anh.

“Tới sớm ghê.”

“Chị Mạn.” Chu Duyên Xuyên chào hỏi với cô ấy.

“Ừ, Nghiễm Ninh đã tới rồi, đang ở phòng hóa trang đấy.”

Hai người nói chuyện với ngữ khí khá quen thuộc, dù sao thì cũng đã hợp tác không chỉ một lần hai lần, cho nên mọi người cũng xem như là người quen, ngày thường rảnh rỗi thì cùng đi ăn một bữa cơm gì đó.

“Vâng, em đi tìm cậu ấy trước.”

“Đi đi.”

Lúc anh vào phòng hóa trang, bên trong chỉ có mình Tề Nghiễm Ninh.

“Mấy cô ấy chưa tới à?” Anh hỏi

Tề Nghiễm Ninh đang hóa trang, thấy anh vào liền cất điện thoại: “Tụng Nghị tới rồi nhưng vừa mới đi ra ngoài, Tống Trân và Bùi Nhạc còn chưa tới, chắc cũng sắp rồi.”

Vừa nói xong, Tề Nghiễm Ninh như phát hiện được gì đó, trên mặt anh ấy mang theo ý cười bất lương, cố tình đè thấp giọng: “Quầng thâm dưới mắt cậu, đêm qua...”

“Cút đi.” Chu Duyên Xuyên bình thản nhìn anh ấy: “Đêm qua cô Thắm đến.”

“Cô Thắm đến Bắc Kinh?” Tề Nghiễm Ninh kinh ngạc, nhưng nhiều hơn là vui mừng.

“Ừ, vừa đến đêm qua.”

“Buổi tối mình với cậu đi xem cô Thắm, mấy năm không gặp rồi, cũng không biết cô ấy thế nào.”

Anh ấy nhớ trước kia mình thường hay tới nhà Chu Duyên Xuyên chơi, cho nên cũng rất quen với Thắm Bội Tuệ. Thắm Bội Tuệ đối xử với anh cũng rất tốt, cho nên lúc Thắm Bội Tuệ đi, rất lâu sau anh còn chưa thích ứng được.

“Cũng được, cô ấy sẽ rất vui.”

Hai người đang nói chuyện, Hà Tụng Nghị vừa vặn đẩy cửa tiến vào.

“Duyên Xuyên, cậu đến rồi.”

“Ừ.”

“Vừa rồi hai người nói gì đó, trông rất vui thì phải?”

“Cậu mà biết thì cũng sẽ rất vui.” Tề Nghiễm Ninh cố ý thừa nước đục thả câu. Nhưng điều này thực sự khiến cho Hà Tụng Nghị hứng thú, cô cười hỏi: “Gì thế?”

“Cô Thắm về rồi.”

Nụ cười trên mặt Hà Tụng Nghị lập tức cứng đờ, mơ hồ còn mang theo một ít sự mất tự nhiên: “Thật... Thật không?”

“Đương nhiên rồi, mình vừa nói với lão Chu tối nay tới nhà cậu ấy thăm cô Thắm. Vừa hay chúng ta cùng đi đi, cô Thắm thấy chúng ta chắc sẽ rất vui vẻ.”

“Mình...”

“Đừng nói cậu có việc nha, mình biết lịch trình của cậu.”

Sắc mặt của Hà Tụng Nghị không quá tự nhiên, cô không chắc chuyện năm đó Thắm Bội Tuệ có biết không, nhưng dù bà ấy không biết thì cô cũng không dám đối mặt với bà ấy.

“Cứ như vậy đi, buổi tối sau khi xong việc chúng ta cùng đi.”

Hà Tụng Nghị nhìn Chu Duyên Xuyên, vừa lúc Chu Duyên Xuyên cũng đang nhìn cô, cô đành phải bất chấp gật đầu.

“Vậy mình gửi tin nhắn cho cô Thắm, chắc là giờ đang ở với mẹ mình.” Chu Duyên Xuyên lấy điện thoại trong túi ra, nhắn tin cho Thắm Bội Tuệ.

...

Khoảng nửa tiếng sau, Tống Trân và Bùi Nhạc cũng đến, hơn nữa hai người còn là cùng đến. Lúc hai cô ấy đến, ba người kia đã trang điểm xong, nhưng cũng may việc quay chụp có trình tự trước sau.

Sắc mặt của hai người kia đều không tốt lắm, Hà Tụng Nghị không biết hai cô ấy có mối hận cũ, nhưng Chu Duyên Xuyên và Tề Nghiễm Ninh vẫn biết một ít.

“Đến rồi à.”

“Vâng.”

Đôi mắt Tống Trân không hề che dấu nhìn Tề Nghiễm Ninh.

“Khụ khụ...” Tề Nghiễm Ninh bị Tống Trân nhìn chăm chăm như vậy thì không quá tự nhiên, dùng tay che miệng ho nhẹ vài cái.

Chu Duyên Xuyên im hơi lặng tiếng mỉm cười.

“Đi thôi, chúng ta đến studio trước.” Tề Nghiễm Ninh nói.

Sau khi mấy người họ ra ngoài, trong phòng hóa trang chỉ còn lại hai người Tống Trân và Bùi Nhạc, còn có hai chuyên viên trang điểm.

Bùi Nhạc bắt chéo chân, khoanh tay. Tống Trân lại nhàn nhã lấy điện thoại lướt Weibo.

Không khí trong phòng hóa trang rất đè nén, hai chuyên viên trang điểm cũng không dám nhiều lời, chỉ nhìn nhau, sau đó lại yên lặng tiếp tục công việc của mình.

Lúc quay chụp, đầu tiên là chụp một mình, lúc các cô hóa trang, mấy người Chu Duyên Xuyên cũng đã chụp xong rồi, tiếp theo là đến Tống Trân.

Tống Trân sửa sang lại một chút, sau đó đi qua chỗ nhiếp ảnh gia.

Lâm Giang Nam đang điều chỉnh camera, cô ấy thấy Tống Trân đi đến thì nở nụ cười.

“Tiếp theo là cô à?” Cô ấy hỏi.

Tống Trân gật đầu: “Đúng vậy.”

“Được rồi, chúng ta bắt đầu đi.”

Nụ cười của Lâm Giang Nam rất có lực tương tác, Tống Trân cũng rất phối hợp với cô ấy. Quá trình quay chụp của hai người khá là suôn sẻ.

Chụp ảnh đơn xong, tiếp theo là chụp nam chính nữ chính, rồi đến nam phụ nữ phụ, cuối cùng là ảnh chụp chung tất cả mọi người.

Chụp xong toàn bộ thì đã hơn ba giờ chiều. Mọi người lần lượt thay đổi quần áo, tẩy trang, thu dọn xong liền chuẩn bị ra về.

Tống Trân thay quần áo xong, vừa ra liền thấy Tề Nghiễm Ninh đứng ở cửa.

“Đang đợi em à?” Tống Trân nhướn mày, trên mặt tràn đầy ý cười.

“Ừ, xem như là vậy đi.”

“Vậy tối nay anh muốn ăn gì?”

“Anh chờ là vì muốn nói cho em, tối nay không cần đến nhà anh nấu cơm.”

Nụ cười trên mặt Tống Trân lập tức hạ xuống: “Vì sao? Anh chê đồ ăn em làm không ngon?”

Tề Nghiễm Ninh không muốn bị cô hiểu lầm, nhanh chóng lắc đầu: “Không phải, tối nay anh không ăn cơm ở nhà.”

Sắc mặt Tống Trân lúc này mới hòa hoãn lại: “Vậy anh đi đâu ăn?”

“Cô Thẩm về rồi, tối nay anh ăn ở nhà lão Chu.”

Lão Chu?

Chu Duyên Xuyên?

Trên mặt Tống Trân có chút mất mát, cô không nói gì, chỉ cúi đầu yên lặng kéo vạt áo của mình.

Tề Nghiễm Ninh nhìn dáng vẻ này của cô vô cùng đáng thương, giống như bị người ta vứt bỏ vậy, mà anh chính là người vứt bỏ đó. Anh suy nghĩ một lát, nếu không thì tối nay vẫn về nhà ăn?

Ngay khi anh chuẩn bị mở miệng, giọng Chu Duyên Xuyên đã truyền đến từ phía sau: “Tống Trân, hay là tối nay cùng đi đi, An Nhiên cũng ở đó.”

Nghe thấy Chu Duyên Xuyên nói, Tống Trân lập tức ngẩng đầu lên: “Anh Chu, anh nói thật à?”

“Đương nhiên là thật, cũng không thiếu một cái bát và một đôi đũa cho em.” Chu Duyên Xuyên cười nói.

Tống Trân lập tức vui vẻ ra mặt: “Chúng ta đi thôi.”

Nói xong, mấy người họ cùng nhau đi ra bên ngoài.

Vừa ra tới cửa, đột nhiên cô nghĩ đến gì đó, điện thoại của cô đang ở trong phòng thay quần áo, cô phải quay lại lấy, vì thế cô đưa túi xách trong tay cho Tề Nghiễm Ninh.

“Giúp em cầm một chút, em quên lấy điện thoại rồi.”

...

“Haizz, cũng không biết Từ Diễm khi nào mới có thể tốt trở lại.”

“Không biết, nghe nói đã ở bệnh viện mấy ngày rồi.”

Bùi Nhạc đang chuẩn bị rời đi thì lại nghe thấy hai nhân viên đang nói đến Từ Diễm, cô dừng bước theo bản năng.

“Vừa rồi hai cô nói gì?”

Hai nhân viên bị Bùi Nhạc đột nhiên xuất hiện làm hoảng sợ.

“Bùi... Bùi Nhạc...”

“Tôi hỏi hai cô, vừa rồi các cô nói gì, các cô nói Từ Diễm nào?”

Một nhân viên trong đó nhanh chóng phản ứng lại, cô ấy mở miệng nói: “Chính là đại thần phối âm Từ Diễm, gần đây hình như giọng anh ấy có vấn đề nên phải nằm viện.”

Giọng?

Đầu óc Bùi Nhạc trống rỗng, cô buông nhân viên kia ra, sau đó nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Tống Trân lấy điện thoại xong, đi ra phía ngoài thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía sau, cô quay đầu lại theo bản năng.

Là Bùi Nhạc.

Bùi Nhạc giống như là không thấy cô vậy, trực tiếp đi lướt qua cô như một cơn gió.

Cô ngơ ngác nhìn Bùi Nhạc, cảm thấy khó hiểu, cô ta làm gì mà chạy nhanh như vậy, kết thúc quay chụp rồi nhưng cũng không đến mức phải vội vàng chạy về nhà như thế chứ.

“Hình như Bùi Nhạc rất quan tâm Từ đại thần, có phải không?”

“Ừ, vừa nghe đến Từ đại thần, chạy còn nhanh hơn thỏ.”

“Sẽ không có JQ chứ?”

“Nói không chừng đấy.”

Vừa lúc hai nữ nhân viên kia đi qua, Tống Trân nghe được đoạn đối thoại của hai cô ấy liền hiểu ra. Từ đại thần trong miệng hai cô ấy, cái người khiến Bùi Nhạc chạy còn nhanh hơn thỏ, tám chín phần là Từ Diễm.

Cô nhìn Bùi Nhạc biến mất trong hành lang. Có lẽ Bùi Nhạc còn chưa quên được Từ Diễm...

Lúc Tống Trân ra đến đại sảnh, mấy người họ chỉ còn chờ mình cô.

“Ngại quá, em tới chậm.”

“Không sao.”

Bốn người cùng nhau đi ra ngoài, vừa ra, Tống Trân liền nhìn thấy một nhà bốn người cách đó không xa.

Một nam một nữ, còn có hai đứa trẻ, một cậu bé và một cô bé. Người phụ nữ kia mấy người họ cũng không xa lạ, là Lâm Giang Nam.

Người đàn ông bên cạnh cô ấy cùng với hai đứa trẻ thì càng không cần phải nói, một người là chồng cô ấy, hai đứa trẻ là con cô ấy.

Khương Trường, Lâm Giang nam.

Đôi vợ chồng này nổi danh ân ái trong giới giải trí, kết hôn tám năm rồi nhưng vẫn luôn rất tình cảm, không biết là đối tượng được hâm mộ của biết bao nhiêu người. Hơn nữa người ta còn có một đôi trai gái thông minh hiểu chuyện lại xinh đẹp, đúng là đạt được thành công lớn trong cuộc đời.

“Hâm mộ quá.” Tống Trân lẩm bẩm.

Ba người kia cũng thấy được một nhà bốn người Khương Trùng.

“Bọn họ không biết có bao nhiêu người hâm mộ đâu.” Hà Tụng Nghi nói, sao cô ấy có thể không hâm mộ được, trước đây cô cũng ăn cầu lương của hai người họ. Tình yêu đẹp nhất chắc là giống như vợ chồng Trùng Nam đi.

...

“Cũng không biết gần đây Từ Diễm thế nào rồi.” Tôn Duyệt vừa vẽ vừa lẩm bẩm.

Hà An Nhiên ngừng tay, ngẩng đầu nhìn cô ấy: “Cậu có ý gì, anh ấy bị làm sao thế?”

“Từ Diễm nằm viện, cậu không biết à?” Tôn Duyệt buông bút, có chút giật mình.

Hà An Nhiên mờ mịt, Từ Diễm không nói với cô, cô cũng không biết. Cẩn thận nghĩ lại, từ sau cuộc điện thoại đó, hai người không còn liên hệ gì nữa, cô vẫn luôn cho rằng gần đây anh ấy bận việc quá nên không liên hệ với cô, cô cũng không quấy rầy anh ấy.

“Không biết, anh ấy không nói với mình.”

Tôn Duyệt ngẫm nghĩ, nói: “Có thể là không muốn làm cậu lo lắng, lần nằm viện này nghe nói liên quan đến giọng của anh ấy, mình cũng nghe người khác nói thôi.”

“Giọng sao, nghiêm trọng lắm à?”

“Cụ thể thì mình cũng không rõ lắm.”

Hà An Nhiên nhìn bản thảo trên giấy, đột nhiên không vẽ nổi nữa. Cô cầm lấy điện thoại trên bàn, nhấn cho Từ Diễm một tin nhắn.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Hiếu Lâm

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Bùi Nhạc đứng trước cửa phòng bệnh. Xuyên qua cửa kính phòng bệnh, cô thấy Từ Diễm ngồi trên giường. Anh mặc một bộ đồ bệnh nhân phong phanh, trong tay cầm điện thoại.

Hai mắt anh nhắm lại, khóe môi nhếch lên một độ cung rất nhỏ, tóc mái che đi chiếc trán tinh tế, trên lỗ tai đeo tai nghe màu trắng.

Bùi Nhạc cứ nhìn anh như vậy, rất lâu vẫn không hồi phục tinh thần, đáy lòng giống như biển cả, dập dềnh gào thét không hề tĩnh lặng, sóng gió mãnh liệt.

Người trong hành lang càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng ồn ào, Bùi Nhạc nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, cô đưa tay nhẹ nhàng gõ cửa.

Có thể là Từ Diễm đang đeo tai nghe nên cô không thấy anh mở mắt, đương nhiên cũng không nghe thấy tiếng gõ cửa của cô, vì thế cô liền trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Cô vừa đi vào, đôi mắt của Từ Diễm liền mở ra, thấy cô đến, vẻ mặt của anh rất kinh ngạc. Bùi Nhạc biết anh kinh ngạc vì cái gì, dù sao thì hai người họ cũng đã gần một năm không gặp nhau.

“Sao cô lại đến đây?” Giọng Từ Diễm hơi khàn, có vẻ bệnh tình thật sự rất nghiêm trọng.

“Giọng anh không sao chứ? Bên ngoài người ta nói giọng anh...” Bùi Nhạc không nói tiếp.

Từ Diễm mỉm cười bất đắc dĩ: “Không có gì, hơi khàn thôi, hơn nữa gần đây đã khá hơn nhiều.”

Chỉ là bởi vì gần đây anh không nghỉ ngơi tốt nên không cẩn thận cảm mạo, do đó khiến cho yết hầu không thoải mái lắm, hơi khàn, viêm họng. Anh làm cái nghề lồng tiếng này cũng giống như cô làm diễn viên vậy, giọng của anh quan trọng như mặt của cô.

Hơn nữa mấy ngày nay vừa lúc không có việc gì, cho nên anh nhân cơ hội này tu dưỡng điều trị chút thôi, đâu có nghiêm trọng như bên ngoài nói.

Nghe anh nói vậy, trái tim lơ lửng cả một đường của Bùi Nhạc mới thả lỏng lại. Không sao thì tốt, cũng may là anh không bị gì.

“Cô cứ đến đây như vậy không sợ bị chụp được sao?”

Bùi Nhạc vươn tay sờ mặt mình, hình như cô không mang khẩu trang, vừa rồi cô chạy rất gấp nên ngay cả khẩu trang cũng không kịp mang.

Cô đi qua chỗ anh, không chút khách khí ngồi ở mép giường.

Cô thấy anh im hơi lặng tiếng lùi vào trong một chút thì không khỏi nở nụ cười tự giễu: “Sao đấy, anh sợ tôi bị người ta chụp được?”

Từ Diễm lấy tay nghe trên lỗ tai xuống: “Tôi chỉ không muốn khiến cô gặp phải phiền toái không cần thiết mà thôi.”

Bùi Nhạc trợn trắng mắt, rõ ràng là anh không muốn gặp phải phiền toái không cần thiết.

“Tôi không sợ phiền toái, hơn nữa dù bị chụp được thì sao?”

“Nhưng... Tôi sợ...”

Bùi Nhạc sững sốt, sau đó mỉm cười: “Tôi biết anh sợ, nhưng anh cũng không cần phải nói thẳng như vậy, khiến người khác rất tổn thương đấy.”

Từ Diễm mỉm môi: “Bùi Nhạc...”

“Tôi nói này, dù sao chúng ta cũng đã gần một năm chưa gặp nhau, anh không thể hỏi tôi một câu có sống tốt không sao?” Bùi Nhạc chen ngang anh.

Cô quá hiểu anh, mỗi khi anh lộ ra cái vẻ mặt này cô liền biết anh muốn nói gì, nhưng cô không muốn nghe, cho dù anh nói, cô cũng sẽ không nghe.

“Vậy cô sống thế nào?”

Bùi Nhạc không nhin mà bật cười, đôi khi cô thật sự cảm thấy Từ Diễm đúng là rất ngốc, ngốc một cách đáng yêu. Chỉ là trong chuyện tình cảm anh lại không ngốc chút nào, nếu anh ngốc một chút, không chừng cô sẽ theo đuổi được anh.

Từ Diễm thấy Bùi Nhạc cười không thẳng nổi lưng thì trố mắt, anh không hiểu Bùi Nhạc đang cười cái gì, cho nên anh chỉ bình tĩnh nhìn cô.

Bùi Nhạc cười một lúc lâu, cho đến khi cô thật vất vả không chế được cảm xúc của mình.

“Anh ăn táo không, tôi gọt táo cho anh nhé.” Cô lấy táo và dao gọt hoa quả từ giỏ trái cây.

Từ Diễm còn không kịp cự tuyệt, Bùi Nhạc đã bắt đầu động thủ.

Anh nhìn Bùi Nhạc gọt táo, khéo môi không khỏi giật giật, cô chắc hẳn gọt như vậy xong thì còn dư quả táo mà không phải là hột táo sao?

Bùi Nhạc gọt quả táo này quả thực rất tốn sức, bình thường cô thấy Lương Lâm gọt táo rất nhẹ nhàng thoải mái, chưa đến một phút đồng hồ thì đã gọt xong, sao đến tay cô lại khó khăn như vậy?

Cô đưa quả táo rất vất vả mới gọt xong cho anh, quả nhiên là không ngoài dự đoán của anh, thứ còn dư lại chính là hột táo.

Bùi Nhạc cũng tự biết quả táo này thậm chí không nỡ nhìn, cô xấu hổ thu tay.

“Ừm... Tôi gọt lại trái khác...”

...

Hà An Nhiên ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, cho đến khi Tôn Duyệt mở miệng gọi cô, cô mới phản ứng lại.

“An Nhiên, cậu sẽ người gì thế?”

“Hả?”

“Hôm nay cậu sao thế, bình thường còn không đủ thời gian để làm việc, giờ thì cậu còn ngồi sẽ người.” Tôn Duyệt cảm thấy kì lạ, lắc đầu.

Hà An Nhiên xấu hổ mỉm cười: “Vừa rồi chắc là do mãi nghĩ.”

Cô nhìn điện thoại, vừa rồi cô gửi tin nhắn cho Từ Diễm, đến bây giờ Từ Diễm vẫn chưa trả lời. Ngồi một lát, cuối cùng vẫn không nhìn được mà đứng dậy khỏi chỗ.

“Sao thế?” Tôn Duyệt hỏi cô.

“Hôm nay mình muốn về sớm một chút.”

“Đi xem Từ Diễm à?”

“Ừ.”

“Vậy được, giúp mình xem anh ấy thế nào luôn.”

“Được.”

Hà An Nhiên thu dọn đồ đạc, sau đó vội vàng rời đi.

...

Bùi Nhạc gọt liên tiếp vài quả táo, thậm chí không nỡ nhìn hơn cả tai nạn xe cộ, lúc cô chuẩn bị duỗi tay lấy thêm một quả nữa, Từ Diễm ngăn lại.

“Vẫn là để tôi làm đi, còn gọt vậy nữa, một giỏ táo này của tôi cũng bị cô phá hết.”

Từ Diễm lấy một quả táo, sau đó lấy dao gọt hoa quả từ tay cô ấy, anh hơi cúi đầu, gọt một cách thuần thục.

Lúc anh gọt táo rất nghiêm túc, quả táo trong tay anh xoay từng vòng từng vòng, không đến một phút đồng hồ, một quả táo hoàn chỉnh đã được gọt xuất hiện, hơn nữa vỏ táo cũng không bị đứt đoạn.

Khi Hà An Nhiên chạy đến bệnh viện, tới phòng bệnh của Từ Diễm, đang chuẩn bị gõ cửa thì lại xuyên qua cửa kính nhìn thấy hai người bên trong.

Cô có chút giật mình.

Trong phòng bệnh có một nam một nữ, nam chính là Từ Diễm, nhưng người nữ kia vậy mà lại là Bùi Nhạc. Bùi Nhạc ngồi trên mép giường của

Từ Diễm, Từ Diễm đang cúi đầu gọt táo, cô tận mắt thấy Từ Diễm đưa quả táo đã gọt cho Bùi Nhạc.

Hai người kia tốt hơn từ khi nào?

Về chuyện này, vậy mà Từ Diễm một chữ cũng không nói với cô.

Hà An Nhiên nhìn hai người họ, dường như đột nhiên hiểu ra gì đó, cô biết vì sao gần đây Từ Diễm không liên hệ với mình rồi.

Cô thấy trên mặt Bùi Nhạc trên mang theo nụ cười, nụ cười tươi kia cô chưa từng thấy, cô đột nhiên cảm thấy mình không hiểu được Bùi Nhạc.

Cô vẫn luôn cho rằng Bùi Nhạc thích Từ Diễm chẳng qua chỉ là sự sùng bái mù quáng mà thôi, nhưng lúc này trong mắt Bùi Nhạc, cô lại thấy được chính mình, giống như đôi mắt mỗi khi cô đối mặt với Chu Duyên Xuyên mới có thể xuất hiện.

Giờ khắc này, cô mới chân chính phát giác, thì ra Bùi Nhạc thật sự yêu Từ Diễm.

Cô nhìn hai người trong phòng bệnh, không khỏi nở nụ cười.

Từ Diễm và Bùi Nhạc, nếu hai người họ thật sự ở bên nhau, vậy cũng rất tốt. Tuy cô không thích Bùi Nhạc, nhưng cũng không đến mức như trong tưởng tượng, huống gì nếu Từ Diễm thật sự thích cô ấy, muốn ở bên cô ấy, đây cũng không phải là chuyện mà cô có thể can thiệp vào.

Nhìn hai người trong phòng bệnh một lần cuối cùng, lúc này cô mới xoay người rời đi, vốn là lo lắng cho anh nên mới đến đây, nhưng thấy Bùi Nhạc ở bên cạnh anh, cô liền không lo lắng nữa, bởi vì cô tin Bùi Nhạc có thể chăm sóc cho anh tốt hơn cô rất nhiều.

Cô vừa ra khỏi bệnh viện liền nhận được điện thoại của Chu Duyên Xuyên.

“Ở đâu đó?” Giọng nói dễ nghe của anh truyền tới từ đầu bên kia.

“Bệnh viện.”

“Bệnh viện? Em sao thế? Có chỗ nào không thoải mái à?” Chu Duyên Xuyên lập tức căng thẳng.

“Không phải, em rất bình thường, đi thăm bệnh thôi.”

Nghe thấy không phải cô bị gì, lúc này Chu Duyên Xuyên mới yên tâm lại.

Cúp điện thoại xong, Hà An Nhiên đứng trước cửa bệnh viện chờ Chu Duyên Xuyên, vừa rồi anh dặn cô ở bệnh viện chờ anh.

Đợi khoảng hai mươi phút, Chu Duyên Xuyên mới đến, cô chạy bước nhỏ qua chỗ anh, sau đó mở cửa xe ngồi lên.

“Em đến bệnh viện thăm ai đấy?” Sau khi lên xe, Chu Duyên Xuyên nghiêng người qua giúp cô thắt dây an toàn, vừa thắt vừa hỏi.

“Từ Diễm.”

Bàn tay đang thắt dây an toàn của Chu Duyên Xuyên dừng lại.

“Từ Diễm là học trưởng hồi đại học của em, thật ra cũng có thể tính là học trưởng hồi cao trung, em quen anh ấy từ hồi cao trung.”

“Hai người rất thân à?”

Hà An Nhiên không nhận thấy được cảm xúc của Chu Duyên Xuyên mà chỉ lo đáp lời: “Là rất thân nha, dù là cao trung hay là đại học anh ấy

cũng chăm sóc em. Đúng rồi, lần trước mẹ em nằm viện, cái cô ở cùng mẹ em là mẹ anh ấy đó, mẹ em và mẹ anh ấy cũng có quan hệ khá tốt.”

Hà An Nhiên càng nói, sắc mặt Chu Duyên Xuyên càng trầm xuống.

“Em rất quan tâm anh ta, còn cố ý nghỉ việc đến thăm anh ta?”

“Anh ấy là đàn anh của em, hơn nữa còn là bạn của em, nằm viện là chuyện lớn như vậy, sao em có thể...”

“Lần trước để anh leo cây cũng là vì anh ta.” Vừa vặn gặp đèn đỏ, Chu Duyên Xuyên dẫm phanh lại.

“Lần trước...”

Hà An Nhiên bỗng nhiên phản ứng lại, lúc này cô mới nhận thấy sắc mặt và ngữ khí của Chu Duyên Xuyên đều không quá thích hợp. Cô không khỏi cẩn thận nhìn Chu Duyên Xuyên, lại phát hiện cả khuôn mặt anh âm trầm.

“Này... anh... anh sẽ không ghen chứ?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Chu Duyên Xuyên trừng mắt nhìn cô, không phản ứng với cô nữa.

“Anh sẽ không ghen thật chứ?”

Chu Duyên Xuyên tiếp tục không lên tiếng.

“Từ Diễm đã có bạn gái được không, anh ăn dấm làm gì?”

Có bạn gái? Chu Duyên Xuyên rất mau bắt được những lời trọng điểm của Hà An Nhiên.

“Anh ta thật sự có bạn gái?”

“Đương nhiên là thật, vừa rồi em đến bệnh viện còn đựng phải đấy, người ta đang rất tình cảm, anh ăn dấm bậy bạ gì đó?” Tuy Hà An Nhiên nói vậy nhưng trong lòng vẫn rất ngọt ngào.

“Có đối tượng thì tốt, anh ta là người tốt như vậy, hẳn nên sớm có bạn gái mới đúng.” Tâm tình của Chu Duyên Xuyên nhanh chóng thoải mái, vừa rồi còn buồn bực, bực bội, giờ thì toàn là ánh sáng.

Hà An Nhiên bất đắc dĩ: “Anh ấy có bạn gái, anh cao hứng làm gì?”

“Không phải anh ta là bạn em sao, bạn em thì cũng là bạn anh, không phải anh đang thay anh ta cao hứng sao?”

Hà An Nhiên: “...”

Người này vừa rồi rõ ràng là mang cả bộ mặt âm trầm, giờ lại chuyển biến lớn như vậy, tốc độ thay đổi sắc mặt cũng rất nhanh, không hổ là ảnh đế.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Đối Mặt

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Đến rồi, xuống xe đi.” Tề Nghiễm Ninh nói với hai cô gái phía sau.

Tống Trân nhanh nhẹn xuống xe, nhưng Hà Tụng Nghị vẫn còn ngồi trên xe, nửa ngày cũng chưa phản ứng lại.

Tề Nghiễm Ninh không khỏi giơ tay gõ cửa kính. Vừa rồi lúc ở trên xe, anh liền phát giác cô có gì đó kì lạ, dọc theo đường đi luôn có vẻ tâm trí không yên, có mấy lần nói chuyện với cô, cô cũng không nghe được.

“Tụng Nghị, đến rồi, xuống xe đi.”

Hà Tụng Nghị bị âm thanh gõ vào kính bất ngờ làm cho hoảng sợ, nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại.

“Ừ... ừ.” Cô cười với anh, sau đó đưa đôi tay có hơi run rẩy mở cửa xe.

“Tụng Nghị, cậu làm sao thế?” Tề Nghiễm Ninh thấy sắc mặt cô không được tốt lắm, thoát nhìn còn hơi trắng bệch.

Tống Trân cũng quay sang nhìn cô, trạng thái của cô thật sự không quá tốt.

“Chị Tụng Nghị, có phải chị không thoải mái ở đâu không?”

Hà Tụng Nghị lắc đầu với Tống Trân, miễn cưỡng nở nụ cười: “Không có... Có thể là hôm qua không nghỉ ngơi tốt, không sao đâu.”

Cô đã tới Chu gia rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên đến với tâm tình này.

Thấp thỏm, hoảng hốt, lo sợ.

Hà An Nhiên biết chuyện bảy năm trước cô làm, giờ cô sợ nhất là Thẩm Bội Tuệ cũng biết, nếu Thẩm Bội Tuệ nói với mấy người kia, vậy cô phải làm sao bây giờ?

Cô nên đối mặt với Duyên Xuyên thế nào?

Nghĩ đến đây, bước chân cô dường như không cử động nổi, muốn trốn tránh theo bản năng, nhưng cô căn bản không trốn tránh được, huống gì bây giờ đã đến cửa rồi, đành phải cắn răng đi theo hai người kia.

Tề Nghiễm Ninh vươn tay ấn chuông cửa, không lâu sau liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng bước chân, có người ra mở cửa.

Là Thẩm Bội Tuệ mở cửa.

“Cô Thẩm!” Tống Trân lên tiếng trước, lập tức tiến lên cho bà ấy một cái ôm.

“Cô Thẩm, cô đến Bắc Kinh khi nào, sao không nói với con một tiếng?”

Thẩm Bội Tuệ cười cười, duỗi tay xoa mặt cô ấy: “Đêm qua vừa tới, không phải là còn chưa kịp nói sao?”

Tống Trân và Thẩm Bội Tuệ rất quen thuộc. Tống Trân và An Nhiên là bạn bè, lúc đi học cô ấy rất thích chạy đến nhà An Nhiên. Miệng cô ấy

ngọt, rất biết ăn nói, tính tình lại vui vẻ nên Thấm Bội Tuệ rất yêu thương cô ấy.

Lúc này Thấm Bội Tuệ cũng thấy được Tề Nghiễm Ninh và Hà Tụng Nghị bên cạnh Tống Trân.

“Nghiễm Ninh?”

Tề Nghiễm Ninh nhìn Thấm Bội Tuệ đang đứng trước mặt mình, bảy năm không gặp, cô Thấm vẫn như bảy năm trước vậy, năm tháng dường như không hề lưu lại dấu vết gì trên gương mặt bà.

Tề Nghiễm Ninh gật đầu thật mạnh: “Đúng vậy, cô Thấm.”

Thấm Bội Tuệ nhìn Hà Tụng Nghị, sau đó cười nói: “Đây chắc là Tụng Nghị đi.”

“Cô Thấm.” Hà Tụng Nghị chào hỏi bà, giờ phút này trong lòng bàn tay cô toàn là mồ hôi lạnh.

“Nhiều năm rồi không gặp, đã trưởng thành hết rồi, cô Thấm cũng sắp không nhận ra hai đứa rồi. Vào đi, đừng đứng ngoài cửa nữa, mau vào trong nói chuyện.”

Ba người đi đến, một lát sau, Triệu Ưc Từ bưng một mâm trái cây đi ra.

“Đến hết rồi à?”

Bà đặt mâm đựng trái cây trong tay lên bàn trà: “Đứng làm gì, ngồi xuống nói chuyện đi.”

Mấy người đều ngồi xuống, Triệu Ưc Từ nhìn mấy người họ, sau đó không khỏi dùng tầm mắt trên người Tống Trân, Nghiễm Ninh và Tụng Nghị bà đều quen, nhưng cô gái này thì bà không biết.

Lần đầu tiên Tống Trân đến đây, người phụ nữ trước mặt chắc là mẹ của Chu ảnh đế, cô nhanh chóng chào hỏi: “Con chào cô, con là Tống Trân.”

Triệu Ưc Từ gật đầu với cô, hiền lành cười nói: “Xin chào xin chào, lần đầu tiên đến, không cần khách sáo đâu, cứ coi như nhà mình là được rồi.”

Tống Trân được chiều mà lo sợ, thì ra mẹ của Chu ảnh đế lại dễ ở chung như vậy, cô nhanh chóng gật đầu.

Triệu Ưc Từ không thấy Duyên Xuyên và An Nhiên, không khỏi hỏi Tề Nghiễm Ninh bên cạnh: “Nghiễm Ninh, Duyên Xuyên và An Nhiên đâu?”

“Duyên Xuyên đi đón An Nhiên tan làm, chắc cũng sắp đến rồi.”

“Vậy à.”

Hà Tụng Nghị vẫn luôn im hơi lặng tiếng đánh giá Thẩm Bội Tuệ, cô phát hiện Thẩm Bội Tuệ không có gì dị thường, hơn nữa đối xử với cô vẫn như trước kia. Hình như là bà ấy không biết chuyện lúc trước, nhìn nụ cười dịu dàng trên mặt bà ấy, cô không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cô không dám tưởng tượng, nếu Thẩm Bội Tuệ biết chuyện này thì sẽ thế nào, chắc hẳn sẽ rất thất vọng về cô?

Mấy người họ hàn huyên một lúc, sau đó Triệu Ưc Từ và Thẩm Bội Tuệ vào phòng bếp bắt đầu nấu cơm. Những người còn lại nhàn đến nhàm chán, cũng đi theo vào làm trợ thủ, giúp nhặt rau, rửa rau giã đó.

...

“Đây không phải đường về nhà chúng ta.” Hà An Nhiên nhận thấy đây không phải đường về nhà cô, cô không khỏi thắc mắc hỏi Chu Duyên

Xuyên.

“Giờ chúng ta đi Chu gia.”

“Đi Chu gia?”

“Ừ, đi ăn cơm, mấy người Nghiễm Ninh cũng ở đó.”

“Mấy người?”

“Ừ, Nghiễm Ninh, Tụng Nghị, Tống Trân.”

Hà An Nhiên kinh ngạc: “Sao mấy người họ lại tụ lại một chỗ?”

“Mấy người Nghiễm Ninh biết cô Thẩm đã về nên muốn đi thăm cô ấy, vừa lúc mẹ anh cũng ở đó, cho nên tối nay cùng đến Chu gia ăn một bữa cơm.”

“À.” Hà An Nhiên thông dong gật đầu.

Xe nhanh chóng đến Chu gia.

Mới vừa vào cửa, cô đã nhìn thấy Hà Tụng Nghị đang bưng đồ ăn từ phòng bếp ra. Lúc cô ta nhìn thấy Hà An Nhiên thì sửng sốt một lúc, trên mặt mang theo sự bất an.

“Em gái An Nhiên.”

“Ừ.” Hà An Nhiên gật đầu với cô ta, sau đó liền cúi người thay giày.

Thay giày xong, Hà An Nhiên tùy tay đặt túi xách trên sofa, sau đó đi lướt qua cô ta, trực tiếp vào phòng bếp.

Hà Tụng Nghị mỉm cười tự giễu, bưng đồ ăn đặt lên bàn cơm.

...

“Từ Diễm, ăn cơm.”

Bùi Nhạc mua một ít cháo thanh đạm, giờ cổ họng Từ Diễm không thoải mái, không thể ăn đồ chua cay, cho nên cô ra ngoài mua cho anh ít cháo.

Từ Diễm kéo bàn ăn dưới giường bệnh lên.

“Sao cô cũng ăn cháo?” Từ Diễm kinh ngạc nhìn cô: “Tôi phải ăn kiêng, đâu phải cô ăn kiêng, cô không cần phải ăn thanh đạm như tôi đâu.”

Bùi Nhạc ngồi trên giường bệnh, nuốt một miếng cháo trắng: “Tôi không định ăn kiêng giống anh, chỉ là không có gì ăn mà thôi, anh không cần nghĩ nhiều.”

Từ Diễm nhìn cô từ trên xuống dưới, lúc này anh mới phát hiện, Bùi Nhạc thật sự rất gầy, so với hồi đại học thì còn gầy hơn rất nhiều.

“Cô quá gầy, đối với cơ thể cũng không tốt, vẫn nên ăn nhiều một chút.”

Động tác ăn cháo của Bùi Nhạc dừng lại. Ngoại trừ người nhà, hình như đã lâu không có ai nói như vậy với cô, người khác chỉ ngại cô không đủ gầy, lên ống kính nhìn không đủ đẹp, còn không ai quan tâm cơ thể cô có tốt hay không.

“Ừ, tôi biết rồi.” Cô ngẩng đầu, trên mặt toàn là ý cười.

Cô cười rất sáng lạn, không thể không thừa nhận, lúc cô cười lộ lên nhìn rất đẹp.

Ăn tối xong, sắc trời bên ngoài đã dần tối.

“Không còn sớm nữa, cô cũng mau về đi.” Từ Diễm nhìn bên ngoài, quay đầu nói với Bùi Nhạc.

“Buổi tối anh ở một mình à?”

“Ừ.”

“Hay là tôi ở lại...”

“Không cần, cô về đi.” Từ Diễm nói rất kiên quyết.

Bùi Nhạc ngẫm nghĩ, sau đó đứng dậy: “Vậy được, ngày mai tôi lại đến thăm anh.”

“Bùi Nhạc.” Từ Diễm gọi cô.

Bùi Nhạc cười quay đầu lại: “Sao thế?”

“Ngày mai cô vẫn không nên đến thì hơn.”

Nụ cười trên mặt Bùi Nhạc lập tức tan biến.

“Từ Diễm, lời này của anh là có ý gì?”

Từ Diễm cũng ý thức được câu nói này của mình quá trực tiếp.

“Không có gì, là tôi không muốn phiền cô thôi, hơn nữa cô còn có công việc của mình.”

“Từ Diễm, nếu anh chỉ lo lắng cái này, vậy thì tôi có thể nói rõ với anh, không cần phải lo, tôi không sợ phiền.”

“Bùi Nhạc...”

“Được rồi, anh không cần nói nữa, tôi phải đi trước đây, ngày mai gặp lại.” Nói xong, Bùi Nhạc không cho anh cơ hội mở miệng nào nữa, cô lấy túi xách, sau đó đi thẳng ra bên ngoài. Cho đến khi hoàn toàn ra khỏi hành lang có phòng bệnh của Từ Diễm, cô mới đi chậm lại.

Vừa rồi Từ Diễm nói với cô “Ngày mai không nên đến nữa”, trong đầu cô lập tức nhớ đến bốn năm trước, ngày mấy người họ tốt nghiệp đại học.

Tốt nghiệp đại học, cũng có nghĩa từ nay về sau mọi người sẽ ai đi đường nấy, mỗi người tự phấn đấu cho cuộc đời mình, có lẽ trời nam đất bắc, tất cả mọi người đều sẽ không có khả năng gặp lại nhau.

Tối hôm đó, cô và các bạn học thân thiết uống không ít rượu, uống đến mức mơ màng, người ta có một câu uống rượu lấy can đảm. Trong hơi rượu, cô một mình chạy đến phòng mấy người Từ Diễm, kéo anh ra khỏi kí túc xá.

Lúc đó cô nhìn anh, rất nghiêm túc nói: “Từ Diễm, em thích anh, thật sự rất thích anh.”

Nhưng từ đầu tới cuối, vẻ mặt Từ Diễm vẫn lạnh nhạt như cũ, cho đến khi cô nói xong, anh mới đáp lại một câu: “Bùi Nhạc, tôi và cô không hợp nhau, cô đừng thích tôi nữa.”

Anh nói cô đừng thích anh nữa, giây phút kia, hơi rượu trong cô như đã bay đi đâu hết.

Sau khi Bùi Nhạc đi rồi, Từ Diễm mới nhìn thấy tin nhắn Hà An Nhiên gửi cho mình.

‘Khá hơn chút nào chưa? Không sao chứ?’

Anh nhìn thời gian, là buổi chiều hơn ba giờ.

Anh cúi đầu, ngón tay vuốt ve màn hình điện thoại, ngây ngốc nhìn tin nhắn này rất lâu.

Mấy ngày nay anh rất nỗ lực khắc chế chính mình không đi tìm cô, cũng không nhớ cô, nhưng cho dù có cố gắng như thế nào, cô vẫn thường xuyên hiện diện trong đầu anh.

...

Bữa cơm này rất náo nhiệt, mọi người nói về mấy năm nay, hoà thuận vui vẻ.

“Cô Thẩm, con vẫn luôn rất tò mò, vì sao lúc đó cô lại rời đi?” Tề Nghiễm Ninh nhìn Thẩm Bội Tuệ. Anh không biết lúc vừa hỏi như vậy, vài người trên bàn đều thay đổi sắc mặt.

Hà Tụng Nghị nắm chặt đôi đũa trong tay, cô nhìn Thẩm Bội Tuệ theo bản năng.

Thẩm Bội Tuệ cười nói: “Chỉ là ở một chỗ lâu quá rồi nên đi thôi.”

“Chỉ vậy thôi à?” Hiển nhiên là Tề Nghiễm Ninh không tin lắm.

Thẩm Bội Tuệ gật đầu: “Ừ.”

“Ăn cơm nói mấy việc này làm gì, ăn cơm, ăn cơm đi.” Triệu Ưc Từ ra mặt làm điệu không khí.

Nghe thấy câu trả lời của Thẩm Bội Tuệ, Hà Tụng Nghị không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng lại không ngờ tất cả đã bị Hà An Nhiên nhìn thấy.

Nhảy bén nhận thấy có người nhìn mình, cô ta nhìn qua theo bản năng, vừa lúc đối mắt với Hà An Nhiên.

Đầu Hà Tụng Nghị lập tức “âm” một tiếng, tay chân lạnh lẽo.

Hà An Nhiên xem đủ rồi, đương nhiên cũng dời tầm mắt đi, cúi đầu tiếp tục ăn đồ trong bát mình, thật ra cô cũng không định làm gì, cũng chỉ muốn nhìn xem cô ta phản ứng thế nào mà thôi.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Lộ Tây

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Ăn cơm xong, từng người lần lượt rời đi.

Bởi vì Chu Lễ Kiến tăng ca nên tối nay không về, Thẩm Bội Tuệ rất tự nhiên mà bị Triệu Ưc Từ giữ lại, An Nhiên và Duyên Xuyên cũng không đi.

Vừa ra khỏi phòng tắm, Hà An Nhiên hoảng hốt nhìn Chu Duyên Xuyên đang đứng bên cạnh cửa.

“Sao anh còn chưa đi ngủ?”

Chu Duyên Xuyên tự nhiên vươn tay ôm vai cô: “Chờ em mà.”

Hà An Nhiên căng thẳng nhìn xung quanh, sau đó lấy cánh tay trên vai mình xuống.

“Chờ em?”

“Ừ” Chu Duyên Xuyên gật đầu, một lát sau, anh đột nhiên nghĩ đến gì đó: “Em và Tụng Nghị sao thế?”

Bàn tay đang lau tóc của Hà An Nhiên lập tức cứng đờ.

“Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Không khí giữa hai người rất kỳ lạ.” Chu Duyên Xuyên nói thẳng ra. Đây đã không phải lần một lần hai, từ lần đầu tiên cô và cô ấy gặp nhau cách đây bảy năm, anh đã nhận thấy được.

Hà An Nhiên ra vẻ thoải mái mỉm cười: “Anh nghĩ nhiều rồi, em và chị ấy có thể có chuyện gì lạ sao?”

Nói xong, cô đi thẳng về phòng mình.

Chu Duyên Xuyên suy tư nhìn bóng dáng của cô. Vài giây sau, anh nhanh chóng đuổi theo.

Đi đến cửa phòng ngủ, Hà An Nhiên mở cửa chuẩn bị đi vào, nhưng Chu Duyên Xuyên vẫn cứ đứng bên cạnh nhìn.

Cô không khỏi xoay người lại: “Anh còn đi theo em làm gì?”

“Ngủ.”

Chu Duyên Xuyên nói một cách lưu loát khiến Hà An Nhiên suýt nữa hộc máu: “Anh... Anh muốn ngủ ở phòng em?”

“Chứ sao nữa, à mà phòng anh cũng được.”

Hà An Nhiên hoàn toàn hết chỗ nói.

“Anh đùa cái gì vậy, mau về ngủ đi.” Cô vươn tay đẩy anh, cô không muốn bị cô Triệu và mẹ mình bắt gặp.

Nhưng tay cô vừa vươn thì đã bị Chu Duyên Xuyên nắm trong lòng bàn tay, kéo cô về phía mình, cô liền rơi vào vòng ôm của anh.

Hà An Nhiên giãy giụa theo bản năng: “Anh điên rồi, nếu bị nhìn thấy thì sao?”

Chu Duyên Xuyên không nói gì, chỉ nhìn cô đang giãy giụa trong ngực mình. Nhưng vài giây sau anh liền hối hận, áo ngủ của cô quá mỏng, cô cứ cọ xát lung tung như vậy, cả người anh đều bị cô làm nóng lên.

Hà An Nhiên cũng nhạy bén nhận thấy được bàn tay đang nắm tay mình càng ngày càng nóng rực, cô ngẩng đầu nhìn anh, kết quả lại bị một sức mạnh kéo đến phòng anh.

Sau khi vào cửa, một tiếng “cách” vang lên, cửa bị đóng lại, mà cô cũng bị anh thuận thế đè lên cửa.

“Làm gì đấy?”

“Làm.”

Hà An Nhiên: “...”

Hơi thở nóng rực của anh phủ xuống, giây tiếp theo, môi cô bị anh nhẹ nhàng cắn. Bàn tay anh đặt sau gáy cô, đẩy cô về phía mình, chiếc lưỡi vô cùng dịu dàng dây dưa.

Trong chốc lát, tim Hà An Nhiên đập như sấm, Chu Duyên Xuyên thì nhiệt huyết sôi trào. Anh bế ngang cô đặt lên giường, không chút khách khí đè lên.

...

Trong phòng làm việc yên ắng đột nhiên vang lên tiếng điện thoại, mọi người xung quanh đều không khỏi ngẩng đầu nhìn chủ nhân của chiếc điện thoại đó.

Chủ nhân của chiếc điện thoại dường như còn chưa nhận thấy, vẫn duy trì động tác của mình, giống như là đang xuất thần, trong tay người đó cầm bút vẽ, chiếc bút chạm vào tờ giấy, vẽ lên một điểm đen không nhỏ.

“Nghĩ gì đấy, điện thoại cậu rung kìa.” Tôn Duyệt không khỏi đưa tay chọc vào người cô.

Hà An Nhiên phục hồi tinh thần lại, thấy nhân viên nhà mình đều nhìn mình thì lập tức cảm thấy xấu hổ: “Ngại quá, vừa rồi thất thần.”

Vừa rồi trong đầu cô tất cả đều là buổi sáng hôm nay, cô đi ra khỏi phòng Chu Duyên Xuyên, vừa lúc bị Triệu Ưc Từ bắt gặp.

Bị bắt gặp không đáng sợ, cô có thể nói là cô đến gọi Chu Duyên Xuyên rời giường, nhưng đáng sợ chính là, cô còn chưa kịp mở miệng nói chuyện thì eo đã bị người ta ôm lấy từ phía sau.

“Giờ còn sớm, sao không ngủ thêm một lát nữa?” Nghe giọng của anh, hình như anh còn chưa tỉnh ngủ, chắc anh cũng không biết Triệu Ưc Từ đang đứng cách hai người họ không xa.

Lúc ấy Triệu Ưc Từ kinh ngạc đến mức miệng có thể nhét được một quả trứng gà, bà nhìn chăm chăm hai người họ vài giây, Chu Duyên Xuyên cũng tỉnh táo hơn không ít, anh thấy Triệu Ưc Từ đang đứng bên kia thì không có biểu tình gì lớn, chỉ vân đạm phong khinh [1] nói.

[1] Vân đạm phong khinh: mây gió điềm nhiên, chỉ sự bình tĩnh, ung dung.

“Mẹ, dậy sớm vậy à?”

Xung quanh yên ắng.

“Giờ còn sớm, ngủ thêm một lát đi.” Nói xong, anh liền ôm cô về lại phòng ngủ.

Trong đầu cô lập tức chạy qua một ngàn chữ “F*ck you”.

Đến lúc ăn sáng, ánh mắt Triệu Úc Từ nhìn cô cứ là lạ, cố ý hay vô tình đều hướng đến cổ cô, bởi vì trên cổ cô có dấu hôn đêm qua Chu Duyên Xuyên lưu lại.

Cô cưỡng ép mình đừng nghĩ nữa, nếu còn nghĩ, cô thật sự sẽ vừa tức vừa xấu hổ mà chết.

Cô lấy điện thoại ra xem, là tin nhắn chưa đọc.

Từ Diễm.

Hôm qua cô gửi tin nhắn cho anh, hôm nay anh mới đáp lại...

‘Không sao’

Chỉ ngần ngừ hai chữ như vậy, cô mơ hồ nhận thấy được sự khách khí xa lạ giữa cô và Từ Diễm. Giữa anh và cô rõ ràng là không phải như thế, cô và anh đã quen nhau bảy năm, chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Bàn tay đang cầm điện thoại của cô nắm chặt, đột nhiên cô rất muốn hỏi Từ Diễm, rốt cuộc quan hệ giữa anh và cô là gì? Cô nghĩ đi nghĩ lại thật lâu, cuối cùng chỉ có thể nghĩ đến một nguyên nhân, đó là Từ Diễm và Bùi Nhạc ở bên nhau, Bùi Nhạc không hy vọng anh và cô quá thân thiết.

Nghĩ đến đây, Hà An Nhiên đột nhiên lại cảm thấy đau lòng, quan hệ bạn bè bảy năm so với bạn gái, hiển nhiên là bạn gái quan trọng hơn.

Đau lòng xong thì cũng là buông bỏ.

Lúc cô đang nghĩ miên man, điện thoại rung lên, màn hình hiển thị tên Từ Diễm, cô nhanh chóng lướt qua bên nghe máy, sau đó đẩy ghế ra, đi ra bên ngoài.

“Alo?”

“Ừ.”

“Ừm... em nghe Tôn Duyệt nói anh nằm viện, không sao chứ?” Hà An Nhiên cẩn thận hỏi.

“Không sao, chỉ là cảm vặt thôi.”

“Cảm vặt gì mà nghiêm trọng tới nỗi phải nằm viện?”

Nghe thấy giọng nói lo lắng của Hà An Nhiên, Từ Diễm ở đầu bên kia không khỏi nở nụ cười: “Cảm lạnh nên cổ họng không thoải mái lắm, nhưng giờ cũng đã tốt rồi, không cần lo lắng.”

Nghe thấy giọng của Từ Diễm, Hà An Nhiên yên tâm hơn không ít, ít nhất bây giờ nghe giọng anh vẫn tốt hơn trong tưởng tượng của cô nhiều.

“Từ Diễm...” Vốn cô muốn hỏi về chuyện của Bùi Nhạc với anh, nhưng tên anh vừa ra khỏi miệng, lời kể tiếp lại không tài nào thốt ra. Bởi vì cô đột nhiên không biết mình nên hỏi anh như thế nào, anh có ở bên Bùi Nhạc hay không thì cũng là chuyện của anh, hình như cô không có lý do gì để hỏi đến chuyện tình cảm của anh, càng không có thân phận để hỏi.

Bởi vì cô không nói chuyện, cho nên không khí bắt đầu trở nên gượng gạo.

“Sao thế?” Từ Diễm đợi một lát vẫn không thấy cô nói chuyện, đành mở miệng hỏi cô.

“Không... Không có gì...”

“Ừ.”

“À... Từ Diễm, anh phải chăm sóc chính mình, chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn.” Cô khô khốc nói.

“Ừ, anh biết rồi.”

“VẬY... Em cúp máy...”

“Ừ.”

Cúp máy xong, Hà An Nhiên đứng đó một lúc lâu, tầm mắt vô tình nhìn xuống dưới tầng. Đột nhiên cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, không khỏi đứng thẳng người lên.

Người dưới tầng không phải là Hạ Kỳ sao?

Hôm nay lúc đi làm, cô còn đụng phải cậu ta, hai người cùng vào thang máy, lúc đó cô đã suy nghĩ, vì sao nhiều lần các cô đến quán thịt nướng dưới tầng đều không gặp Hạ Kỳ.

Cô nhìn một lát, đang chuẩn bị xoay người rời đi, nhưng còn chưa kịp xoay người thì đã nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đi đến, trực tiếp tới chỗ Hạ Kỳ, hai người lôi lôi kéo kéo, không biết đang nói gì đó.

Cô nhìn người phụ nữ kia, mơ hồ cảm thấy quen thuộc, hình như là đã gặp ở đâu rồi, cô suy nghĩ một lát, bóng dáng kia trùng khớp với người phụ nữ cay nghiệt, kiêu ngạo, ương ngạnh sáu năm trước.

Là bà ta!

Đường Giai!

Nhiều năm không gặp, sự cay nghiệt toát ra từ bà ta vẫn mảy may chưa giảm chút nào.

Cô nhớ đến sáu năm trước, bà ta hất thẳng một ly nước lạnh vào mặt Thẩm Bội Tuệ, trong miệng phát ra những lời chua chát khó nghe, bàn tay cô không khỏi nắm chặt lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, cô lại như không hề cảm thấy đau, chỉ nhìn chăm chăm Đường Giai.

Sao Hạ Kỳ lại quen Đường Giai?

Hai người kia có quan hệ gì?

Giờ trong đầu cô rất loạn, cô nhanh chóng xuống tầng, chạy đến quán cơm thịt nướng.

Cô đẩy cửa đi vào, chủ quán cơm thịt nướng liền ra tiếp đón.

“Sao cháu lại rảnh rồi tự mình xuống đây, sáng sớm như vậy mà đã đói bụng rồi à?”

“Nam sinh thường xuyên đưa cơm thịt nướng cho phòng làm việc của cháu là ai vậy ạ?”

Chủ cửa hàng sừng sốt.

“Cậu ta không phải là nhân viên của cửa hàng này đúng không?” Hà An Nhiên hùng hổ dọa người.

Chủ cửa hàng nhất thời cũng không biết trả lời thế nào. Sớm biết vậy bà đã không đáp ứng chuyện hoang đường như vậy với thằng nhóc kia, nhưng giờ bà phải giải thích như thế nào.

“An Nhiên, cháu đừng nóng giận, cậu ấy đúng là không phải nhân viên của quán này.”

Thấy sắc mặt của Hà An Nhiên càng ngày càng không tốt, bà nhanh chóng tiếp tục nói: “Thật ra cậu ấy là học sinh năm ba cao trung của trường Trung Dương bên cạnh. Cậu ta cho bác xem qua thẻ học sinh, cậu ta nói... cậu ta... khụ khụ... Nhất kiến chung tình với cháu, nên xin làm chân giao cơm cho phòng làm việc của cháu, bác thấy bề ngoài cậu ta không tồi, con người cũng không tệ, cho nên...”

Chủ cửa hàng thấy cô càng ngày càng đen mặt, cũng không dám nói tiếp.

Qua một lúc lâu, gương mặt Hà An Nhiên mới hòa hoãn lại: “Chuyện hôm nay cháu tới đây đừng nói cho cậu ta, cơm cho phòng làm việc của cháu vẫn cứ để cậu ta đưa đi.”

Nói xong, cô đi thẳng ra ngoài.

Chủ cửa hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi, được rồi, người ta muốn làm gì thì cứ làm như thế, ai bảo bà làm chuyện có lỗi với người ta trước?

Ra khỏi tiệm cơm thịt nướng, Hà An Nhiên lấy điện thoại gọi cho Hà Tụng Nghị.

Đầu kia nhanh chóng bắt máy.

“Alo?” Dường như Hà Tụng Nghị không dám tin Hà An Nhiên sẽ chủ động gọi điện cho mình.

“Hà Tụng Nghị, em họ của chị tên là gì, con trai Đường Giai.” Hà An Nhiên nhìn chăm chăm hai người dưới tầng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Hà Tụng Nghị cảm thấy khó hiểu, Hà An Nhiên đột nhiên hỏi cái này làm gì?

“Em hỏi chuyện này làm gì?”

“Trả lời tôi trước.”

“Hà Kỳ, sao thế?”

Hà An Nhiên không khỏi cười lạnh, cô nói một câu khiến Hà Tụng Nghị không kịp hiểu đã cúp điện thoại...

“Đúng là người một nhà, chẳng khác gì nhau.”

Hạ Kỳ... Hà Kỳ...

Đúng là hao tổn tâm huyết, thảo nào nhiều lần các cô đến quán cơm thịt nướng dưới tầng ăn cơm đều không gặp cậu ta, thì ra cậu ta không phải là nhân viên ở đó.

Bà chủ nói Hà Kỳ nhất kiến chung tình với cô, lời nói dối này ai mà tin được. Hẳn là cậu ta đã sớm biết quan hệ giữa cô và cậu ta, sao có thể nhất kiến chung tình được.

Nhưng mà Hà Kỳ, cậu trăm phương ngàn kế muốn tiếp cận tôi như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Cơ Hội Lớn

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lúc Hà An Nhiên nhìn xuống bên dưới lần nữa thì đã không còn bóng dáng hai mẹ con Đường Giai, trên gương mặt thông dong của cô nở nụ cười lạnh.

Đường Giai, bà tưởng tôi vẫn là Hà An Nhiên trước kia sao? Chuyện trước kia tôi không so đo với bà không có nghĩa là tôi đã quên, tốt nhất là bà đừng quấy rầy người nhà tôi lần nữa, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bà.

Lên tầng chín, Hà An Nhiên đẩy cửa đi vào, trên mặt mang theo nụ cười nhạt.

“Đi đâu đó?” Tôn Duyệt ngẩng đầu nhìn cô.

“Ra ngoài nghe điện thoại thôi.” Cô cười với cô ấy.

Tôn Duyệt gật đầu, sau đó tiếp tục vẽ.

Hà An Nhiên cúi đầu, cô nhìn một chấm đen loang ra trên tờ giấy trắng tinh, bức tranh này xem như đã hỏng.

Cô lấy ly nước bên cạnh, vẩy nước vào giấy vẽ, bức vẽ ngay lập tức bị nước làm loang lổ, trở thành một bức tranh thủy mặc.

Đồng hồ quả lắc trong phòng làm việc phát ra tiếng “đinh đoong”, đã mười hai giờ.

Phòng làm việc vốn đang yên ắng bắt đầu có tiếng động, dần dần tiếng động càng lúc càng lớn.

“Ăn gì đây ăn gì đây?”

Giờ ăn cơm chính là giờ mà phòng làm việc náo nhiệt nhất, bởi vì công việc của mấy người họ yêu cầu “tĩnh”, lúc làm việc phải hòa mình vào tác phẩm, chỉ có đến giờ cơm, mọi người mới bắt đầu sinh động hơn.

“Gọi cơm thịt nướng đi.” Hà An Nhiên nói.

“Chị An Nhiên, cơm thịt nướng này bọn em chán lắm rồi, còn ăn nữa à?” Tiểu Diễm kêu rên.

“Chị An Nhiên...”

“Trưa nay ăn cơm thịt nướng, tối nay chị mang các em đi ăn lẩu, chị biết một quán lẩu lâu đời, hương vị siêu tuyệt.” Hà An Nhiên không ngần đầu lên, chỉ nói.

Phòng làm việc lập tức lặng ngắt như tờ, vài giây sau...

“Ăn nhiều cơm thịt nướng tốt cho cơ thể.”

“Ăn cơm thịt nướng đi, em muốn ăn cơm thịt nướng.”

“Chị Duyệt, gọi cơm thịt nướng.”

Tôn Duyệt ngây ngốc nhìn một đám người thay đổi sắc mặt thần tốc, nhưng cô ấy vẫn gọi điện thoại đặt cơm thịt nướng.

Đặt cơm xong, Tôn Duyệt lại gần Hà An Nhiên: “Hôm nay cậu muốn ăn cơm thịt nướng à?”

Hà An Nhiên ngẩng đầu nhìn cô ấy: “Ừ, rất muốn ăn.”

Tôn Duyệt cứ cảm thấy Hà An Nhiên là lạ, không quá thích hợp, nhưng cô lại không thể nói lạ ở chỗ nào.

Khoảng mười lăm phút sau, cơm thịt nướng đến.

Hà An Nhiên ngẩng đầu, người đưa cơm vẫn là Hà Kỳ, cô không khỏi nhếch môi cười.

Mọi người vẫn trêu chọc Hà Kỳ như bình thường, cậu ta cũng như trước kia, đối đãi lạnh nhạt, một câu cũng không nói nhiều, lấy cơm xong liền nói với Hà An Nhiên: “Tổng cộng chín mươi đồng.”

Hà An Nhiên lấy ví tiền ra, mỉm cười đứng dậy, cô đưa tiền trong tay cho cậu ta. Lúc Hà Kỳ chuẩn bị trả lại tiền thừa, lại nghe thấy cô nhàn nhạt hỏi: “Học ở đâu?”

Hà Kỳ sững sốt ngẩng đầu nhìn cô, cậu ta đưa cơm hộp nhiều lần như vậy, ngoại trừ cảm ơn, cô chưa từng nói với cậu ta một câu dư thừa.

“Tôi...”

“Cậu ra ngoài làm việc, người nhà có biết không?”

Hà An Nhiên hỏi xong những lời này, mấy cô gái trong phòng làm việc cũng mơ hồ nhận thấy có gì đó kì lạ, chị Nhiên nhà các cô không phải người sẽ hỏi chuyện riêng của người khác.

“An Nhiên, hôm nay cậu sao thế?” Tôn Duyệt thật sự cảm thấy hôm nay Hà An Nhiên rất kỳ lạ.

“Không có gì, chỉ là tò mò hỏi chút thôi.”

“Này, cậu còn chưa trả tiền thừa cho tôi đấy.”

Lúc này Hà Kỳ mới đột nhiên phản ứng lại, cậu ta nhanh chóng lấy tiền lẻ trong túi đưa cho cô.

Hà An Nhiên gật đầu với cậu ta, sau đó mở cơm hộp cùng các cô gái khác.

Lúc rời đi, Hà Kỳ cố tình nhìn Hà An Nhiên một cái. Cô đang ăn cơm với nhân viên, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhạt, không có gì dị thường.

Áp xuống bất an dưới đáy lòng, Hà Kỳ bước ra ngoài.

Sau khi cậu ta ra ngoài, Hà An Nhiên im hơi lặng tiếng dùng dư quang nhìn bóng dáng của cậu ta, rồi lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

...

Cơm nước xong, nghỉ ngơi một tiếng, mọi người lại tiếp tục đẩy nhanh tiến độ.

Buổi chiều lúc hơn ba giờ, điện thoại của phòng làm việc vang lên. Tôn Duyệt đứng dậy đi nghe: “Alo, đây là phòng vẽ tranh Lục Nhiêm, xin hỏi ngài có yêu cầu gì không ạ?”

“Cái... Cái gì... Người phụ trách làng du lịch Hàng Châu?”

Người phụ trách?

Nghe thấy Tôn Duyệt nói, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn cô ấy.

“Về công trình vẽ tường ở làng du lịch Hải Dương của Hàng Châu?”

“Vâng, chúng tôi sẽ liên hệ lại sau, vâng ạ, cảm ơn ngài.”

Cúp điện thoại xong, các cô gái vội vàng mở miệng hỏi cô ấy: “Chị Duyệt, làng du lịch gì thế?”

Tôn Duyệt nghiêm túc nhìn mọi người. Mọi người đều cảm thấy hoang mang, sao đột nhiên trở nên nghiêm túc như vậy?

“Các cô gái, hôm nay chị sẽ nói cho mọi người một chuyện.”

“Chuyện gì? Chị Duyệt, chị đừng có thừa nước đục thả câu nữa, mau nói đi.”

Ngay cả Hà An Nhiên chờ mong nhìn cô ấy.

“Vừa rồi người gọi đến chính là tổng phụ trách làng du lịch ở Hàng Châu, cô ấy hỏi phòng làm việc của chúng ta có muốn gia nhập công trình vẽ tranh lên tường của họ không! Cô ấy đã gửi thư mời đến hòm thư của phòng làm việc chúng ta rồi!”

Tôn Duyệt nói xong, cả phòng làm việc không ai nói chuyện, toàn bộ đều vô cùng yên ắng, yên ắng đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Vài giây sau, Tiểu Diễm nhích người kiểm tra hòm thư của phòng làm việc, quả nhiên thấy một tin nhắn chưa đọc, cô ấy run rẩy mở tin nhắn đó ra.

Quả nhiên là thư mời, bên dưới còn có con dấu của làng du lịch Hàng Châu.

“Là thật, chúng ta thật sự đã được mời! Phí công trình là ba trăm vạn!!” Tiểu Diễm cao hứng kêu to lên.

Cả phòng làm việc lập tức bùng nổ.

Tất cả mọi người đều vui vẻ đến điên rồi, đây là hạng mục lớn nhất mà phòng làm việc các cô nhận được trong nhiều năm qua, hơn nữa còn trực tiếp hợp tác với làng du lịch Hàng Châu!

Trên mặt Hà An Nhiên cũng mang theo nụ cười, bây giờ tâm tình kích động của cô đã không còn ngôn ngữ nào có thể miêu tả. Vui vẻ qua đi, mấy người lại ôm chặt nhau.

“Chị Nhiên, chị Duyên, em muốn khóc, làm sao bây giờ?” Không biết là ai nói một câu như vậy.

“Muốn khóc thì cứ khóc đi, nhưng khóc xong chúng ta còn phải ưỡn ngực, tiếp tục nỗ lực làm việc.”

“Vâng.”

Sau đó bắt đầu có tiếng nước nở vang lên.

Hốc mắt Hà An Nhiên cũng đỏ ửng. Các cô vất vả kiên trì nhiều năm như vậy, từ khi các cô bắt đầu lựa chọn thì đã không còn đường lui. Rất nhiều lần phòng làm việc đứng bên bờ vực tan rã, mọi người ai cũng không chịu từ bỏ. Các cô kiên trì bước tiếp không vì cái gì khác, cũng chỉ vì giấc mơ chung của tất cả.

Bây giờ, rốt cuộc giấc mơ của các cô cũng có thể thực hiện.

...

Hà An Nhiên nhìn thư mời, sau đó nhả lại.

Người phụ trách bên kia nhanh chóng gửi hợp đồng đến, Hà An Nhiên cẩn thận xem xét hợp đồng, nhật ra những nội dung trọng điểm rồi cùng bàn bạc phân tích với mọi người.

Phí công trình là ba trăm vạn, trong vòng năm mươi một ngày, các cô phải hoàn thành tám trăm hai mươi mét vuông, chủ yếu là vách tường ở làng du lịch Hải Dương.

“Mọi người cảm thấy thế nào?” Hà An Nhiên trưng cầu ý kiến của mọi người.

Nói thật, năm mươi một ngày phải hoàn thành công trình tám trăm hai mươi mét vuông thật sự là rất khó, thời gian rất gấp gáp, các cô không chỉ phải giao hẹn thời gian hoàn thành mà còn phải đảm bảo chất lượng hình vẽ trên tường, hạn sử dụng là ba năm.

“Chuyện này đối với chúng ta là một cơ hội khó có được, mình cảm thấy chúng ta phải toàn lực tranh thủ.” Tôn Duyệt nói.

“Em cũng cảm thấy vậy, đây không phải là cơ hội mà phòng vẽ tranh nào cũng có thể có được. Em rất tin tưởng vào bản lĩnh mỹ thuật tạo hình của mọi người, hơn nữa mảng chúng ta học còn là mỹ thuật tạo hình thiết kế, em tin chúng ta có thể làm được!”

“Em cũng tin là vậy, chị Nhiên, ký hợp đồng đi.”

“Ký hợp đồng.”

Vì thế Hà An Nhiên cùng người phụ trách ở Hàng Châu quyết định thời gian ký hợp đồng là vào giữa trưa mai, bên kia sẽ đến phòng làm việc của các cô để ký, thời gian bắt đầu thi công là cuối tuần.

Xem ra công trình này thật sự phải gấp rút hoàn thành.

Sau khi về nhà, Hà An Nhiên nói chuyện này với Chu Duyên Xuyên.

Ban đầu Chu Duyên Xuyên còn lo lắng, để Triệu Miển đi tìm hiểu về công trình này mới yên tâm.

Ngày hôm sau, các cô gặp người phụ trách làng du lịch Hàng Châu – Giang Đình, sau khi gặp mặt, Giang Đình rất hài lòng với phòng làm việc của các cô.

Trong rất nhiều phòng vẽ tranh nổi danh, cuối cùng cô ấy vẫn chọn Lục Nhiêm – một phòng làm việc chỉ có chút danh tiếng, không chỉ vì nhìn thấy tiềm lực đang còn ẩn dấu của phòng làm việc này mà hơn hết, cô ấy nhìn trúng tinh thần đoàn kết của mọi người. Trong lúc lựa chọn, cô ấy cũng đã tìm hiểu qua, phòng làm việc này chỉ do sáu sinh viên tự lập ra, nhưng trải qua rất nhiều chuyện, sáu cô gái này vẫn có thể kiên trì ở bên nhau, điều này không khỏi khiến cô ấy nghĩ đến lúc mình vừa lập nghiệp, cô ấy cũng từ hai bàn tay trắng mà đi lên vị trí hiện tại, biết tất cả gian nan khó khăn trong đó. Từ chuyện lớn như hợp tác với nhà sản xuất đến chuyện nhỏ như thiết kế trang bìa của phòng làm việc này, cô ấy đều đã xem qua, cô ấy không thể không thừa nhận, phong cách của phòng làm việc này rất hợp gu thưởng thức của cô ấy, phong cách của đại đa số bức tranh của phòng làm việc này rất đặc biệt, không hề nước chảy bèo trôi [1] mà có sự thiết kế độc đáo sáng tạo của riêng mình.

[1] Nước chảy bèo trôi: dòng nước chảy theo hướng nào, bèo cũng trôi theo hướng đó, đây là một phép ẩn dụ để nói đến sự thiếu khả năng phán đoán, chỉ biết chạy theo người khác, chạy theo thị hiếu, không có một vị trí vững chắc của riêng mình.

Mỗi một nhân viên trong phòng làm việc đều là sinh viên xuất sắc của khoa mỹ thuật tạo hình, bản lĩnh không hề thua kém với các nhà thiết kế lớn. Quan trọng hơn nữa là cô ấy cảm thấy hứng thú với chủ phòng làm việc này, người dẫn đầu nhóm sinh viên, Hà An Nhiên. Cô gái này rõ ràng là có hơn ba trăm nghìn fan trên Weibo, khá được yêu thích, nhưng rất khiêm tốn - Nhiêm Xuyên.

Quy mô của phòng làm việc này không lớn, nhưng nhìn cảnh đẹp ý vui, tất cả thiết kế trên tường đều xuất phát từ tay những sinh viên này. Đơn

giản gọn gàng lại trang nhã, rất phù hợp với chủ đề công trình này của họ.

“Cô Hà, không biết cô còn thắc mắc hay có yêu cầu thay đổi gì nữa không?” Giang Đình khách khí hỏi cô.

Hà An Nhiên thông dong mỉm cười với cô ấy: “Mọi người đã xem xét hợp đồng rồi, không còn vấn đề gì nữa.”

“Nếu không còn vấn đề gì nữa thì chúng ta có thể ký hợp đồng ngay chưa?”

Hà An Nhiên gật đầu: “Đó là đương nhiên.”

Dưới sự chứng kiến của luật sư, hai người hoàn thành việc ký hợp đồng.

“Cô Hà, vậy chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.” Giang Đình vươn tay với cô.

Hà An Nhiên cũng lễ phép vươn tay, bắt tay với cô ấy.

“Hợp tác vui vẻ.”

Công việc đã chính thức định ra, mấy ngày nay, mọi người trong phòng làm việc đã bắt đầu chuẩn bị cho công trình. Hà An Nhiên cũng tự mình đi làng du lịch Hàng Châu khảo sát thực địa, bận đến mức xoay vòng như con quay.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đi Xa

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Buổi tối ăn cơm xong, Hà An Nhiên vào phòng ngủ bắt đầu thu dọn hành lý, ngày mai cô phải xuất phát đi Hàng Châu.

Mấy hôm trước Thẩm Bội Tuệ đã về Chiết Giang, cô muốn bà ấy ở đây chơi thêm mấy ngày nhưng bị bà ấy cự tuyệt, nói là bên Chiết Giang còn có công việc chưa hoàn thành cho nên phải về. Hà An Nhiên không giữ được bà ấy, cho nên chỉ có thể đưa bà ấy ra sân bay.

Chu Duyên Xuyên thu dọn chén bát xong cũng vào phòng ngủ, vừa vào thì đã thấy Hà An Nhiên đang ngồi xổm giữa đất thu dọn hành lý. Anh đi qua đứng trước mặt cô, che đi ánh sáng trên đỉnh đầu cô.

“Xích qua bên cạnh một chút.” Hà An Nhiên vỗ ống quần anh, ý bảo anh đứng qua bên cạnh, nhưng người trước mặt lại không nhúc nhích chút nào.

Cô không khỏi ngẩng đầu nhìn anh, nói: "Anh chắn hết ánh sáng rồi."

Chu Duyên Xuyên gật đầu, cà lơ phất phơ nói: “Anh biết.”

Hà An Nhiên không khỏi trừng mắt với anh: “Anh biết mà còn không chịu xích qua bên cạnh một chút.”

Chu Duyên Xuyên ngồi xổm xuống, hơi thở của anh lập tức ập đến, có chút đè ép.

“Ngày mai em phải đi rồi.” Giọng anh đè thấp vài decibel.

“Ừ, sao thế?” Hà An Nhiên gấp quần áo, lơ đãng trả lời.

“Em phải đi gần hai tháng đấy.”

“Ừ, cho nên?”

Chu Duyên Xuyên thấy cô vẫn vui đầu gấp quần áo như cũ, nhìn cũng không thèm nhìn mình, anh đột nhiên vươn tay lấy quần áo trong vali của cô ra. Quần áo bị anh lấy ra, Hà An Nhiên khó hiểu nhìn anh: “Anh lấy quần áo của em làm gì?”

“Em vừa đi là đi hai tháng đấy.” Ngữ khí của anh hình như còn có chút ủy khuất.

“Hai tháng rất nhanh.”

Chu Duyên Xuyên không nói gì, chỉ vươn tay kéo cô dậy, sau đó cúi người bế cô lên.

Hà An Nhiên vòng tay ôm cổ anh theo bản năng: “Anh làm gì thế?”

Chu Duyên Xuyên bế cô ra khỏi phòng.

“Đi tắm rửa.” Mặt anh không có biểu tình.

“Hành lý của em còn chưa thu dọn xong.”

“Ngày mai dọn.”

“Sáng mai em đã đi rồi!”

“Sau khi kết thúc anh giúp em dọn.”

Sau khi kết thúc? Cái gì gọi là sau khi kết thúc? Kết thúc cái gì? Hà An Nhiên không còn gì để nói, giờ cô chỉ muốn cho gương mặt khô ngò lúc nào cũng ra vẻ cấm dục này một cái tát.

Chu Duyên Xuyên bế Hà An Nhiên đến dưới vòi hoa sen trong phòng tắm rồi mới thả cô xuống. Một tay anh giữ vai cô, một tay mở vòi nước ấm, nước lập tức xối ướt người Hà An Nhiên.

Quần áo trên người cô nhanh chóng bị nước làm cho ướt nhẹp, dính dính vào người rất không thoải mái. Hà An Nhiên khó chịu kéo kéo quần áo trên người, cô vươn tay muốn cởi quần áo ra, nhưng lại bị Chu Duyên Xuyên giữ tay lại.

“Tắm mà không cởi quần áo à.”

“Cởi chứ, anh cởi giúp em.” Chu Duyên Xuyên nhích người về phía trước, thì thầm bên tai cô.

Anh đưa tay đến vạt áo cô, dùng sức kéo lên, chiếc áo bị anh tùy tiện ném xuống đất.

Hà An Nhiên bị động tác dã tính của anh kích thích, cô vươn tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhưng rắn chắc của anh, nhìn ánh mắt mập mờ mị hoặc của anh. Anh có dự định với cô, thực ra cô cũng đâu có khác gì?

Hai người vội vàng ôm hôn nhau, tấn công, chiếm đóng thành trì ở môi đối phương, hai bên đều không cam lòng yếu thế. Đôi tay rảnh rỗi vội vàng cởi quần áo của đối phương, cả hai người nhanh chóng thoát khỏi trói buộc của quần áo.

Giữa nụ hôn đầy dứa không dứt, làn nước nóng xả xuống hai cơ thể đang quấn lấy nhau, lúc tách ra, cả hai đôi môi đều tê tê.

Anh đè cô lên bức tường gạch men màu trắng phía sau, phía sau là băng, người phía trước lại nóng như lửa, cô dựa vào sát người anh theo bản năng.

Hơi thở của cô vì sự đụng chạm của anh mà rời rạc, trong miệng cũng không khỏi bật thốt ra tiếng rên rĩ.

Chu Duyên Xuyên đưa tay che lại môi cô theo bản năng, đẩy nhanh tốc độ. Âm thanh của cô anh thích nghe, nhưng lại không dám nghe, bởi vì ngay lúc này đây, đối với anh nó chẳng khác gì thuốc kích dục.

“Hai tháng này em sẽ nhớ anh chứ?” Giọng nói khàn khàn của Chu Duyên Xuyên vang lên bên tai cô.

Cả người Hà An Nhiên ngây ngẩn, cô ôm chặt lưng anh.

“Sẽ... Sẽ...” Cô thở dồn dập trả lời anh.

“Mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho anh.”

“... Ừ.”

“Còn phải gọi video.”

Lúc này Hà An Nhiên thật sự muốn đánh anh, sao anh có thể nói nhiều như vậy, mấy chuyện này không phải đã nói rồi sao. Mỗi ngày đều phải nhớ anh, mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho anh, gọi video nữa, rõ ràng là cô đã đáp ứng với anh rồi, anh vẫn một hai phải hỏi lại lần nữa là có ý gì?

Anh đột nhiên bóp chặt eo cô, dưới thân ra sức động mạnh, Hà An Nhiên lập tức run rẩy.

“Mau trả lời anh!”

“Gọi, gọi mà!” Hà An Nhiên dường như là nghiêng rặng nghiêng lợi mà nói với anh.

Có được đáp án vừa lòng, lúc này người đàn ông mới buông tha cho cô.

Tốc độ của anh càng lúc càng nhanh, cô nghe được một tiếng gầm nhẹ của anh, sau đó xung quanh hoàn toàn yên ắng.

...

Hà An Nhiên thoải mái nằm nghiêng trên giường, cô dùng tay chống đầu nhìn Chu Duyên Xuyên đang thu dọn hành lý cho mình.

Anh cúi đầu xếp quần áo đối diện cô, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi hơi mỏng.

Cô nhìn anh xếp quần áo ngay ngắn bỏ vào, ngay cả đồ trong hành lý anh cũng bày biện rất quy củ, kiên quyết không lãng phí một chút không gian, cũng không tập trung chất đầy vào một chỗ cố định. Vốn cô còn lo lắng cho đồ đạc của mình nhiều quá, có khi nào không nhét nổi hay không, kết quả toàn bộ đều được anh xếp vào hết, đã thế còn rất chỉnh tề.

Chu Duyên Xuyên đặt hết giấy tờ vào hành lý cho cô, thu dọn xong toàn bộ mới lên giường. Hà An Nhiên tự giác xốc chăn, chừa một vị trí cho anh.

Anh vừa mới lên giường, cô lập tức lăn qua phía anh, tay chân đều quấn lấy người anh. Hà An Nhiên thể hàn, vừa đến mùa đông sẽ lạnh tay lạnh chân, mà Chu Duyên Xuyên lại giống như một cái lò sưởi tự nhiên vậy, ôm anh rất ấm áp.

Cô tựa đầu lên cánh tay rắn chắc của anh, trên người anh có mùi hương mà cô yêu thích, ngửi thấy mùi hương an tâm này, cơn buồn ngủ

cũng dần dần ập đến.

Hà An Nhiên cảm thấy mí mắt trên dưới đã bắt đầu đánh nhau, sắp nhin không được mà dính vào nhau, cuối cùng cô vẫn không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ, hô hấp bắt đầu vững vàng.

Chu Duyên Xuyên nghiêng đầu nhìn cô, ngủ rồi.

Hai má cô đến bây giờ vẫn còn đỏ ửng, lúc cô ngủ nhìn rất ngoan ngoãn, lông mi dày và dài, chiếc mũi tinh tế, đôi môi đỏ hồng, anh nhìn thế nào cũng không chán.

...

Hà An Nhiên ngủ mơ mơ màng màng, sau đó bị tiếng mưa tầm tã bên ngoài đánh thức.

Lúc cô tỉnh lại là khoảng năm rưỡi, khi đó trời còn chưa sáng, hơn nữa vì mưa nên bên ngoài vẫn rất tối.

Đêm qua phòng ngủ cực nóng, bây giờ cũng đã lạnh, cô cảm thấy hơi lạnh, sau đó nhích lại gần người đàn ông bên cạnh theo bản năng, tìm một tư thế thoải mái nhất trong ngực anh..

Cô mở mắt nhìn anh, hô hấp anh bình ổn, lồng ngực phập phồng có quy luật.

Cô cũng không biết mình cứ nhìn Chu Duyên Xuyên như vậy bao lâu, cho đến khi Chu Duyên Xuyên hơi nhíu mày, vài giây sau từ từ tỉnh lại.

Ánh mắt không kịp thu hồi của cô bị anh bắt gặp.

“Tỉnh khi nào?”

Cô chớp mắt vài cái: “Mới một lát.”

Anh hơi nghiêng người cô, ôm cả người cô vào trong ngực, cánh tay vừa đặt bên ngoài của cô có hơi lạnh lẽo, anh nhẹ nhàng vuốt ve sưởi ấm cho cô.

Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ càng lúc càng lớn, tiếng gió gào thét như muốn hất tung nóc nhà.

Anh cúi đầu hôn lên khóe môi cô, vuốt mái tóc mềm mại: “Giờ còn sớm, ngủ thêm một lát nữa đi.”

Hà An Nhiên lắc đầu: “Nhưng em không dám ngủ, em sợ ngủ quên.”

Chu Duyên Xuyên nhẹ giọng mỉm cười: “Có anh đây, sẽ không để em đến trễ. Đừng lo lắng, yên tâm ngủ đi, ngoan.”

Hà An Nhiên ngẫm nghĩ, đúng là cô vẫn còn buồn ngủ, vì thế cô nhỏ giọng “ừ” một tiếng, toàn thân thả lỏng nằm trong ngực anh, sau đó nhắm hai mắt lại.

Lúc cô tỉnh lại lần nữa là bị tiếng nôi xoong va chạm bên ngoài đánh thức. Cô nhắm mắt sờ soạng bên cạnh, vị trí bên cạnh đã lạnh lẽo, rất hiển nhiên Chu Duyên Xuyên đã rời giường.

Cô xoay người ngồi dậy, bên ngoài trời còn mưa nhỏ, tí ta tí tách.

Cô nhìn đồng hồ báo thức, sáu rưỡi.

“Tỉnh rồi à, anh còn định gọi em đấy.” Chu Duyên Xuyên đi đến.

Anh đi đến bên cạnh Hà An Nhiên, Hà An Nhiên mơ màng nhìn anh: “Sao thế? Còn chưa tỉnh ngủ?”

Hà An Nhiên không nói gì, chỉ vươn tay ôm lấy eo anh, vùi mặt vào bụng anh, từ từ nhắm lại đôi mắt còn hơi cay cay.

Chu Duyên Xuyên thấy đáng vẻ đáng yêu này của cô thì không khỏi cảm thấy buồn cười, anh vươn tay nhéo mặt cô.

“Còn không dậy thì em sẽ lỡ chuyến bay thật đấy.”

Nghe được ba chữ lỡ chuyến bay, Hà An Nhiên không thể không mở mắt lần nữa. Cô thật sự rất buồn ngủ, quả nhiên là không nên ngủ nướng, không chỉ không tốt với cơ thể, hơn nữa càng buồn ngủ thì càng muốn ngủ.

Chu Duyên Xuyên thấy cô vẫn chưa chịu tỉnh thì cúi người, đưa tay giữ lấy bả vai cô, sau đó đột nhiên bất ngờ cho cô một nụ hôn sâu. Bao nhiêu buồn ngủ của Hà An Nhiên lập tức bay đi hết, cô vươn tay đẩy anh ra, sau đó dùng tay che miệng mình lại.

“Em chưa đánh răng mà!”

Chu Duyên Xuyên xoa đầu cô: “Anh không để bụng, em còn để bụng làm gì?”

“Nhưng...”

“Không vậy thì sao hết buồn ngủ được, giờ em hết buồn ngủ chưa?”
Anh gian tà hỏi.

Hà An Nhiên sợ anh lại hôn mình nên nhanh chóng lắc đầu: “Em đi đánh răng.”

Nói xong, cô rất quyết đoán xốc chăn lên, sau đó chạy vào phòng vệ sinh.

Chu Duyên Xuyên bật cười. Cô sợ đến vậy à?

Hà An Nhiên nhanh chóng đánh răng rửa mặt, tẩy rửa xong mới đi ra ngoài.

Nhân lúc cô đánh răng rửa mặt, Chu Duyên Xuyên đã dọn cơm sáng xong.

“Đến đây ăn sáng.” Anh không ngần đầu, chỉ nói với cô.

Hà An Nhiên chạy bước nhỏ đến, đột nhiên giữ chặt cổ áo Chu Duyên Xuyên, cho anh một nụ hôn bất ngờ.

Trong miệng cô còn có mùi kem đánh răng Darlie [1] nhàn nhạt.

[1] Darlie (tên cũ: Darkie): là một nhãn hiệu kem đánh răng của Hawley & Hazel Chemical.

Là cô tự mình đưa tới cửa, Chu Duyên Xuyên cũng không khách khí với cô, anh ôm eo cô, bắt đầu gặm cắn loạn xạ, hôn đến khi cô chịu không nổi nữa mới buông tha.

Hà An Nhiên dựa vào bàn ăn mà thở dốc.

“Xem ra em phải rèn luyện thêm, thể lực không đủ.” Anh cười nói.

Hà An Nhiên không còn gì để nói. Anh cho rằng ai cũng giống anh à? Hơn nữa đây đâu phải là hôn môi, đây là mưu sát, mưu sát trần trụi!

[1] Kem đánh răng Darlie

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Cường Hôn

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lúc Hà An Nhiên đến sân bay, bên ngoài vẫn còn mưa nhỏ, xem ra trận mưa này sẽ rơi liên miên vài ngày, cũng không biết Hàng Châu có mưa hay không.

“Tự chăm sóc mình cho tốt.”

Chu Duyên Xuyên vuốt ve bả vai cô, trong mắt là sự dịu dàng.

“Vâng, em biết rồi, anh không cần lo lắng cho em, anh cũng phải chăm sóc mình đấy.”

“Quý khách đi Tô Châu xin chú ý, chuyến bay D11-2 sắp đến giờ. Mời quý khách mang theo hành lý và vật dụng tùy thân đến quầy đăng kí, cửa ra máy bay là cửa số hai, chúc quý khách thượng lộ bình an, xin cảm ơn!” Giọng nói ngọt ngào của tiếp viên hàng không vang vọng trong toàn sân bay.

“Em phải đi đăng ký rồi.”

Chu Duyên Xuyên gật đầu, cách lớp khẩu trang nhẹ nhàng hôn lên môi Hà An Nhiên.

“Được rồi, đi đi.”

Hà An Nhiên nhận lấy hành lý trong tay Chu Duyên Xuyên, sau đó cứ hai ba bước là quay đầu tạm biệt với Chu Duyên Xuyên.

“Thuận lợi đến nơi rồi thì nhớ gọi điện thoại cho anh.”

“Ok.” Cô làm động tác OK với anh.

Cho đến khi Hà An Nhiên hoàn toàn khuất bóng trong quầy đăng kí, Chu Duyên Xuyên mới rời đi.

Hà An Nhiên vừa lên máy bay là đã nhìn thấy Tôn Duyệt đang vẫy tay với mình, mấy cô gái nhà cô đều ngồi cùng nhau.

“An Nhiên, ở đây.”

Cô kéo va li đi qua.

Tôn Duyệt giúp cô gác va li lên: “Sao giờ cậu mới đến, thiếu chút nữa là mình cho rằng cậu lỡ chuyến bay rồi đấy.”

Hà An Nhiên vỗ vỗ tay, ngồi xuống: “Sao mà vậy được?”

Ngồi an ổn, cô liền cảm giác được điện thoại trong túi rung lên, lấy ra mới thấy là tin nhắn Chu Duyên Xuyên gửi cho cô. Hai người họ mới tách ra chưa được bao lâu, anh đã gấp gáp không chờ nổi mà gửi tin nhắn, Hà An Nhiên cảm thấy buồn cười, đang chuẩn bị nhắn lại thì tiếp viên hàng không đã đi tới.

“Xin chào quý khách, máy bay sắp cất cánh. Để không ảnh hưởng đến chuyến bay, quý khách có thể tắt điện thoại đi không ạ?” Giọng của cô tiếp viên hàng không rất ngọt ngào, hơn nữa cũng rất lễ phép.

Hà An Nhiên gật đầu với cô ấy, cũng không thể không biết xấu hổ mà nhắn tin trước mặt cô ấy, cô đành phải tắt máy, cất điện thoại vào túi.

Tiếp viên hàng không thấy cô đã phối hợp tắt máy, lúc này mới rời đi.

Từ Bắc Kinh đến Hàng Châu mất khoảng hai tiếng, không thể chơi điện thoại, Hà An Nhiên chỉ có thể trò chuyện với mấy người Tôn Duyệt, thuận tiện đọc báo trên máy bay giết thời gian.

Máy bay nhanh chóng hạ cánh.

Xuống máy bay, Hà An Nhiên mới phát hiện tuy Bắc Kinh mưa, nhưng Hàng Châu lại nắng đẹp.

Cô nhanh chóng khởi động điện thoại, sau đó nhận lúc đi vệ sinh gọi điện cho Chu Duyên Xuyên.

“Đến rồi à?”

“Vừa xuống máy bay, em đọc tin nhắn anh gửi rồi, nhưng mà cô tiếp viên hàng không yêu cầu em tắt máy nên không kịp nhắn lại cho anh.”

“Ừ, anh đoán được.”

Hai người lại hàn huyên một lúc lâu, cho đến khi nghe thấy Tôn Duyệt gọi mình ở bên ngoài, cô mới cúp điện thoại.

“Vừa rồi cậu ở trong đó gọi điện cho ai đấy?” Tôn Duyệt vừa rửa tay vừa hỏi cô.

“Một người bạn thôi.” Hà An Nhiên che dấu mà nói. Cô mở vòi nước, sau đó cúi đầu rửa tay.

Cũng may Tôn Duyệt không hỏi nhiều, hai người rửa xong liền trực tiếp ra ngoài.

“Chị Nhiên, không phải người phụ trách kia nói sẽ có người đến đón chúng ta sao?” Tiểu Diễm nhìn dáo dác xung quanh, không nhìn thấy người

tới đón.

Hà An Nhiên cũng nhìn vài lần, thật sự không có.

“Cô ấy nói có người tới thì chắc chắn là có người tới, chúng ta chờ một lát đi.”

Quả nhiên không đến vài phút sau, các cô nhìn thấy một người đàn ông trung niên giơ tấm biển giữa một đám người.

Trên tấm biển viết “Phòng làm việc Lục Nhiên”.

Hà An Nhiên cong môi mỉm cười, thấy chưa, có người đến mà.

“Đi thôi.”

Sáu người đi qua chỗ người đàn ông trung niên đó.

“Ngại quá ngại quá, vừa rồi trên đường cao tốc kẹt xe, cho nên đến muộn một chút.” Người đàn ông vừa thấy mấy người họ liền lập tức xin lỗi.

“Không sao, tôi hiểu mà.” Hà An Nhiên gật đầu.

Người đàn ông trung niên lau mồ hôi trên trán: “Tôi họ Trương, mọi người có thể gọi tôi là lão Trương, bây giờ chúng ta đến làng du lịch luôn nhé?”

“Vâng.”

Lão Trương lái xe đưa các cô đến làng du lịch. Trong lúc làm việc, các cô có thể trực tiếp ở trong làng du lịch.

“Hôm nay mọi người có thể nghỉ ngơi một ngày, ngày mai công việc mới bắt đầu.”

Lão Trương đưa các cô đến khách sạn trong làng du lịch, trước khi đi còn dặn dò với các cô, nói xong liền rời đi.

Làng du lịch này rất lớn, hoàn cảnh rất đẹp, chiếm được một vị trí địa lý tốt.

Hà An Nhiên đặt hành lý trong tay xuống, vừa mở ra, cô liền sửng người.

Trong va li của cô có rất nhiều đồ, ngoại trừ quần áo, vậy mà cô còn thấy được đủ loại thức ăn vặt, túi nhỏ túi to, toàn là loại cô thích ăn. Chu Duyên Xuyên đúng là lợi hại, cô mang theo nhiều quần áo như vậy, vậy mà anh còn có thể nhét thêm đồ ăn vặt vào.

Cô đang thu dọn thì Tôn Duyệt đến.

“Ông chủ này đúng là hào phóng, cho chúng ta mỗi người một phòng.”

Hà An Nhiên không ngần đầu, cười nói: “Toàn bộ làng du lịch đều là của người ta, còn để ý mấy cái phòng như vậy?”

“Ừ, nói cũng đúng.”

Tôn Duyệt thăm dò nhìn va li của Hà An Nhiên: “Cậu mang nhiều đồ ăn vặt vậy à?”

Hà An Nhiên lấy một ít đồ ăn vặt ra đưa cho Tôn Duyệt: “Ăn đi.”

Tôn Duyệt cũng không khách khí với cô, bóc ra ăn ngay.

“Hành lý của cậu sắp xếp cũng thật chỉnh tề.” Cô ấy cảm thán.

“Hâm mộ không?”

Đây cũng không phải là cô sắp xếp, tuy rằng bình thường cô cũng sắp xếp rất chỉnh tề nhưng tuyệt đối không làm được giống Chu Duyên Xuyên, anh là điển hình cho người mắc bệnh OCD [1].

[1] OCD (Rối loạn ám ảnh cưỡng chế): là một căn bệnh rối loạn tâm lý mạn tính, khi con người luôn có ý nghĩ ám ảnh, lo lắng, buộc mình phải thực hiện một hành vi nào đó mà không có lý do chính đáng

Tôn Duyệt cắn miếng snack giòn rụm, không cho là đúng: “Có gì mà hâm mộ, chỉ cần mình muốn thì mình cũng có thể làm được.”

Khóe môi Hà An Nhiên nhếch lên một nụ cười thần bí. Cô nói hâm mộ không phải là ý này, ý cô muốn biểu đạt là:

‘Hành lý này là do bạn trai mình sắp xếp, hâm mộ không?’

Tôn Duyệt cứ hồn nhiên không biết mình bị người ta nhét vào mồm một đồng cầu lương.

“Đúng rồi, giữa trưa chúng ta cùng nhau đi ăn một bữa trước. Thế nào, sáng sớm mọi người đã lên máy bay đến đây, ngồi máy bay hơn hai tiếng, cũng đã đói lắm rồi.”

“Được chứ, cậu đi xem mấy người kia dọn dẹp xong chưa, nếu xong rồi thì chúng ta đi ăn cơm.”

“Ok.” Tôn Duyệt đặt đồ ăn vặt trên bàn trà.

“Mình đi xem mấy người kia trước.”

“Ừ, đi đi.”

Hà An Nhiên lấy đồ đạc trong va li ra, quần áo treo trong quần áo, đồ dùng rửa mặt bỏ vào phòng tắm, không lâu sau đã thu dọn xong.

“An Nhiên, mọi người xong hết rồi.”

“Ừ, mình đến đây.”

Hà An Nhiên lấy điện thoại, rút thẻ mở cửa, sau đó sáu người cùng nhau ra ngoài ăn cơm.

...

“Anh Tề, lấy em chút muối được không?” Tống Trân bận rộn, vừa lúc tôm rim cũng đã xong, cô luống cuống tay chân, trong chốc lát không tìm thấy muối ở đâu, chỉ có thể xin giúp đỡ từ Tề Nghiễm Ninh.

“Được.”

Tề Nghiễm Ninh đang xem bóng đá, nghe thấy Tống Trân gọi mình liền ấn tạm dừng, đi vào phòng bếp.

Tống Trân đang bận rộn cắt hành tỏi, động tác của cô lưu loát, cái thớt gõ vang lên tiếng “cạch cạch”.

Anh nhìn khắp nơi một vòng, sau đó thấy được hộp muối trong góc, anh vươn tay lấy hộp muối lại.

“Này.”

“Anh cho chút muối vào đi.” Tống Trân không quay đầu, chỉ nói với anh.

Tề Nghiễm Ninh mờ mịt. Cho muối, nhưng cho bao nhiêu? Một muống hay là nửa muống?

Anh muốn hỏi Tống Trân, nhưng hình như Tống Trân bây giờ không có thời gian phản ứng với anh, vì thế anh cân nhắc một chút, cho chút muối vào.

“Xong rồi.”

“Được rồi, anh đảo chút rồi cho ra đi.”

Tề Nghiễm Ninh nghe lời đảo một chút, sau đó cho tôm rim ra, đầy cả một đĩa.

“Được rồi, anh ra ngoài trước đi.” Tống Trân xoay người lại nói với anh.

Tề Nghiễm Ninh nhìn gò má trắng nõn của Tống Trân, yết hầu hơi giật giật: “Anh vẫn nên ở đây làm trợ thủ cho em đi.”

“Vây cũng được.”

Hai người ở trong phòng bếp bận rộn, phối hợp rất ăn ý, nhanh chóng nấu xong cơm.

Tề Nghiễm Ninh bưng đồ ăn ra ngoài trước, thuận tiện xới cơm ra bát.

“Ăn cơm đi.”

Tống Trân ngồi xuống, gắp một con tôm rim, cô muốn ăn món này từ lâu rồi. Vừa cho vào miệng, sắc mặt cô lập tức thay đổi.

“Sao thế?” Tề Nghiễm Ninh hỏi.

“Không... Không có gì, hương vị không tồi, anh cũng nếm thử đi.” Giọng cô hơi khàn, cô gắp một con tôm hầm gia vị cho anh.

“Mút thử trước, nước sốt rất kích thích đó.”

Tề Nghiễm Ninh không chút nghi ngờ lời cô nói, thật sự mút thử một chút, sau đó nuốt xuống.

Tống Trân thành công nhìn sắc mặt Tề Nghiễm Ninh thay đổi đột ngột, không khỏi cười ha hả.

“Có đủ vị không, cảm giác thế nào?”

“Quá... mặn...” Giọng Tề Nghiễm Ninh còn khàn hơn bình thường nhiều lần.

“Anh cũng biết à, em rất muốn biết rốt cuộc anh cho bao nhiêu muối đấy.”

“Hai muỗng...”

“Hai muỗng, không mặn chết mới lạ.” Tống Trân cho anh một ly nước.

Ăn được một nửa thì Mục Phình Đình gọi điện thoại cho Tống Trân, nói cô đến công ty một chuyến, nghe ngữ khí của cô ấy thì hình như là có việc gấp.

Mục Phình Đình nói, cô không thể không nghe, cũng cũng chỉ có thể buông dưa.

“Chuyện gì thế, gấp vậy à?” Tề Nghiễm Ninh hỏi.

Tống Trân ngồi xổm xuống mặc giày: “Em cũng không biết.”

Mặc giày xong, cô đứng dậy: “Em đi đây, anh ăn cơm đi.”

“Ừ, anh biết rồi.” Tề Nghiễm Ninh gật đầu.

Tống Trân thấy anh ngoan ngoãn như vậy thì tròn mắt đảo một vòng, sau đó khóe môi nhếch lên một nụ cười rất tươi.

“Anh Tề, anh lại đây một chút, em có chuyện muốn nói với anh.”

Tề Nghiễm Ninh nghe thấy cô có chuyện muốn nói thì lập tức đi qua chỗ cô: “Chuyện gì?”

Anh vừa dứt lời thì đột nhiên bị Tống Trân túm chặt cổ áo, sau đó cô hơi nhón mũi chân, không chút do dự hôn lên môi anh.

Lúc đóng phim, hai người họ đã từng diễn cảnh hôn, cô luôn phải đứng trên tấm gỗ, mà bây giờ cô cũng chỉ có thể nhón chân lên.

Đồng tử trong mắt Tề Nghiễm Ninh co lại, tấm lưng cứng đờ. Trên môi truyền đến xúc cảm mềm mại khiến anh biết rõ giờ khắc này đang xảy ra chuyện gì.

Anh bị người ta cưỡng hôn!

Tống Trân chỉ dán vào môi anh một chút, vài giây sau là đã buông ra.

“Được rồi, anh Tề, không kịp nữa rồi, em đi đây.”

Nói xong, Tống Trân lưu loát mở cửa đi ra ngoài.

Cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên, Tề Nghiễm Ninh mới phản ứng lại. Anh vươn tay sờ môi mình, trên môi mơ hồ còn có vương lại hơi ấm của cô. Anh nhìn cánh cửa đang đóng lại, đôi mắt dần dần đen tối mù mịt.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Nuôi Em, Còn Có Con Của Chúng Ta

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Buổi tối khi quay lại khách sạn ở làng du lịch, trước khi ngủ, Hà An Nhiên lại nấu cháo điện thoại một lúc với Chu Duyên Xuyên. Thật vất vả hai người mới cúp điện thoại, kết quả không đến vài giây sau, Chu Duyên Xuyên đã yêu cầu gọi video qua WeChat.

Hà An Nhiên thật sự không còn gì để nói, chẳng lẽ người đàn ông này một khắc cũng không thể rời khỏi cô?

Cô cười click đồng ý.

“Sao thế, không phải vừa rồi chúng ta mới cúp điện thoại sao?” Hà An Nhiên nở nụ cười bất đắc dĩ.

Chu Duyên Xuyên ở đầu bên kia đang ngồi trên giường, lưng tựa vào đầu giường, anh vừa tắm xong, mái tóc đen còn đang ẩm ướt, áo ngủ cũng lỏng lẻo. Hà An Nhiên lập tức cảm nhận được sự dụ hoặc xuyên qua cả màn hình. Anh cố ý, rõ ràng là biết cô không chịu nổi dụ hoặc của anh, anh nhất định là không muốn cô ngủ!

“Vừa cúp điện thoại nhưng anh lại nhớ em rồi, làm sao bây giờ?”

Rõ ràng là câu nói làm nũng nhưng lại bị Chu Duyên Xuyên nghiêm túc nói ra, Hà An Nhiên đột nhiên cảm thấy mình bị quyến rũ rồi.

Yêu tinh!

Tai họa!

Cô ho khan: “Sao em biết được, giờ em cũng không thể bay về cạnh anh.”

Chu Duyên Xuyên nhú mày, bay?

Anh lập tức ngồi thẳng dậy: “Đúng rồi, anh quên mất, hay là giờ anh lên máy bay đến tìm em?”

Hà An Nhiên khiếp sợ, cô phục anh luôn rồi. Thấy anh thật sự định đứng dậy, cô vội vàng nói: “Đừng đừng đừng, hôm nay bay đến, ngày mai lại bay về, anh không thể làm khổ mình thế được, không phải ngày mai anh còn một talk show sao?”

Chu Duyên Xuyên không mấy vui vẻ. Đúng là anh đã quên ngày mai mình còn một talk show.

“Anh định lùi lại.” Anh nhìn Hà An Nhiên, nói.

Bây giờ Hà An Nhiên rất muốn kéo anh ra khỏi màn hình để đánh anh một trận.

“Không được.” Cô thẳng thẳng cự tuyệt.

Gần đây anh cứ lấy cớ để lùi lịch trình, Triệu Miển đã ngầm tìm cô, cầu cô hỗ trợ, khuyên nhủ anh đừng có dời lịch trình như thế nữa.

Nhìn một người đại diện chói lọi như Triệu Miển mà phải lộ ra dáng vẻ bất lực, Hà An Nhiên cũng không đành lòng. Huống gì Chu Duyên Xuyên lùi lịch trình tất cả đều là vì cô, trong lòng cô cũng bứt rứt.

Dù nói gì thì cô cũng không thể để anh lười lại talk show này, nếu không Triệu Miển chắc sẽ điên luôn.

“Vì sao?” Chu Duyên Xuyên hỏi.

“Ừm...” Hà An Nhiên suy nghĩ một lúc, cô nên trả lời thế nào đây?

Có rồi!

“Không phải anh nói muốn kiếm tiền nuôi em sao, anh lười hết công việc, sau này làm sao mà kiếm tiền nuôi em?”

“Em để ý chuyện này?”

“Ừm... Đúng vậy.” Hà An Nhiên nhanh chóng gật đầu.

“Em không cần lo lắng, cho dù anh lười hết công việc thì tiền mấy năm nay tích trữ cũng đã đủ nuôi em rồi.” Lúc anh nói chuyện, trong mắt tràn đầy sự dịu dàng.

Hà An Nhiên sững sốt, trong lòng bỗng thấy cảm động.

“Vậy không được, đủ nuôi em, nhưng sau này thì sao, con của chúng ta làm sao bây giờ.....” Cô buột miệng thốt ra.

Nhưng Hà An Nhiên còn chưa nói xong liền đột nhiên im bặt, cô không khỏi ảo não, cô đang nói hươu nói vượn gì đấy, cái gì mà con chúng ta, chuyện này đã bay đến tận đâu rồi?

Nhìn vẻ mặt ảo não của Hà An Nhiên, Chu Duyên Xuyên không khỏi bật cười. Anh cười rất sáng lạn, có thể nhìn ra tâm tình anh rất tốt, những lời này của cô thực sự lấy lòng anh.

“Được rồi, anh biết rồi, anh bảo đảm sẽ làm việc thật tốt. Anh sẽ nỗ lực kiếm tiền, nuôi em, còn có con của chúng ta.”

Mặt Hà An Nhiên đã đỏ đến mức bốc cháy, vừa xấu hổ lại vừa giận dữ, nhưng càng nhiều hơn là vui sướng, bây giờ trong lòng cô vô cùng thỏa mãn.

“Tốt, vậy ngày mai em sẽ xem talk show của anh.”

“Tuân lệnh, bà xã đại nhân.”

Hà An Nhiên mím môi cười: “Em cúp máy đây, anh mau ngủ đi, tinh thần tốt ngày mai lên hình mới đẹp.”

“Chờ một chút.” Chu Duyên Xuyên gọi cô lại.

“Hả?”

Anh vươn tay chỉ mặt mình, sau đó đưa mặt đến gần camera.

Hà An Nhiên bật cười: “Anh đúng là trẻ con.”

Tuy nói vậy nhưng cô vẫn chu môi, “chụt” một tiếng vào màn hình, âm thanh còn rất lớn.

“Chụt” xong, Chu Duyên Xuyên mới cảm thấy thỏa mãn.

Kết thúc cuộc gọi video, Hà An Nhiên liền chôn mặt vào chiếc giường mềm mại, nhớ lại mấy lời vừa rồi Chu Duyên Xuyên nói, cô lại cảm thấy da mặt nóng lên. Cô lăn vài vòng trên giường lớn, khó có thể kìm nén được sự thỏa mãn trong lòng.

...

Ngày hôm sau, mấy người Hà An Nhiên rời giường rất sớm, nhiệm vụ hôm nay của các cô là phải suy nghĩ dựa trên chủ đề biến cả rồi sau đó nghĩ ra bản thảo.

Mấy người họ cùng đi nhìn nơi sắp sửa thi công.

“Chị Duyệt, nơi này so với em tưởng tượng còn lớn hơn.” A Miên lú lười.

Tôn Duyệt nhìn nơi này, cũng cảm thấy tuyệt vọng, thật sự là rất lớn. Nhưng lớn thì lớn, liên thủ lại thì vẫn có thể.

Tất cả bức tường đều là màu trắng sạch sẽ, khiến người ta liếc mắt một cái là đã có cấu tứ [1] trong đầu.

[1] Cấu tứ: suy nghĩ, xác định và tổ chức cả hai mặt nội dung lẫn nghệ thuật trong quá trình chuẩn bị, sáng tác một tác phẩm

Hà An Nhiên đi đến ven tường, duỗi tay sờ soạng vài cái. Cảm giác không tồi, cũng không có chỗ lồi chỗ lõm.

“An Nhiên, làm gì thế?”

“Thử chất lượng tường một chút.”

Trong hợp đồng có một điều khoản là trong vòng ba năm sau khi hoàn thành các bức tranh, nếu sơn xuất hiện hiện tượng bong tróc hoặc nứt nẻ thì bên Ất phải phụ trách tu sửa miễn phí. Điều kiện tiên quyết là nếu do chính chất lượng của tường hoặc một số vấn đề đặc biệt về môi trường khiến sơn phai màu, bong tróc, thì bên Ất không cần phụ trách. Phòng làm việc Lục Nhiêm là bên Ất nên cô cần phải kiểm tra đo lường chất lượng tường trước.

“Chất lượng của tường cũng không tệ lắm, chỉ cần chúng ta làm tốt, hậu kỳ sẽ không xuất hiện vấn đề.”

“Đúng rồi, lúc nào sơn acrylic [2] chúng ta đặt mới đưa đến?”

[2] Sơn acrylic: Sơn acrylic là một loại sơn khô nhanh làm bằng bột màu lơ lửng trong nhũ tương polymer acrylic. Sơn acrylic hòa tan trong

nước, nhưng trở nên chống nước khi khô (Nguồn: Wikipedia)

“Mình đã điện hỏi rồi, bên kia nói ngày mai là có thể đem đến.”

“Được rồi, giờ chúng ta phải thiết kế, tranh thủ hôm nay mà làm hết đi.”

“Vâng.”

Cả một buổi sáng, tất cả mọi người đều bận rộn thiết kế cấu tứ. Cho đến giờ cơm trưa, mọi người mới hoạch định [3] xong, chỉ chờ buổi chiều tu sửa thêm là có thể định ra bản thảo sơ bộ.

[3] Hoạch định: đưa ra kế hoạch.

Giữa trưa lúc ăn cơm, Hà An Nhiên cố tình chọn lựa một vị trí cách TV gần nhất, bởi vì lát nữa là thời gian phát sóng trực tiếp của 《 Interview super show 》

Không thể không nói, độ nổi tiếng của Chu Duyên Xuyên thật sự cao đến mức cô không tưởng tượng nổi, còn chưa bắt đầu phát sóng trực tiếp, khách sạn đã bật đúng kênh để chờ trước.

“Sao còn chưa bắt đầu?” A Miên hơi sốt ruột, cô ấy đã chờ buổi phát sóng trực tiếp hôm nay mãi.

“Còn mười phút, đừng nóng nảy.”

Hà An Nhiên ngẩng đầu nhìn một đám cô gái đang sốt ruột, không khỏi mím môi cười. Fan của Chu Duyên Xuyên đúng là trải rộng, cô cảm thấy dù mình ở đâu thì bên cạnh vẫn sẽ có vài người là fan của Chu Duyên Xuyên. Mỗi ngày ở phòng làm việc, Chu Duyên Xuyên dài ngắn thế nào cô cũng đã nghe đến chai cả tai.

Điện thoại đột nhiên rung lên. Cô lấy điện thoại, là tin nhắn Chu Duyên Xuyên gửi đến.

‘Sắp bắt đầu rồi.’

Hà An Nhiên mỉm cười, ngón tay bấm bấm màn hình vài cái.

‘Cố lên, em đang xem đấy. ’

...

“Duyên Xuyên, chuẩn bị xong chưa?”

Chu Duyên Xuyên đưa điện thoại cho anh ta: “Xong rồi.”

“Chúng ta lên đài đi, những gì anh nói với cậu cậu phải nhớ kỹ đó, chương trình này phát sóng trực tiếp, không cut hay chỉnh sửa gì được.”

“Ừ, em biết rồi.”

Triệu Miễn vỗ vai anh: “Được rồi, biết thì tốt, đi thôi.”

Chu Duyên Xuyên gật đầu.

Anh vừa bước ra, người xem dưới đài đã vừa vỗ tay nhiệt tình hô to tên anh. Khóe môi anh mang theo nụ cười, vẫy tay gật đầu với mọi người.

Người chủ trì thấy anh đi lên thì cũng lập tức đứng dậy chào hỏi. Hai người bắt tay xong thì cùng ngồi xuống.

“Rất vinh hạnh khi có thể mời Duyên Xuyên đến tham chương trình phỏng vấn của chúng ta, độ nổi tiếng của Chu ảnh đế thì tôi tin mọi người đã rõ như ban ngày.” Mở đầu vẫn là trước sau như một, cái gọi là khách sáo vẫn không thể thiếu được.

Hà An Nhiên nhìn Chu Duyên Xuyên trên TV. Hôm nay anh mặc tây trang màu xanh da trời, ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, hai tay giao nhau đặt trên đầu gối, đôi mắt nhìn người chủ trì, khóe môi có nụ cười nhạt.

“Cẩm Tú chuẩn bị không ít thời gian, tất cả mọi người đều đang rất chờ mong bộ phim này, không biết khi nào mới có thể chính thức ra mắt với mọi người?”

Chu Duyên Xuyên nhìn người chủ trì: "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc là tháng này là đã có thể chính thức ra mắt với mọi người."

“Cho chúng tôi xin một tràng vỗ tay nào.” Người chủ trì cười nói.

“Tất cả mọi người đều biết, lúc Cẩm Tú khai máy là mùa đông, thế nhưng trong lúc quay thì có rất nhiều cảnh là mùa hè, xem một số tin tức trên official Weibo (Weibo chính thức) thì mọi người đều mặc quần áo rất mỏng để quay phim?”

“Vâng, đúng vậy, cho nên sau khi kết thúc quay phim, trong số chúng tôi đã có vài người bị cảm, nhưng mà nói chung thì vẫn có thể chịu được, đạo diễn chỉ cần hô cut là bên cạnh đã có người đưa áo khoác đến.”

“Làm diễn viên đúng là không hề dễ dàng, thông thường đều là đông quay hè, hè quay đông.”

“Chuyện này là không thể tránh được, quen rồi thì không sao.”

Hai người họ một người hỏi một người đáp, phối hợp cũng rất ăn ý.

“Tôi có một câu hỏi, không biết có nên hỏi hay không.”

“Cứ tự nhiên đi.”

“Về chuyện thay đổi ảnh đại diện Weibo gần đây của anh liên tiếp lên hot search, tất cả mọi người đều đang suy đoán có phải là anh đã có bạn gái

rồi không, vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người, anh có thể để lộ chút thông tin không?”

Anh đã sớm biết người chủ trì muốn hỏi chuyện này. Lúc trước làm nền nhiều như vậy, còn không phải là vì câu hỏi này sao?

Chu Duyên Xuyên cong môi cười.

Người chủ trì nhìn thấy liền biết có hy vọng, lập tức cho tổ camera một ánh mắt, máy quay trực tiếp hướng vào Chu Duyên Xuyên.

“Thật ra tôi cũng không ngờ là sẽ thế này, tôi cũng chỉ là thay đổi ảnh đại diện mà thôi.”

“Tất cả mọi người đều biết, lần thay đổi ảnh điện này cách lần thay đổi ảnh đại diện trước gần bảy năm, hơn nữa còn cảm thấy ảnh đại diện này chỉ là một nửa.”

Người chủ trì không ngừng cố gắng, bọn họ rất vất vả mới mời được Chu Duyên Xuyên đến tham gia chương trình, phải đào một ít tin tức có giá trị từ miệng Chu Duyên Xuyên mới được.

“Tôi nghĩ anh cũng biết, cư dân mạng đã chọn ra ba người có khả năng nhất, lần lượt là siêu mẫu Trần Hi, võng hồng [4] Lâm Lôi, người vẽ tranh minh họa Nhiêm Xuyên, đối với chuyện này, anh có gì muốn nói với mọi người không?”

[4] Võng hồng: người nổi tiếng thông qua mạng, Internet

Người chủ trì vừa dứt lời, camera liền chuyển đến Chu Duyên Xuyên. Người xem dưới đài dường như là đều nín thở nhìn Chu Duyên Xuyên, sợ mình bỏ lỡ tin tức gì đó.

Một số bức vẽ sử dụng sơn acrylic

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Ngả Bài

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Đừng nói là người xem dưới đài, mà là bất cứ người nào đang theo dõi cũng nín thở. Chuyện Chu Duyên Xuyên thay đổi ảnh đại diện Weibo vẫn chưa từng hạ nhiệt, bốn vị đương sự cũng không thanh minh phát biểu gì, vẫn luôn ở trong trạng thái mơ hồ không rõ, cư dân mạng vẫn đang ngóng trông từng ngày.

Bởi vì chuyện này mà cư dân mạng vô cùng sâu não, đặc biệt là fan của Chu Duyên Xuyên, họ nhanh chóng hình thành ba nhóm.

Một nhóm gán ghép Chu Duyên Xuyên, Trần Hi.

Một nhóm gán ghép Chu Duyên Xuyên, Lâm Lôi.

Còn có một nhóm gán ghép Chu Duyên Xuyên, Nhiêm Xuyên.

Tóm lại là mọi người bàn tán đủ chuyện, nhiệt độ vẫn luôn không ngừng tăng lên.

“Tôi biết chuyện của tôi tất cả mọi người đều rất chú ý, nhưng điều tôi muốn nói là tôi cũng chỉ là một người bình thường, mọi người đều theo đuổi khát vọng, tôi cũng vậy mà thôi.”

...

“Đây là Chu ảnh để muốn ngả bài sao?” Tôn Duyệt hưng phấn nói.

Hà An Nhiên không đáp lời, chỉ nhìn chăm chăm Chu Duyên Xuyên, cổ họng nghẹn lại, bàn tay đang cầm đôi đũa cũng hơi run rẩy. Vì che dấu sự căng thẳng và bất an lúc này, Hà An Nhiên cầm ly nước trên bàn uống vài ngụm.

“Lợi hại lợi hại, muốn biết có phải là một trong ba người kia không quá.” A Miên buông đũa, kích động nói.

“Đúng rồi, mọi người ở nhóm nào, em ở nhóm người vẽ tranh minh họa, cũng không biết là có phải vì cùng nghề hay không mà em thật sự rất có hảo cảm với người đó.”

“Aiz, mọi người có phát hiện không, người vẽ tranh minh họa kia tên là Nhiêm Xuyên, mà phòng làm việc chúng ta tên là Lục Nhiêm, đúng là có duyên phận.”

“Nói thật, em đã xem Weibo của Nhiêm Xuyên rồi, khả năng hội họa thực sự rất tốt, nhưng không biết vì sao em cứ mơ hồ cảm thấy phong cách của Nhiêm Xuyên khá là quen thuộc.”

“Khụ khụ...” Hà An Nhiên bị sặc nước.

“Bao nhiêu tuổi rồi, uống miếng nước cũng sặc được.” Tôn Duyệt khinh bỉ nhìn cô, nhưng vẫn rút ra một tờ khăn giấy trên bàn đưa qua.

Hà An Nhiên nhận lấy tờ khăn giấy lau miệng, nở nụ cười xấu hổ: “Uống nhanh quá...”

“Uống nước thì uống chậm thôi.”

“Chắc là chị Nhiên cũng rất kích động, đúng không chị Nhiên?”

Mặt Hà An Nhiên đỏ lên, chỉ có thể phụ họa gật đầu với cô ấy.

Lần nữa dời mắt đến TV, trên màn hình là Chu Duyên Xuyên.

“Cô ấy không phải là người trong giới chúng ta, tôi không muốn kéo cô ấy vào vòng luẩn quẩn này cho nên hy vọng mọi người đừng quá chú ý đến chuyện tình cảm của tôi.”

“Trời ạ, đây là muốn công khai sao? Có thể nói với mọi người cô ấy là người thế nào không?”

“Cô ấy rất khiêm tốn, không quá để bụng chuyện gì, nhưng cô ấy chỉ là một người bình thường thôi. Tôi rất yêu cô ấy, cũng chờ đợi cô ấy rất nhiều năm, bây giờ rất vất vả mới có thể ở bên nhau, tôi rất quý trọng mỗi một ngày có thể ở bên cô ấy.”

Chu Duyên Xuyên vừa dứt lời, không biết bao nhiêu cô gái đau lòng. Ảnh đế của các cô không chỉ công khai tình yêu, hơn nữa còn là ảnh đế theo đuổi!

“Nói cách khác, quan hệ giữa hai người, là anh chủ động?”

Chu Duyên Xuyên nhìn vào ống kính, ánh mắt thâm thúy ôn hòa, tràn ngập sự dịu dàng và tình cảm nồng nàn: “Ừ, đúng vậy.”

Cách màn hình TV, dường như Hà An Nhiên có thể cảm nhận được Chu Duyên Xuyên thực sự đang nhìn mình, gương mặt lập tức nóng lên.

Thuận lợi đạt được mục đích, người chủ trì cũng không hỏi mấy câu hỏi vượt giới hạn nữa. “Chu Duyên Xuyên công khai tình cảm”, tiêu đề độc nhất vô nhị đã vững vàng thuộc về chương trình.

Hơn mười phút tiếp theo thì cũng chỉ hỏi mấy câu hỏi về Cẩm Tú như thường lệ, lúc kết thúc thì tuyên truyền thêm lần nữa.

...

“Trời ơi, công khai luôn rồi...”

“Không còn ông xã rồi...”

Sau khi buổi phát sóng trực tiếp kết thúc, sự nhiệt tình thảo luận của mấy cô gái tăng vọt lên, một đám đều ra vẻ vô cùng đau đớn.

“Nhưng lão Chu vẫn chưa nói ra rốt cuộc là có quan hệ với ba người kia hay không nha.” A Miên dẫn đầu một câu như vậy.

“Không đúng, mọi người không nhớ một câu của lão Chu à?”

“Câu nào?”

“Cái câu cô ấy không phải là người trong giới, chẳng khác nào loại trừ Trần Hi và Lâm Lôi. Trần Hi là siêu mẫu, nhưng cũng liên quan đến giới nghệ sĩ, bộ phim điện ảnh cô ấy tham gia không phải là đã sắp chiếu rồi sao? Theo chị được biết thì Lâm Lôi cũng đang dần dần hướng đến nghề diễn viên, nghe nói gần đây đang quay một bộ phim truyền hình, trên Weibo toàn là ảnh hậu trường, rất hiển nhiên chỉ còn lại Nhiệm Xuyên, không phải nghệ sĩ trong giới, đồng thời lại khiêm tốn.”

Một câu của Tôn Duyệt đã đánh thức tất cả những người còn đang trong mộng, ai ai cũng khâm phục nhìn cô ấy, chỉ có Hà An Nhiên là giật giật khóe môi. Sao trước đây cô không phát hiện năng lực phân tích của Tôn Duyệt ghê gớm như vậy?

“Chị Duyệt, chị đúng là hiện thân của Holmes, quá lợi hại rồi!”

“Phân tích này em phục, vậy là đã chứng thực Nhiệm Xuyên sao?”

“Không biết vì sao, nhưng mà so với Trần Hi và Lâm Lôi, em vẫn tình nguyện là Nhiệm Xuyên hơn.”

“...”

So sánh với các cô gái đang vô cùng nhiệt tình kia, Hà An Nhiên dứt khoát im lặng không lên tiếng ăn cơm, nói nhiều lời miệng, cô vẫn nên ăn nhiều cơm ít nói chuyện là tốt nhất.

...

Lương Lâm “phụt” một tiếng tắt TV đi.

“Đừng xem nữa.”

Màn hình TV màu đen phản chiếu gương mặt tái nhợt của Hà Tụng Nghị.

Cô cúi đầu mỉm cười tự giễu: “Chị Lâm, chị nói xem, có phải em rất thất bại không, em chỉ là một người nhát gan, thích cậu ấy cũng không dám nói với cậu ấy, giờ cũng chỉ có thể nhìn cậu ấy hạnh phúc.”

Lương Lâm thở dài một hơi: “Chuyện tình cảm này không thể cưỡng cầu được, Tụng Nghị, em hiểu mà.”

Sao Hà Tụng Nghị có thể không biết, cái gì cô cũng nhìn ra, cũng hiểu hết, nhưng cô vẫn không thể khống chế chính mình. Từ đại học cho đến bây giờ, trong mắt cô chỉ có mình Chu Duyên Xuyên, người khác có tốt thế nào, cô cũng chướng mắt.

“Tụng Nghị, em nghe chị nói, từ bỏ Chu Duyên Xuyên đi, cậu ta không thuộc về em, em đừng chấp nhất với một tình yêu cầu mà không được nữa.” Lương Lâm đi đến bên cạnh, vỗ vai cô.

Hà Tụng Nghị cúi gằm đầu xuống, không nói một lời, một lát sau, cô đột nhiên đứng dậy, sau đó chạy ra bên ngoài.

“Tụng Nghị, em muốn đi đâu?” Lương Lâm vội vàng hỏi.

“Em muốn gặp Chu Duyên Xuyên.”

“Em muốn làm gì?” Lương Lâm kinh ngạc.

Hà Tụng Nghị dừng chân, quay đầu nói: “Em muốn nỗ lực lần cuối cùng, cho dù thua, em cũng muốn thua một cách minh bạch.” Đáy mắt cô mang theo sự kiên định.

Lương Lâm ngơ ngác nhìn bóng dáng của cô, qua một lúc lâu, cô ấy mới phản ứng lại.

Cô cũng xem như là người nhìn Hà Tụng Nghị trưởng thành, từ lúc mới ra mắt đến giờ đã luôn theo Hà Tụng Nghị, tình cảm của Hà Tụng Nghị với Chu Duyên Xuyên, cô cũng thấy rõ ràng. Nói thật, cô thật sự đau lòng cho Hà Tụng Nghị, không muốn Hà Tụng Nghị chịu thương tổn, muốn cô ấy sống tốt, nhưng Hà Tụng Nghị lại cứ cố tình thích để tâm vào chuyện vụn vặt.

Bây giờ Hà Tụng Nghị làm ra quyết định này, Lương Lâm không ngăn cản được, cũng không định ngăn cản.

Hà Tụng Nghị chạy thẳng đến hậu trường của chương trình, Chu Duyên Xuyên còn đang tẩy trang.

“Tụng Nghị, sao cậu lại đến đây?” Anh nhìn thấy cô trong gương, có hơi giật mình.

“Duyên Xuyên, mình có chút chuyện muốn nói với cậu.”

Chu Duyên Xuyên giương mắt: “Chuyện gì, không thể gọi điện thoại cho mình à, còn phải đích thân chạy đến một chuyến?”

Hà Tụng Nghị không nói chuyện, chỉ nhìn mấy nhân viên công tác bên cạnh.

Tất cả mọi người đều đã quen thuộc, nhìn ánh mắt của cô là biết cô có ý gì, ai cũng tự giác ra ngoài.

Chu Duyên Xuyên buông điện thoại trong tay: “Sao thế, nghiêm túc vậy à?”

“Buổi phát sóng trực tiếp vừa rồi mình có xem, cậu tính hoàn toàn công khai sao?”

“Còn chưa suy nghĩ xong, mình phải xem An Nhiên quyết định thế nào đã.”

Nhìn Chu Duyên Xuyên không hề do dự trả lời, Hà Tụng Nghị mỉm cười chua xót. Anh mãi mãi luôn như thế, mãi mãi đặt Hà An Nhiên ở vị trí đầu tiên, dù là làm chuyện gì, người đầu tiên anh nghĩ đến luôn là cô ta.

Chu Duyên Xuyên thấy sắc mặt Hà Tụng Nghị đột nhiên trở nên rất kém, còn hơi tái nhợt thì không khỏi đứng dậy: “Tụng Nghị, cậu không sao chứ?”

Hà Tụng Nghị nhìn anh: “Chu Duyên Xuyên, mình không tin cậu không hề nhận ra mình thích cậu.”

Chu Duyên Xuyên mím môi không nói gì, chỉ dùng ánh mắt rất phức tạp nhìn cô.

Cuối cùng thì vẫn phải nói ra sao?

Chu Duyên Xuyên không phải đồ ngốc, anh biết Hà Tụng Nghị thích mình, nhưng dù biết thì sao, trong lòng anh chỉ có mình Hà An Nhiên, không thể chứa thêm được ai,

Anh không cho cô được thứ cô muốn, anh cũng không thể giáp mặt vạch trần, bởi vì Hà Tụng Nghị chưa từng nhiều lời với anh. Huống gì giữa

hai người họ còn có tình cảm nhiều năm như vậy.

Cho dù không liên quan đến tình yêu, nhưng cũng không phủ nhận được, trong lòng anh, Tụng Nghị và Nghiễm Ninh đều quan trọng như nhau, nhưng cũng chỉ là với thân phận bạn bè hoặc là người nhà mà thôi.

Cho nên anh chỉ có thể cách xa cô một chút mới thỏa đáng.

“Tụng Nghị...”

“Chu Duyên Xuyên, từ trước đến nay mình đã lấy thân phận là bạn bè ở bên cậu nhiều năm như vậy, tình yêu của mình chưa bao giờ ít hơn so với An Nhiên, thậm chí mình còn yêu cậu hơn cô ta, vì sao cậu vẫn không chịu nhìn mình?”

“Tụng Nghị, xin lỗi.”

“Quên đi, mình không cần lời xin lỗi của cậu, cậu cũng không có gì mà phải xin lỗi mình, chỉ là cậu không yêu mình mà thôi.”

Hà Tụng Nghị cảm thấy hốc mắt mình cay cay, giống như có thứ gì đó đã phá tan được trời buộc, sự tự tôn cuối cùng khiến cô không thể kìm nén được nữa.

“Mình yêu cậu là chuyện của mình, mình biết trong lòng cậu chỉ có mình em gái An Nhiên, nhưng mình vẫn muốn nói với cậu, cũng xem như là cho mình một cái công đạo, cho tình cảm nhiều năm của mình một cái kết cục.”

Hà Tụng Nghị mỉm cười với anh: “Nói ra xong, cả người cũng nhẹ nhàng hơn không ít.”

“Tụng Nghị, xin lỗi, mình không cho được thứ cậu muốn. Cậu rất tốt, mình tin cậu nhất định có thể tìm được một người tốt hơn mình...”

“Quên đi, mình hiểu mà, cậu cũng không cần phải an ủi mình mà nói mấy lời dễ nghe này. Hơn nữa sao cậu biết mình tốt, mình rất xấu xa, chỉ là cậu không biết mà thôi.”

Hà Tụng Nghị nhắm mắt lại, bàn tay nắm chặt, môi dần dần trắng bệch, cô không biết mình phải lấy bao nhiêu dũng khí mới có thể nói câu tiếp theo với anh.

Chỉ là cô không muốn dấu diếm nữa, bảy năm này, không có lúc nào là cô không lo lắng hãi hùng, cô sợ anh sẽ biết, cô sợ hai người họ cuối cùng ngay cả bạn bè cũng không làm được, nhưng bây giờ cô đã không còn sợ gì nữa.

“Bảy năm trước... An Nhiên rời đi là do mình... Là mình và...”

“Ừ, mình biết rồi.” Chu Duyên Xuyên bình tĩnh chen ngang lời cô.

Cơ thể Hà Tụng Nghị cứng đờ, cổ họng như nghẹn lại, cô khiếp sợ nhìn anh.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Hà Tụng Nghị Mất Tích

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Cậu... biết hết rồi?” Giọng Hà Tụng Nghị run rẩy, trái tim tựa như rớt vào một cái động không đáy.

“Ừ.”

“Từ khi nào?”

“Mấy hôm trước.”

“Nếu mấy hôm trước cậu đã biết rồi, vì sao lại không đến tìm mình?”
Rõ ràng là đã biết, vì sao còn phải làm như không biết?

“Bởi vì mình đang đợi cậu thẳng thắn với mình.”

Chu Duyên Xuyên vừa dứt lời, nước mắt Hà Tụng Nghị liền rơi xuống, nhưng lại bị cô cuống quýt lau đi, chà mạnh đôi mắt mình. Cô không thể nói rõ tâm tình giờ phút này của mình nữa, lần đầu tiên cô xấu hổ đến mức không có chỗ dung thân như vậy.

“Vậy cậu... Có hận mình không...” Lúc cô nói những câu đó, cổ họng dường như đã nghẹn ứ lại.

“Không hận.”

Hà Tụng Nghị đột nhiên bật cười, nụ cười với vài phần bất đắc dĩ, cùng vài phần tự giễu.

“Vậy mà cậu không hận mình, mình khiến hai người vô duyên vô cớ chia xa suốt bảy năm, vậy mà cậu không hận mình?”

Vấn đề này cô cũng đã từng hỏi Hà An Nhiên, cô không định đi tìm kiếm sự an ủi trong lòng, chỉ là cô muốn biết câu trả lời của anh có giống Hà An Nhiên hay không, kết quả sự thật đã chứng minh hết thảy.

“Hận cậu thì có ích gì, hận cậu là có thể bù đắp lại bảy năm mình mất đi cô ấy sao, đáp án là không thể, cho nên mình cũng không cần phải đi hận cậu, cũng chỉ là thất vọng mà thôi.”

“Cậu biết không, câu hỏi này mình cũng đã hỏi An Nhiên, cậu biết cô ta trả lời mình như thế nào không?”

Chu Duyên Xuyên lắc đầu.

“Cô ta trả lời giống hệt như cậu vậy, không hận, cô ta nói không có gì mà hận với không hận, cũng không có thời gian rồi hời mà đi hận mình, hai người đối với mình cũng thật nhân từ.” Hà Tụng Nghị cúi đầu, lẩm bẩm tự nói.

Chu Duyên Xuyên nhìn cô ấy, ánh mắt thâm thúy đen nhánh, khóe môi mím lại, không có biểu tình gì khác nữa.

“Tụng Nghị, về sau chúng ta vẫn nên giữ khoảng cách đi.”

Giây phút này, tâm Hà Tụng Nghị tựa như tro tàn. Rõ ràng là đã biết tất cả, nhưng vẫn giữ lại cho cô một chút tôn nghiêm cuối cùng. Cô biết đây là điểm mấu chốt của Chu Duyên Xuyên.

Sau một lúc lâu, cô gật đầu, trong cổ họng nghẹn ứ phát ra một chữ “ừ”.

...

Giữa trưa ăn cơm xong, mọi người nghỉ ngơi một lúc rồi lại bắt đầu làm việc.

Sau khi bản thảo chủ đề biển cả được định ra, mọi người đồng tâm hiệp lực bắt đầu phác họa những nét cơ bản trên tường trắng. Để tiện cho các cô làm việc, nhân viên của làng du lịch đã dọn dẹp xong trước khi các cô nghỉ ngơi.

Tháng năm ở Hàng Châu không nóng không lạnh, thời tiết khá tốt, ngẫu nhiên sẽ có gió mát.

“An Nhiên, điện thoại.” Tôn Duyệt gọi Hà An Nhiên.

Bởi vì lúc làm việc bất tiện nên điện thoại của cô đặt trong lều nghỉ ngơi, vừa lúc gần chỗ Tôn Duyệt phụ trách.

“Ai thế?”

“Tổng Trân.”

“Được rồi, mình đến đây.” Hà An Nhiên đi tới chỗ thùng nước để rửa sạch tay, sau đó đi vào lều nghỉ ngơi.

“Alo.”

“An Nhiên An Nhiên, show phòng vấn của anh Chu cậu có xem không?” Tổng Trân có vẻ vô cùng kích động.

“Có.”

“Mình cũng xem, đúng là quá kích động, đây là anh Chu muốn công khai nha, nói mau nói mau, lúc đó có tâm tình gì?”

“Tâm tình gì chứ?”

“Đừng có làm bộ, có phải là vô cùng cảm động, vô cùng hạnh phúc không?”

Hà An Nhiên mỉm cười, thật ra lúc đó cô có cảm động, có hạnh phúc, nhưng nhiều hơn là lo lắng. Chu Duyên Xuyên là nhân vật công chúng, nhất cử nhất động đều sẽ có người chú ý, cô biết nếu hoàn toàn công khai, cô sẽ đối mặt với cái gì, không phải sợ hãi, chỉ là cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

“Sao lại không nói gì?” Tống Trân ở đầu bên kia bắt đầu lăm bẫm.

“Cậu cũng đừng nói mình, nói chuyện của cậu đi.” Hà An Nhiên ngồi xồm xuống, vừa hỏi vừa tiếp tục vẽ.

“Mình thì có gì hay mà nói.” Tống Trân yếu ớt nói, nhắc đến chuyện của mình liền ỉu rũ.

“Xem ngữ khí của cậu, có vẻ tình hình gần đây không quá lạc quan nha.”

“Aiz...Thảm không nở nhìn.”

Tống Trân kể chuyện lần trước cưỡng hôn Tề Nghiễm Ninh cho Hà An Nhiên, Hà An Nhiên nghe xong, kinh hoàng đến mức rớt luôn bút vẽ trên tay.

“Cậu cưỡng hôn... Anh ấy... Vậy anh ấy có phản ứng gì?”

“Thì cứ ngây ra, anh ấy còn chưa phản ứng lại thì mình đã chạy rồi.”

Khóe môi Hà An Nhiên giật giật. Cái loại này không chỉ cường hôn người ta, mà còn chiếm tiện nghi xong liền chạy.

“Vậy bây giờ anh ấy có thái độ gì?”

“Không biết có phải là mình nghĩ nhiều hay không nữa, mình cứ cảm thấy bây giờ anh ấy cố ý hay vô tình đều muốn giữ khoảng cách với mình, đề phòng mình như đề phòng cướp vậy.” Tống Trân nói rất bất đắc dĩ.

Hà An Nhiên sờ cằm: “Vậy giờ cậu định thế nào?”

“Còn định thế nào, nên làm gì thì làm thôi, anh ấy càng giữ khoảng cách với mình, mình càng dán vào anh ấy, dù sao thì anh ấy cũng đã định là của mình rồi.”

Hà An Nhiên “phụt” cười. Nói thật, cô rất thích tính cách này của cô ấy.

“Xem ra cậu thật sự trúng độc của anh ấy rồi.”

“Đúng vậy, không chỉ trúng độc, lại còn trúng không nhẹ đâu.”

Hai người lại hàn huyên một lúc, sau đó là Tống Trân cúp điện thoại trước. Gần đây Mục Phinh Đình đã nhận cho Tống Trân một bộ phim truyền hình, diễn vai nữ số 2, chắc là giờ cô ấy đang ở đoàn làm phim.

Bây giờ mới là một tiếng sau khi show phỏng vấn phát sóng trực tiếp của Chu Duyên Xuyên kết thúc, #Tình yêu của Chu Duyên Xuyên nhanh chóng chiếm vị trí đầu bảng Weibo.

Tuy Chu Duyên Xuyên đã thừa nhận là có bạn gái, nhưng người này rốt cuộc là ai, mọi người vẫn chưa đào ra. Tuy vậy năng lực của quần chúng vẫn rất lớn, không thiếu Holmes giống Tôn Duyệt. Lời nói của Chu Duyên Xuyên nhanh chóng bị mọi người phân tích. Bây giờ hướng gió đã

thay đổi, mọi người sôi nổi gia nhập nhóm Chu Duyên Xuyên và Nhiễm Xuyên.

Không đến một tiếng, Weibo của Hà An Nhiên đã có thêm gần một trăm nghìn fan. Rất nhiều cư dân mạng dồn dập nhắn tin cho cô, đa số đều hỏi cô có thật sự ở bên Chu Duyên Xuyên không, còn hỏi một số câu hỏi rối loạn lung tung nữa, tin nhắn nhiều đến mức sắp nổ hộp thư.

Giờ này cả Weibo cô cũng không dám lên, trực tiếp điều chỉnh điện thoại ở trạng thái im lặng.

...

Lương Lâm không liên hệ được với Hà Tụng Nghị, nôn nóng đến mức sắp điên luôn rồi. Cô gọi điện thoại thì không nghe, gửi tin nhắn thì không nhắn lại, tới nhà cô ấy tìm thì dù gõ cửa thế nào cũng không có người đáp lại, giống như là đã hoàn toàn biến mất vậy.

“Chị Lâm, vẫn không liên hệ được với chị Tụng Nghị sao?” Trợ lý Tiểu Đình hỏi.

Mấy ngày nay, Lương Lâm đã sút đến vài cân, cô đau đầu xoa thái dương: “Không được, không tìm thấy, chị thấy là em ấy cố ý, cố ý không muốn liên hệ với người khác.”

Từ ngày cô ấy nói muốn đi tìm Chu Duyên Xuyên nói cho rõ ràng thì cô đã không gặp lại cô ấy, chỉ có một buổi đêm, cô nhận được tin nhắn của Hà Tụng Nghị, nói gần đây cô ấy mệt mỏi, cho nên muốn nghỉ ngơi vài ba ngày.

Cô đọc tin nhắn cũng đoán được đại khái sao lại thế này, bởi vì đau lòng cho nên cũng không đi quấy rầy cô ấy.

Nhưng đã một tuần đi qua rồi, Hà Tụng Nghị vẫn không có tin tức.

Cô vẫn không kiềm chế được mà chủ động gọi điện thoại với cô ấy, gửi tin nhắn nhưng lại như đá chìm đáy biển, trong lòng cô cũng không khỏi lo lắng. Lịch trình sắp tới cũng không thể không tìm đủ loại lý do để lùi lại.

Việc không tìm thấy Hà Tụng Nghị, cô vẫn chưa dám nói với những người khác, nếu không cẩn thận để lộ tiếng gió, bị đám phóng viên bắt được, chắc lại là một trận phong ba. Hơn nữa, 《 Cẩm Tú Sơn Hà 》 đã sắp công chiếu rồi, thời điểm mấu chốt này không thể để xuất hiện những chuyện lung tung rối loạn làm ảnh hưởng.

“Chị Lâm, thật sự không còn cách nào sao, nếu không thì chúng ta hỏi anh Chu đi, không chừng là anh Chu biết chị Tụng Nghị ở đâu đấy.”

Lương Lâm đột nhiên ngồi thẳng dậy: “Chị có cách rồi.”

“Cách gì?”

Lương Lâm không trả lời, cô lấy điện thoại ra, gửi cho Hà Tụng Nghị một tin nhắn.

“Tin chị đi, không lâu sau Tụng Nghị sẽ trả lời thôi.” Gương mặt âm u nhiều ngày của Lương Lâm cuối cùng cũng có tia sáng.

Lương Lâm nói quả nhiên không sai, tin nhắn cô gửi khoảng một tiếng thì Hà Tụng Nghị đã nhắn lại.

“Chị đi ra ngoài một chuyến.” Nhận được tin nhắn, Lương Lâm cầm lấy áo khoác, bước chân vội vàng chạy ra bên ngoài.

“Chị Lâm, đi đâu thế?”

“Nhà Tụng Nghị.”

...

Lương Lâm lại gõ cửa nhà Hà Tụng Nghị lần nữa, không lâu sau, cửa được mở ra từ bên trong, cô ấy đẩy cửa đi vào.

“Hà Tụng Nghị...”

Sau khi nhìn thấy ngôi nhà cùng với sắc mặt Hà Tụng Nghị, một bụng lửa giận của Lương Lâm liền biến mất hết, cô khiếp sợ không nói nên lời. Chung cư như vừa bị trộm cướp, tất cả mọi thứ lung tung rối loạn, gối ôm, khăn trải giường, quần áo,... cái gì cũng vứt lung tung.

Gương mặt Hà Tụng Nghị trắng bệch, không trang điểm, ngay cả đầu tóc luôn tỉ mỉ chải chuốt lúc này cũng rối xù, gần một tuần cô đã gầy xuống không ít, xương gò má cao đến dọa người.

“Tụng... Tụng Nghị, một tuần nay em luôn ở chung cư à?”

Hà Tụng Nghị nâng mí mắt nhìn cô ấy: “Ừ...”

“Mấy ngày nay em ăn gì?”

“Không ăn gì hết.”

“Em điên rồi à, em muốn thành tiên sao?”

Hà Tụng Nghị ngồi xếp bằng trên sô pha, trong tay ôm gối một cái ôm gối, hai mắt vô thần: “Chắc thế.”

Lương Lâm thở dài, lấy quần áo đang vắt trên sô pha xuống, ngồi bên cạnh cô.

“Em biết không, chị không liên hệ với em được, nôn nóng muốn điên luôn rồi, nếu không phải chị bảo muốn tìm Chu Duyên Xuyên để dò hỏi, có phải em còn muốn tiếp tục bốc hơi khỏi nhân gian không?”

“Xin lỗi, chị Lâm.”

Lương Lâm thấy dáng vẻ này của Hà Tụng Nghị, đành phải nhẫn tâm nói ra: “Em đừng tra tấn chính mình như vậy được không, không được thì thôi, người theo đuổi em không biết bao nhiêu, còn sợ thua kém cậu ta sao?” Cô ấy nhìn dáng vẻ này của Hà Tụng Nghị liền biết kết quả rồi, không cần phải nói, chắc chắn là bị từ chối.

Rõ ràng là đã biết đáp án nhưng cứ cố tình đâm đầu vào tường không quay đầu lại, nhất định phải một hai rơi đầu chảy máu mới biết đau.

Hà Tụng Nghị ngẩng đầu lên: “Chị Lương Lâm, em nói cho chị một chuyện.”

Lương Lâm không nói gì, chỉ nghe Hà Tụng Nghị kể chuyện...

Nói chuyện xưa xong, Hà Tụng Nghị nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Lương Lâm, cười nói: “Có phải chị không ngờ em là cái dạng người này không?”

Sắc mặt Lương Lâm biến đổi, trong chốc lát cô ấy cũng không biết nên nói gì. Trong cảm nhận của cô ấy, Hà Tụng Nghị vẫn luôn là loại người kiêu ngạo không ai bì nổi, hơn nữa cô ấy thật sự có vốn liếng để kiêu ngạo. Cô ấy không ngờ, vì Chu Duyên Xuyên, Hà Tụng Nghị sẽ làm ra chuyện như vậy.

“Em là người đê tiện, âm hiểm, ích kỷ như vậy đấy. Bảy năm nay, em rất hay nhớ đến Hà An Nhiên, nhớ đến ánh mắt ngày đó của cô ta, tối nào em cũng ngủ không yên, có lẽ đây là sự khác nhau giữa em và cô ta, người giống như em, không có tư cách có được hạnh phúc.”

“Tụng Nghị...”

Hà Tụng Nghị đột nhiên mỉm cười: “Chị Lâm, chị không cần an ủi em, em không đáng được an ủi, cũng không đáng được hạnh phúc. Chị yên tâm đi, em sẽ nhanh điều chỉnh được mình thôi, sau này chỉ đặt tinh lực vào công việc, không bao giờ để chị nhọc lòng vì em nữa.”

Tác giả có lời muốn nói:

Lúc trước mọi người vẫn luôn rất muốn biết, sau khi Chu Duyên Xuyên phát hiện An Nhiên rời đi là do Tụng Nghị giở trò quỷ thì sẽ có thái độ như thế nào, chắc là cách xử lý của tôi không và mặt giống ý mọi người nói.

Tôi đã đọc bình luận của mọi người rồi, nhưng mọi người cũng biết, Chu Duyên Xuyên là người ổn trọng, thành thực, ôn hòa, không phải cái loại tổng tài bá đạo, không có kịch bản cầu huyết như dám đụng đến người phụ nữ của tôi thì chết đi. Cho nên cho dù anh ấy đã biết thì cũng không thể nào cho cô ấy mấy cái bạt tai để hả giận hay là đoạn tuyệt cả đời không qua lại với nhau gì đó.

Tôi xử lý như vậy không có nghĩa là Chu Duyên Xuyên không đủ yêu An Nhiên, ngược lại, anh ấy đã suy xét rất nhiều vì An Nhiên.

Đầu tiên, Hà Tụng Nghị và Hà An Nhiên là chị em, cho dù không phải chị em ruột cùng cha cùng mẹ nhưng vẫn có quan hệ huyết thống, dù xảy ra chuyện gì cũng không thể thay đổi được quan hệ huyết thống giữa hai người họ.

Thứ hai, Hà Tụng Nghị và Chu Duyên Xuyên không phải là không hề có tình cảm gì, ít nhất là từ khi hai người họ học đại học đến bây giờ, hơn nữa đã làm bạn với nhau gần mười năm, có thể nói mười năm là bạn thân của nhau.

Chu Duyên Xuyên không phải loại người máu lạnh vô tình, anh ấy không thể chửi ầm lên. Tôi tin là trong hiện thực thì dù là người thế nào cũng không làm thế được, việc anh ấy có thể làm chỉ là giữ khoảng cách thôi, hơn nữa nếu tôi thật sự viết Chu Duyên Xuyên cho cô ấy mấy bạt tai, sau đó bồi thêm một câu, mong cô sau này rút khỏi thế giới của tôi, đừng

bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, mọi người sẽ thật sự thích Chu Duyên Xuyên như vậy sao? Nếu là như vậy thì không bằng đi đọc truyện tổng tài bá đạo cho rồi.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Gặp Chuyện

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sau vài ngày, mấy người họ đã phác họa xong, hơn nữa sơn acrylic lần trước đặt cũng đã đến, vật dụng cần thiết cũng đã đủ, công trình chính thức khởi công.

Bận việc một ngày, trở lại khách sạn, tắm rửa xong, Hà An Nhiên đã mệt đến mức không muốn nói chuyện. Nhưng cô vẫn cố nén buồn ngủ nói chuyện điện thoại với Chu Duyên Xuyên một lúc. Chu Duyên Xuyên biết cô vất vả cho nên hai người chỉ nói vài câu để cho cô nghỉ ngơi sớm.

Nhưng chỉ vừa nằm xuống, dường như là đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, cô lại bò dậy khỏi giường.

Cô lấy điện thoại mở Weibo.

Bởi vì tin nhắn gửi đến của cư dân mạng quá khủng bố, cho nên mấy ngày nay cô không lên Weibo, cũng không đổi mới gì, gần đây tranh thủ lúc rảnh rồi cô đã vẽ mấy bức tranh, cho nên muốn đăng lên Weibo.

Có lẽ là vì không đáp lại gì nên tin nhắn trên Weibo cũng không còn dọa người như ban đầu nữa.

Đăng một bức tranh lên, cô điều chỉnh quyền bình luận rồi chuẩn bị đi ngủ, nhưng đột nhiên thấy được một tin nhắn mới.

Nick name Weibo là “Lâm Lôi”.

Nick name này cô cũng không xa lạ, một thời gian trước còn cùng cô lên hot search, hơn nữa cô còn dùng Weibo của Chu Duyên Xuyên like một trạng thái của cô ấy. Cô không khỏi khó hiểu, cô ấy gửi tin nhắn cho cô làm gì, nhưng mà cô cũng không để ý.

Cô tùy ý lướt lên lướt xuống màn hình, nhưng ai ngờ không cẩn thận đã bấm vào tin nhắn Lâm Lôi gửi đến, lập tức chuyển qua giao diện trò chuyện.

Hà An Nhiên luống cuống tay chân thoát ra, cảm thấy ảo não.

Cô... Lại trượt tay...

Cô biết, một khi bấm vào, người bên kia cũng sẽ biết, trên tin nhắn sẽ hiển thị là đã đọc.

“Mày đúng là ngu ngốc.”

Cô nằm trên giường lăn qua lăn lại vài vòng, vừa rồi cô click mở sau đó lại cuống quýt thoát ra, cho nên cô cũng không đọc được tin nhắn Lâm Lôi gửi cho mình, cô nghĩ dù sao cũng hiển thị đã đọc, vậy thì cứ xem đi.

Tổng cộng Lâm Lôi gửi cho cô bốn tin nhắn, ba tin nhắn đầu tiên là vào ngày Chu Duyên Xuyên tham gia talk show, tin nhắn cuối cùng là vào ngày hôm nay.

Lâm Lôi: Có ở đó không?

Lâm Lôi: Có không có không có không?

Lâm Lôi: Cô thật sự là bạn gái Chu Duyên Xuyên à?

Lâm Lôi: Cô gỡ Weibo rồi à?

Hà An Nhiên nhìn tin nhắn cô ấy gửi đến, không biết nên trả lời thế nào nên dứt khoát không trả lời lại.

Điện thoại lại rung lên lần nữa.

Lâm Lôi: Đã đọc rồi thì sao không nhắn lại?

Nhiêm Xuyên: ...

Lâm Lôi: Trời ơi, cuối cùng cô cũng trả lời tôi rồi.

Nhiêm Xuyên: ...

Lâm Lôi: Cô có phải là bạn gái Chu Duyên Xuyên không thế?

Nhiêm Xuyên: ...

Lâm Lôi: ...

...

Đầu kia Lâm Lôi đang ngồi trên sofa, vừa đắp mặt nạ vừa xem tin nhắn của mình với Nhiệm Xuyên. Tin nhắn cô đã gửi một tuần, cô ấy mới trả lời lại, nhưng trả lời chỉ có dấu ba chấm... khiến cô cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Thật ra cô chưa từng nghĩ mình sẽ được lên hot search, hơn nữa còn là lấy thân phận bạn gái scandal của Chu Duyên Xuyên, vốn cô muốn đăng Weibo làm sáng tỏ, nhưng lại bị người đại diện của mình ngăn lại. Giờ cô đang định hướng phát triển trong giới giải trí, lần lên hot search này đối với cô không thể nghi ngờ là một chiếc xe quá giang, hơn nữa còn là một chiếc xe đi với tốc độ cực nhanh, chỉ có lợi chứ không có hại. Hai vị kia cũng không làm sáng tỏ, cho nên mấy ngày nay cô không đăng lên Weibo.

Người cùng cô lên hot search còn có Trần Hi và Nhiêm Xuyên. Trần Hi là siêu mẫu, cô cũng đã gặp qua vài lần, rất cao rất gầy cũng rất có khí chất, nhưng không biết vì sao, trực giác nói cho cô biết, chắc chắn Trần Hi không phải là bạn gái của Chu Duyên Xuyên.

Còn Nhiêm Xuyên, người vẽ tranh minh họa này đem lại hứng thú rất lớn cho cô, cô ấy quá thần bí, không ai biết rốt cuộc cô ấy là ai, cũng không biết cô ấy trông như thế nào.

Có thể từ Weibo của một người mà nhìn ra thái độ sống của người đó. Weibo của Nhiêm Xuyên rất có năng lượng, tranh minh họa của cô ấy có phong cách ôn hòa, màu sắc phối hợp vừa đúng, toát ra một thái độ sống tích cực, luôn hướng về phía trước.

Vậy nên cho dù chưa gặp qua người thật, cô cũng dám kết luận, Nhiêm Xuyên tuyệt đối là một cô gái có tài có sắc. Cô cảm thấy Nhiêm Xuyên có khả năng hơn là Trần Hi.

Lâm Lôi: Tôi cảm thấy cô chính là bạn gái của Chu Duyên Xuyên.

Gửi xong, cứ cách vài phút là cô sẽ kiểm tra một lần, xem Nhiêm Xuyên có nhắn tin trả lời không, nhưng cô kiểm tra n lần vẫn chưa thấy hiển thị là đã đọc. Cô không biết, lúc cô kiểm tra vô số lần, người ở đầu bên kia đã sớm không chịu được dụ hoặc của Chu Công, điện thoại cũng không biết bị ném đi đâu rồi.

...

Mấy ngày nay Hà An Nhiên rất bận rộn, sau khi kết thúc công việc, tắm rửa xong, nằm trên giường gọi điện thoại với Chu Duyên Xuyên, chưa đến vài phút thì mí mắt trên dưới của cô đã bắt đầu đánh nhau, ngay cả sức lực nói chuyện cũng không có. Có rất nhiều lần, cô gọi điện thoại cho anh, đang gọi thì ngủ quên luôn.

Mỗi lần Chu Duyên Xuyên nghe thấy tiếng hít thở đều đều ở đầu bên kia, anh vừa bất đắc dĩ lại vừa đau lòng, cũng không nỡ cúp điện thoại, hai người cứ thường để điện thoại như vậy cho đến hừng đông.

Lúc Giang Đình đến vừa lúc là thời gian kết thúc công việc buổi chiều, tất cả mọi người đều bận rộn thu dọn đồ đạc.

Giang Đình nhìn trên mặt tường trắng tinh nay đã có những nét vẽ, tuy rất nhiều chỗ chưa chính thức tô màu nhưng cô ấy có thể nhìn ra, sau khi chủ đề này hoàn thành, hiệu quả chắc chắn sẽ không tồi, cô ấy nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Hà An Nhiên.

“Sao không thấy Hà An Nhiên nhỉ?” Cô ấy hỏi Tiểu Diễm đang thu dọn đồ đạc bên cạnh.

“Chị ấy ở chỗ quẹo phía trước.” Tiểu Diễm chỉ hướng cho cô ấy.

Giang Đình gật đầu: “À, cảm ơn.”

Nói xong, cô ấy liền đi đến chỗ quẹo.

Lúc rẽ qua, quả nhiên cô ấy nhìn thấy Hà An Nhiên đang còn ngồi xõm ở góc tường, bên cạnh đặt thùng sơn, đang vẽ trên tường, không nhận ra Giang Đình đã đứng phía sau mình.

“Tan tầm rồi, vẫn còn vẽ à.” Giang Đình mở miệng nói.

Nghe được giọng của cô ấy, Hà An Nhiên quay người lại theo bản năng.

“Chị Giang, sao chị lại đến đây?”

Giang Đình đi đến trước mặt Hà An Nhiên, trên người cô còn dính một ít sơn.

“Đến xem các em, tan tầm rồi, vẫn chưa xong à?”

Hà An Nhiên chỉ góc tường: “Vẫn còn một khoảng, em muốn vẽ xong chỗ này đã.”

Giang Đình nhìn phần trống ở góc tường rồi gật đầu: “Được rồi, vậy em tiếp tục đi, chị chờ em.”

Hà An Nhiên khó hiểu nhìn cô ấy: “Chờ em làm gì?”

“Tối nay mời các em đi ăn cơm.”

“Sao ạ?”

Giang Đình nhìn vẻ mặt mờ mịt của Hà An Nhiên, không khỏi bật cười: “Được rồi, em cứ vẽ đi.”

Hà An Nhiên gật đầu với cô ấy, sau đó ngồi xổm xuống tiếp tục làm việc của mình.

Giang Đình nhìn bộ dạng nghiêm túc của Hà An Nhiên, đột nhiên nghĩ đến hot search mấy hôm trước. Chuyện tình yêu của Chu Duyên Xuyên vẫn còn đang rất nóng, không biết bao nhiêu người chú ý đến động thái phát triển hàng ngày.

Sau khi talk show hôm đó của Chu Duyên Xuyên kết thúc, trải qua một loạt phân tích của cư dân mạng, Nhiêm Xuyên đã dẫn trước, rất nhiều người muốn biết rốt cuộc Nhiêm Xuyên là ai. Nhưng truy tìm mấy ngày rồi mà một chút manh mối cũng không có, nếu chỉ là người vẽ tranh minh họa bình thường, đám paparazzi đó sẽ đào lên dễ như trở bàn tay, nhưng đến Nhiêm Xuyên thì đã mấy ngày rồi vẫn chưa tìm được.

Cô biết Hà An Nhiên chính là Nhiêm Xuyên, chuyện này là do người em gái không để cô bớt lo ban tặng, ngày đó con bé chạy đến công ty cô, la

hét một hai phải giúp con bé tra xem Nhiệm Xuyên là ai, cô thật sự bị con bé dây dưa mãi, không còn cách nào khác mới đáp ứng, nếu không cô cũng đâu có thời gian rồi hơi mà đi tìm hiểu mấy chuyện lung tung rối loạn này?

Bối cảnh của Nhiệm Xuyên rất phức tạp, ngay cả cô tìm người điều tra thì cũng phải tiêu tốn không ít tinh lực, vận dụng rất nhiều nhân mạch.

Bởi vậy cô cũng biết một chuyện, Nhiệm Xuyên tuyệt đối không phải là một người vẽ tranh minh họa bình thường, phía sau cô ấy chắc chắn là có người che chở, nhưng là ai thì cô lại không có năng lực điều tra ra, nhưng mà ai che chở cô ấy, đối với việc này cô cũng không có bao nhiêu hứng thú.

Về chuyện Nhiệm Xuyên chính là Hà An Nhiên, cô vẫn chưa kịp nói với cô em gái không khiến cô bớt lo kia, thứ nhất là gần đây công việc của cô bận quá, thứ hai là con bé cũng đang đóng phim nên không chủ động hỏi cô việc này.

Khoảng vài phút sau, Hà An Nhiên mới vẽ xong, cô xoa bả vai, sau đó đứng dậy.

“Vẽ xong thì thấy thoải mái hẳn.”

Giang Đình thấy vẻ mặt thỏa mãn của cô thì không khỏi cảm thấy buồn cười, cô gái này rất hợp khẩu vị của cô, nhìn cũng rất thuận mắt.

“Chúng ta đi thôi.”

“Vâng ạ.”

Hà An Nhiên bỏ bút vẽ vào thùng nước, thu dọn xong mới chuẩn bị cùng Giang Đình rời đi. Nhưng vừa đứng dậy, cô liền nghe thấy một tiếng động không giống bình thường, hình như là tiếng “răng rắc” gì đó, cô không khỏi nhìn qua nơi phát ra tiếng động.

Một khối gỗ thoáng lung lay trên giàn giáo, dường như Giang Đình còn chưa biết việc này, giây tiếp theo, cô nhìn thấy khối gỗ kia rơi thẳng xuống người Giang Đình.

Thùng sơn trong tay Hà An Nhiên “bộp” một tiếng rơi xuống đất, hành động nhanh hơn đại não, đầu óc cô còn chưa phản ứng lại thì tay cô đã ra đẩy Giang Đình, xoay người qua, che cô ấy lại, đôi tay ôm đầu cô ấy.

Miếng gỗ rơi xuống, đập thẳng vào lưng và đầu Hà An Nhiên, phát ra một tiếng “rầm” nặng nề.

Giang Đình cảm nhận được cơ thể đang căng lên của Hà An Nhiên lập tức mềm nhũn lại, cả người đè trên người cô ấy.

Cô ấy ôm Hà An Nhiên đã mất hết sức lực ngồi dưới đất, đôi mắt Hà An Nhiên nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch đến mức không còn từ nào để hình dung.

“Hà... Hà An Nhiên?” Giọng cô ấy run rẩy.

Cô ấy gọi cô, nhưng dường như cô đã lâm vào trạng thái hôn mê. Mọi người xung quanh cũng người nhìn cảnh tượng này, vẫn chưa phản ứng lại.

“Còn ngần người làm gì, mau gọi 120! Gọi xe cứu thương!” Tuy Giang Đình là đương sự nhưng lại phản ứng đầu tiên, cô ấy lập tức hô to với mọi người xung quanh. Giọng cô ấy nghe qua thì có vẻ khá bình tĩnh nhưng nghe kĩ thì vẫn có thể nhận thấy sự run rẩy trong đó.

Lúc này, trong tâm cô ấy vô cùng hoảng hốt.

Nghe thấy giọng Giang Đình, mọi người mới như vừa tỉnh lại từ trong mộng, run rẩy gọi 120.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Chu Duyên Xuyên Tức Giận

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lúc Hà An Nhiên tỉnh lại, trong phòng bệnh ngoại trừ cô còn có Giang Đình.

“An Nhiên, em tỉnh rồi, không sao chứ?” Giang Đình ngồi trước giường bệnh, vội vàng hỏi.

“An Nhiên, sao không nói gì, đầu còn đau không? Chị đi gọi bác sĩ!” Giang Đình thấy cô không nói lời nào, mờ mịt nhìn cô.

“Đừng đi, em không sao.” Hà An Nhiên không quay đầu được, cô đang nằm sấp, nhưng lúc gọi cô ấy, giọng cô hơi khàn khàn.

Nghe thấy Hà An Nhiên nói như vậy, trái tim treo lơ lửng mấy tiếng đồng hồ của Giang Đình mới buông xuống. Vừa rồi Hà An Nhiên không phải cố ý không nói lời nào để dọa cô ấy, mà là cô bị Giang Đình làm cho hoảng hốt, cô vừa tỉnh lại liền nhìn thấy cô ấy vội vàng lo lắng, không quá thích ứng lắm.

Giang Đình nhìn gương mặt tái nhợt của Hà An Nhiên, ngay cả nói chuyện cũng vô cùng yếu ớt, trong lòng có hơi phức tạp. Các cô quen nhau còn chưa đến một tháng mà trong giây phút nguy hiểm như vậy, Hà An Nhiên lại bảo vệ cô.

Hà An Nhiên nhìn ánh mắt của Giang Đình thì đã biết cô ấy đang nghĩ gì, cô gượng cười: “Em không sao, chị không cần lo lắng, cũng không cần phải có gánh nặng gì.”

“Vì sao em lại bảo vệ chị trước?” Cô ấy hỏi cô.

“Em cũng không biết nữa, chỉ là hành động nhanh hơn đại não, chuyện xảy ra trong nháy mắt, em cứ vậy mà làm thôi.”

“An Nhiên, cảm ơn em.” Giang Đình chân thành nói.

“Có cái gì mà cảm ơn với không cảm ơn, hơn nữa em cũng không sao.” Chính Hà An Nhiên cũng không biết vì sao mình lại chần cho cô ấy, chỉ là đại não của cô phản ứng thật sự quá chậm, bị hành động đoạt trước mà thôi...

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên nghe được một tràng tiếng đập cửa.

Giang Đình quay đầu lại, nói một tiếng “Vào đi.”

“Chị, nghe nói chị vào viện? Không sao chứ?”

Hà An Nhiên nằm sấp, không nhìn thấy người đi vào, chỉ có thể nghe được giọng người đó, là giọng của một cô gái.

Giang Đình nhìn cô ấy, lắc đầu: “Em nghe chuyện thì nghe cho hết đi được không, không thấy giờ chị không sao à?”

“Thôi mà, em lo lắng cho chị thôi.” Cô gái kia vừa nói chuyện vừa đi đến.

Cô ấy ngồi xuống, nhìn Hà An Nhiên đang nằm trên giường bệnh.

“Chị là người cứu chị em lúc đó à, dũng khí của chị thực sự đáng khen nha.”

Hà An Nhiên bất đắc dĩ, cô hơi hơi ngẩng đầu nhìn cô ấy, nhưng chỉ liếc mắt một cái cô liền ngây ngẩn cả người.

Vậy mà cô gái trước mặt lại là Lâm Lôi.

“Cô...”

Khóe môi Lâm Lôi nhếch lên: “Không sai, em chính là Lâm Lôi, có phải là người thật còn đẹp hơn trên Weibo không?”

Khóe môi Hà An Nhiên gật gật, cô gật đầu, cảm thấy không còn gì để nói.

Giang Đình trợn mắt với Lâm Lôi: “Em không có việc gì thì mau đi đi.”

“Em vừa đến mà chị lại đuổi em đi rồi?”

“Em tới thì có ích gì, xem xong rồi thì mau đi đi.”

Lâm Lôi liếc cô ấy một cái: “Được rồi, em biết rồi, biết chị chê em phiền.”

Không cần đuổi, Lâm Lôi cô cũng sẽ đi, nghe được Giang Đình bị thương cô mới không còn tâm tư nào mà quay phim nữa, xin đạo diễn một tiếng đồng hồ rồi trực tiếp vọt đến đây, nhìn thấy chị mình không sao, cô cũng an tâm rồi.

Đối mặt với Hà An Nhiên, Lâm Lôi lập tức thay đổi sắc mặt.

“Chuyện hôm nay, cảm ơn chị.” Cô ấy nghiêm túc khom người trước mặt cô.

Tuy rằng ngày thường Lâm Lôi thích cãi nhau với Giang Đình, nhưng dù sao cũng là chị em ruột, trong tâm vẫn lo cho nhau.

Giang Đình nhìn hành động của Lâm Lôi, tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng cô ấy vẫn cảm thấy rất ấm lòng, người em gái này ngày thường thoạt nhìn cà lơ phất phơ nhưng đôi khi cũng rất hiểu chuyện.

Sau khi Lâm Lôi đi rồi, Hà An Nhiên hỏi Giang Đình bên cạnh: “Vừa rồi em nghe cô ấy nói chị là chị cô ấy?”

“Chị là chị của Lâm Lôi.”

“Chị ruột?”

“Ừ.”

“Vậy sao hai người một người họ Giang, một người họ Lâm...”
Không phải chị em ruột thì sẽ cùng họ sao?

Giang Đình cười nói: “Chị theo họ bố, con bé theo họ mẹ.”

Hà An Nhiên gật đầu: “Thì ra là thế.”

“An Nhiên, em đói chưa, chị ra ngoài mua cho em một phần cơm tối.”

“Không cần, em không đói bụng, không cần phiền chị như vậy đâu.
Đúng rồi, bây giờ là mấy giờ rồi?”

Giang Đình nhìn điện thoại: “Gần tám giờ.”

“Đã gần tám giờ rồi, chị Giang, không phải ngày mai chị còn phải đi làm sao, chị mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Tối nay chị không về, chị ở đây với em.”

“Sao?”

Giang Đình thấy dáng vẻ của Hà An Nhiên thì không khỏi cười nói:
“Sao thế?”

“Không... Không phải chứ, chị Giang, chị muốn ở đây với em?”

“Ừ, đúng vậy.”

“Đừng đừng đừng, chị Giang, không cần đâu, chị cứ về đi, hơn nữa em cũng không muốn làm chậm trễ công việc của chị.” Hà An Nhiên thật sự không thích ứng nổi.

“Em vì chị mà bị thương, sao chị có thể để em ở đây một mình mà về?”

“Em không sao, hơn nữa...” Hà An Nhiên chỉ có thể ra đòn sát thủ:
“Hơn nữa em không quen có người khác ở cùng, nếu chị ở đây, buổi tối em sẽ không ngủ được, như vậy đối với cả hai người chúng ta đều không tốt.”

Lời này của Hà An Nhiên khiến Giang Đình không còn lý do gì để kiên trì nữa, cô ấy đã nói như vậy, cô mà kiên trì quá thì sẽ không hay. Vì thế không còn cách nào, trước khi rời đi, cô ấy vẫn không yên tâm dặn dò Hà An Nhiên một đồng chuyện, muốn cô có việc gì thì nhất định phải nhớ gọi cho cô ấy, Hà An Nhiên gật đầu đáp ứng hết, lúc này cô ấy mới an tâm ra về.

...

Sau khi Giang Đình đi rồi, phòng bệnh chỉ còn lại mình Hà An Nhiên.

Cô cảm thấy cả lưng cả đầu đều đau. So với đầu, sau lưng cô còn đau hơn, bởi vì trên gỗ có đinh nên đâm vào lưng cô, vài chỗ đã chảy máu, đầu thì không sao, chỉ chấn động não nhẹ, khiến cô cảm thấy có hơi váng đầu mà thôi.

Cô đã nằm úp một lúc lâu, thật sự đã khó chịu, muốn đổi sang tư thế khác nhưng vừa cử động thì đau không chịu được, chỉ có thể nằm chịu đựng như vậy.

“Răng rắc.” Một tiếng mở cửa truyền đến khiến cô lập tức cảnh giác nâng nửa người lên, nhưng lại vì động tác này mà đau đến mức mồ hôi lạnh ứa ra.

“Ai đó?” Cô cảnh giác hỏi.

Nhưng phía sau chỉ có tiếng bước chân, không có tiếng đáp lại cô.

Hà An Nhiên cảm thấy lông tơ dựng thẳng lên, cô đột nhiên hối hận vì sao lại để Giang Đình về, vừa rồi còn ra vẻ làm gì?

“Ai đó, trả lời đi.”

Cô cảm giác được người phía sau cách mình càng ngày càng gần, tâm lý sợ hãi khiến cô không rảnh để lo đau đớn trên lưng nữa, chuẩn bị xoay người lại xem rốt cuộc là ai.

Nhưng cô vừa ngẩng người dậy, bả vai đã nhanh chóng bị người ta đè xuống.

“Đã bị thương vậy rồi còn không biết an phận một chút!”

Giọng nói quen thuộc truyền đến từ phía sau, nghe thấy giọng nói này, Hà An Nhiên mới thả lỏng lại.

“Duyên Xuyên.” Cô cầm lấy bàn tay đang đặt trên người mình, muốn ngồi dậy nhìn anh.

Chu Duyên Xuyên thấy cô không an phận như vậy thì nhanh chóng vươn tay đỡ cô, lăn lộn một lúc mới để cô ngồi được.

“Bị thương ở đâu, còn đau không, có bị gì lớn không?” Chu Duyên Xuyên hỏi liên tiếp nhiều câu.

“Em không sao mà, không đau.”

Thấy cô vẫn còn tỉnh lực như vậy, Chu Duyên Xuyên mới yên tâm lại.

“Sao anh biết chuyện này?” Cô vẫn rất tò mò.

Chu Duyên Xuyên không trả lời, chỉ xụ mặt nhìn cô. Sau khi hoàn thành công việc hôm nay, anh lại gọi điện thoại cho cô như bình thường, nhưng gọi mấy cuộc vẫn không ai nghe máy, vất vả mới có người nghe máy thì lại là một cô gái xa lạ.

Anh biết chuyện này từ trong miệng cô ấy, trong lòng lập tức cuống cuồng, vội vàng kêu Triệu Miển đặt một vé máy bay rồi chạy vội đến đây.

Hà An Nhiên thấy sắc mặt âm trầm của anh thì không khỏi rụt cổ, thật cẩn thận hỏi, ngay cả giọng cũng đè thấp vài decibel: “Giận à?”

Chu Duyên Xuyên hừ lạnh một tiếng: “Em có năng lực như vậy, anh có gì mà phải giận.”

Hà An Nhiên mím môi, cô biết, lúc Chu Duyên Xuyên tức giận thích nhất là nói ngược lại.

Cô vươn tay kéo góc áo anh: “Em biết sai rồi, đừng nóng giận được không?”

“Anh không giận em, em làm rất tốt.”

Hà An Nhiên: “...”

Chu Duyên Xuyên ngồi bên mép giường bệnh, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt sắc lạnh nhìn cô.

“Em... Em thật sự biết sai rồi, em bảo đảm, lần sau sẽ không bao giờ như vậy nữa.” Hà An Nhiên giơ ba ngón tay lên bảo đảm với anh, nếu anh còn không tha thứ, cô chỉ còn nước phải quỳ xin tha.

“Em không cần xin lỗi với anh, em không sai. Bạn gái anh đừng cảm như vậy, chuyện của mình còn chưa lo được mà đã đi lo cho người khác, loại tinh thần hiến dâng này, hẳn nên khen ngợi mới đúng, anh lại còn...”

Chu Duyên Xuyên nói còn chưa nói xong thì đã bị Hà An Nhiên chặn miệng.

Dùng môi.

Hà An Nhiên nín cổ áo anh, sau đó đưa môi lại gần, lấp kín cái miệng nghĩ một đằng nói một nẻo của anh.

Chu Duyên Xuyên vươn tay đẩy mặt cô ra: “Đừng tưởng rằng em chủ động là...”

Lại lần nữa bị lấp kín.

Lần này không phải đơn giản là dán vào mà cô còn cố tình cắn môi anh, dùng hàm răng nghiến ép thịt non trên môi anh.

Đôi mắt Chu Duyên Xuyên lập tức tối lại.

Hà An Nhiên không thỏa mãn với việc cắn môi anh, ngược lại còn không kiêng nể gì mà cạy khớp hàm của anh, khiêu khích đụng chạm với lưỡi anh, rồi lại lập tức lui ra.

Cơ bắp cả người Chu Duyên Xuyên căng chặt, con người tối tăm như đang ập ủ một cơn gió lốc.

Giây tiếp theo, cằm cô bị anh nắm, hàm răng bị anh mạnh mẽ cạy ra, chiếc lưỡi lập tức bắt được chiếc lưỡi mềm mại của cô, quấn lấy, dây dưa,

tùy ý chiến hữu, xâm lược trong miệng cô như mưa rền gió dữ.

Hà An Nhiên bị anh hôn đến mức suýt chút nữa không thở nổi. Cô vươn tay vỗ vào ngực anh nhưng lại động đến sau lưng, đau đớn khiến cô không khỏi bật thốt lên.

“Đau.” Cô nhỏ giọng nức nở.

Chu Duyên Xuyên buông cô ra, thấy cô đau đến mức nhăn cả mặt thì đưa tay chọc vào trán cô.

“Đau đau đau, giờ mới biết đau, sao không biết cho sớm?”

Hà An Nhiên thấy anh định chiếm xong tiện nghi lại quýt nợ thì không nói hai lời, mau chóng vùi vào ngực anh: “Em đau...”

Chu Duyên Xuyên vừa bực tức vừa bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng vẫn mềm lòng, giang tay ôm lấy cô.

“Lưng đau à?”

Tựa vào ngực Chu Duyên Xuyên, Hà An nhếch lên một nụ cười: “Ừ, đau.”

Chu Duyên Xuyên thở dài một hơi: “Anh nhìn xem.”

Nói xong, anh đưa tay xốc áo bệnh nhân của cô lên, vừa mới xốc lên thì đã nhìn thấy chỗ quần băng vải trên lưng cô, vài chỗ còn có vết máu rỉ ra.

“Rất đau à?” Giọng anh lập tức dịu dàng lại, tràn đầy sự thương tiếc.

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay là Chu ngạo kiều.

An Nhiên: Anh giận à?

Anh Chu: Không có.

An Nhiên: Rõ ràng là anh giận.

Anh Chu: Đã nói là không có.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tuyệt Tình

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Đau lắm à?” Giọng anh lập tức dịu dàng lại, tràn đầy sự thương tiếc.

“Ừ.” Hà An Nhiên đáng thương nhìn anh.

“Anh đi gọi bác sĩ đến.”

Nói xong, Chu Duyên Xuyên chuẩn bị đẩy cô ra, nhưng không đợi anh đẩy ra, Hà An Nhiên đã ôm eo anh chặt hơn.

“Em không cần bác sĩ, anh hôn em một cái thì không đau nữa.” Hà An Nhiên ngẩng đầu, chu môi lên.

Chu Duyên Xuyên nhìn đôi môi đang chu lên của cô, sao anh cảm thấy cô càng ngày càng thích đùa giỡn lưu manh nhỉ?

Anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

“Ừ, hôn thêm cái nữa.” Hà An Nhiên nắm áo anh, mặt mày tràn đầy ý cười.

Chu Duyên Xuyên cũng mỉm cười, tiếp tục hôn cô.

“Anh cười rồi, vậy anh không tức giận nữa phải không?”

Chu Duyên Xuyên nhẹ nhàng gác cằm trên đầu cô, đôi tay ôm lấy bả vai Hà An Nhiên, tận lực không đụng vào lưng cô.

“Lần sau có thể để anh bớt lo được không, em có biết chuyện đó có bao nhiêu nguy hiểm không, nếu em xảy ra chuyện gì, anh phải làm sao bây giờ?” Chu Duyên Xuyên thỏa hiệp.

Hà An Nhiên ngồi trong ngực anh, gật đầu thật mạnh: “Em biết rồi, biết rồi mà, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

“Em đấy, lúc nào cũng nói hay hơn làm, lần sau còn như vậy, anh sẽ không quan tâm đến em nữa.”

Hà An Nhiên nhướn mày, không cho là đúng. Cô quá hiểu anh, ngoài miệng anh nói như thế nhưng trong lòng lại quan tâm cô hơn bất kì ai.

“Chuyện này anh đừng nói cho mẹ em, em sợ bà ấy lo lắng.”

“Ừ, anh biết, không nói cho bà ấy.”

...

Từ Diễm đứng trước cửa phòng bệnh, anh nhìn hai người bên trong, bàn tay vốn định gõ cửa từ từ buông xuống.

Trên người anh mặc áo khoác đen, tóc tai hỗn độn, nhìn rất mệt mỏi.

Hôm nay lúc đang còn thu âm, anh nhận được điện thoại của Tôn Duyệt, giây phút nghe thấy An Nhiên xảy ra chuyện, dường như trái tim anh đã ngừng đập, lo lắng không thể làm gì nữa, ném công việc sang một bên rồi chạy đến đây.

Có lẽ là Tôn Duyệt rất sợ, lúc gọi cho anh giọng đã nghẹn ngào, nói chuyện cũng đứt quãng.

Anh nhìn hai người đang ôm nhau, khóe môi nhếch lên một nụ cười khổ, thì ra người lo lắng cho cô không chỉ có mình anh.

Dường như đã thành thói quen, bảy năm nay, dù là xảy ra chuyện gì, anh cũng là người đầu tiên xuất hiện cạnh cô, vĩnh viễn đứng sau bảo vệ cho cô, nhưng bây giờ, hình như cô đã không cần sự bảo bọc của anh nữa.

Dựa vào bức tường dọc hành lang, Từ Diễm lấy thuốc lá trong túi ra, đã rất lâu anh không hút thuốc rồi. Hút thuốc không tốt cho cổ họng, mà anh lại là người dựa vào giọng nói để kiếm cơm. Nhưng anh không khống chế được chính mình nữa, đôi khi thuốc lá giống như anh túc, có thể làm tê liệt thần kinh anh, khiến anh không thể nghĩ nhiều.

Tuy nhiên hôm nay anh hút hơn nửa hộp mà trong đầu vẫn tỉnh táo như cũ, anh biết hôm nay mình nên nói gì đó, anh cũng biết, cái gì gọi là gương vỡ khó lành, có lẽ qua hôm nay, anh và An Nhiên không bao giờ có thể được như trước nữa, nhưng anh không hối hận.

Anh nhớ tới lần đầu tiên mình nhìn thấy Hà An Nhiên, khi đó anh vừa tan học về nhà. Mẹ nói với anh bên đối diện có hàng xóm mới chuyển đến, trước nay anh cũng không để ý nhiều, dù sao hàng xóm chuyển qua chuyển lại cũng là chuyện bình thường.

Sau khi ăn cơm tối, anh xuống tầng vứt rác, vừa mở cửa thì thấy cửa đối diện cũng mở ra.

Người bước ra là một cô bé, rất gầy, tóc tùy ý buộc lên, mặc một chiếc áo thun, quần jean đơn giản, tay cô bé ấy cũng xách theo một túi rác, lúc đó cô nhìn thấy anh cũng không thèm chào hỏi gì, chỉ đi thẳng xuống tầng.

Khi đó anh đã sững người ra, anh chưa từng nhìn thấy một đôi mắt như vậy. Quá trong veo, quá mức tinh khiết, vẻ mặt cô rất lạnh nhạt, thậm chí có thể nói là thờ ơ.

Anh đi xuống tầng theo cô, trong hành lang trống trải chỉ có tiếng bước chân của hai người họ.

Sau khi cô vớt rác thì cũng không lên tầng luôn mà đi ra khỏi ngõ nhỏ, chưa đi được mấy bước, cô đã dừng lại.

Cô quay đầu nhìn anh, có vẻ muốn nói lại thôi.

Anh thấy cô nhìn mình thì cũng không khỏi nhìn cô.

Đêm hôm đó, ánh trăng rất sáng, chiếu sáng cả con hẻm nhỏ, anh mơ hồ nghe được tiếng ve mùa hạ kêu râm ran nhịp nhàng.

Hai người họ cứ nhìn nhau như vậy, không biết qua bao lâu sau, anh mới nghe giọng nói lạnh nhạt của cô: “Anh biết chỗ nào bán nước tương không?”

Đây là lần đầu tiên hai người họ gặp nhau, cũng là câu đầu tiên cô nói với anh. Sau đó, có một khoảng thời gian anh không nhìn thấy cô, nghe mẹ nói hai mẹ con cô đang tìm trường học, bởi vì vừa chuyển đến nên chưa tìm được trường thích hợp.

Anh vừa nghe thì buột miệng thốt ra một câu: “Không phải trường của con cũng rất tốt sao?”

Có thể là người nói vô ý, người nghe hữu ý, mẹ anh liền nói chuyện với mẹ của cô về trường của anh, vừa lúc anh và cô cũng không chênh lệch nhiều tuổi lắm, học một trường thì có thể giúp đỡ lẫn nhau, vì thế chỗ học của cô nhanh chóng định ra, là trường của anh.

Cứ như vậy, người lớn hai nhà càng ngày càng thân quen, sau đó trở thành bạn bè, anh và cô không thể tránh khỏi cũng gần gũi hơn một chút. Vì thế hai người thường xuyên cùng nhau đi học rồi tan học, ban đầu hai

người họ một trước một sau, đương nhiên là cô đi trước anh đi theo sau, hiển nhiên cô không phải loại người sẽ chủ động nói chuyện với người ta.

Quan hệ giữa anh và cô bắt đầu cải thiện là từ lần mẹ anh làm bữa sáng, bảo anh đem một phần cho cô, lúc anh đưa bữa sáng cho cô, trên mặt cô lộ ra sự kinh ngạc, có lẽ là vì ăn đồ của người ta nên phải nhượng bộ, dần dần cô cũng nói vài lời với anh, tuy không nhiều lắm nhưng anh cũng đã thỏa mãn, ít nhất hai người cũng đi song song, chứ không còn một trước một sau nữa.

Ở chung hơn nửa năm, anh cũng dần dần hiểu được tính tình của cô. Nhưng tiếc vui chóng tàn, lúc lên năm hai cao trung, mẹ cô đã mang cô rời khỏi Tô Châu, hơn một năm anh không chạm mặt cô. Vốn anh còn cho rằng cả đời này anh và cô sẽ không gặp lại, nhưng ai ngờ hai người họ lại gặp lại nhau ở trường đại học, thì ra cô cũng thi vào trường đại học này.

Bắt đầu từ lần gặp lại nhau, anh đã hiểu ra, đây là một cơ hội trời cao ban cho anh, anh không thể để lỡ nữa. Nhưng hôm nay, anh biết, anh thua, thua hoàn toàn.

Điều thuộc trên tay nhanh chóng cháy hết, anh gảy tàn thuốc, bóp tắt lửa. Anh từ từ xoay người lại, sự cô đơn trên mặt có thể thấy rất rõ ràng, trong giây phút khi anh quay người kia, anh nhìn thấy một cô gái đứng sau mình.

Bùi Nhạc?

Cách một hành lang, hai người nhìn nhau.

Trong mắt anh là sự cô đơn, trong mắt cô là sự đau lòng. Chung quy cũng đều là sự đau đớn.

Ra khỏi bệnh viện một đoạn, Từ Diễm dừng lại, mà Bùi Nhạc vẫn luôn đi theo Từ Diễm cũng dừng bước.

Từ Diễm xoay người nhìn cô: “Sao cô lại đến đây?”

“Anh Triệu Thanh nói với em.”

Hôm nay cô gọi điện thoại cho anh, nhưng gọi rất nhiều cuộc vẫn không được. Trong lòng cô bất an nên gọi cho Triệu Thanh, Triệu Thanh nói chuyện Hà An Nhiên với cô.

Thật ra chuyện đó cô đã biết trước, bởi vì lúc Chu Duyên Xuyên gọi điện thoại, cô đang đứng cách đó không xa, vừa lúc nghe được cuộc gọi của anh, có thể khiến người luôn bình chân như vại như Chu Duyên Xuyên hoảng loạn như vậy, không còn ai khác ngoài Hà An Nhiên.

Sau đó cô nghe được Chu Duyên Xuyên bảo Triệu Miển đặt một vé máy bay đến Hàng Châu rồi vội vội vàng vàng rời đi, còn cả chuyện Triệu Thanh nói nữa, trong lòng cô đã hiểu rõ.

Có lẽ hai người này sẽ đụng phải nhau khi đi thăm Hà An Nhiên.

Từ Diễm vẫn chưa biết chuyện của Hà An Nhiên và Chu Duyên Xuyên, nhưng trong lòng cô lại sáng tỏ như gương. Theo bản năng, cô không muốn để Từ Diễm biết chuyện của hai người họ, sợ anh sẽ đau lòng, cho nên cũng đặt một vé máy bay đuổi đến đây, nhưng cuối cùng cô vẫn đến muộn.

Anh đã biết tất cả.

“Cô tới đây làm gì?”

“Em lo lắng cho anh.”

Từ Diễm mỉm cười với cô: “Tôi là một người đàn ông, có gì mà phải lo lắng.”

Bùi Nhạc đi đến bên cạnh, ngẩng đầu nhìn anh.

“Không biết, chỉ là lo lắng cho anh thôi, sợ anh đau lòng, sợ anh bị tổn thương.” Trong mắt cô là những chấm sáng nhỏ vụn.

Người khác không biết Từ Diễm yêu Hà An Nhiên, nhưng Bùi Nhạc không chỉ biết anh yêu Hà An Nhiên, còn biết anh yêu Hà An Nhiên đến mức nào. Đã bao năm trôi qua, tất cả tâm tư lẫn tinh lực của cô đều đặt trên người anh, cô nhìn thấu anh hơn bất kì ai.

Từ Diễm lập tức sửng sốt, trong mắt có sự mờ mịt nhưng cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại: “Bùi Nhạc, còn nhớ chuyện lần trước tôi nói với cô không?”

Bùi Nhạc mỉm cười từ giễu. Nhớ, sao cô có thể không nhớ đây, ngày đó cô đi bệnh viện thăm anh, những ngày kế tiếp, cho dù mỗi ngày anh đều nói cô không cần đến thăm anh nữa, nhưng cô vẫn kiên trì đúng giờ xuất hiện ở phòng bệnh của anh, mặt dày mày dạn chăm sóc anh.

“Từ lúc bắt đầu thích anh, anh đã nói em đừng thích anh nữa, em cũng không còn nhớ rõ anh đã nói vậy với em bao nhiêu lần, nhưng nhiều năm trôi qua như vậy rồi, em vẫn còn thích anh.”

Từ Diễm thở dài một hơi: “Vậy cô biết không, có lẽ tôi không tốt đẹp như trong tưởng tượng của cô.”

“Em biết, em biết anh cũng sẽ có lúc tâm tình không tốt, cũng sẽ có lúc nổi giận, anh cũng có khuyết điểm, cũng có tì vết, nhưng em không để bụng.”

Ánh mắt Từ Diễm nhìn Bùi Nhạc bắt đầu phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn đành phải nói thẳng: “Bùi Nhạc, đừng thích tôi, tôi không đáng để cô thích.”

“Từ Diễm, anh biết không, câu nói này, anh đã nói hai lần rồi. Lần đầu tiên là năm chúng ta tốt nghiệp đại học, lần thứ hai là bây giờ, cho nên rất

cuộc là anh còn muốn nói như vậy với em bao nhiêu lần nữa?” Bùi Nhạc vừa nói vừa cười.

Từ Diễm nhú mày: “Nhưng tôi không thích cô, hơn nữa mãi mãi cũng không thể nào thích cô, nếu tôi có thể yêu cô thì đã không kéo dài đến hiện tại rồi, đừng lãng phí thời gian trên người tôi nữa, cũng đừng lãng phí thời gian của tôi.”

Lúc anh nói những lời này, vẻ mặt rất lạnh nhạt, từng câu từng chữ như những mảnh băng, không chút do dự đâm vào trái tim Bùi Nhạc, khiến cho gương mặt cô lập tức tái nhợt.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Bại Lộ

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Thật ra lúc vào đại học, Từ Diễm đã không thích Bùi Nhạc, bởi vì Bùi Nhạc là con nhà giàu, trên người toàn là thói hư tật xấu. Anh cũng chưa bao giờ cảm thấy Bùi Nhạc thực sự thích mình, chẳng qua là cô nhất thời ham mới mẻ mà thôi, không phải tiểu thư nhà giàu nào cũng vậy sao?

Đối với sự lấy lòng liên tục của cô, anh luôn lạnh mặt đối đãi, hơn nữa cô luôn là đi tìm An Nhiên gây phiền toái khiến anh càng thêm phản cảm, cho nên anh chưa bao giờ cho cô sắc mặt tốt. Vốn anh cho rằng lạnh mặt nhiều lần cô cũng sẽ thức thời, nhưng anh lại không ngờ, anh càng lạnh nhạt với cô, cô càng để ý đến anh, thế cho nên mấy năm đại học vẫn luôn lì lợm dính lấy anh.

Nhưng bây giờ, anh nhìn cô gái trước mắt. Anh bắt đầu thực sự hiểu cô thật lòng, chỉ là cho dù hiểu ra thì thế nào, điều cô muốn anh không cho được.

Trước đây là anh chướng mắt cô, còn bây giờ, anh cảm thấy mình không xứng với cô, cho nên anh không thể không nói ra lời nói tuyệt tình như vậy, hy vọng cô có thể hoàn toàn hết hy vọng với anh.

“Từ... Từ Diễm... Những lời này của anh đều là thật lòng sao?”
Giọng Bùi Nhạc đã run rẩy.

“Đúng thế.”

“Thích em thật sự khó khăn vậy à?”

“Không khó khăn, nhưng tôi không muốn. Bùi Nhạc, chúng ta vốn không phải là người cùng một thế giới, cô có vòng luẩn quẩn của cô, tôi có vòng luẩn quẩn của tôi, cho nên xin cô đừng quấy rầy tôi nữa.” Từ Diễm đưa lưng về phía cô, nhắm mắt mà nói ra những lời này.

Nhưng anh vừa nói xong, eo liền bị người ôm chặt lấy, anh cúi đầu nhìn hai cánh tay trắng trẻo mảnh khảnh nơi eo mình.

“Bùi Nhạc, buông tay đi, buông tha cho chính mình, đừng giày vò mình nữa.”

Bùi Nhạc càng thêm ôm chặt anh, cô lắc đầu thật mạnh: “Không... Từ Diễm, suốt 5 năm... Em thích anh, suốt 5 năm... Vì sao trong lòng anh chỉ có mình Hà An Nhiên ... Vì sao anh không thể nhìn em...” Bùi Nhạc ôm Từ Diễm, khóc không thành tiếng.

Từ Diễm nhắm mắt lại, sau đó kéo tay cô ra: “Bùi Nhạc, cô tỉnh táo một chút đi, cô nghe rõ không, tôi không thích cô. Lúc trước không thích, hiện tại không thích, tương lai càng sẽ không thích, cho nên cô quên tôi đi.”

Nói xong, anh không chút do dự xoay người rời đi. Anh không thể chần chừ nữa, anh nhìn cô, áy náy trong lòng sẽ càng tăng thêm, anh không thể cho cô một chút hy vọng nào.

Bùi Nhạc nhìn bóng dáng của Từ Diễm: “Từ Diễm, anh không hề có một chút thích em sao, năm năm rồi, cho dù là một chút hảo cảm trong chớp mắt.”

Bước chân Từ Diễm dừng một chút, giọng nói luôn lạnh nhạt của anh truyền đến tai cô: “Không có.”

“Không có... Không có...” Bùi Nhạc mỉm cười, mang theo nước mắt, dưới chân mềm nhũn, lập tức ngồi sụp xuống đất, nước mắt làm mờ tầm nhìn.

Anh bảo cô buông tay, bảo cô buông tha chính mình, bảo cô đừng tra tấn chính mình nữa, những lời anh nói, sao cô có thể không nghĩ tới? Rất nhiều đêm không ngủ được, cô cũng từng nói với mình vô số lần, Bùi Nhạc, quên anh đi, anh ta không thuộc về mày, đừng hy vọng xa vời nữa. Những lời này cô nói đến hàng trăm, hàng nghìn lần, nhưng cô vẫn không làm được.

Khoảng thời gian ở bệnh viện chăm sóc anh, đó là những ngày tháng vui vẻ nhất của Bùi Nhạc. Đoạn thời gian đó quan hệ giữa hai người đã dần hòa hoãn, lúc anh có tâm tình tốt, hai người cũng sẽ nói đùa, tóm lại là gần gũi hơn hồi đại học rất nhiều.

Cô còn cho rằng trải qua chuyện kia, quan hệ giữa anh và cô sẽ càng ngày càng tốt, cho đến khi cô thuận lý thành chương đến gần cuộc sống của anh.

Nhưng hôm nay anh đã cho cô biết, cho dù có nỗ lực như thế nào, cô cũng không thể bước vào lòng anh.

...

Sáng sớm hôm sau, Hà An Nhiên tỉnh lại trong lòng Chu Duyên Xuyên. Bởi vì phòng bệnh không có giường thừa, cho nên buổi tối hai người họ chỉ có thể chen chúc trên một giường bệnh.

Tối hôm qua Hà An Nhiên ngủ khá thoải mái, nhưng anh lại bị cô làm khổ. Trên lưng cô có vết thương, anh sợ cô không cẩn thận đụng đến miệng vết thương, cho nên cả một đêm chỉ dùng một tư thế ôm cô. Cô mà an phận thì tốt, nhưng cố tình cô lại là người ngủ không hề an phận. Ngủ rồi còn cọ tới cọ lui trong ngực anh. Anh là người đàn ông tràn đầy tinh lực, trong

lòng lại là cô gái mà mình yêu thương, sao có thể bình tĩnh được, bị cô cọ làm cả người nóng lên nhưng lại không có chỗ phát tiết. Cái loại dày vò này khiến cả một buổi tối anh ngủ không ngon giấc. Thật vất vả rạng sáng khoảng bốn đến năm giờ, cô ngừng nghỉ một thời gian, lúc này anh mới mở mắt ngủ tiếp đi.

Hà An Nhiên duỗi tay nhéo má Chu Duyên Xuyên. Minh tinh đúng là không giống người thường, cái mặt này cũng không biết xài hết bao nhiêu tiền để chăm sóc, làn da này của anh thoát nhìn thậm chí còn đẹp hơn của cô, khiến người ta vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Chu Duyên Xuyên ngủ không sâu, bị cô nhéo như vậy liền tỉnh, lập tức bốn mắt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

“Anh... Anh dậy rồi...” Hà An Nhiên ngượng ngùng thu tay về. Không phải chứ, cô cũng chỉ nhẹ nhàng nhéo anh một chút, anh liền tỉnh?

Chu Duyên Xuyên cầm tay Hà An Nhiên đặt trên ngực mình, sau đó một tay khác đặt trên vai cô, kéo cô vào lòng mình.

“Đừng quậy nữa, để anh ngủ thêm một lát.” Giọng anh khàn khàn gợi cảm không nói nên lời, kích thích khiến mặt Hà An Nhiên đỏ lên, học đà điệu chôn mặt trong ngực anh, gật đầu.

Nhưng Chu Duyên Xuyên cũng không ngủ thêm được bao lâu, anh vừa nhắm mắt lại chưa đến vài phút thì đã nghe thấy tiếng mở cửa. Hai người đồng thời mở mắt, cơ thể cũng cứng lại.

Phòng bệnh lớn như vậy nhưng một chỗ trốn cũng không có, mà giờ dù có trốn thì căn bản cũng không kịp nữa rồi, hai người chỉ có thể trơ mắt nhìn cửa phòng bệnh bị mở ra.

Người đó mở cửa ra, vẫn chưa sốt ruột đến giường xem mà xoay người nhẹ nhàng đóng cửa phòng bệnh lại, Hà An Nhiên nhân cơ hội này

mà lấy khẩu trang dưới gối, mang cho Chu Duyên Xuyên.

Dường như người đó nghe thấy tiếng cọ xát rất nhỏ, vì thế nên đóng cửa rồi xoay người lại.

“An Nhiên, cậu tỉnh... hừm...”

Tôn Duyệt còn chưa nói xong thì đã bị nghẹn lại trong cổ.

Cô nhìn thấy gì?

Cô dùng sức xoa mắt, xác định mình không có nhìn lầm.

Vậy mà trên giường Hà An Nhiên có một người đàn ông đang nằm, hơn nữa còn là một người đàn ông mang khẩu trang!

“Oh my god...” Cô khiếp sợ che miệng lại.

Hà An Nhiên đưa tay đẩy Chu Duyên Xuyên. Chu Duyên Xuyên không phòng bị, lập tức rơi xuống khỏi giường, đặt mông ngồi dưới đất, vô cùng chật vật.

Chu Duyên Xuyên ngẩng đầu nhìn cô, Hà An Nhiên cũng không ngờ anh sẽ té ngã xuống đất, nhanh chóng chấp tay trước ngực lấy lòng anh.

“Chuyện đó... Tôn Duyệt...”

“Từ từ, cậu đừng nói chuyện.” Tôn Duyệt ngăn cô lại.

“Mình không thể tin vào mắt mình nữa. An Nhiên, người đàn ông này... Vừa ở trên giường cậu, hai người... hai người...”

“Không phải như cậu nghĩ đâu, bọn mình thật sự chưa làm gì cả.”

“Không phải... Anh ta... Anh ta là ai...”

Mặt Hà An Nhiên đỏ lên, một chữ cũng không nói nên lời, đành phải liều mạng đưa mắt ra hiệu với Chu Duyên Xuyên, ý bảo anh mau chạy đi.

Chu Duyên Xuyên cũng không ngốc, anh gật đầu với Tôn Duyệt một cái rồi lướt qua, đi đến phía cửa.

Tôn Duyệt còn chưa phản ứng lại, ngây ngốc nhìn anh đi đến cửa phòng bệnh.

Cô cảm thấy người đàn ông này có hơi quen mắt, vừa rồi trông anh rất giống... rất giống...

“Mình biết rồi!”

Ngay khi Chu Duyên Xuyên vừa chạm tay lên then cửa, Tôn Duyệt hô lên: “Chu Duyên Xuyên...”

Cơ thể Chu Duyên Xuyên lập tức cứng đờ.

Tôn Duyệt “bộp” một tiếng đặt cặp lồng giữ ấm trong tay xuống, đi đến trước mặt Chu Duyên Xuyên.

“Anh là Chu Duyên Xuyên phải không?”

“Tôn Duyệt, thật ra...”

“Anh ấy là Chu Duyên Xuyên, vậy cậu chính là Nhiêm Xuyên.”

“Anh ấy là bạn trai của cậu, bạn trai cậu là Chu Duyên Xuyên!”

Hà An Nhiên: “...”

Chu Duyên Xuyên: “...”

Người này sao có thể thông minh đến thế, đầu óc vận hành nhanh như vậy từ khi nào. Bây giờ giấy không gói được lửa, đã lộ hết rồi, vậy cũng

không cần che dấu nữa.

...

“Chuyện này rốt cuộc là sao, không thể tưởng tượng nổi.” Tôn Duyệt vừa lấy cháo cho Hà An Nhiên vừa nói. May hôm nay cô nấu nhiều cháo, nếu không thì sẽ không đủ cho hai người kia ăn.

Hà An Nhiên ăn cháo trong bát mình, trong chốc lát cũng không biết nên giải thích với Tôn Duyệt thế nào.

“Em là Tôn Duyệt phải không, anh hay nghe An Nhiên nhắc đến em.” Chu Duyên Xuyên bất ngờ nói.

“Hả, thật... thật không?”

Chu Duyên Xuyên chủ động nói chuyện với cô, Tôn Duyệt được chiều mà sợ, bàn tay cũng run rẩy. Chu Duyên Xuyên đấy! Chu Duyên Xuyên!! Cái người ăn trên ngồi trước này, bây giờ lại nói chuyện với cô, hơn nữa còn ăn cháo cô nấu, cô cảm thấy hạnh phúc đến quá bất ngờ.

“Đương nhiên là thật, em là bạn An Nhiên mà.”

Tôn Duyệt nhìn Hà An Nhiên, Hà An Nhiên cũng mỉm cười với cô ấy.

“Thật ra anh đã quen An Nhiên lâu rồi.”

“Quen lâu rồi?”

Hai người này quen nhau từ khi nào?

Chu Duyên Xuyên ăn một miếng cháo, sau đó nói chuyện của anh và An Nhiên với Tôn Duyệt...

Nghe xong, Tôn Duyệt gật đầu: “Thì ra là thế, đúng là có duyên phận, hơn nữa cũng khó có thể tưởng tượng được.”

Thảo nào ngày hôm qua Tiểu Diễm nói với cô, có một người đàn ông gọi điện thoại cho An Nhiên, không có tên nhưng nghe ngữ khí của anh thì hẳn là người quen của An Nhiên, rất là thân mật, cho nên lúc đó Tiểu Diễm kể lại chuyện này với cô. Bây giờ xem ra người đàn ông lúc đó chính là Chu Duyên Xuyên.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Từ Bỏ

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Ăn sáng xong, Tôn Duyệt đi ra ngoài lấy nước ấm, trong phòng bệnh chỉ còn Chu Duyên Xuyên và Hà An Nhiên, hai người đang nói chuyện thì Triệu Miễn gọi điện thoại đến.

Chu Duyên Xuyên nghiêng đầu nhìn thoáng qua, sau đó cúp điện thoại, không đến vài giây sau, điện thoại sáng lên lần nữa, Chu Duyên Xuyên vẫn mặt không đổi sắc cúp máy.

Bên này Chu Duyên Xuyên vô cùng bình tĩnh tự nhiên. Bên kia Triệu Miễn đã nôn nóng đến mức như kiến bò trên chảo nóng. Anh cũng không muốn làm một người đại diện không biết ý, nhưng anh còn cách nào nữa sao? Gần đây lịch trình của Chu Duyên Xuyên rất kín, cơ bản mỗi ngày đều có công việc, hôm nay còn phải đi tham gia cuộc họp báo phát ngôn. Giữa trưa mười một giờ là phải đến nơi rồi, nhưng bây giờ Chu Duyên Xuyên còn đang ở Hàng Châu, anh có thể không vội sao?

Anh chỉ có thể lại một lần lại một lần gọi điện thoại cho Chu Duyên Xuyên. Chu Duyên thì ngược lại, tiếp cũng không tiếp đã trực tiếp cắt đứt, phớt anh vì tức mà sắp nổi điên rồi, biết vậy thì đêm qua anh đã đi cùng, cho dù sáng hôm nay có lết thì cũng phải bắt Chu Duyên Xuyên về.

Hà An Nhiên cũng thấy màn hình điện thoại vẫn luôn sáng của Chu Duyên Xuyên.

“Không tiếp à?” Cô tò mò hỏi.

“Không có chuyện gì lớn, tiếp hay không tiếp cũng không sao cả.” Chu Duyên Xuyên đang gọt táo cho cô.

“Không có chuyện gì mà lại gọi mãi như vậy?” Hà An Nhiên rõ ràng là không tin.

Chu Duyên Xuyên cười, đưa quả táo đã gọt cho cô: “Thật sự không có việc gì.”

Hà An Nhiên bán tín bán nghi, cắn một miếng táo.

Rất ngọt.

Cuối cùng điện thoại Chu Duyên Xuyên cũng ngừng nghỉ, nhưng điện thoại Hà An Nhiên lại rung lên một cái.

Cô mở WeChat ra, là Triệu Miễn nhắn tin cho cô, cô đọc lướt qua. Quả nhiên vừa rồi người gọi cho Chu Duyên Xuyên là Triệu Miễn.

Có lẽ Triệu Miễn bị Chu Duyên Xuyên bức đến mức không còn cách nào khác mới gửi WeChat cho cô xin giúp đỡ. Lúc này cô thật sự thương cảm cho người đại diện như Triệu Miễn. Cô im lặng bỏ điện thoại lại chỗ cũ, sau đó ăn hết quả táo anh gọt cho mình.

Chu Duyên Xuyên đưa khăn giấy cho cô lau tay, lau xong cô mới mở miệng: “Không còn sớm nữa, anh mau về đi.”

Chu Duyên Xuyên sững sốt: “Về đâu?”

“Bắc Kinh. Nếu em nhớ không lầm, hôm nay anh vẫn còn công việc.”

Chu Duyên Xuyên: “...”

Cô biết rõ ràng lịch trình của anh như lòng bàn tay từ khi nào?

“Lúc trước em đã xem lịch trình của anh rồi.”

Cô không nói cho Chu Duyên Xuyên là bởi vì Triệu Miển đã gửi WeChat cho cô. Triệu Miển sống cũng không dễ dàng, trong lòng cô thật sự áy náy. Nghe Triệu Miển nói, lúc cô chưa trở về, Chu Duyên Xuyên là một người cuồng công việc, chưa bao giờ lùi bất cứ công việc nào, vĩnh viễn đặt công việc ở vị trí đầu tiên.

Nhưng bây giờ, mỗi ngày anh đều nghĩ cách làm sao để lùi công việc, chỉ hận không thể ở ẩn, biến mất khỏi giới giải trí mới tốt.

“Được rồi, anh đi nhanh đi, còn có Tôn Duyệt ở đây mà, đừng lo cho em.” Hà An Nhiên vươn tay đẩy anh.

Chu Duyên Xuyên chỉ dùng một đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn cô, không nói gì. Anh lại như vậy, lần nào cũng dùng sự im lặng để thay thế câu trả lời của mình.

“Lần trước không phải đã nói rồi sao, anh làm việc không phải vì chính anh, là vì em, không phải sao?”

Vẻ mặt Chu Duyên Xuyên thả lỏng một chút.

“Đi đi, mau về đi.”

Chu Duyên Xuyên bất đắc dĩ, anh đứng dậy, bám dính lấy Hà An Nhiên.

Hà An Nhiên mím môi cười, sau đó hôn lên má anh một cái.

“Được rồi, đi đi.”

Khóe môi Chu Duyên Xuyên lộ ra nụ cười ngả ngớn: “Chưa được.”

Anh đặt tay sau gáy cô, hơi thở nóng bỏng vây quanh cô, lại một nụ hôn sâu mạnh mẽ.

“Khụ khụ...” Tôn Duyệt vừa lấy nước về, ai ngờ liền thấy một màn kích thích như vậy, quả thực quá xấu hổ.

Nghe thấy tiếng ho khan của Tôn Duyệt, Hà An Nhiên nhanh chóng đưa tay đẩy ngực anh, nhưng anh vẫn còn làm càn trên môi cô thêm nửa phút nữa mới buông ra. Lúc này mặt Hà An Nhiên đã hồng hoàn toàn.

“Anh đi đây, có việc thì nhất định phải gọi cho anh, nghe chưa?” Anh tựa trán với cô, bình ổn hô hấp.

“Vâng vâng, nghe rồi.” Hà An Nhiên nhanh chóng gật đầu.

Lúc này Chu Duyên Xuyên mới buông cô ra, anh đứng thẳng người, sau đó xoay người lại, đối mặt với Tôn Duyệt mà mặt không thêm đỏ, nhịp tim bình ổn, ngay cả giọng cũng đã khôi phục bình thường.

“An Nhiên đành phải phiền em, cảm ơn.” Anh gật đầu với cô ấy.

Tôn Duyệt cũng mau chóng gật đầu với anh: “Nào có phiền, không phiền, không phiền.”

Chu Duyên Xuyên cười cảm ơn với cô ấy, xoay người nhìn Hà An Nhiên thêm một cái, lúc này mới đeo khẩu trang rồi rời đi.

Sau khi Chu Duyên Xuyên đi rồi, Tôn Duyệt lập tức đặt bình nước dưới giường bệnh, ngồi bên cạnh Hà An Nhiên. Sắc đỏ trên mặt Hà An Nhiên đã tan đi không ít, nhưng môi vẫn còn dấu vết vừa hôn rất rõ ràng.

“Không ngờ đấy, thì ra Chu Duyên Xuyên lại như thế này.”

Hà An Nhiên ghen cười: “Nếu không thì cậu cho rằng Chu Duyên Xuyên là như thế nào?”

“Ừm, mình vẫn luôn cho rằng Chu Duyên Xuyên là cái loại cấm dục ấy, không gần nữ sắc.”

“Vậy loại người mà cậu nói chính là hòa thượng rồi.”

“Cũng không khác hòa thượng lắm, dù sao thì cũng là cái loại thanh tâm quả dục [1].”

[1] Thanh tâm quả dục: giữ cho tâm tính trong sáng, bỏ bớt lòng ham muốn

Hà An Nhiên chửi thầm. Trước đây cô cũng cho rằng Chu Duyên Xuyên là cái loại người đó, nhưng bây giờ, trong lòng cô rất rõ ràng, Chu Duyên Xuyên cùng với thanh tâm quả dục căn bản không hề liên quan đến nhau.

Đàn ông đều giống nhau cả, trên đời này không có Liễu Hạ Huệ [2] thứ hai.

“Đúng rồi, Tôn Duyệt, chuyện của mình với anh ấy, có thể giúp mình giữ bí mật được không?”

“Được chứ, cậu yên tâm đi, không sao đâu, mình biết mà.” Tôn Duyệt chớp mắt với cô, đương nhiên là cô ấy biết việc này, cũng không phải là đồ ngốc.

“Đúng rồi, Từ Diễm đến rồi à?”

“Từ Diễm?” Hà An Nhiên khó hiểu hỏi lại.

“Đâu có.” Cô lắc đầu.

“Ôi, mình nói chuyện cậu nằm viện cho Từ Diễm. Lúc đó anh ấy rất sốt ruột, chẳng lẽ anh ấy chưa từng đến thăm cậu sao?”

“Không có.”

“Lạ thật, anh ấy vẫn luôn rất quan tâm cậu mà.” Tôn Duyệt thấp giọng lầm bầm.

Hà An Nhiên hỏi: “Cậu nói gì thế?”

“Hả?”

“Không... Không có gì.”

“Đúng rồi, sao cậu lại rảnh mà đến đây?”

“Mình đâu có rảnh, mình cũng chỉ đến đưa bữa sáng cho cậu thôi, lát nữa mình còn phải về làng du lịch làm việc. Cậu không ở đó, mình càng không thể rời đi.”

Hà An Nhiên gật đầu, cũng đúng.

“Tôn Duyệt, giờ cậu làm thủ tục xuất viện cho mình được không?”

“Thủ tục xuất viện? Cậu nói bậy gì đấy?” Tôn Duyệt liếc cô một cái.

Đừng nói bác sĩ không cho Hà An Nhiên xuất viện, cho dù bác sĩ cho, Tôn Duyệt cũng là người đầu tiên không đồng ý. Vết thương trên lưng Hà An Nhiên không nhẹ, cần phải nghỉ dưỡng thật tốt.

“Mình không có gì đáng ngại, huống gì mình ở bệnh viện cũng chỉ nằm thôi, mình không yên tâm về công trình lần này.”

“Không được, cậu phải ở bệnh viện tĩnh dưỡng, lúc nào vết thương sau lưng tốt hơn mới được xuất viện.” Tôn Duyệt lắc đầu.

“Mình không chờ lâu vậy được, hôm nay mình phải xuất viện, mình thật sự không sao, mình bị thương ở lưng chứ không phải là chân, vẫn có

thế đi.”

“Cậu đừng nói nữa, mình không cho phép, cậu phải ở bệnh viện cho mình.”

“Tôn Duyệt...”

“Chuyện này không thương lượng nữa, mình đi đây, tối mình lại đến thăm cậu.” Tôn Duyệt lạnh mặt, sau đó xách túi chạy lấy người.

Cả quá trình Hà An Nhiên chỉ biết sững người nhìn Tôn Duyệt rời đi. Cô dựa vào giường bệnh, có chút bất đắc dĩ. Cô thật sự không sao, thật sự không cần nằm viện.

...

Tôn Duyệt đi không bao lâu, cô nhớ đến lời cô ấy nói rằng đã từng gọi cho Từ Diễm.

Cô nhìn điện thoại, không có cuộc gọi nhớ. Cô suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn gọi cho Từ Diễm một cuộc điện thoại.

Đầu kia điện thoại là giai điệu quen thuộc, khoảng một phút đồng hồ sau, điện thoại mới có người nghe.

“Alo, Từ Diễm.”

“Ừ, sao thế?”

“Em nghe Tôn Duyệt nói, cậu ấy gọi cho anh?” Hà An Nhiên nhỏ giọng hỏi anh.

“Ừ, có gọi, cô ấy nói em bị thương nằm viện, không có gì đáng ngại chứ?”

Trong lòng Hà An Nhiên hơi căng thẳng.

“Không... Không có gì, chỉ là sau lưng bị thương một chút, không có gì đáng ngại.”

“Ừ, không có gì đáng ngại thì tốt. Anh cũng định tới thăm em nhưng công việc bận quá, thật sự không thể phân thân đến đó.”

Hà An Nhiên nhanh chóng nói: “Không sao không sao, anh không cần đến đây, công việc quan trọng hơn.”

Đầu kia điện thoại im lặng một lúc lâu, cách chiếc điện thoại, trong chốc lát cả hai người đều không nói chuyện.

Hà An Nhiên cũng không biết vì sao anh không nói gì, không khí bắt đầu gượng gạo.

“Này... Từ Diễm, anh phải hạnh phúc.”

Chúc anh và Bùi Nhạc mãi mãi hạnh phúc bên nhau.

“Ừ, anh biết.”

Em hạnh phúc, anh cũng sẽ hạnh phúc.

Hà An Nhiên cũng không biết hai người họ cúp điện thoại như thế nào, chỉ là không thể hiểu ra sao đã cúp máy. Cô sững người nhìn màn hình điện thoại.

...

Từ Diễm ngồi trên sofa, tay cầm điện thoại. Sắc mặt anh không quá tốt, ánh mắt ảm đạm.

Qua một lúc lâu, anh gọi thêm một cuộc điện thoại. Điện thoại nhanh chóng kết nối.

“Alo, anh Thanh.”

“Sao thế?”

“Bộ kịch truyền thanh mà anh nói lúc trước. Em thay đổi chủ ý rồi, em nhận.”

Triệu Thanh không hiểu lắm, không phải hôm qua không đồng ý sao, nói là gần đây đừng sắp xếp công việc cho anh, sau khi vở kịch lần này kết thúc, phải đi thăm An Nhiên đã.

“Còn có chuyện nữa, gần đây xếp thêm việc cho em đi, cứ sắp xếp cho kín.” Anh dùng tất cả thời gian để làm việc, như vậy hẳn là sẽ không có thời gian để nhớ cô nữa.

“Từ Diễm, cậu không sao chứ?” Triệu Thanh không khỏi lo lắng.

“Em không sao, em thì có thể có chuyện gì, yên tâm đi, cúp máy đây.”

Chờ Triệu Thanh đáp lại, anh mới cúp điện thoại. Anh vô lực nằm trên sofa, tùy tay ném điện thoại xuống sàn nhà, khép mắt lại.

Chỉ cần nhắm mắt, trong đầu đều là Hà An Nhiên. Anh là một người nhát gan, thích một người nhiều năm như vậy cũng không dám nói cho người ta, thậm chí anh còn không dũng cảm bằng Bùi Nhạc, cho nên tất cả những gì bây giờ đều là anh đáng phải nhận.

Lúc trước anh còn muốn vì mình nỗ lực một lần, mặc kệ cô có tiếp nhận hay không, anh cũng sẽ nói hết những suy nghĩ trong lòng mình, nhưng bây giờ anh từ bỏ. Anh đã biết đáp án, anh hiểu cô, cho nên anh không muốn làm cô khó xử, cũng không muốn làm cô đau lòng.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Chọn Mặt Mũi Hay Chọn Anh

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Hà An Nhiên nằm viện hơn một tuần, cho đến khi bác sĩ nói lưng cô đã không còn vấn đề, Tôn Duyệt mới làm thủ tục xuất viện cho cô.

Thật ra cho dù Tôn Duyệt không làm thủ tục xuất viện cho cô, chính cô cũng có thể tự làm, chỉ là cái ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu cô thì đã bị Tôn Duyệt vô tình bóp chết. Tôn Duyệt uy hiếp cô, nếu cô dám tự mình làm thủ tục xuất viện, cô ấy sẽ lập tức nói chuyện này cho Chu Duyên Xuyên.

Hà An Nhiên đương nhiên không dám để Chu Duyên Xuyên biết cô âm ỉ muốn xuất viện, cho nên cũng chỉ có thể an phận nằm trong bệnh viện.

Trong thời gian đó, Tôn Duyệt và Giang Đình ngày nào cũng đến thăm cô.

Ngày xuất viện, là Giang Đình đến đón cô.

“Chị Giang, hôm nay phiền chị rồi.”

“Nói gì mà phiền với không phiền, em vốn là vì chị mà bị thương, chị đến đón em cũng là đương nhiên.”

Hà An Nhiên mỉm cười, trong chốc lát cũng không biết nên nói gì. Cũng may Giang Đình không nhiều lời, nhanh chóng chở cô về làng du

lịch.

“Chị Giang, chị cứ cho em xuống phía trước đi, em muốn đến thẳng chỗ làm việc.”

“Không được, em mới ra viện, vẫn nên về khách sạn nghỉ ngơi trước đi.”

“Lưng em đã tốt rồi, có thể làm việc, em đã ở bệnh viện hơn một tuần, nhiều việc vẫn chưa hoàn thành.”

“Việc này em không cần lo lắng, chuyện này được tính là tai nạn lao động, cho nên trải qua thương lượng, bên chị đã quyết định cho mọi người thêm một tuần rồi.”

Hà An Nhiên quay đầu nhìn cô ấy, không dám tin tưởng. Bọn cô thật sự có thể kéo dài thêm một tuần sao?

“Không sai, là thật, cho nên dù muốn làm việc thì hôm nay em vẫn nên về nghỉ ngơi trước đi đã, ngủ một giấc, tinh lực dư thừa để dành cho ngày mai làm việc.”

Nếu Giang Đình đã nói như vậy rồi thì Hà An Nhiên cũng không tiện nói gì nữa, tùy ý để Giang Đình đưa mình về khách sạn.

“Chị Giang, đến rồi, chị không cần đưa em vào đâu, chị mau đi làm đi, em tự làm là được.” Hà An Nhiên tiếp nhận hành lý của mình trong tay Giang Đình.

“Được rồi, về ngủ một giấc, chị đi trước đây.”

“Vâng.”

Hà An Nhiên nhìn Giang Đình rời đi, sau đó mới vào phòng khách sạn.

Sau khi vào cửa, điều đầu tiên cô làm chính là tìm quần áo tắm rửa. Ở bệnh viện, bởi vì lưng đang kết vảy nên không thể tắm rửa, cô đã lâu không được tắm rồi, bây giờ rốt cuộc cũng có thể tắm tấp thoả mái dễ chịu.

Tắm rửa xong, cô nhìn đồng hồ, giờ đã là một giờ chiều, cô chưa ăn trưa, nhưng cũng không còn gì để ăn. Vì thế cô bò lên giường, nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi, không lâu sau đã cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hà An Nhiên là bị một tràng tiếng đập cửa đánh thức, có người gõ cửa phòng cô.

Cô vô tri vô thức hỏi: “Ai đó?”

Cô nửa mơ nửa tỉnh đi mở cửa.

“Là mình, Tống Trân.” Cửa truyền đến giọng nói cố tình dè thấp.

Tống Trân?

Hà An Nhiên tỉnh táo hơn không ít, cô nhanh chóng đi đến cửa, vươn tay mở cửa phòng.

Quả nhiên là nhìn thấy bên ngoài có một cô gái bọc từ đầu đến chân, che mình kín mít, là Tống Trân không sai.

Cửa vừa mở ra, Tống Trân lập tức đi vào, Hà An Nhiên cũng mau chóng đóng cửa lại.

“Sao cậu lại đến đây?”

Tống Trân không lập tức trả lời cô mà ngả mình xuống giường.

Một lát sau, Tống Trân trở mình ngồi dậy, mặt đầy mây đen.

Hà An Nhiên nhú mày: “Sao thế?”

“Sẽ không liên quan đến Tề Nghiễm Ninh chứ?”

“Ngoại trừ anh ấy thì còn có ai có thể khiến mình thế này chứ.” Tống Trân hơi buồn rầu.

“Ừ, có chuyện gì thế, kể mình nghe đi.” Hà An Nhiên ghé vào giường.

Tống Trân đang chuẩn bị nói chuyện thì lại nhìn thấy lọ thuốc cô đặt trên tủ đầu giường.

“Đây là cái gì?” Cô ấy vươn tay lấy lọ thuốc.

“Cậu bị thương à?” Cô ấy hỏi.

Hà An Nhiên lấy lọ thuốc từ tay cô ấy: “Ừ, vết thương nhỏ, đã khỏi rồi, đây là thuốc làm mờ sẹo. Đúng rồi, cậu mau nói đi, chuyện của cậu và Tề Nghiễm Ninh rốt cuộc là sao vậy?”

Tống Trân thở dài một hơi: “Mình và anh ấy cãi nhau.”

“Hả?” Hà An Nhiên kinh ngạc, cô khó có thể tưởng tượng được hình ảnh hai người họ cãi nhau.

“Trưa hôm nay anh ấy đột nhiên nói với mình, sau này không cần nấu cơm cho anh ấy nữa.”

“Sau đó thì sao?”

“Anh ấy nói như vậy anh ấy sẽ có gánh nặng.”

Hà An Nhiên: “...”

“Ngoài nấu cơm cho anh ấy, cậu có làm gì khác nữa không?”

Tống Trân: “Ừm... Cường hôn anh ấy vài lần thì có tính không?”

Hà An Nhiên: “...”

“Anh ấy càng ngày càng lạnh nhạt, càng ngày càng xa cách với mình, mình cảm giác như anh ấy không muốn nhìn thấy mình vậy.”

“Vậy anh ấy chưa gọi điện thoại cho cậu à?”

“Chưa, nếu anh ấy gọi điện thoại cho mình, mình còn phát cáu đến nỗi như thế này sao?”

Hà An Nhiên lấy tay chống đầu: “Sao lại ầm ĩ thành như vậy nhỉ?”

Càng nói trong lòng Tống Trân càng phiền muộn, cô ấy cũng nằm xuống.

“Cậu nói xem, nếu anh ấy mãi mãi không đến tìm mình thì làm sao bây giờ?”

“Anh ấy không tìm cậu, cậu sẽ không đi tìm anh ấy sao?”

“Nhưng lần nào cũng là mình đi tìm anh ấy, mặt mũi mình để ở đâu?”

Hà An Nhiên trợn trắng mắt: “Vậy phải xem cậu muốn mặt mũi hay muốn anh ấy.”

Tống Trân không nói gì.

Mặt mũi và Tề Nghiễm Ninh, chắc chắn là cô muốn Tề Nghiễm Ninh, mặt mũi cũng không phải mìn sợ, không thể lấp đầy bụng.

“Tề Nghiễm Ninh.”

“Vậy thì không phải rồi, trước tiên cậu phải nắm anh ấy trong tay, bây giờ vứt mặt mũi, sau này vẫn có thể nhặt về.”

“Sao?” Nghe vậy, tâm trí Tống Trân lập tức tỉnh táo lại. Cô cảm thấy An Nhiên nói không sai, cứ câu được anh ấy đã, về phần mặt mũi, còn rất nhiều thời gian để nhặt về.

“Được đấy, An Nhiên.” Cô ấy đưa tay vỗ lưng cô một cái.

“A...” Hà An Nhiên bị vỗ như vậy, không khỏi hít vào một hơi.

“Sao... Sao thế?” Tống Trân bị cô dọa sợ, bởi vì mặt Hà An Nhiên lập tức trở nên trắng bệch.

Hà An Nhiên lắc đầu: “Không sao, chỉ là chỗ bị thương lần trước là ở lưng”

Tống Trân bò dậy: “Cho mình xem.” Nói xong liền vươn tay xốc áo Hà An Nhiên.

Hà An Nhiên đè tay cô ấy lại: “Đừng, không còn gì đáng ngại nữa, chỉ là vừa rồi cậu vỗ nên hơi đau thôi.”

“Xin lỗi, An Nhiên.” Tống Trân áy náy nói.

Thấy vẻ mặt áy náy của Tống Trân, Hà An Nhiên không khỏi nở nụ cười: “Có gì mà phải xin lỗi, không sao, dọa cậu rồi.”

“Không phải mình lo lắng cho cậu sao, cậu nói đi, chuyện bị thương thế này mà cậu cũng không nói cho mình.”

“Đâu phải là vết thương gì lớn, hơn nữa, mình không muốn làm cậu lo lắng nên mới không nói cho cậu.”

“Vậy Chu Duyên Xuyên thì sao, anh ấy biết không?”

Hà An Nhiên: “... Biết.”

Tống Trân nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ: “Vậy sao cậu không sợ anh ấy lo lắng?”

Hà An Nhiên sờ đầu, cười nói: “Thật ra là mình cũng không nói cho anh ấy, nhưng lúc đó anh ấy gọi điện thoại cho mình, do Tiểu Điềm tiếp, Tiểu Điềm nói cho anh ấy.”

“Được rồi, mình thấy cậu vẫn nên về nhanh đi, cậu chạy đến đây, chị Phinh Đình không biết phải không?”

“Ừ.”

“Thế nên cậu mau về đi, nếu chị Phinh Đình có việc không tìm thấy cậu, cậu sẽ xong đời.”

Tống Trân “soạt” một tiếng đứng dậy: “Cậu nói vậy mình mới nhớ, mình quên mất chuyện này.”

Hà An Nhiên mỉm cười bất đắc dĩ: “Vậy cậu mau về đi, còn có chuyện của Tề Nghiễm Ninh, chính cậu nhớ suy xét cho kỹ.”

“Ừ, mình biết rồi, mình đi đây, tối về sẽ gọi điện thoại cho cậu.”

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Chạm Mặt

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Mảng chửi sau lưng người ta như vậy, lương tâm em không thấy cắn rứt à?” Giọng nói bất đắc dĩ quen thuộc truyền đến trong hành lang.

Tiếng mắng chửi của Tống Trân đột nhiên dừng lại, cô quay đầu, về mặt đại ra.

Tề Nghiễm Ninh đi đến bên cạnh Tống Trân, anh cúi đầu nhìn cô. Quần áo đã ướt hơn một nửa, tóc cũng lộn xộn dán vào mặt, hốc mắt phẫm hồng, trên mặt đều là nước mắt chưa khô.

“Không phải anh ở nhà à?” Tống Trân khô khốc hỏi.

Tề Nghiễm Ninh lấy chìa khóa trong túi quần mở cửa: “Ai nói với em anh ở nhà?”

Hôm nay chân trước cô vừa ra khỏi nhà anh, chân sau Vương Trí đã gọi đến, bảo anh tham gia một cuộc họp báo, đến bây giờ mới kết thúc, anh vừa trở về liền nhìn thấy cô ngồi trước cửa nhà mình, vừa mắng vừa khóc, anh còn có thể làm gì đây?

“Nhưng anh...”

“Nhưng cái gì nhưng, còn không mau vào cho anh, em không sợ bị người ta chụp được à, có thấy mặt mặt không?” Tề Nghiễm Ninh bước vào,

thuận tiện lấy dép lê cho cô.

“Em còn mặt mũi nữa đâu mà mất?” Tống Trân nhỏ giọng nói thầm.

“Em nói gì đấy?”

“Không... Không có gì...” Tống Trân đưa tay lau nước mắt trên mặt, sau đó bò dậy khỏi mặt đất.

Tề Nghiễm Ninh nhìn Tống Trân đang bị ướt, không khỏi nhú mày. Tức giận đập cửa thì cũng thôi đi, nhưng cô khiến mình biến thành cái dáng vẻ này là muốn làm cái gì, muốn tra tấn chính mình, hay là muốn tra tấn anh?

Anh vươn tay lấy một cái khăn trên sô pha ném cho cô, vừa hay phủ luôn đầu cô: “Lau tóc đi.”

Tống Trân lấy khăn xuống, ánh mắt u oán.

“Lau xong thì vào phòng tắm tắm rửa đi, nếu không đến lúc cảm mạo khó chịu thì đừng tìm anh.”

Tống Trân dừng lại động tác lau tóc, khóe môi nhếch lên một nụ cười ý vị sâu xa, sau đó đi qua chỗ anh.

Tề Nghiễm Ninh lùi ra phía sô pha theo bản năng, nhưng Tống Trân lại nhanh chóng vọt đến trước mặt anh, chống tay ở lưng ghế sô pha, anh bị vây giữa sô pha và cô.

“Sao? Anh quan tâm em à?”

Cô dựa vào quá gần, anh cảm nhận được hơi thở ấm áp trên người cô. Trong chốc lát, tim đập như sấm.

“Em đừng nghĩ nhiều, anh sợ em lây bệnh cho anh thôi.”

Tống Trân càng đến gần anh hơn, cô bấu môi, vừa định cãi thì lại rất không đúng lúc mà hắt xì một cái.

“Hắt xì!”

Một tiếng hắt xì thật lớn, còn văng vào mặt Tề Nghiễm Ninh.

“Hi...” Tống Trân nhìn gương mặt càng ngày càng đen của Tề Nghiễm Ninh.

“Đi tắm rửa.” Ba chữ này dường như là Tề Nghiễm Ninh nói qua kẻ rằng.

“Được được được, em đi em đi.”

Tống Trân biết mình làm chuyện xấu, nào dám trêu chọc anh nữa, không nói hai lời cầm khăn chạy vào phòng tắm.

Tề Nghiễm Ninh lau nước miếng trên mặt, anh nhìn bóng dáng của Tống Trân, trong lòng rất là bất đắc dĩ.

Một lát sau, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước xả, lúc này anh mới đứng dậy, đi vào phòng bếp. Anh cắt một ít gừng, chuẩn bị nấu canh. Với cái trình độ dầm mưa của cô, nếu không mau uống chút canh gừng xua đi khí lạnh, ngày mai nhất định sẽ cảm mạo, đến lúc đó còn lâu cô mới dễ chịu.

Chờ anh nấu canh gừng xong, tiếng nước trong phòng tắm cũng ngừng lại.

Một lát sau, anh nghe được giọng của cô truyền ra: “Tề Nghiễm Ninh, em không có quần áo!”

Tề Nghiễm Ninh sửng sốt, hình như cô không mang quần áo vào thật.

“Chờ một chút.” Anh về phòng ngủ lấy một bộ đồ ngủ của mình. Sau đó lại đi đến phòng tắm, cửa mở một khe hở nhỏ.

“Trong nhà không có đồ ngủ con gái, em tạm chấp nhận chút đi.”

“Ừ.”

“Anh đưa đồ ngủ vào đi, em không vươn tay ra đâu, bên ngoài lạnh.”

Tề Nghiễm Ninh nhìn điều hòa đang mở trong phòng khách, có lạnh đâu.

“Anh làm gì đấy, nhanh lên đi.” Bên trong truyền đến tiếng thúc giục của Tống Trân.

Tề Nghiễm Ninh cũng không nghĩ nhiều, anh đưa tay vào: “Cầm đi.”

Tống Trân nhìn cánh tay đang đưa vào của Tề Nghiễm Ninh, khóe môi nhếch lên, sau đó nhận lấy quần áo, ngay khi anh muốn rút tay về, cô nhanh chóng túm chặt cổ tay của anh.

“Tống...”

Cô mở cửa ra, kéo anh một cái.

Tề Nghiễm Ninh sững người, trước mắt hơi nước vờn quanh như sương mù khiến tầm mắt anh mơ hồ, chỉ có hai thứ mềm mại trước ngực khiến anh hiểu được rốt cuộc là đang có chuyện gì xảy ra.

“Tống Trân... Em... Em đang làm gì?” Tề Nghiễm Ninh hơi ngửa người, đôi tay giang ra, tận lực không để tay mình chạm vào cơ thể cô.

Cả người Tống Trân tựa vào ngực anh, đôi tay ôm chặt eo anh, cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Tề Nghiễm Ninh, vì sao anh không nhìn em, em kém cỏi đến mức anh không muốn nhìn à?” Giọng cô còn mềm nhẹ hơn bình thường gấp mười lần.

“Đừng làm loạn, Tống Trân, mau thả anh ra.” Tề Nghiễm Ninh muốn vươn tay đẩy cô ra, nhưng vừa chạm vào da thịt mịn màng của cô thì như chạm vào quả cầu lửa vậy, lập tức rút tay về. Bây giờ anh chịu dày vò, đẩy cũng không phải, không đẩy cũng không phải. Đặc biệt là trên người cô còn có mùi sữa tắm của anh, bình thường dùng trên người mình, anh cũng không cảm thấy gì lắm, nhưng bây giờ, anh lại cảm thấy mùi hương này rất quyến rũ, rất mị hoặc.

“Em không làm loạn, có bản lĩnh thì anh đẩy em ra đi...” Tống Trân nhón mũi chân, tiến đến má anh, thổ khí như lan [1].

[1] Thổ khí như lan: hơi thở thơm như hoa lan, dùng để chỉ hơi thở của một cô gái đẹp

Tề Nghiễm Ninh lập tức cảm thấy dưới thân có một ngọn lửa bắt đầu xuất hiện.

“Sao anh không nói gì? Có phải là anh sợ không?” Tống Trân cười, vừa nói một vừa đưa tay cởi quần áo anh.

“Tống Trân!” Tề Nghiễm Ninh cầm lấy cổ tay cô.

Giọng anh không hề có lực uy hiếp, cho nên cô căn bản không sợ anh, tiếp tục cởi quần áo anh.

“Tề Nghiễm Ninh, chẳng lẽ anh không muốn em à?” Tống Trân hôn lên khóe môi anh.

Tề Nghiễm Ninh liều mạng thở dốc, nói cho chính mình, đừng xúc động, phải bình tĩnh.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Đối Đầu

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“An Nhiên.” Giang Đình ngẩng đầu gọi người trên giàn giáo.

An Nhiên?

Đường Giai mơ hồ cảm thấy cái tên này khá quen tai.

Nghe thấy giọng Giang Đình, Hà An Nhiên xoay người lại. Tầm mắt cô lập tức dừng lại ở người đứng bên cạnh Giang Đình.

Đường Giai?

“An Nhiên, xuống đây đi.” Giang Đình nói với cô.

“Đến đây.” Hà An Nhiên buông bút vẽ trong tay, sau đó xuống khỏi giàn giáo.

Đường Giai nhìn cô gái đang càng ngày càng gần mình, ký ức càng thêm rõ ràng.

Hà An Nhiên cười nói: “Chị Giang.”

Giang Đình cười gật đầu: “Đường tổng, đây là người phụ trách chủ đề này của chúng ta, cũng là người dẫn đầu của phòng làm việc này, Hà An Nhiên.”

“Hà An Nhiên.” Khóe môi Đường Giai phảng phất mang theo ý cười, lặp lại một lần.

“Đúng vậy, Đường tổng.” Trên mặt Hà An Nhiên cũng mang theo ý cười.

Giang Đình tinh ý nhận thấy được giữa hai người này có một bầu không khí rất khó nói, cứ kì lạ.

...

Hà An Nhiên vẫn luôn không biết, vì sao Thẩm Bội Tuệ lại vội vàng mang cô rời khỏi Bắc Kinh như vậy. Tuy cô luôn rất rõ ràng, sớm muộn gì cô và mẹ cũng phải rời khỏi, nhưng cô không ngờ chuyện này lại gấp gáp như vậy. Chuyện này Thẩm Bội Tuệ cũng không dấu diếm cô, ngày cô và mẹ rời khỏi Bắc Kinh, cô cũng đã biết tất cả.

Bà nói bà không hiểu nội tâm mình có cảm giác gì nữa, chỉ cảm thấy trong lòng áp lực đến mức muốn khóc, cả người vô cùng đau đớn. Rồi sau đó, mỗi ngày cứ trôi qua như thường lệ, cô biết Thẩm Bội Tuệ không dễ chịu hơn cô bao nhiêu, cho nên cô chưa bao giờ nhắc đến chuyện này trước mặt bà ấy nữa, cả hai đều im lặng không nhắc đến, chỉ là an ổn sống qua ngày.

Lần đầu tiên cô gặp được Đường Giai là vào năm hai cao trung. Ngày đó vừa tan học, cô thu dọn cặp sách chuẩn bị về nhà, vừa ra cổng trường liền nhìn thấy trước cửa có một người phụ nữ trung niên.

Vì sao nhiều người như vậy, cô liếc mắt một cái là đã có thể chú ý đến bà ta? Không chỉ bởi vì bà ta xinh đẹp, mà còn vì cách ăn mặc của bà ta rất khiến người ta chú ý, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy trong đám người.

Chắc là một phu nhân nhà giàu nào đó.

Cô đã nghĩ như vậy.

Nhưng chuyện này không liên quan đến cô, vì thế khi cô lấy tai nghe trong túi chuẩn bị đeo vào thì người đó lại đi thẳng qua chỗ cô.

“Hà An Nhiên.”

Tai nghe vừa chạm vào một vành tai thì cô chợt nghe được người đó gọi tên mình, cô kinh ngạc xoay người lại.

Người phụ nữ trung niên kia đánh giá cô từ trên xuống dưới, trong mắt mang theo sự xem thường và khinh bỉ.

“Đúng là giống.”

Hà An Nhiên nhú mày, cô biết nhìn người, cho nên cô liếc mắt một cái là đã nhìn ra cảm xúc giấu trong đôi mắt bà ta.

“Cháu có quen cô không?” Cô lấy tai nghe xuống, ngữ khí lạnh nhạt hỏi bà ta.

“Cháu không quen cô, nhưng cô quen cháu, cái gương mặt này, muốn không quen cũng khó.” Về ngoài chẳng khác gì Thẩm Bội Tuệ, như cùng một khuôn mẫu khắc ra, vừa nhìn là đã khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Hà An Nhiên nhướng mày, xem ra bà ta ghét cô, hơn nữa là vô cùng ghét.

“À, cảm ơn vì cô quen cháu, tạm biệt.” Cô không có tâm tình ứng phó với bà ta, cũng không có tâm tình đánh đố. Cô cảm thấy người phụ này có lẽ là một kẻ tâm thần, đầu óc không quá bình thường.

“Cô tên Đường Giai.”

Hà An Nhiên vừa chuẩn bị xoay người, nghe thấy cái tên này thì lập tức dừng lại.

Đường Giai?

Vì sao cái tên này lại quen vậy nhỉ, cô hơi nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên một tia sáng.

Là bà ta!

“Bà tìm tôi có việc gì sao?” Ánh mắt cô lạnh như băng.

“Có việc chứ, tôi hy vọng các người có thể rời khỏi Tô Châu.” Đường Giai khoanh tay trước ngực.

Lúc trước Thẩm Bội Tuệ mang cô rời khỏi Bắc Kinh, có lẽ cũng là do bà ta giở trò sau lưng, Hà An Nhiên nắm chặt bàn tay.

“Bà là cảnh sát Thái Bình Dương à, quản nhiều thế [1].” Cô không khỏi cười nhạo.

[1] Một câu nói dùng để chỉ những người thích xen vào chuyện của người khác

Dường như là Đường Giai không ngờ Hà An Nhiên lại miệng lưỡi sắc bén như vậy, gây ra một lúc.

“Ranh con, không có giáo dưỡn ả, mẹ mà dạy mà như thế sao?”

“Tôi không có giáo dưỡn hình như cũng đâu liên quan gì đến bà, hơn nữa những gì mà mẹ tôi dạy bảo tôi, chỉ cần dùng với đúng người thôi.”

Đường Giai là thiên kim của một tập đoàn, từ nhỏ đã được hưởng muôn vàn cưng chiều, sau này gả cho Hà Thủ Ngu, lòng tự trọng bị ông giẫm đạp cho không đáng một đồng. Nhưng trước mặt người ngoài, bà vẫn

là thành viên hội đồng quản trị của công ty, ăn trên ngồi trước, là phu nhân của một họa sĩ, vậy mà bây giờ bà lại bị con nhóc miệng còn hôi sữa làm cho nhục nhã, tức giận tới mức đau ngực.

“Đều là dòng máu của Hà gia, vì sao lại chênh lệch lớn như vậy, cũng không biết trước đây Tụng Nghị chịu đựng mày như thế nào.”

Hà An Nhiên chuẩn bị nói lại theo bản năng, nhưng lại nghe thấy một cái tên quen thuộc.

Tụng Nghị...

“Hà Tụng Nghị?”

“Không sai, chẳng lẽ con bé chưa nói cho mày, tao là thím của con bé sao?”

Hà An Nhiên không phản ứng lại.

Thẩm Bội Tuệ đã kể với cô chuyện của bà và Hà Thủ Ngu, nhưng cô vẫn luôn không biết, Hà Tụng Nghị còn có quan hệ này với Hà Thủ Ngu, nếu nói như vậy, chẳng phải cô và Hà Tụng Nghị là... chị em họ?

Chuyện này chắc là Thẩm Bội Tuệ cũng không biết.

Giây phút này, đầu óc cô vận chuyển rất nhanh.

“Chuyện của mẹ tôi, là Hà Tụng Nghị nói với bà phải không.”

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Thủ Đoạn

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Đường Giai cười lạnh một tiếng: “Sao thế, chột dạ?”

“Chột dạ?” Hà An Nhiên tựa người bên cạnh cửa, không khỏi bật cười. Vài giây sau, nụ cười nơi khóe môi cô hạ xuống, con ngươi lạnh lẽo như băng: “Đường tổng nói sai rồi, người nên chột dạ không phải là Đường tổng sao?”

Đường Giai sững sốt, biểu tình trên mặt so với bảng pha màu còn xuất sắc hơn.

“Có lẽ những chuyện mà bà làm, ông ấy còn chưa biết nhỉ?”

Đương nhiên Đường Giai biết ông ấy trong miệng cô là ai.

“Cô uy hiếp tôi?” Giọng Đường Giai lạnh xuống ba phần.

“Đường tổng cũng thật thích nói giỡn, tôi nào dám uy hiếp Đường tổng đây. Thủ đoạn uy hiếp người ta, tôi làm sao mà am hiểu bằng Đường tổng được.”

Đường Giai nhìn Hà An Nhiên trước mặt, hận không thể xé nát cô, chỉ cần nghĩ đến con ranh này là con của Thẩm Bội Tuệ và Hà Thủ Ngụ, trong lòng bà ghen ghét đến mức chỉ muốn bùng nổ.

“Chẳng khác gì mẹ cô, đều là cái loại mặt dày, hồ ly tinh quyến rũ người ta!”

“Đúng là nực cười, bà đừng quên, lúc trước bà dùng thủ đoạn gì để kết hôn với ông ấy, cái loại thủ đoạn ti tiện này chắc cũng chỉ có nhân tài như bà mới có thể làm ra. Hơn nữa, hồ ly tinh là đang nói bà à, nhưng mà bà còn đáng thương hơn hồ ly tinh nhiều, tốt xấu gì thì hồ ly tinh cũng câu được trái tim người ta, còn bà đã bao nhiêu năm rồi mà vẫn chẳng thể câu được gì.”

Người khác nói Hà An Nhiên bình thản trầm ổn, nhưng họ không biết, không phải cô bình thản trầm ổn, chỉ là cô còn chưa gặp được người có thể khiến cô xé rách toàn bộ ngục trang.

Chuyện Hà Tụng Nghị làm với cô, cô có thể không so đo, bởi vì trong lòng cô rất rõ ràng, người khởi xướng là Đường Giai, cho nên tất cả đều do bà ta ban tặng. Nếu bà ta không đến trêu chọc cô và mẹ cô thì thôi, cái loại kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trình tiết này, rõ ràng là tiểu tam mà còn làm như mình là “chính thê”, đúng là khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Cô không muốn làm gì, chỉ hy vọng bà ta ít xuất hiện trong cuộc sống của cô và mẹ cô, mỗi người một chân trời, một nẻo đường, ai đi đường nấy. Nhưng bà ta lại cứ cố tình muốn đến gây chuyện với cô và mẹ cô, đổ hết nguyên nhân của cuộc hôn nhân bất hạnh lên đầu cô và mẹ, thật sự coi cô và mẹ là cái bao cát, chuyên môn gánh tội thay hay sao?

“Mày!” Đường Giai vung tay lên, muốn cho Hà An Nhiên một bạt tai. Chỉ là bàn tay bà ta không hạ xuống được. Hà An Nhiên nắm chặt cổ tay bà ta, giữ tay bà ta ở giữa không trung.

“Mày...”

“Tôi không so đo với bà vì bà là trưởng bối, nhưng mong bà đừng có được một tắc lại muốn thêm một thước. Bà cho rằng tôi vẫn là con nhóc

năm đó sao, đừng có nhiều lần khiêu chiến điểm máu chốt của tôi. Nếu không, đến lúc khó coi, không chỉ có mình tôi đâu!” Nói xong, Hà An Nhiên hung hăng hất tay bà ta ra.

Đường Giai bị cô hất lão đảo, lùi về sau vài bước, suýt chút nữa là không đứng vững.

“Mày điên rồi, mày dám làm vậy với tao sao!” Phục hồi tinh thần lại, Đường Giai nổi cơn tanh bành. Bà chưa từng phải chịu đựng thế này, cho dù Hà Thủ Ngu chưa từng yêu bà nhưng lúc bà la lối khóc lóc, vô cớ gây rối, ông ta cũng chưa từng dám làm thế này với bà.

Hà An Nhiên cười lạnh: “Chẳng lẽ tôi còn phải để cho bà đánh à?”

Nói thật, cô ghét Đường Giai, là ghét những thủ đoạn ti tiện của bà ta. Thẩm Bội Tuệ không dấu diếm gì với cô, cho nên cô biết tất cả.

Trong lòng cô cảm thấy không đáng cho Thẩm Bội Tuệ. Mặc dù Hà Thủ Ngu là bố của cô, cô cũng không thích nổi ông ấy, ngay cả người mình yêu mà cũng không bảo vệ được, nói thật ông ta rất vô dụng, cô chỉ cảm thấy xem thường.

Thật ra cô cảm thấy chuyện tình yêu của bố mẹ mình rất cầu huyết, dùng cách nói của người khác chính là chim sẻ muốn bay lên cành cao làm phượng hoàng, nhưng lại bị bắn hạ khỏi cành.

Hà gia và Đường gia đều là người cùng một thế giới, muốn sinh tồn lâu dài trong cái thế giới đó, chỉ dựa vào thực lực của một gia tộc là không đủ, mà phương thức có thể củng cố quyền lợi tốt nhất chính là liên hôn, thời đại này, con nhà giàu đều liên hôn. Mà Hà Thủ Ngu và Đường Giai chính là vật hy sinh của liên hôn chính trị này.

Tuy nhiên, điểm khác với các vật hy sinh khác là, người khác cũng là vật hi sinh, nhưng hai bên đều không có tình cảm, kết hôn đối họ cũng chỉ

là khắc tên trên cùng một phần mộ, hai người vẫn ai sống cuộc sống của người đó, không liên quan đến nhau.

Còn Hà Thủ Ngu và Đường Giai lại không giống, Hà Thủ Ngu không có tình cảm gì với Đường Giai. Nhưng Đường Giai lại có tình cảm sâu nặng với Hà Thủ Ngu, cho dù biết Hà Thủ Ngu đã có bạn gái nhưng vẫn tình nguyện thích ông ấy, thậm chí là không từ thủ đoạn. Hà Thủ Ngu bởi vì liên hôn chính trị mà không thể không từ bỏ Thẩm Bội Tuệ, nói cho cùng, thật ra cô cảm thấy ông ấy cũng không yêu Thẩm Bội Tuệ lắm.

Nếu thật sự yêu một người thì sẽ không dễ dàng buông tay, buông tay thì chỉ có thể là yêu không đủ sâu.

Hà An Nhiên thật sự không muốn dây dưa với bà ta nữa, cô cảm thấy nói chuyện với bà ta lãng phí thời gian của mình, cô chán ghét nhìn bà ta một cái, sau đó xoay người vào phòng.

Chỉ là cô còn chưa bước vào thì đã bị tóm lại từ phía sau, kéo qua, lúc cô còn chưa phản ứng lại thì đã nghe “chát” một tiếng.

Trước mắt cô là một mảnh tối đen, đầu vầng mắt hoa.

Trước kia cô bị khối gỗ đập vào đầu, bây giờ lại bị bà ta cho một cái tát như vậy, chân lập tức mềm nhũn, thiếu chút là té ngã, cô đỡ cửa, một lúc lâu đôi mắt mới rõ ràng lại.

Hà An Nhiên sờ mặt mình, Đường Giai hạ thủ đúng là không nhẹ, cô cảm thấy bên trong miệng mình có mùi máu tươi nhàn nhạt.

“Bà đang làm gì đấy!”

Một giọng nói trầm thấp đầy sự tức giận vang lên.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Đau Lòng

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Đúng rồi, Đường tổng, ngày mai chúng tôi sẽ đưa báo cáo nghiệm thương đến công ty bà, nên bồi thường thế nào cũng sẽ ghi chú rõ ràng. Còn có, vừa rồi đoạn video kia tôi đã bảo người đại diện kê phòng điều khiển lưu lại rồi, không cần tôi nhiều lời nữa, trong lòng mọi người đều hiểu là được.”

Nói xong, Chu Duyên Xuyên đỡ Hà An Nhiên vào cửa, một tiếng “rầm” vang lên.

“Thế nào, còn đau không?” Vừa vào cửa, Chu Duyên Xuyên ôm lấy cô, quan tâm hỏi.

Hà An Nhiên không nói chuyện, chỉ nhìn anh.

“Sao thế?”

“Anh biết từ khi nào?”

Chu Duyên Xuyên đỡ cô ngồi lên sofa: “Cách đây không lâu.”

“Quan hệ của em và Hà Tụng Nghị...”

“Anh biết, cũng biết chuyện cô ấy lén lút làm, anh biết hết rồi.”

“An Nhiên, anh xin lỗi.”

“Không sao, em hiểu.”

Hà An Nhiên rất rõ Chu Duyên Xuyên là dạng người gì, có giáo dưỡng tốt, gia giáo nghiêm khắc, cho dù có giận anh cũng sẽ không làm ra mấy chuyện khác người, anh muốn giáo huấn một người cũng không dựa vào tay, mà là dựa vào đầu óc.

Chu Duyên Xuyên nhẹ nhàng thở dài một hơi, đưa tay ôm cô vào lòng: “An Nhiên, anh yêu em, thật sự rất yêu em.”

Anh đã đoán hàng chục ngàn khả năng cô rời đi, nhưng lại chưa từng nghĩ đến khả năng này, chỉ cần tưởng tượng đến những chuyện cô đã trải qua trong mấy năm đó, trái tim anh sẽ đau đớn như bị người ta cầm dao đâm. Ngay khoảnh khắc vừa rồi, anh cũng không biết mình đã dùng bao nhiêu nỗ lực mới khắc chế mình không tát bà ta.

Giáo dưỡng nghiêm khắc khiến anh không hạ thủ được, cho dù trong lòng đã ghét bà ta đến cực điểm, nhưng chuyện như vậy, anh tuyệt đối sẽ không để cho nó tái diễn lần thứ hai.

Hà An Nhiên đột nhiên cảm thấy đau lòng, dường như một nơi kiên cường đã bị công phá, chạm đến đáy lòng mềm mại của cô. Mấy năm nay, cô cũng không còn nhớ rõ mình đã trải qua như thế nào, chỉ nhớ vào rất nhiều đêm không ngủ được, gương mặt anh hiện lên vô cùng rõ ràng.

“Ừ.” Giọng Hà An Nhiên nghẹn ngào, cô vùi đầu vào ngực anh.

“Được rồi, đừng khóc.” Chu Duyên Xuyên không nén được sự đau lòng.

...

Chu Duyên Xuyên nhìn Hà An Nhiên đang ngủ an ổn trong ngực mình, bàn tay anh nhẹ nhàng vỗ bả vai gầy yếu của cô. Một lúc lâu sau, anh mới cẩn thận xốc chăn xuống giường.

Anh đi chân trần đến sô pha trong phòng khách rồi ngồi xuống, mở máy tính ra, Triệu Miển đã gửi băng ghi hình của khách sạn đến đây.

Anh nhìn Hà An Nhiên trên giường, sau đó mang tai nghe, mở băng ghi hình. Theo những thay đổi trong video, gương mặt anh cũng càng ngày càng trầm xuống.

Trong tai nghe truyền đến những lời chanh chua của Đường Giai, bàn tay anh nắm chặt lại, đến khi nhìn thấy Đường Giai cho An Nhiên một cái tát, đôi mắt anh đã đỏ lên. Chu Duyên Xuyên đỏ mắt xem hết băng ghi hình, sau khi xem xong, anh mới khép máy tính lại.

Một lần nữa nằm lên giường, anh ôm Hà An Nhiên vào lòng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve má cô, anh còn nhìn thấy dấu tay mơ hồ, có thể tưởng tượng ra một cái tát kia Đường Giai đã dùng bao nhiêu sức lực.

Anh dấu kín đau lòng dưới đáy lòng, nhẹ nhàng hôn lên má cô.

Con người anh càng thêm đen nhánh thâm trầm, dường như là đang áp ụ một cơn gió lốc, giống như sự yên lặng trước cơn bão. Cái tát này, sớm muộn gì anh cũng sẽ trả lại cho bà ta.

...

Hà An Nhiên nhìn chính mình trong gương, một nửa mặt bên phải vẫn còn sưng đỏ, mơ hồ còn có dấu bàn tay.

Chu Duyên Xuyên lấy một túi chườm đá từ tủ lạnh rồi đi qua chỗ cô, anh đắp chiếc túi lên một má đang sưng đỏ.

“Xem có thể bớt sưng không.”

Đêm qua cũng đã chườm túi chườm đá rồi, nhưng sáng nay vẫn còn sưng. Đường Giai, người phụ nữ này cũng quá tàn nhẫn.

“Sao hôm qua anh lại đến đây?” Đêm qua quá lộn xộn, cô còn chưa hỏi rõ ràng.

“Hôm nay anh có một cuộc họp báo ở đây.”

“À, cho nên hôm qua anh cố ý không báo trước đến xem em sao?” Hà An Nhiên cười với anh, nhưng cười như vậy lại động đến quai hàm, lập tức đau đớn khiến cô không khỏi rên rỉ.

Chu Duyên Xuyên bất đắc dĩ đưa tay chọc trán của cô: “Em là đồ ngốc à, sao lại để cho bà ta bắt nạt?”

“Em đâu ngờ bà ta sẽ động thủ, hơn nữa không phải em còn chưa kịp đánh trả thì anh đã tới rồi sao, em nói cho anh biết, nếu anh không tới, em chắc chắn sẽ đánh trả, em không để yên đâu.”

Chu Duyên Xuyên mỉm cười, mấy lời này anh tin tưởng. Anh tin nếu anh không đến, cô sẽ thật sự động thủ với Đường Giai.

Đêm qua trong video, ngoại trừ Đường Giai chanh chua, còn có cô nhanh mồm nhanh miệng. Lúc đó anh rất đau lòng, nhưng cũng khá kinh ngạc, anh chưa bao giờ biết An Nhiên cũng sẽ nói được những lời này, anh vẫn luôn cảm thấy cô là loại người sẽ không cãi nhau. Nhưng mà vẫn còn tốt, tuy bị tát một cái nhưng về khí thế cô cũng không có thua.

Còn cái tát kia, anh sẽ trả lại thay cho cô.

“Được rồi được rồi, em lợi hại, được chưa?”

“Ừm.”

Có đôi khi với Hà An Nhiên, Chu Duyên Xuyên thật sự không có cách nào, anh cũng không biết làm sao với cô. Cô luôn rất dễ dàng gợi lên những cảm xúc mà anh có, tất cả hỉ nộ ái ố của anh dường như đều bị cô khống chế.

Bữa sáng hai người giải quyết ở trong phòng.

“Họp báo của anh là khi nào?”

Chu Duyên Xuyên nhìn đồng hồ trên tay: “Chín giờ.”

“Vậy mấy giờ kết thúc?”

“Chắc là đến tối.”

Hà An Nhiên gật đầu, cô cắn đũa: “Vậy... Vậy tối anh còn về không?”

Động tác ăn cháo của Chu Duyên Xuyên dừng lại, anh ngẩng đầu mỉm cười nhìn cô: “Em thì sao, muốn anh về không?”

“Em mặc kệ anh, thích về hay không thì về.” Nói xong, cô bưng cháo lên ăn.

Chu Duyên Xuyên nhìn cô, trong mắt là tình cảm dịu dàng.

“Về.”

Hà An Nhiên nở nụ cười thầm. Ăn xong, cô bỏ bát xuống, mặt không biểu tình nói một câu “À”.

Cô đẩy ghế, cầm túi chườm đá tiếp tục chườm, khoảng mười phút sau, trên mặt mới bớt sưng một chút, dấu vết hình như cũng không rõ ràng như vừa nãy, dùng tóc che lại thì chắc cũng có thể che được.

Hai người cùng nhau ra cửa.

Hà An Nhiên đến nơi trưng bày chủ đề biển cả của làng du lịch, còn Chu Duyên Xuyên thì đi đến buổi họp báo.

Ra khỏi khách sạn, Hà An Nhiên vươn tay sửa lại khẩu trang trên mặt Chu Duyên Xuyên, “Em đi đây, tạm biệt.” Cô vẫy tay tạm biệt với anh. Vừa chuẩn bị rời đi thì cô bị Chu Duyên Xuyên nắm tay lại, im lặng hôn lên môi cô.

Tuy cách một lớp khẩu trang, nhưng Hà An Nhiên vẫn cảm nhận được độ ấm của môi Chu Duyên Xuyên, gương mặt không khỏi đỏ lên.

“Anh điên à, nếu bị người ta chụp được thì phải làm sao bây giờ?”

“Chụp thì chụp, anh hôn bạn gái mình thì có sao, chẳng lẽ là phạm pháp?”

Hà An Nhiên bị lời nói vô lại của Chu Duyên Xuyên làm bật cười, cô vươn tay nhéo mặt anh, nhìn thoáng qua xung quanh, vừa lúc nhìn thấy Triệu Miển đang dừng xe cách đó không xa.

“Đi nhanh đi, anh Triệu đang đợi anh kìa.”

Chu Duyên Xuyên nhìn qua, quả nhiên là thấy xe của Triệu Miển.

“Anh đi đây.”

“Đi đi.” Hà An Nhiên xua tay với anh.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Nhớ

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Chuyện em nhờ ấy, chị điều tra thế nào rồi, rốt cuộc Nhiêm Xuyên là ai?”

Đôi mắt Giang Đình nhìn thẳng vào con đường, cánh tay lơ đãng nắm chặt lại: “Không tra được.”

“Sao?” Lâm Lôi kinh ngạc.

“Không thế nào, không tra được hả, vậy anh rể thì sao, anh rể cũng không tra được?”

“Công việc của anh rể em rất bận rộn, nào có thời gian giúp em làm mấy chuyện vô bổ này. Còn em đấy, em ồn ào nhốn nháo muốn vào giới giải trí, giờ đã vào rồi thì làm đến nơi đến chốn một chút cho chị, đừng có gây chuyện xấu gì để chị phải giúp em thu dọn cục diện rồi rắm. Em đấy, khi nào mới có thể chịu để tâm một chút?”

Lâm Lôi bị một tràng quở trách của Giang Đình làm ngây ngốc, cô cũng chỉ nói một câu như vậy thôi mà, cần gì phải nổi giận với cô như vậy?

“Chị... Chị không sao chứ?”

Giang Đình: “...”

“Không có gì, chị đi đây, em cũng về sớm chút đi.” Nói xong, Giang Đình đi thẳng, bỏ lại Lâm Lôi.

Lâm Lôi khó hiểu nhìn bóng dáng Giang Đình, cô nói gì không nên nói khiến chị ấy tức giận sao? Cô cẩn thận nghĩ lại, hình như đâu có gì đâu nhỉ?

Giang Đình đi rất nhanh, mau chóng bỏ lại Lâm Lôi phía sau, cho đến khi không nhìn thấy Lâm Lôi nữa, bước chân Giang Đình mới chậm lại. Thật ra cô cũng không biết vì sao mình lại muốn thay Hà An Nhiên che dấu, rõ ràng là cô biết Hà An Nhiên là Nhiêm Xuyên nhưng lại không nói cho Lâm Lôi.

Có thể là chính cô cảm thấy Lâm Lôi có biết cũng không có ý nghĩa gì, tuy rằng Lâm Lôi và An Nhiên xấp xỉ tuổi nhau nhưng trong mắt cô, An Nhiên chín chắn cẩn thận hơn Lâm Lôi nhiều. Lâm Lôi thích Chu Duyên Xuyên, chắc cũng chỉ là do tâm tính của tuổi trẻ thôi.

Nếu cô đoán không sai, người đàn ông vừa rời trước cửa khách sạn hẳn là Chu Duyên Xuyên. Xem dáng vẻ kia, có lẽ là cùng nhau ra khỏi khách sạn, sự thân mật của Chu Duyên Xuyên với Hà An Nhiên cô cũng đã nhìn thấy, cô cảm giác được Chu Duyên Xuyên thật sự yêu Hà An Nhiên. Lúc anh ta nhìn cô ấy, trong mắt cũng chỉ có mình cô ấy, những người khác căn bản không dung được, loại này ánh mắt này cô rất quen thuộc, mỗi lần Cao Thứ nhìn cô cũng giống như vậy.

Bây giờ cô chỉ có thể xem như là không biết gì hết, tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi, còn mấy chuyện sau này cũng không liên quan gì đến cô.

...

Buổi tối sau khi hoàn thành công việc, mọi người cùng nhau về khách sạn.

Vừa ra khỏi nơi trưng bày chủ đề, Hà An Nhiên đã nhìn thấy một người đàn ông mang mũ và khẩu trang đang dựa lưng vào tường cách đó không xa. Trong mắt anh chưa ý cười, đang nhìn về phía bên này.

“Mau xem kìa, bên đó có một anh chàng đẹp trai.” A Miên chỉ vào Chu Duyên Xuyên, nói.

“Không thấy được mặt, sao cậu biết là anh chàng đẹp trai?” Tiểu Diễm trêu ghẹo.

Đương nhiên Tôn Duyệt cũng thấy được, chỉ cần liếc mắt một cái thì cô ấy đã nhận ra người kia là Chu Duyên Xuyên, cô ấy nhéo tay Hà An Nhiên. Hà An Nhiên và cô ấy liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hai người đều hiểu rõ nhưng lại không nói ra.

“Xem cái độ cao so với mặt nước biển kia. Dáng người kia, khí chất kia, theo kinh nghiệm nhiều năm của em, tuyệt đối là một anh chàng không chê vào đâu được.” A Miên khoe khoang.

“Ừm... Các em về trước đi, chị đột nhiên nhớ ra có đồ quên lấy rồi.” Hà An Nhiên dừng chân, nói.

“Đồ gì, hay là em đi với chị?” A Miên đáp.

Hà An Nhiên lắc tay với cô ấy: “Không cần đâu, chị đi một mình được rồi.”

“Nhưng...”

“Được rồi, chị An Nhiên của các em không phải là trẻ con, mọi người cũng đã bận rộn cả ngày rồi, về sớm nghỉ ngơi đi.” Tôn Duyệt đưa tay kéo A Miên lại.

“An Nhiên, đi sớm về sớm, bọn mình về trước đây.”

“Ừ, mình biết rồi.” Hà An Nhiên quay lại.

Tôn Duyệt lôi kéo mấy cô gái kia đi về hướng khách sạn.

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu...” Hà An Nhiên cúi đầu, vừa đếm vừa bước nhỏ, cho đến khi không thấy mấy người Tôn Duyệt nữa, cô mới dừng chân lại.

Hà An Nhiên quay đầu lại, nhìn Chu Duyên Xuyên đang đứng yên với ánh mắt đầy ý cười nhìn cô.

“Sao đây, em còn muốn đi đâu nữa?” Chu Duyên Xuyên cười hỏi cô.

Khóe môi Hà An Nhiên không khỏi nhếch lên, cô không kiềm chế được chính mình, chạy như bay về phía Chu Duyên Xuyên.

Nhìn Hà An Nhiên đang chạy đến chỗ mình, Chu Duyên Xuyên đứng thẳng người, giang tay với cô. Hà An Nhiên nhào vào ngực Chu Duyên Xuyên, Chu Duyên Xuyên ôm eo cô, mũi chân nhấc lên khỏi mặt đất, ôm cô xoay vài vòng.

“Nhiệt tình vậy à?” Anh ôm eo cô, trán tựa trán với cô.

“Ừ, anh không thích à?” Hà An Nhiên nháy mắt với anh.

Chu Duyên Xuyên lập tức cảm thấy trái tim mình mềm đi, cho dù là lúc nào, Hà An Nhiên cũng là dụ hoặc trí mạng với anh, ngay cả khẩu trang cũng không kịp kéo xuống, anh đã ôm lấy má cô, gặm cắn loạn xạ.

Hôn xong, hô hấp của cả ai đều hơi bất ổn, nếu không phải nghĩ đến bây giờ đang ở bên ngoài, Hà An Nhiên thật sự sẽ kéo khẩu trang anh xuống, loại cảm giác này thật sự quá khó chịu.

Chu Duyên Xuyên ôm eo Hà An Nhiên, hai người nói nói cười cười đi về phía khách sạn.

...

“Anh muốn ăn gì?” Hà An Nhiên ngồi trên đùi Chu Duyên Xuyên, ôm cổ anh hỏi.

Đôi tay Chu Duyên Xuyên ôm cô, khoe môi mang theo ý cười. Hà An Nhiên vừa thấy ý cười nơi khoe môi anh liền biết chắc anh lại không có ý tốt, cô vươn tay ôm mặt anh: “Không được nghĩ bậy, em nói ăn cơm, em muốn gọi cơm.”

Chu Duyên Xuyên kéo cánh tay đang đặt trên má mình xuống, nằm lại trong tay.

“Anh không muốn ăn cơm.”

“Không muốn ăn cơm thì ăn mì, mì Ý sốt thịt băm ở khách sạn này khá ngon, anh có muốn ăn không?”

“Anh không muốn ăn mì Ý sốt thịt băm, anh muốn ăn mì ở "bên dưới"...”

“Mì ở "bên dưới" là cái gì...” Cô lẩm bẩm, dần dần mới phản ứng lại.

“Đồ háo sắc!” Cô xấu hổ, hai má đỏ ửng lên.

Chu Duyên Xuyên nhìn dáng vẻ ngại ngùng của cô, không khỏi nở nụ cười, anh ôm cô chặt hơn.

Hà An Nhiên cũng không biết nói gì, cô cảm thấy trình độ không biết xấu hổ của Chu Duyên Xuyên đã đạt đến mức tối đa rồi.

Cô cảm giác được bàn tay đang đặt trên eo mình càng ngày càng nóng rực, cô đưa tay đẩy anh ra, muốn ngồi dậy khỏi đùi anh, nhưng lại phát hiện mình không thể động dậy được, cô đã bị anh ôm chặt.

“Anh buông em ra...”

Chu Duyên Xuyên dựa sát vào cô, dùng môi cọ xát cổ cô: “Lâu như vậy rồi, chẳng lẽ em không nhớ anh à?”

Hà An Nhiên run rẩy: “Nhớ thì nhớ... Nhưng... Ừm...”

Chu Duyên Xuyên không muốn nghe cô cự tuyệt, trực tiếp lấp kín miệng cô, cô không biết, tách ra lâu như vậy, anh nhớ cô đến bao nhiêu, mỗi tối không ngủ được, trong đầu anh chỉ toàn là cô.

Anh mạnh mẽ cắn môi cô, cho đến khi Hà An Nhiên nghẹn ngào một tiếng kêu “đau,”, anh mới dần dần dịu dàng lại, từng chút cắn mút. Nhân lúc cô hé môi, anh chen vào trong dễ như trở bàn tay.

Anh để cô ngồi trên đùi mình, bàn tay đặt nơi eo cô càng thêm ôm chặt hơn.

Hà An Nhiên cảm thấy tim đập gia tốc, đầu óc nóng lên, cả người không còn chút sức lực mà tựa vào người anh. Anh và cô đã tách ra lâu như vậy, sao cô có thể không nhớ anh, cô nhớ, nhớ đến mức sắp điên mất. Cô đưa tay ôm cổ anh, một tay đỡ lấy gáy anh, không tự chủ được mà kéo anh về phía mình. Một dòng khí quen thuộc bắt đầu lan tỏa trong cơ thể cô.

Chu Duyên Xuyên nhắc cô dậy, đặt cô trên sofa, mình thì đè lên.

Hà An Nhiên không an phận đưa tay cởi quần áo Chu Duyên Xuyên, Chu Duyên Xuyên vốn đã chuẩn bị tiến công, bị cô làm như vậy liền mất hồn.

Bàn tay anh nắm vạt áo cô, kéo lên trên. Bra màu đen bao lấy bầu ngực trắng mịn đầy đặn của cô, lộ ra khe rãnh rất sâu, trắng đen đối lập rõ ràng như vậy khiến cảm quan của anh đã chịu kích thích cực lớn.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Chu Lễ Kiến Gặp Chuyện

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Hà An Nhiên lén quay về Bắc Kinh, cô không nói chuyện công việc đã kết thúc cho Chu Duyên Xuyên, muốn cho anh một bất ngờ.

Lúc ngồi trên xe taxi, cô gọi điện thoại cho Chu Duyên Xuyên. Bình thường Chu Duyên Xuyên nhận điện thoại của cô rất nhanh, cơ bản là cô vừa gọi là anh lập tức nghe máy, nhưng hôm nay đầu kia điện thoại vang lên tiếng chuông rất lâu mà vẫn không có người nghe.

“Tút tut tut...” Những tiếng chuông chờ vang lên liên tục khiến Hà An Nhiên đột nhiên cảm thấy bất an. Lúc cô càng ngày càng sốt ruột, điện thoại rốt cuộc cũng kết nối.

“Alo?” Cô nôn nóng lên tiếng.

“Ừ.” Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng Chu Duyên Xuyên.

“Sao giờ anh mới nghe máy?”

“Vừa rồi anh không nghe thấy.” Giọng Chu Duyên Xuyên hơi kì lạ.

“Anh ở đâu, xảy ra chuyện gì rồi à?” Cô nhạy cảm hỏi.

“Anh ở nhà, có thể có chuyện gì chứ?”

“Vậy sao giọng anh nghe có vẻ rất mệt mỏi thế?”

“Có thể là gần đây bận quá, không nghỉ ngơi tốt, em đừng lo cho anh, anh không sao.” Đầu kia Chu Duyên Xuyên bật cười, tiếng cười xuyên qua điện thoại đến tai Hà An Nhiên, từ tính lại dụ hoặc.

“Vậy... Vậy anh nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ừ, em cũng thế nha, anh cúp máy đây.”

Sau khi cúp máy, Hà An Nhiên cất điện thoại vào túi, tuy Chu Duyên Xuyên nói với cô là không có việc gì, nhưng trong lòng cô vẫn không khỏi lo cho anh, cũng không biết có phải là anh bị bệnh không, cố ý gạt cô.

“Bác tài, có thể đi nhanh hơn một chút không ạ?” Cô nói với bác tài xế.

“Được chứ.” Bác tài xế đáp, tăng tốc độ thêm một chút.

Lúc về đến nhà đã là hơn mười hai giờ đêm, cô cẩn thận mở cửa, kéo hành lý vào.

“Gâu gâu gâu...”

Vừa đi vào, cô liền nghe thấy tiếng chó sủa.

“Suyt... Là chị, Yoyo.” Hà An Nhiên nhanh chóng mở miệng nói. Vẫn may là Yoyo thông minh, lập tức có thể nghe ra giọng của cô, nó im lặng lại.

Hà An Nhiên nghiêng đầu nhìn cửa phòng ngủ.

“Không phải là bệnh thật chứ, tiếng của Yoyo lớn như vậy mà vẫn không đánh thức anh ấy sao?” Cô lẩm bẩm, cũng không rảnh để suy nghĩ nữa, bỏ hành lý trong phòng khách rồi đi vào phòng ngủ.

Hà An Nhiên nhẹ nhàng vặn chốt cửa phòng ngủ, trong phòng tối đen, ánh trăng chiếu qua tấm rèm hơi mỏng, phảng phất mang theo chút tia sáng.

“Duyên Xuyên?” Cô vừa gọi tên anh vừa đưa tay bật đèn trong phòng ngủ.

“Duyên...”

“Cạch.”

Đèn trong phòng ngủ được bật lên, toàn bộ phòng đã sáng sủa hơn, Hà An Nhiên cũng đột nhiên im bật.

Trên giường không có ai cả, chăn gối chỉnh tề, căn bản không giống đã có người vừa ngủ. Chu Duyên Xuyên nói dối cô, anh không hề ở nhà.

Hà An Nhiên nhú mày, cô ra khỏi phòng ngủ, dạo quanh nhà một vòng, xác định Chu Duyên Xuyên thật sự không ở nhà. Không biết vì sao, trong lòng cô càng thêm bất an, vì sao anh phải nói dối với cô, rõ ràng là không ở nhà nhưng vì sao lại nói là ở nhà với cô, Hà An Nhiên không hiểu.

Cô lấy chiếc điện thoại vừa rồi đặt trên bàn trà gọi cho Chu Duyên Xuyên. Đầu kia điện thoại vang lên rất lâu rồi mới kết nối.

“Alo, An Nhiên?”

Hà An Nhiên đứng ở phòng khách, cô cúi đầu nhìn Yoyo đang quần quanh chân mình.

“Anh ở đâu?”

Chu Duyên Xuyên không phát giác được sự kì lạ của Hà An Nhiên:
“Ở nhà, hôm nay em làm sao thế?”

Trong lòng Hà An Nhiên đột nhiên trầm xuống, như bước xuống cầu thang mà lại bước hụt chân.

“An Nhiên?”

“Anh nói dối, em đang ở nhà.” Cô thản nhiên nói.

Đầu kia điện thoại im lặng một lúc: “An Nhiên, em về khi nào?”

“Vì sao lại gạ em, anh ở đâu, anh nói cho...”

“Bệnh viện.”

“... Cái gì?”

“Anh ở bệnh viện.”

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Tiếp Nhận

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Mộc Vũ ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn giao tài liệu trong tay cho Chu Duyên Xuyên. Thực lực của Chu Duyên Xuyên ông biết rõ, giờ muốn ông đem tài liệu này đưa cho chủ tịch, ông cũng không làm được, hơn nữa Chu Duyên Xuyên lại là con ruột của chủ tịch, ông cũng yên tâm.

“Vậy Duyên Xuyên, gần đây nhờ cháu vậy.”

Chu Duyên Xuyên tiếp nhận tài liệu: “Không sao ạ.”

Sau khi tạm biệt Mộc Vũ trước cửa phòng, hai người lái xe đi về.

“Đêm qua vất vả rồi, em đi tắm rửa đi.” Chu Duyên Xuyên đặt tài liệu trên bàn trà, quay đầu nói với Hà An Nhiên.

Hà An Nhiên cúi đầu thay dép: “Vâng.”

Hà An Nhiên tắm rửa xong, vừa ra liền thấy Chu Duyên Xuyên đang ngồi bên kia xử lý tài liệu, trên bàn là một chồng giấy tờ rất dày.

Cô đi ra phía sau anh, đưa tay giúp anh xoa thái dương, thấy sự mệt mỏi trên mặt anh, cô lại đau lòng: “Anh cũng nghỉ ngơi một chút đi.”

Chu Duyên Xuyên cười kéo tay cô: “Anh không sao, em đi nghỉ đi, anh xử lý một chút nữa là xong.”

Hà An Nhiên thấy anh không chịu đi thì cũng không chịu ngủ một mình: “Em ở đây với anh.”

Chu Duyên Xuyên ngẩng đầu lên, hôn lên môi cô một cái: “Anh không sao, em mau nghỉ ngơi đi, nếu không anh sẽ đau lòng.”

“Nhưng anh như vậy em cũng sẽ đau lòng.” Hà An Nhiên nói gì cũng không chịu đi, cô dứt khoát vươn tay ôm cổ anh, sống chết không chịu buông tay. Chu Duyên Xuyên nhìn cô, không biết làm sao nhưng trong lòng lại vui vẻ lạ kì, cô càng ngày càng ý lại vào anh, mà anh cũng càng ngày càng quen, càng thích cô ý lại vào mình.

“Anh không ngủ em cũng không ngủ.”

Chu Duyên Xuyên không còn cách nào với cô: “Đúng là không biết làm sao với em. Em về phòng trước đi, anh đi tắm rửa một lát rồi vào ngay.”

“Vâng.” Hà An Nhiên lập tức buông anh ra, đi vào phòng ngủ.

Chu Duyên Xuyên nhìn bóng dáng cô: “Tin anh vậy à?”

“Ừ, bởi vì anh đáp ứng với em thì nhất định sẽ làm được.” Hà An Nhiên không quay đầu lại, giọng nói tràn đầy sự tự tin.

Chu Duyên Xuyên buông tài liệu trong tay, cô đứng là khắc tinh của anh.

Tắm rửa xong, sự mệt mỏi đã tiêu tán không ít, anh vừa lau tóc vừa đi đến phòng ngủ. Vừa bước vào anh liền Hà An Nhiên đang ngồi trên giường, thấy anh vào thì nhanh chóng xốc chăn bên cạnh lên, vỗ vỗ nệm.

Anh buồn cười nhìn động tác này của cô, bước từng bước đến mép giường.

“Em lau cho anh.” Hà An Nhiên lấy khăn từ tay anh, sau đó quỳ gối phía sau lau tóc cho anh.

Tắm rửa xong, trên người anh mang theo mùi hương sữa tắm nhàn nhạt. Cô phủ khăn lên đầu anh, nắm ngón tay xò ra, chuyên tâm lau tóc, tóc anh ngắn cho nên vài phút là đã khô.

“Được rồi, ngủ đi.” Cô ném khăn sang bên cạnh, sau đó nhanh chóng chui vào chăn.

Chu Duyên Xuyên cũng nằm xuống. Anh vừa nằm xuống, Hà An Nhiên đã chui vào ngực anh theo thói quen, dùng cả tay cả chân ôm anh không chịu buông tay.

Hai người không nói gì, chỉ lẳng lặng mà ôm đối phương, có thể là vì thật sự mệt mỏi, cũng có thể là để hưởng thụ sự hòa hợp của hai trái tim giờ phút này. Hà An Nhiên nhanh chóng buồn ngủ, cô ôm Chu Duyên Xuyên, không bao lâu sau là đã ngủ.

Một tay Chu Duyên Xuyên ôm cô, một tay chống đầu, nâng người lên, yên lặng nhìn Hà An Nhiên ngủ. Anh chưa từng yêu một người như vậy, bây giờ chỉ ôm một người liền khiến anh cảm thấy thỏa mãn xưa nay chưa từng có.

Vốn anh muốn nằm nghỉ ngơi một lát, sau đó lại tiếp tục làm việc, kết quả anh cứ nhìn An Nhiên như vậy, nhìn một lát rồi cũng ngủ luôn. Mấy ngày nay anh vẫn luôn ở bệnh viện chăm sóc Chu Lễ Kiến, tuy ngoài miệng nói không sao nhưng rốt cuộc cũng là con người, thân thể không chịu nổi.

Giấc ngủ này kéo dài đến giữa trưa, sau đó bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Anh lấy điện thoại trên tủ đầu giường, nhìn thoáng qua, là Triệu Ưc Từ gọi đến. Anh vừa nhấc máy liền nghe thấy giọng nói sốt ruột luống cuống của Triệu Ưc Từ.

“Alo, Duyên Xuyên, mẹ không khuyên được bố con, mới vừa tỉnh đã một hai phải về công ty, nói là phải xử lý công chuyện. Mẹ thật sự không biết làm sao, tính tình ngoan cố của ông ấy...”

Bao nhiêu buồn ngủ của Chu Duyên Xuyên lập tức tan biến đi, anh nhìn An Nhiên đang gối lên cánh tay mình, cố tình đè thấp giọng.

“Mẹ, mẹ đừng nôn nóng, con lập tức đến ngay.”

Cúp điện thoại, Chu Duyên Xuyên cẩn thận rút cánh tay ra khỏi đầu An Nhiên, để cô nằm trên gối, xác định mình không đánh thức cô, lúc này anh mới đứng dậy.

Thay quần áo xong, anh để lại cho An Nhiên một tờ giấy, đè dưới điện thoại cô, lúc này mới rời đi.

...

Chu Duyên Xuyên còn chưa bước vào thì đã nghe thấy bên trong phòng bệnh truyền đến tiếng Chu Lễ Kiến cãi cộ ầm ĩ, cùng với tiếng Triệu Ưc Từ khuyên giải, an ủi.

Anh đẩy cửa đi vào, hai người đang cãi nhai lập tức ngậm miệng lại.

“Duyên Xuyên, con đến rồi à?” Triệu Ưc Từ buông Chu Lễ Kiến ra, đứng lên đi qua chỗ anh. Chu Duyên Xuyên đến, bà yên tâm hơn nhiều, lúc này mới dám lớn mật buông ông ấy ra, nếu bà không ôm chặt ông ấy, sợ không kéo lại được, ông ấy sẽ chạy thẳng đến công ty.

“Vâng.”

Chu Lễ Kiến thấy Chu Duyên Xuyên tiến vào, vốn còn đang giãy giụa muốn xuống giường thì bây giờ lùi về trong chăn, cũng không lớn tiếng ồn ào nói về công ty nữa.

“Nghe bố lớn tiếng như vậy, có vẻ sức khỏe đã bình phục rồi, bắt đầu muốn xuống giường nhảy nhót?” Chu Duyên Xuyên đi đến giường bệnh, ngồi trên chiếc ghế bên cạnh.

“Cái thằng hỗn láo này, nói chuyện kiểu gì đấy, tao là bố mày đấy.” Ông không nhin được mà quở trách anh.

Chu Duyên Xuyên cũng hiếm khi không tranh luận với ông, mặc cho ông quở trách. Từ khi tốt nghiệp cao trung, hai bố con họ rất ít nói chuyện với nhau, đừng nói là quở trách gì đó, căn bản đối phương sẽ không cho nhau cơ hội này. Hôm nay Chu Duyên Xuyên không tranh luận, Chu Lễ Kiến nói nhiều như máy hát, dùng dùng bất mãn.

Từ đầu đến cuối, Chu Duyên Xuyên chỉ im lặng nghe. Cho đến khi Chu Lễ Kiến quở trách mệt rồi, Chu Duyên Xuyên rót cho ông một ly nước: “Nói xong rồi ạ?”

Chu Lễ kiến uống một ngụm nước cho đỡ khát, không phản ứng với anh.

“Con nghe mẹ nói bố muốn về công ty tiếp tục làm việc?”

Chu Lễ Kiến liếc anh một cái: “Bố là chủ tịch công ty, công ty còn một đồng lớn chuyện đang phải chờ bố xử lý, giờ cứ nằm ở bệnh viện thế này, sao mà có thể vậy được, đâu được như công ty người ta, đều có con trai, có cháu trai...”

Chu Duyên Xuyên bất thành lời nói: “Con sẽ xử lý.”

Chu Lễ kiến đang nói chuyện, suýt chút nữa là tự mình bị sặc.

“Con... Con nói gì?” Ông không thể tin được, hỏi lại.

“Con nói bố cứ an tâm dưỡng bệnh, chuyện của công ty giao cho con là được.”

“Con nói thật?”

Chu Duyên Xuyên gật đầu: “Vâng.”

Nghe được Chu Duyên Xuyên nói, Chu Lễ kiến thiếu chút nữa là cao hứng mà nhảy cẫng lên, không ngờ lần sinh bệnh này, trong họa còn có phúc, bệnh này cũng thật đáng giá!

“Con chỉ làm đến khi bố khỏe lại thôi.” Chu Duyên Xuyên bổ sung một câu.

Ý cười nơi khóe môi Chu Lễ Kiến cứng lại: “Không phải từ nay sẽ làm luôn sao?”

“Con đâu có nói vậy.”

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Cha Con Gặp Mặt

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Chị An Nhiên, hình như sau khi chúng ta hợp tác với làng du lịch, danh tiếng của phòng làm việc chúng ta đã cao hơn không ít. Gần đây có rất nhiều tạp chí muốn hợp tác với chúng ta, còn có một trường tiểu học mời chúng ta đi vẽ tường.”

Hà An Nhiên buông bút trong tay: “Đây là khách hàng mà làng du lịch mang đến cho chúng ta.”

Làng du lịch là một nơi để giải trí, tường vẽ mà phòng làm việc bọn cô thiết kế hẳn là đã hấp dẫn không ít người, mà những người thực sự hiểu điều này sẽ trở thành khách hàng của các cô.

“Đúng vậy, nhưng hiệu quả và lợi ích mang đến cũng quá lớn rồi?”

“Suy cho cùng thì là hai bên cùng lợi.”

Hai bên đều đạt được mục tiêu, bọn cô hoàn thành làng du lịch đúng hạn, chính thức bắt đầu mở để thu tiền, mà các cô cũng có khách hàng lưu động miễn phí.

Hai người đang nói chuyện thì Vương Lệ đẩy cửa đi vào: “Chị An Nhiên, bên ngoài có người tìm chị.”

Hà An Nhiên tò mò, ai sẽ tìm đến cô?

Cô đẩy ghế ra, đứng dậy: “Ai thế?”

“Không rõ lắm, dù sao cũng là một người đàn ông trung niên, nhìn rất có khí chất.” Vương Lệ nói.

“Ừ, được rồi, chị ra ngoài xem.” Nói xong, Hà An Nhiên liền đi ra bên ngoài.

Cô ra khỏi phòng làm việc, thấy trong hành lang có một người đàn ông trung niên đang đứng. Dáng vẻ của ông ấy khiến cô cảm thấy quen thuộc kì lạ, nhìn kỹ lại, cô liền nhận ra.

Là ông ấy.

...

Hai người ngồi trong một quán cà phê dưới phòng làm việc, đối diện mỗi người là một tách cà phê. Hà An Nhiên có thể nhìn ra, Hà Thủ Ngu là người rất có phong độ và khí chất, mặt mày rất ôn hòa, đôi tay ông giao nhau, đặt trên bàn, vì vẽ tranh mà bảo dưỡng rất tốt. Cho đến bây giờ cô mới hiểu được vì sao Đường Giai lại mê mẩn ông như vậy, ông thật sự có vốn liếng.

“Ông tìm tôi có chuyện gì sao?” Cô lễ phép nhưng lại xa cách hỏi ông.

Hà Thủ Ngu chỉ đánh giá cô, không nói gì.

Không khí bắt đầu trở nên gượng gạo, hai người ngồi cùng nhau, nhưng lại không có lời nào để nói.

Cô gái trước mắt như cùng một khuôn mẫu khắc ra với Thẩm Bội Tuệ, đặc biệt là lúc cười rộ lên, hoàn toàn giống y hệt nhau. Cả đời này ông không mắc nợ ai, chỉ có mình hai mẹ con này.

Hà Thủ Ngu cầm cốc lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê rồi đặt xuống, chất lỏng đẳng chất theo thực quản chảy xuống dạ dày, trong miệng toàn là hương vị cay đắng.

“Thật là xinh đẹp.”

Hà An Nhiên nhướn mày, đây là ý gì, khen cô sao?

“An Nhiên, con biết chú...”

“Tôi biết ông là ai.” Hà An Nhiên nhấp một ngụm cà phê, cười nói.

Hà Thủ Ngu cũng nở nụ cười, lúc cười tuy trên mặt có nếp nhăn nhưng vẫn không ảnh hưởng đến khí chất của ông như cũ.

Hà An Nhiên cúi đầu, chậm rãi quấy cà phê trong tách, màu nâu đen của cà phê cuốn theo chiếc thìa, tạo thành những gợn sóng. Thật ra cô cũng đã từng nghĩ đến cảnh tượng khi gặp lại ông sẽ như thế nào vô số lần, nhưng khi mọi chuyện thật sự xảy ra, cô lại cảm thấy không quá chân thật.

Nhắc đến cũng thật buồn cười, rõ ràng là bố con ruột nhưng lại chẳng khác gì người xa lạ, hai người có quan hệ huyết thống nhưng lại không hiểu gì nhau. Hà An Nhiên vốn còn cho rằng mình sẽ rất ghét Hà Thủ Ngu, nhưng bây giờ lúc gặp ông, trong lòng cô không ghét, chỉ là cũng không thích.

Bố - trong thế giới của cô, đây chỉ là một cái từ ngữ ở trong miệng hàng xóm láng giềng mà thôi, thực sự đối với cô, nó không có bao nhiêu ý nghĩa.

“An Nhiên, nhiều năm vậy rồi, bố rất xin lỗi hai mẹ con con.”

Bàn tay đang khuấy cà phê của Hà An Nhiên đột nhiên dừng lại, cà phê trong tách cũng dần phẳng lặng lại. Cô ngẩng đầu, ánh mắt trong veo

nhìn Hà Thủ Ngu.

“Ông nói quá nghiêm trọng rồi, thật ra ông không cần phải áy náy gì với tôi và mẹ tôi. Suy cho cùng, ông cũng không mắc nợ gì, hơn nữa tôi và mẹ tôi cũng không đến mức như trong tưởng tượng của ông, mấy năm nay, ngoại trừ không có ông thì chúng tôi vẫn ăn no mặc ấm, cuộc sống cũng yên bình, an ổn.”

Khóe môi Hà Thủ Ngu hơi cong lên, không hồ là con gái Bội Tuệ, không chỉ bề ngoài mà ngay cả tính nết cũng giống nhau như thế.

“An Nhiên, sao đi ra ngoài một chuyến mà mất hồn mất vía thế?”

Tôn Duyệt thấy Hà An Nhiên sững người cầm bút vẽ, không khỏi đưa tay đụng vào cô. Hà An Nhiên phản ứng lại, cô buông bút vẽ trong tay, gác nó trên bàn.

“Sao thế, xảy ra chuyện gì à?”

Hà An Nhiên lắc đầu: “Không có chuyện gì lớn, chỉ là một chút chuyện trong nhà thôi.”

Tôn Duyệt lo lắng nhìn cô, nhưng việc riêng trong nhà cô ấy cũng ngại hỏi, đành phải vỗ vai cô an ủi.

“Đừng nghĩ quá nhiều.”

Hà An Nhiên nở nụ cười cảm kích với cô ấy: “Ừ.”

Lần gặp mặt này của cô và Hà Thủ Ngu cũng xem như là yên ổn, lúc rời đi hai người còn mỉm cười nói tạm biệt.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Chuyện May Mắn Nhất Trong Cuộc Đời

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Lạ thật, bình thường thì An Nhiên hẳn là đã đến đây rồi, hôm nay sao còn chưa tới nhỉ?” Mộc Vũ thắc mắc.

Ông ấy nhắc đến, Chu Duyên Xuyên cũng phản ứng lại, anh giơ tay nhìn đồng hồ, giờ đã gần bảy giờ, bình thường khoảng sáu rưỡi là cô đã đến đây, hôm nay gần bảy giờ rồi mà vẫn chưa thấy bóng người.

“Chu tổng, hay là chúng ta cùng ra ngoài ăn đi?” Mộc Vũ đề nghị.

Chu Duyên Xuyên lắc đầu với ông ấy: “Không cần đâu ạ, cháu chờ cô ấy, cô ấy sẽ đến thôi. Tan tầm rồi, chú cũng về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Tối nay cháu lại tặng ca?”

Chu Duyên Xuyên vỗ tài liệu trên bàn: “Còn có một ít chưa xử lý xong, chắc là cũng không lâu lắm, không sao đâu ạ, chú cứ về trước đi.”

Mộc Vũ gật đầu, ở nhà ông còn vợ và con gái, hơn nữa giờ ông ở lại đây cũng không giúp được gì.

“Vậy được, chú đi trước đây.”

“Vâng, chú đi ạ.”

Mộc Vũ lấy cặp công văn của mình, sau đó mở cửa, vừa mở cửa liền thấy Hà An Nhiên đang đứng ngây người bên ngoài.

“An Nhiên?”

Nghe thấy tên Hà An Nhiên, Chu Duyên Xuyên ngẩng đầu lên xem theo bản năng.

“Vâng... chú Mộc.”

“Vừa đến à?”

“Ừm...”

“Được rồi, chú không nói với cháu nữa, mau vào đi. Chu tổng đang ở bên trong chờ, chú cũng muốn về nhà, ngày mai gặp lại.” Nói xong, Mộc Vũ vỗ bả vai cô, sau đó liền rời đi.

Hà An Nhiên nhìn bóng dáng vội vàng của Mộc Vũ, sau đó thu hồi tầm mắt, cô đi vào văn phòng, đặt cặp lồng giữ ấm lên bàn trà.

“Ăn cơm nào.”

Chu Duyên Xuyên đứng dậy đi qua chỗ cô.

“Nghe thấy rồi.” Ngữ khí của anh là khẳng định.

Động tác mở cặp lồng của Hà An Nhiên dừng lại, cô ngẩng đầu nhìn Chu Duyên Xuyên.

“Ừm, không phải em cố ý muốn nghe lén đâu, em chuẩn bị gõ cửa, nhưng...”

Chu Duyên Xuyên đi ra phía sau, đưa tay ôm lấy eo cô, anh cong môi: “Anh hiểu.”

“Nhưng mà, anh muốn biến miếng đất Hương Sơn kia thành khu du lịch thật sao?” Hà An Nhiên quay đầu nói.

“Đúng vậy.” Anh hôn lên khóe môi cô.

Chỉ mới một ngày không thấy, anh đã rất nhớ cô, rảnh rỗi một cái là anh lại không khống chế được mà nhớ đến cô.

Hà An Nhiên vươn tay đẩy mặt anh. Cô vỗ cánh tay đang ôm eo mình, sau đó đưa cặp lông giữ ấm cho anh.

Chu Duyên Xuyên nhận lấy, đôi tay nhẹ nhàng chuyển động một cái là đã mở ra. Đồng thời Hà An Nhiên cũng thoát ra khỏi ngực anh, ngồi trên sofa.

Anh lấy đồ ăn đặt trên bàn trà rồi nói với cô: "Nhưng đó cũng chỉ là một nguyên do"

“Vậy nguyên do còn lại...”

Cách một bàn trà, anh đưa tay chạm vào má cô: “Anh là người mang thù.”

“Em biết mà.”

“Sao thế, em mềm lòng?”

Hà An Nhiên bĩu môi: “Không có, vì sao em lại mềm lòng. Hơn nữa đây là chuyện thương nghiệp của anh, em không quản được.”

Chu Duyên Xuyên nở nụ cười: “Anh còn tưởng rằng em sẽ khuyên anh đừng làm như vậy đấy.”

Hà An Nhiên nhét đôi đũa vào tay anh: “Vậy là anh nghĩ nhiều rồi, bởi vì em và anh giống nhau, đều mang thù.”

Chu Duyên Xuyên cảm thấy đáng vẻ này của Hà An Nhiên vô cùng đáng yêu, thích là thích, không thích chính là không thích, lười giả bộ, cũng lười che dấu, biểu đạt rất trực tiếp.

“Vậy thì tốt, chúng ta cùng nhau mang thù.”

Nói thật, cho dù không có chuyện của Đường Giai, sớm muộn gì anh cũng sẽ động thủ với Đường gia, mà Đường Giai cũng chỉ là một ngòi nổ, khiến thời gian bị nổ tung đến nhanh hơn mà thôi. Gần đây Đường gia rất nổi bật, hơn nữa còn có Hà gia tương trợ, dần dần bắt đầu chèn ép những công ty xung quanh, đã vươn móng vuốt đến Chu thị vài lần, đoạt vài đơn hàng vốn thuộc về Chu thị.

Nếu bây giờ anh tiếp nhận Chu thị, vậy thì anh không thể nào thờ ơ được.

Anh tiếp nhận Chu thị đã gần nửa tháng, Chu Lễ Kiến cũng đã sớm về nhà tĩnh dưỡng, nói chưa khôi phục nhưng thực chất là khôi phục rất nhanh. Tuy nhiên, mỗi lần Triệu Úc Từ gọi điện thoại tới đều nói với anh, ông ấy không phải đau chỗ này thì đau chỗ kia, tóm lại là đến bây giờ vẫn chưa thể đi làm. Mỗi lần về nhà thăm ông ấy, ông ấy đều làm bộ ốm đau bệnh tật nằm trên giường.

Anh cũng lười chọc thủng ông ấy, cái chiêu lừa bịp này anh đã sớm biết rõ, giờ ông ấy cứ giả vờ bệnh không chịu về công ty đi làm, muốn ném công ty cho anh xử lý.

Vốn anh cũng đã chuẩn bị để tiếp quản công ty, cho nên đối với chiêu lừa bịp này, anh cũng mắt nhắm mắt mở.

Trước kia anh không thể hiểu được, vì sao bố anh luôn đặt công việc ở vị trí đầu tiên, luôn không về nhà, vĩnh viễn đều làm không xong việc, nhưng bây giờ, anh đã hiểu, hiểu vì sao ông ấy lại muốn liều mạng làm việc vất vả như vậy.

Tất cả những gì ông ấy làm cũng chỉ vì hai mẹ con anh mà thôi, trước kia anh không hiểu là bởi vì anh chưa từng đứng ở vị trí của ông ấy mà xem xét. Nhưng bây giờ, đứng ở vị trí của ông ấy, lúc này anh mới phát hiện gánh nặng trên vai ông nặng nề biết bao nhiêu.

Anh muốn cho An Nhiên một cuộc sống như người bình thường, nhưng thân phận trước mắt của anh - Chu ảnh đế, đối tượng mà mỗi một động thái đều bị chú ý trong giới giải trí, ba trăm sáu mươi lăm ngày thì đã hết khoảng ba trăm sáu mươi ngày ở đoàn làm phim. Anh như vậy thì không thể cho cô một cuộc sống an ổn bình thường được.

“Nghĩ gì mà nhập thần thế?” Hà An Nhiên thấy anh ngần người nên gấp một miếng thịt kho tàu cho anh: “Được rồi, mau ăn cơm đi, cơm sắp nguội rồi.”

Chu Duyên Xuyên cảm thấy mỹ mãn, ăn miếng thịt kho tàu. Nếu cả đời có thể trải qua như vậy, dù phải trả giá gì, anh cũng cam tâm tình nguyện.

Mấy ngày nay anh ở trong ty, cả người đã gầy đi không ít, xem ra làm việc ở công ty không nhẹ nhàng như ở đoàn làm phim. Mỗi ngày đều có tài liệu chưa xử lý xong, chưa xem xong, quyết sách làm chưa xong, cô nhìn cũng cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nhưng đây lại là công việc hàng ngày của anh.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Đấu Thầu Thành Công

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Ăn cơm xong, Chu Duyên Xuyên còn phải tiếp tục làm việc.

Trong phòng ngoài ánh đèn màu vàng ấm áp, nhỏ nhỏ trên bàn làm việc thì tất cả đèn khác đều đã tắt.

Chu Duyên Xuyên ngồi ở bàn làm việc, nghiêm túc nhìn tài liệu hợp tác cùng công ty nước ngoài, còn Hà An Nhiên cũng rất tự giác không quấy rầy anh, cô nằm trên sofa, ôm laptop lên mạng.

Lên mạng một lúc, cô cảm thấy đôi mắt hơi đau nên không khỏi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa lúc có thể nhìn thấy cảnh đêm ở xa xa.

Thành phố này, xa hoa truy lạc, bên ngoài là ánh đèn nê ông muôn vàn màu sắc, trong không gian, phảng phất còn nghe thấy tiếng xe cộ ồn ào bên dưới, chiếc rèm trước cửa sổ sát đất đung đưa nhẹ nhàng trước cơn gió.

Chu Duyên Xuyên xem xong một phần tài liệu, vừa lúc ngẩng đầu nhìn cô, anh chỉ nhìn thấy sườn mặt của cô, cô còn đang ngây người nhìn bên ngoài cửa sổ, muôn vàn màu sắc bên ngoài cửa sổ hội tụ trong đôi mắt của cô, trở thành những chấm sáng nho nhỏ, dường như thứ ánh sáng rực rỡ đó đã sắp tràn ra khỏi đôi mắt cô.

Khóe môi anh không khỏi hơi nhếch lên.

Hà An Nhiên nhìn đủ mới thu hồi tầm mắt, chuẩn bị lên mạng một lát nữa, ai ngờ vừa quay đầu thì thấy đôi mắt đầy ý cười của Chu Duyên Xuyên.

Cô ngồi xếp bằng trên sofa, đặt máy tính trên đùi, nhìn thẳng vào anh, cùng anh nói chuyện.

“Anh xong rồi à?”

Chu Duyên Xuyên lắc đầu với cô: “Chưa.”

Gương mặt vốn có ý cười của Hà An Nhiên lập tức ảm đạm, cô còn tưởng là anh xong rồi.

“Sao thế, mệt à?”

“Cũng không phải.” Cô cúi đầu xem máy tính, lướt lướt xuống.

“Nhưng mà anh còn chưa xong thì nhìn em làm gì?”

“Không kìm nén được.” Lời âu yếm của Chu Duyên Xuyên đột nhiên đến mà không kịp phòng ngừa, bây giờ anh nói càng ngày càng quen miệng.

Hà An Nhiên mím môi: “Anh nói thật đi, có phải là cảm thấy em đẹp, cho nên mới nhìn em?”

Chu Duyên Xuyên mỉm cười, bây giờ anh mới phát giác, hai người ở bên nhau, không chỉ có anh da mặt dày hơn mà ngay cả cô cũng không mỏng đi chút nào.

Hà An Nhiên đắc ý cười, lộ ra hàm răng trắng sáng.

Anh nhìn hàm răng sáng loáng của cô, dứt khoát đứng dậy khỏi chỗ, đến ngồi bên cạnh cô.

“Nếu anh cứ thế này thì chắc chắn sẽ không hoàn thành công việc đâu đấy.” Tuy cô nói vậy nhưng anh vừa ngồi xuống, cô đã lập tức tự giác xích lại gần.

Chu Duyên Xuyên nhìn màn hình máy tính, là giao diện Weibo, nhìn kỹ hơn nữa thì lại phát hiện, không phải cô đang xem Weibo anh sao, đột nhiên anh cảm thấy hơi buồn cười.

“Em xem Weibo anh làm gì?” Rõ ràng người thật đã ở ngay trước mắt, cô còn muốn xem trên Weibo.

Hà An Nhiên xấu hổ, cô kéo máy tính xuống một chút: “Em muốn xem một chút cũng không cho à?”

“Cho mà, em xem đi.” Chu Duyên Xuyên đưa tay ôm lấy má cô, để cô nhìn chính mình.

“Thế nào, có đủ HD không?”

Gương mặt Hà An Nhiên nóng lên, nhưng lại cảm thấy anh vô lại, cô nghiêng mặt đi, thoát khỏi bàn tay anh: “Nhưng em vẫn cảm thấy nhìn ảnh đẹp hơn thì sao đây?”

Chu Duyên Xuyên cũng hứng thú, hùa theo cô: “Em cảm thấy bức nào đẹp, đưa anh nhìn xem?”

Hà An Nhiên lập tức nhấn màn hình máy tính lên, bừa bừa hứng thú mở Weibo, chỉ cần bấm tên Chu Duyên Xuyên vào thanh tìm kiếm thì phía dưới đã có một chuỗi dài kết quả, nhưng mà cô không bấm vào, thay vào đó là click mở Weibo Chu Duyên Xuyên.

Cô chỉ vào một tấm hình trên màn hình máy tính, nói: “Anh nhìn xem, tấm này rất có khí chất.”

“Còn có bức này, cười rất ấm áp.”

Từ đầu đến cuối, Chu Duyên Xuyên chỉ mỉm cười nhìn cô, cho dù cô khen người trong ảnh thế nào, anh cũng rất bình tĩnh, dù sao thì người trong ảnh cũng là anh, chẳng lẽ anh còn ghen với chính mình?

“Anh cảm thấy thế nào?” Hà An Nhiên chỉ một bức ảnh lớn vừa mở ra, hỏi anh.

Chu Duyên Xuyên nghiêng đầu nhìn, ngẫm nghĩ rồi nói: “Anh cảm thấy người thật đẹp hơn, hơn nữa người thật không chỉ có đẹp mà còn có thể trêu đùa.”

“Trêu đùa?”

“Ừ.” Chu Duyên Xuyên gật đầu, lúc cô còn chưa phản ứng lại thì anh đã vươn tay qua chỗ cô, vững vàng đặt ở gáy cô, người cũng nghiêng qua, bắt đầu một nụ hôn nồng nàn...

Hà An Nhiên bị anh hôn đến mềm nhũn, bàn tay càng nắm chặt áo sơmi trước ngực anh hơn.

Một cảm giác khô nóng quen thuộc dưới bụng truyền lên, gần đây bận bịu công việc, ngày nào anh cũng đi sớm về trễ, đã rất lâu anh chưa chạm vào cô, bây giờ vừa dính vào thì thật đúng không thể buông tay.

Hà An Nhiên cũng cảm giác được nụ hôn của Chu Duyên Xuyên dần dần thay đổi.

Chu Duyên Xuyên đặt cô trên sofa, bàn tay nóng bỏng cũng bắt đầu không an phận mà chuyển động lên xuống, cúc áo cô không biết đã bị anh cởi từ khi nào.

Cô bất an mở mắt, mơ màng nhìn anh.

“Đừng như vậy...” Cô nhỏ giọng cự tuyệt.

Bây giờ dù sao cũng đang ở văn phòng, cô vẫn có chút lo lắng sợ hãi, lỡ như có người đi vào thì phải làm sao?

“Đừng lo lắng, đã qua giờ tan tầm rồi, sẽ không ai đi vào, cho dù có người tăng ca thì đây cũng là tầng mười tám, bọn họ không dám lên.”

Hà An Nhiên đặt tay trên đầu anh, vẫn muốn đẩy anh ra: “Không... Không được... Sô pha không thoải mái...”

Chu Duyên Xuyên mím môi cười, sau đó ngồi dậy, Hà An Nhiên vốn còn cho rằng anh cứ buông tha cô như vậy, ai ngờ anh lại cúi người bế cô lên.

“Chúng ta đổi chỗ.” Anh dán vào vành tai cô, nhẹ nhàng nói.

Chu Duyên Xuyên bế cô đi đến phòng làm việc, duỗi tay ấn một cái nút dưới bàn, lúc cô còn chưa phản ứng lại thì một cánh cửa đã xuất hiện trước mắt cô.

Anh mở cửa, bên trong là một phòng nghỉ, còn có một chiếc giường.

Cô giật mình nhìn anh: “Sao trước nay em không biết ở đây còn có một gian phòng?”

Chu Duyên Xuyên dùng chân đóng cửa lại, bế cô đến bên giường: “Chuyện em không biết còn nhiều lắm.”

Hà An Nhiên phảng phất ngửi được mùi gỗ: “Nơi này vừa mới được xây dựng?”

Chu Duyên Xuyên đề cô trên giường, cô nằm trên giường nhìn anh.

Trong mắt cô như có một ngân hà rực rỡ lung linh, khiến anh không thể khống chế được mà chìm đắm trong đó, anh vươn tay, che lại đôi mắt cô.

“Ừ, vừa mới làm xong.”

Mặt khác không cần nhiều lời, Hà An Nhiên cũng hiểu.

Chu Duyên Xuyên dùng cơ thể áp chế cô, cơ thể nhỏ của cô mềm mại kì lạ. Một tay anh che lại đôi mắt cô, một tay khác đốt lửa khắp nơi trên người cô.

Trước mắt đã rơi vào một mảnh tối đen, trong lòng bàn tay anh, lông mi cô run rẩy hai cái, cuối cùng vẫn chậm rãi khép lại, tùy ý để anh muốn làm gì thì làm.

.

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Uy Hiếp

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Nghe nói giờ anh Chu đã tiếp nhận công ty nhà anh ấy?” Tống Trân bắt chéo chân ngồi trên sô pha, trong tay còn cầm một ly nước trái cây.

Hà An Nhiên ngồi trên thảm bên cạnh sô pha, đang chải lông cho Yoyo.

“Ừ, cũng xem như là vậy, gần đây thân thể chú Chu không tốt, chuyện trong công ty không thể không có ai xử lý.”

“Cậu không biết đâu, giờ anh Chu không chỉ nổi bật trong giới giải trí mà trong thương trường cũng thể hiện được bản lĩnh của mình, không ít người đang nghị luận anh Chu muốn rời khỏi giới giải trí đấy.”

Bàn tay đang chải lông của Hà An Nhiên dừng một chút.

“Cậu nói xem, mình xem tình hình này, cảm thấy đúng là có khả năng.”

“Mình cũng không rõ anh ấy nghĩ thế nào lắm, nhưng mà cho dù anh ấy lựa chọn như thế nào, mình cũng sẽ tôn trọng anh ấy.”

“Nhưng mà trái lại mình càng cảm thấy thương trường thích hợp với anh Chu hơn. Giới giải trí là một cái chảo nhuộm lớn, người tiếp xúc tâm tư

hoàn toàn không đơn thuần, không nói người khác, thật ra mình cảm thấy mình cũng không phải là người tốt gì.”

Hà An Nhiên mỉm cười, cô liếc cô ấy một cái: “Cho dù cậu không lẫn lộn trong giới giải trí thì cậu cũng đâu phải là người tốt gì, không phải sao?”

Tống Trân dùng mũi chân đá vào lưng Hà An Nhiên: “Không phải lúc đi học người ta là một cô gái ngoan ngoãn sao?”

Hà An Nhiên không so đo với cô ấy: “Nếu cậu là gái ngoan, vậy trên đời này thật sự không ai dám tự nhận là gái hư.”

Tống Trân trợn trắng mắt, muốn nói đến gái ngoan, người đó hẳn là Hà An Nhiên mới đúng.

Thật ra Hà An Nhiên cũng không được xem là gái ngoan, chỉ là khinh thường không muốn làm mà thôi, cho nên người ta sẽ có ảo giác cô là một cô gái rất ngoan ngoãn.

“Đúng rồi, gần đây mình phát hiện Bùi Nhạc có hơi kì lạ.” Tống Trân ngồi dậy khỏi sofa.

“Cô ta thì có thể có gì lạ?”

“Mình và cô ta chạm mặt ở công ty rất nhiều lần, vậy mà cô ta lại không gây chuyện với mình, thậm chí ánh mắt nhìn mình cũng thay đổi, cảm giác đó giống như là đang nhìn một người xa lạ, đúng là bất ngờ.” Tống Trân cau mày, dường như là đang nỗ lực hồi tưởng về mặt của Bùi Nhạc lúc đó.

“Mình thấy cậu nghiện gây chuyện với cô ta thì có, đây không phải là điều cậu hy vọng sao?”

“Không phải mà, tuy nói như vậy nhưng cậu không cảm thấy sự thay đổi này là lạ sao, một người đang tốt, sao lại lập tức thay đổi thế được?”

Hà An Nhiên buông lược trong tay, vỗ lưng Yoyo.

“Thật sự lạ vậy à?”

“Thật sự, nếu không mình cũng lười nói với cậu, dù sao thì thay đổi nhưng vẫn là một người, lúc nhìn thấy cô ta, mình sẽ cảm thấy áp lực, không thoải mái.” Tống Trân uống một ngụm nước trái cây.

Hà An Nhiên xoay người đối mặt với Tống Trân: “Thật ra, nếu mình nói cô ta và Từ Diễm ở bên nhau, cậu tin không?”

“Khụ khụ... Khụ khụ khụ khụ...” Tống Trân sặc nước trái cây, chảy hết xuống áo.

Hà An Nhiên ghét bỏ nhìn cô ấy, rút một tờ khăn giấy trên bàn trà đưa cho Tống Trân.

Tống Trân lau nước trái cây trên áo, không thể tưởng tượng được mà hỏi: “Cậu nói đùa à?”

“Không, mình tận mắt nhìn thấy.”

“The f*ck, đúng là không thể tin được, Bùi Nhạc đây đưa với Từ Diễm lâu như vậy, cuối cùng vẫn làm cục đá Từ Diễm kia nóng lên?” Trong đầu Tống Trân chấn động, cô ấy vẫn không thể tin được, bởi vì cô ấy luôn cảm thấy người Từ Diễm thích là An Nhiên mới đúng, bây giờ cục diện này khiến cô ấy cảm thấy không thể nào tin nổi.

“Ừ, không phải lần trước Từ Diễm bị bệnh phải nằm viện sao, mình đến bệnh viện thăm anh ấy, tận mắt nhìn thấy Từ Diễm gọt táo cho cô ta.”

“Gọt táo?” Tống Trân giật mình. Từ Diễm không phải người sẽ tùy tiện gọt táo cho người ta.

“Đây tuyệt đối là tin tức bùng nổ mạnh nha, nhưng mà... Không đúng... Nếu cô ta và Từ Diễm thật sự ở bên nhau, cô ta không thể nào lại có biểu tình này được, cẩn thận nghĩ lại, vẫn cảm thấy không thích hợp.”

Hà An Nhiên phỏng đoán: “Có lẽ là hai người họ cãi nhau?”

“Có lý đấy, nhưng mà đây là chuyện của hai người họ, chúng ta không quản được. Hai người họ muốn làm gì thì làm thôi.”

NGƯỜI TRONG LÒNG

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Scandal Bùng Nổ

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Trong văn phòng vang lên tiếng “rầm” do đồ đạc rơi xuống đất cùng với tiếng quát tháo điên loạn của Đường Giai.

Thư kí đứng bên ngoài văn phòng với gương mặt khủng hoảng, ông chưa từng thấy giám đốc tức giận đến mức này.

Đường Giai cầm ly nước trên bàn ném xuống đất, tiếng “choang” của thủy tinh vỡ vang lên, mảnh vụn rơi đầy đất.

“Chu Duyên Xuyên, tao nhất định sẽ khiến mày phải hối hận!”

“Một ngày nào đó, mày sẽ phải hối hận về những gì mày đã nói với tao hôm nay!” Đường Giai vừa ném đồ vừa hung ác nói.

Vương Bách nhìn Đường Giai đang nổi cơn thịnh nộ, cẩn thận mở miệng: “Đường tổng, vậy bây giờ ngài phải làm sao bây giờ?”

Đường Giai dần dần bình tĩnh lại, bà ta ngồi trên ghế, tay nắm chặt tay vịn. Một lát sau, dường như đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, khóe môi bà ta nhếch lên một nụ cười, Vương Bách nhìn mà lạnh người.

“Hà An Nhiên, tôi không động vào được, nhưng người bên cạnh cô ta mà tôi còn không dám động vào sao?”

“Đường tổng, ý ngài là...”

“Đưa iPad cho tôi.” Bà nói với ông ấy.

Vương Bách nhanh chóng cung kính đưa iPad cho bà ta, Đường Giai bấm vài cái trên iPad, sau đó đưa lại cho ông ấy.

Vương Bách không hiểu lắm nhưng vẫn nhận iPad, sau đó ông liền tỉnh ngộ.

Trên màn hình là một cô gái, với một đôi mắt đào hoa xinh đẹp.

“Điều tra cô ta cho tôi, nhớ kỹ, tôi cần thật chi tiết, hiểu chưa?”

“Tôi hiểu.”

“Ừ, đi làm đi, còn có, tìm người dọn dẹp nơi này đi.”

“Vâng.”

Sau khi Vương Bách ra ngoài, tâm tình Đường Giai tốt lên kì lạ, nếu bà không thể động vào Hà An Nhiên, vậy chỉ có thể xui cho bạn của cô ta.

...

“Gần đây Tống Trân giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy, gọi điện thoại không nghe, nhắn tin cũng không trả lời.” Tôn Duyệt cảm thấy kì lạ, hỏi Hà An Nhiên.

“Nghe trợ lý cậu ấy nói, hình như là ở đoàn làm phim thì phải.”

“Không phải cậu ấy vừa ra khỏi đoàn làm phim chưa được mấy ngày sao?”

“Nhận thêm bộ phim điện ảnh nữa rồi.”

Lần trước nói chuyện điện thoại, nghe Tống Trân nói Mục Phinh Đình đã giúp cô ấy giành được một bộ phim điện ảnh, còn là nữ chính, đây là lần đầu tiên cô ấy đảm nhận vai nữ chính, cao hứng đến nửa ngày.

“VẬY à, cậu ấy làm việc cũng quá liều mạng rồi, chờ sau khi công việc lần này kết thúc, ba chúng ta cùng tụ họp đi.”

“ĐƯỢC đấy, chờ cậu ấy ra khỏi đoàn làm phim, chúng ta đi ăn một bữa.” Hà An Nhiên cười nói.

“Chị An Nhiên, chị Duyệt, hôm nay ăn cơm thịt nướng được không, đã lâu không ăn rồi.” A Miên ngẩng đầu lên hỏi hai cô.

“Hình như là lâu rồi thật.” Tôn Duyệt buông bút, nhìn đồng hồ trên tường.

Hà An Nhiên hơi siết chặt bút trong tay, cô cúi đầu, hạ mi mắt, không biết đang nghĩ gì, qua khoảng vài giây sau, cô mới ngẩng đầu nói: “Nếu tất cả mọi người đều đồng ý thì đặt cơm thịt nướng đi.”

Kết quả mọi người đều đồng ý, xem ra cơm thịt nướng mới là tình yêu chân chính của mọi người.

Đặt cơm không bao lâu, cơm hộp đã được đưa đến.

“Ồi, người đưa cơm đổi rồi à?” A Miên cảm thấy kì lạ, hỏi.

Nghe được câu này, Hà An Nhiên ngẩng đầu nhìn qua, người đưa cơm hộp không phải Hà Kỳ mà là một cô gái.

“Đúng vậy, sau này tăng chín sẽ do em đưa cơm ạ.” Cô gái đưa cơm đặt cơm hộp trên bàn trà, cười nói với các cô.

“Đột xuất vậy à.” Tôn Duyệt nói.

Hà An Nhiên buông bút rồi đứng dậy, “Có lẽ là việc học của cậu ấy bận quá, không làm nữa, đi thôi, ăn cơm trước.”

“Ừ, ăn cơm ăn cơm, quan tâm mấy chuyện này làm gì, dù sao thì có người đưa là được.”

...

“Chị Tổng Trân, chị Tổng Trân!” Hồ Linh hoang mang rồi loạn chạy vào.

Tổng Trân đang trang điểm, cô giương mắt nhìn Hồ Linh: “Sao thế, có chuyện gì mà em hoảng loạn vậy?”

Hồ Linh cầm iPad, muốn nói lại thôi, có vẻ như muốn nói gì đó nhưng lại không dám nói.

Tổng Trân cảm thấy kỳ lạ, ngày thường Hồ Linh đâu có như thế.

“Rốt cuộc là có chuyện gì, nói đi.”

“Chị... Chị xem thì biết...” Hồ Linh đưa iPad cho cô.

Tổng Trân nhận lấy iPad, nhìn thấy tin tức trên màn hình thì “soạt” một tiếng lập tức đứng lên, chuyên viên trang điểm đang trang điểm cho cô, suýt chút nữa là đâm vào mắt cô, hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh.

“Chị Tổng...”

Tổng Trân lắc tay với cô ấy, ý bảo không có việc gì.

Cô không có duyên với hot search nhiều năm, lần này lại lên hot search, mà tiêu đề hot search lại là...

Tổng Trân hồi đại học

Bên trong là đủ loại thông tin bôi nhọ cô, cái gì mà nhân phẩm kém, phẩu thuật thẩm mỹ, bị bao dưỡng, bắt nạt bạn học, đủ loại hành vi phạm tội. Một đám cứ như chứng kiến tận mắt vậy, nói nói năng năng hùng hồn đầy lý lẽ, mà bình luận phía dưới cũng toàn là mắng chửi, ngôn ngữ dơ bẩn không thể chịu nổi.

“Chị Tống, bây giờ chúng ta làm sao bây giờ?”

“Cái gì mà làm sao bây giờ, đây chỉ là bịa đặt mà thôi. Chị đây trong sạch, không có gì mà phải sợ. John, tiếp tục đi, lát nữa tôi còn phải tham gia phỏng vấn đấy.” Tống Trân đặt iPad trên bàn, nói với John bên cạnh.

“Vâng.”

Hồ Linh thấy Tống Trân bình tĩnh thông dong, trái tim đang căng thẳng cũng buông xuống. Cô ấy đi theo Tống Trân đã lâu, Tống Trân là cái dạng người gì, cô ấy là người rõ nhất.

“Được rồi, đừng lo lắng, chị lên trước đã.” Tống Trân vỗ bả vai, an ủi cô ấy.

“Vâng.”

...

Hôm nay phóng viên sẽ đến, mấy người diễn viên chính bọn họ đều phải ra ngoài tiếp nhận phỏng vấn, thuận tiện tuyên truyền phim mới.

“Chào mọi người, tôi là Tống Trân, tôi là người đảm nhận vai diễn Triệu Thanh Hoan trong phim.” Tống Trân mỉm cười, nói với các phóng viên.

Mấy diễn viên chính khác cũng chào hỏi theo thứ tự.

“Nghe nói đây là lần đầu tiên cô diễn cảnh hành động, cảm giác như thế nào?” Phóng viên hướng microphone về phía Tống Trân.

“Ừm... Nói thế nào nhỉ, thật ra tôi cảm thấy khá là vất vả, thật sự tiếp xúc với một bộ phim hành động mới biết không dễ gì mà quay được.”

“Dương Nhất Hề cũng có khá nhiều cảnh hành động, vậy hai người bình thường có trao đổi gì không?”

Dương Nhất Hề cười nói: “Trao đổi thì chắc chắn là có rồi, dù sao thì vai của hai chúng tôi cần phối hợp rất nhiều.”

Trong phim, cô ấy và cô có quan hệ thầy trò, cũng là hai vai nữ chính.

“Vậy chị có thể nói ấn tượng đầu tiên của mình về Tống Trân không?”

“Tống Trân à, lúc vừa gặp thì sẽ cảm thấy cô ấy yếu ớt, nhưng lúc thật sự đóng phim thì sẽ phát hiện tinh thần chịu khổ của cô ấy không hề thua kém với diễn viên nam ở đây, cô ấy là một người rất khắc khổ, rất nỗ lực.”

“Tống Trân, không biết cô đã xem hot search Weibo hôm nay chưa?” Một giọng nói đột nhiên vang lên, tất cả mọi người đều lấy điện thoại ra xem hot search Weibo, không khí cả trường quay lập tức thay đổi.

Trong lòng Tống Trân “lộp bộp”, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười như cũ.

“Xem rồi.”

“Trên mạng nói lúc cô học đại học nhân phẩm rất kém, cô có thể giải thích một chút không?”

“Còn có bắt nạt bạn học, đây có phải là thật không?”

“Tống Trân, cô có thể giải thích một chút không?”

“Không phải là thật, đều là bịa đặt hãm hại thôi.” Tống Trân đứng vững gót chân, điềm tĩnh, tự nhiên nói.

“Vậy mấy bức ảnh này cô giải thích như thế nào?”

“Người trong ảnh chắc là cô phải không?”

Tống Trân nhìn bức ảnh mà một trong đám phóng viên đưa ra, người trên ảnh thật sự là Tống Trân, ngoại trừ cô, những người khác đều bị làm mosaic [1].

[1] Mosaic: nghệ thuật ghép ảnh

Tống Trân cảm thấy bức ảnh có hơi quen mắt.

“Lúc ấy hẳn cô đang đánh người, vì sao cô lại đánh người? Người bạn học kia đã làm gì sao?”

Trường quay lập tức loạn cả lên, đám phóng viên mồm năm miệng mười hỏi, dồn dập hướng microphone về phía mặt Tống Trân.

Đèn flash “tách” “tách” lóe lên làm đau đôi mắt Tống Trân, cô bị microphone chèn ép, chỉ có thể lùi về sau, trong lúc rối loạn còn bị một cái microphone đập vào cằm.

Tống Trân đau đớn che cằm lại, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia theo bản năng, chính là người đầu tiên mở miệng nhắc đến hot search Weibo.

“Tống Trân, cô không nói lời nào là vì chột dạ sao, có phải cô thật sự đánh người không. Trên mạng nói cô phẫu thuật thẩm mỹ, bị bao dưỡng cũng là thật sao?” Anh ta nỗ lực chen về phía trước, tiếp tục hỏi mấy câu sắc bén.

Mấy diễn viên đứng bên cạnh nhận ra được mức độ nghiêm trọng của chuyện này, tất cả đều ngăn phóng viên lại.

“Tôi không...” Tống Trân muốn giải thích nhưng đột nhiên cảm giác bàn tay bị người ta nhéo một cái, cô quay đầu nhìn qua, là Dương Nhất Hề.

“Được rồi, cuộc phỏng vấn hôm nay kết thúc ở đây, mọi người có thể lui ra một chút không?”

“Kết thúc, kết thúc rồi, mời mọi người nhường đường một chút.”

Nhân viên làm việc cách đó không xa cũng phát hiện được bên này đang hỗn loạn, nhanh chóng chạy sang ngăn cản phóng viên.

“Phỏng vấn kết thúc, các vị phóng viên, mời về.”

“Xin nhường đường một chút, nhường đường một chút...”

Dưới sự trợ giúp của nhân viên công tác, mấy người họ mới có thể thoát khỏi vòng vây của giới báo chí.

Tống Trân được mấy diễn viên nữ trong đoàn phim đỡ, cùng nhau đi vào phòng nghỉ.

Bọn họ vừa ngồi xuống, Hồ Linh đã vội vàng chạy vào.

“Chị Tống, cảm chị chảy máu!” Cô ấy sợ hãi kêu lên.

Cô ấy vừa kêu lên, mọi người mới phản ứng lại, vừa rồi trường quay quá hỗn loạn, không ai chú ý đến.

Tống Trân đưa tay sờ, có hơi đau, trên tay dính dính, thật sự là máu.

“Không sao.”

[1] Ảnh bị làm mờ bằng mosaic

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Trùng Phùng

Chương 2: Kí Ưc

Chương 3: Chỉ Cần Em Ở Bắc Kinh

Chương 4: Chuyện Xưa Năm Ấy

Chương 5: Trùng Hợp

Chương 6: Ăn Nhờ

Chương 7: Có Từng Nhớ Đến Anh Không?

Chương 8: Quá Khứ

Chương 9: Chúng Ta Của Năm Đó

Chương 10: Chỗ Cao Dễ Thấy

Chương 11: An Nhiên Về Rồi

Chương 12: Dọn Về

Chương 13: Yoyo Ở Nhà Anh

Chương 14: Rốt Cuộc Em Đặt Anh Ở Vị Trí Nào?

Chương 15: Người Duy Nhất

Chương 16: Vị Xoài Và Vị Cà Chua

Chương 17: Đưa Bánh Trôi

Chương 18: Ân Oán

Chương 19: Tay Thế

Chương 20: Hận Hay Không Hận

Chương 21: Vì Yêu

Chương 22: Thua Trên Tay Cô

Chương 23: Em Là Người Anh Thương

Chương 24: Xây Ra Chuyện

Chương 25: Đối Thủ Mạnh

Chương 26: Thăm Bội Tuệ Tĩnh

Chương 27: Bị Phát Hiện

Chương 28: Có

[Chương 29: Người Trong Lòng Của Cô](#)
[Chương 30: Anh Là Của Em](#)
[Chương 31: Đến Cửa Làm Cơm](#)
[Chương 32: Aphrodite](#)
[Chương 33: Thuộc Về Nhau](#)
[Chương 34: Đùa Với Lửa](#)
[Chương 35: Ai Mới Là Bạn Gái Chu Duyên Xuyên?](#)
[Chương 36: Dở Dạng](#)
[Chương 37: Tình Bạn](#)
[Chương 38: Từ Diễm Năm Viện](#)
[Chương 39: Hiếu Lành](#)
[Chương 40: Đối Mặt](#)
[Chương 41: Lộ Tẩy](#)
[Chương 42: Cơ Hội Lớn](#)
[Chương 43: Đi Xa](#)
[Chương 44: Cường Hôn](#)
[Chương 45: Nuôi Em, Còn Có Con Của Chúng Ta](#)
[Chương 46: Ngả Bài](#)
[Chương 47: Hà Tụng Nghị Mất Tích](#)
[Chương 48: Gặp Chuyện](#)
[Chương 49: Chu Duyên Xuyên Tức Giận](#)
[Chương 50: Tuyệt Tình](#)
[Chương 51: Bại Lộ](#)
[Chương 52: Từ Bỏ](#)
[Chương 53: Chọn Mặt Mũi Hay Chọn Anh](#)
[Chương 54: Chạm Mặt](#)
[Chương 55: Đối Đầu](#)
[Chương 56: Thủ Đoạn](#)
[Chương 57: Đau Lòng](#)
[Chương 58: Nhớ](#)
[Chương 59: Chu Lễ Kiến Gặp Chuyện](#)
[Chương 60: Tiếp Nhận](#)

[Chương 61: Cha Con Gặp Mặt](#)

[Chương 62: Chuyện May Mắn Nhất Trong Cuộc Đời](#)

[Chương 63: Đấu Thầu Thành Công](#)

[Chương 64: Uy Hiếp](#)

[Chương 65: Scandal Bùng Nổ](#)